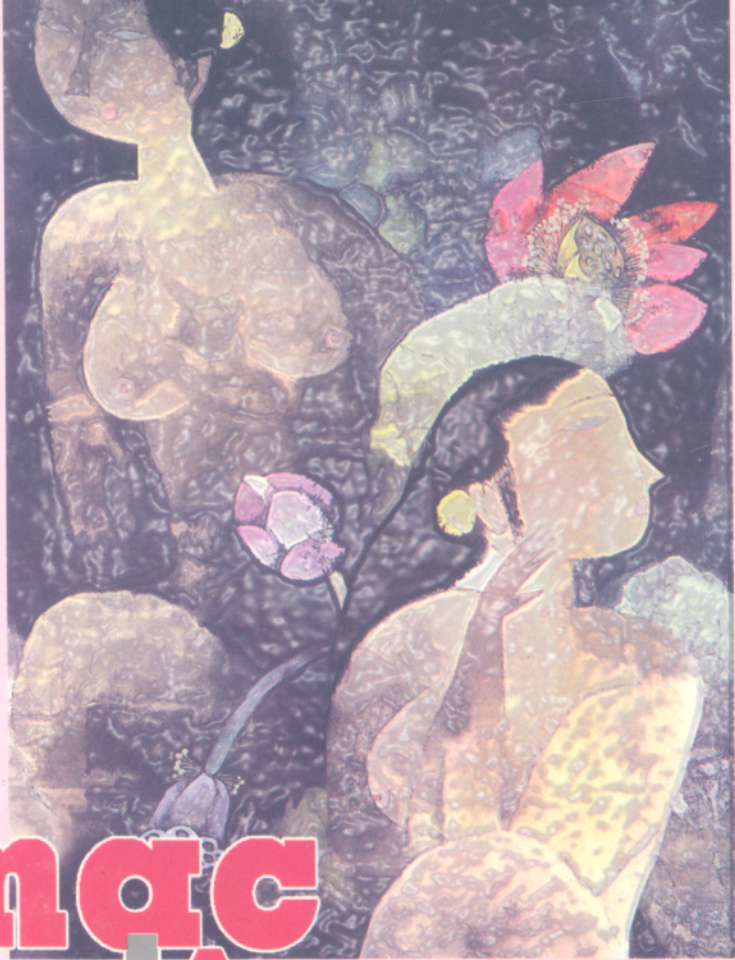

mạc
ngón

tiểu thuyết

TRẦN TRUNG HỖ dịch

thập tam bộ

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ

Thập tam bộ

M Ạ C N G Ô N

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ
& CÔNG TY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM
PHỐI HỢP THỰC HIỆN

M Ạ C N G Ô N

Thập tam bộ

TRẦN TRUNG HỖ *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ

本书越南文版由中国莫言作家授权出版

DỊCH THEO BẢN TIẾNG TRUNG “THẬP TAM BỘ”
NXB VĂN NGHỆ XUÂN PHONG, 2003 - ĐƯỢC NHÀ VĂN
TRUNG QUỐC **MAC NGÔN** CHUYỂN GIAO BẢN QUYỀN.
CHO CÔNG TY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM.

***Không chỉ người đang sống làm chúng ta khổ,
mà người chết cũng làm chúng ta khổ.
Người chết bám chặt lấy người sống!***

Các Mác - Lời tựa *Tư bản luận*, quyển một

LỜI GIỚI THIỆU

Độc giả Việt Nam trong những năm gần đây đã làm quen với Mạc Ngôn qua những tác phẩm đồ sộ với cảm hứng về lịch sử, số phận con người trong dòng chảy của lịch sử. Trong các tác phẩm ấy, có thể có rất nhiều những nỗi đau, những bi kịch thuộc về lịch sử và cá nhân trong tiến trình vận động và phát triển của đất nước Trung Quốc với thời gian phản ánh gần trăm năm (Báu vật của đời), năm mươi năm (Sống đọa thác đầy)... đều đã hiện ra trần trụi dưới ngòi bút sắc lạnh của tác giả, nhưng cái đọng lại trong

tâm hồn người đọc là tất cả đều hướng tới một mục đích cao cả của văn học: Vì tinh thần nhân văn.

Tuy không xa rời tôn chỉ sáng tác ấy, nhưng **Thập tam bộ** đã tạm xa vũ đài lịch sử với những cảm nhận về chính trị, những đạn bom khói lửa, máu, nước mắt... để hướng ngòi bút vào một vấn đề có tính thời sự hơn. Trong **Thập tam bộ** không hề có vũ khí giết người hàng loạt và những chiến dịch đẫm máu nhưng để được sống, con người cũng phải giãy giụa, phải đấu tranh. Nhưng liệu họ có được sống một cách đúng nghĩa hay không?

Câu chuyện chỉ diễn ra vồn vồn có mười lăm ngày xoay quanh số phận của hai nhân vật chính – Phương Phú Quý và Trương Xích Cầu – hai thầy giáo dạy vật lý ở trường trung học ở một thành phố nhỏ. Bắt đầu là việc thầy Phương kiệt sức và ngất trên bục giảng trong một tiết dạy về nguyên lý chế tạo bom nguyên tử. Tất cả những bi kịch bắt đầu từ đây. Thầy Phương đã tỉnh lại, nhưng thầy không được phép sống, bởi lãnh đạo nhà trường đã nhân cái chết của thầy để phát động một phong trào quan tâm đến cuộc sống của giáo viên. Để được sống, thầy Phương đã thay đổi dung mạo giống với người đồng nghiệp của mình – Trương Xích Cầu, tiếp tục đi dạy, còn thầy Trương thì đi buôn. Bi kịch của thầy Trương cũng bắt đầu từ đây. Cuối cùng ai sống, ai chết, ai là người ngồi trong chuồng sắt ăn phẩn? Thầy Phương? Thầy Trương? Hay là cả hai? Hay là tất cả? Suy cho cùng, người kể chuyện ngồi trong chuồng sắt ở công viên là ai? Những câu hỏi này hình như tác giả để độ

Xoay quanh bi kịch của Phương Phú Quý và Trương Xích Cầu là thực trạng về ngành giáo dục Trung Quốc những năm tám mươi của thế kỷ trước. Tất cả đều chạy đua theo thành tích, tất cả đều xem việc đậu vào đại học là con đường sống duy nhất..., như câu khẩu hiệu mà hiệu trưởng lĩnh xuống cho học trò hô trong lễ truy điệu thầy Trương Xích Cầu: “Không - đậu - đại - học - sống - cũng - như - chết!” Và hệ lụy tất yếu là dạy thêm, dạy tăng ca để đến nỗi học sinh nhảy sông tự tử tập thể, thầy giáo ngất xỉu trên bục giảng. Bi hài thay, sau “cái chết” của hai thầy giáo vật lý, cư xá giáo viên lại rục rịch khởi công vì những tiếng kêu gào của giáo viên, học sinh và nhân dân thành phố.

Thông qua nhân vật người kể chuyện khó xác định tên tuổi, Mạc Ngôn đã thuật lại những bi kịch đời thường bằng một giọng văn lạnh lùng lẫn chua chát, châm biếm nhưng đầy nhân ái. Thời gian của truyện chủ yếu là thời gian hồi tưởng với kết cấu truyện trong truyện, đan xen giữa thực và ảo, giữa hiện thực và giấc mơ, khai thác triệt để những cảm giác lẫn khứu giác, vị giác của nhân vật khi cảm thụ cuộc sống... Điểm nhìn trần thuật liên tục di động làm tăng thêm tính hòa quyện giữa thực và ảo. Huyền thoại về con chim sẻ đi mười ba bước có vai trò như một định mệnh đối với những bất hạnh mà các nhân vật phải gánh lấy trong cuộc đời vốn chẳng ra gì của họ.

Chúng tôi rất cố gắng để cung cấp cho bạn đọc một bản dịch sát với nguyên bản, nhưng chắc chắn vẫn còn có những thiếu sót. Rất mong nhận được sự chỉ giáo của bạn đọc.

*Điều động lại trong **Thập tam bộ** là, Mạc Ngôn đã gửi một thông điệp đến cho mọi người – Chúng ta cần phải sống.*

Xin trân trọng giới thiệu cùng bạn đọc.

Người dịch

Chương một

1.

Các Mác cũng không phải là thượng đế!

Trong làn sương khói mờ mờ, anh đang ngồi vắt vẻo trên một cành cây màu vàng trong chiếc chuồng sắt, hai ống chân và đôi cánh tay gầy như hai que củi buông thõng xuống, đung đưa. Thân thể anh lỏa lồ, đỏ hồng, cái mặt cũng đỏ hồng. Bóng của những chiếc mắt lưới in trên thân thể như muốn trói anh lại. Trông anh như một con chim ưng già nua đói lả nhưng phong thái vẫn ngạo ngược. Anh chẳng ngại ngần gì, khẳng định một lần nữa:

- Các Mác đã làm cho chúng ta khổ quá nhiều rồi!

Đúng là lời lẽ của một kẻ phản động! Lời lẽ của anh làm chúng tôi sợ hãi. Anh ngược cổ lên, cái yết hầu to tướng chạy lên chạy xuống, nhọn như một mũi dao.

Quả thực chúng tôi không kham nổi trước những lời nói hồ đồ của anh. Anh không thấy là chúng tôi đứng ngáp liên tục ngoài chuồng sắt đó sao? Một vài cái que trúc vươn vào trong chuồng. Chúng tôi đang đưa phần cho anh ăn. Chúng tôi đã từng đưa những loại quả tươi ngọt cho anh, nhưng anh không ăn. Sở dĩ chúng tôi đưa phần vào cho anh là bởi chúng tôi bức mình vì anh không ăn hoa quả, vì chúng tôi ác ý. Trong cái vườn thú không biết bao nhiêu là động vật, cho dù là động vật có vú hay là loài bò sát đang bị nhốt trong chuồng này, không có loài nào là không ăn hoa quả, nhưng anh thì không ăn. Anh chop lấy những viên phần mà chúng tôi quăng vào một cách điệu nghệ, há mồm, nhe đôi hàm răng đen xỉn, cắn nhai rau rầu rồi tiếp tục câu chuyện bỏ dở. Anh là người kể chuyện đang bị nhốt trong chuồng. Anh nhai phần một cách chậm rãi, rồi ngược đôi mắt như hai mẫu thuốc lá đang cháy nhìn chúng tôi, nói thao thao bất tuyệt:

Sáng thứ hai, tại trường Trung học số 8 của thành phố, thầy giáo dạy vật lý Phương Phú Quý đang đứng trên bục giảng, giảng những điều lý thú về những nguyên lý của bom nguyên tử và tình hình chế tạo ra quả bom nguyên tử đầu tiên cho học sinh lớp mười

hai. Bọn học sinh nghe đến ngậy cả người. Trên chiếc bàn giáo viên có một hộp phấn màu. Anh nói với chúng tôi rằng, anh ta đang nói thao thao bất tuyệt. Trên tay anh ta là một viên phấn màu, vừa nói vừa vẽ những đường ngoằn ngoèo giống như những sợi dây thép nhỏ bện vào nhau tạo thành một cái chuồng sắt trên bảng. Đôi gọng kính trắng nặng trĩu xuống trên chóp mũi anh ta, gọng kính được cột một sợi dây vải quàng vào cổ. Anh ta là người tốt, tất cả mọi người trong trường đều công nhận điều này. Vợ anh ấy cũng là một người cực tốt, đang hợp đồng với xưởng thịt thỏ đóng hộp của trường, làm công việc chặt đầu lột da thỏ. Anh ta có hai đứa con, một trai một gái, trai tên Phương Long, gái tên Phương Hồ. Hai đứa nhỏ này mặt mũi thanh tú, học giỏi, nói chung là hai đứa trẻ ngoan - Vứt mẹ bọn chúng qua một bên đi - Anh nói - Phương Phú Quý đã làm cho không khí trong lớp học trở nên đặc quánh lại, gần năm mươi đứa học sinh mắt tròn ngược, đầu óc như muốn trương phình lên. Phương Phú Quý là bạn tôi!...

Chúng tôi nhìn thấy một vệt tự hào hiện lên trên nét mặt anh và cũng nhìn thấy bọt mép đỏ hồng đang trào ra trên khoe miệng anh...

- Bom nguyên tử nổ, sắt thép hóa thành hơi, cát trên sa mạc biến thành pha lê - Anh ta nói - Anh nói với chúng tôi - Những chiếc đầu của học sinh như những chiếc nấm tròn tròn ẩn hiện giữa mây mù dưới lời giảng

bài của anh ta: Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc... Một gương mặt, hai gương mặt, ba gương mặt... Mỗi chiếc đầu đều có đeo thêm một chiếc bút thẳng đứng, giống như một ngọn lửa nhỏ, thẳng đứng giống như tai con lạc đà ở chuồng bên phải của tôi. Anh ta cũng cảm thấy mình đã trở nên mơ hồ, đầu óc hỗn loạn, gương mặt bọn trẻ cũng biến thành quái dị - Bọn chúng đang nghĩ gì? Tiếng nhai phẩn chóp chép của anh khi kể chuyện cộng với tiếng rít khô khốc của viên phấn khi anh ta viết trên bảng khiến răng chúng tôi va lập cập vào nhau - Anh nói: Mọi người nghĩ xem, bọn học sinh đang nghĩ gì?

Anh muốn chúng tôi nghĩ thay cho Phương Phú Quý sao? Có thể có mười mấy đứa đang nghĩ sẽ học đại học, rồi thạc sĩ, rồi tiến sĩ, cuối cùng là vào nhà máy nguyên tử để chế ra bom nguyên tử. Có thể có mười mấy đứa nghĩ là mình không thể đỗ đại học nên dự định sẽ đi buôn mè hoặc buôn chim bồ câu... Cũng có thể có mười mấy đứa đầu óc dần dần đang cố gắng nhướn đôi mắt cay xè nhưng thực ra đã ngủ rất say...

- Vào lớp mười hai, chuyện thiếu ngủ của học sinh là chuyện phổ biến. Anh nói.

Ngay lúc ấy, một chuyện dị thường đã xảy ra trên bục giảng.

- Đang đứng trên bục giảng, thầy giáo vật lý Phương Phú Quý - vốn là một người hoạt bát, nhanh nhẹn, bỗng đứng chây mò hôi ướt đầm cả khuôn mặt lấm lem

bụi phấn, đôi chân cứng đờ, đôi môi xám ngoét, tiếng ùng ục quá lạ xuất hiện từ cuống họng, hai tay quơ quơ cào cào giống như một con gà, vừa kêu vừa giãy. Lúc này bọn học sinh đang định ngoác mồm hoan hô nhưng... Không xong rồi! Thầy Phương lê được vài bước về phía chiếc bàn thì dừng lại và đứng yên trông như một cây khô. Khoảng nửa phút sau, một bầy chim sẻ phá vỡ cửa kính bay vào phòng. Hầu hết đầu của lũ chim đều trọc lông, giống như những lão già đầu hói, bay loạn xạ trong phòng, vừa bay vừa kêu inh ỏi.

Tất cả học sinh đều ngây người đứng nhìn cảnh tượng kỳ dị ấy, rất lâu... – Khuôn mặt anh biểu hiện sự đau khổ vô vàn, giọng kể bỗng trầm đục hẳn. Chúng tôi vội vàng chạy đến cạnh chuồng con hươu cao cổ, hốt vội mấy vốc phấn màu đã ẩm nát mang đến, đưa cho anh. Thế gian này có không biết bao nhiêu là sơn hào hải vị mà anh lại không ăn, tại sao anh lại ăn phấn? Chúng tôi buồn rầu đứng nhìn anh ăn phấn một cách vô vấp, bụi phấn và nước dãi sền sệt rơi lả tả và chảy thành dòng hai bên khóe miệng anh. Anh thè đầu lưỡi nhọn hoắt liếm nước dãi và bụi phấn quanh miệng, nói tiếp:

- Phương Phú Quý đã dùng một thứ ngôn ngữ ma quái và đáng vẻ kỳ dị của anh ta đã làm cho không khí trong phòng đặc sệt lại, khiến tất cả học sinh như chìm vào trong một cơn ác mộng, ngây ngây độn độn. Có mấy đứa ngồi gần bục giảng đứng dậy, vươn cổ

nhìn như sợ những con chim sẽ trọc đầu mổ mắt nên đưa hai tay lên bịt lấy mắt, chỉ quan sát thầy Phương từ kẽ hở của các ngón tay. Thân thể anh ta giật giật mấy cái rồi ngã sõng soài ra bục giảng.

- Thầy Phương! Thầy đã ngủ rồi à?

Rất nhiều học sinh đứng dậy, nghếch cổ đứng nhìn về phía trước.

Chúng tôi đứng bên ngoài chuồng sắt, cũng nghếch cổ nhìn anh ở phía trong chuồng.

Có một đứa con gái bạo gan rời khỏi chỗ ngồi, đi lên bục giảng, cúi đầu khom lưng quan sát một cách kỹ càng rồi thét lên: Ôi! các bạn ơi! Thầy Phương chết rồi! Bầy chim sẽ vỗ cánh bay ra khỏi phòng, bụi trên nóc nhà bay lá tả, mù mịt bám vào đầu và chui vào mũi bọn học sinh...

Cuối cùng, anh là người hay là thú vật? Là người, sao anh lại ở trong chuồng? Là thú vật, tại sao anh lại biết nói tiếng người? Là người, tại sao anh lại ăn phẩn?...

2.

Thầy Phương đã chết!

Những đám mây đen buồn bã ập xuống trường trung học số 8. Ngay cả những cây dương liễu trên

những con đường đến trường cũng cúi rủ đầu, cành lá va vào nhau nghe xào xạc buồn thảm, vắng vắng như tiếng khóc tiếng than. Lãnh đạo trường ban đầu báo cáo tin buồn với phòng giáo dục thành phố. Mai là ngày nhà giáo cho nên phòng giáo dục rất quan tâm. Lãnh đạo phòng gọi điện cho Ủy ban thành phố, lãnh đạo thành phố cũng rất quan tâm. Trong máy điện thoại, tiếng của thị trưởng nghèn nghẹt nói - tôi cũng rất đau lòng.

Mặt của thầy Phương đã bị biến dạng, lại bị hàng trăm con chim sẻ mổ cho lằn ngang vết dọc. Thi hài của anh ta được đưa đến nhà tang lễ để Lý Ngọc Thiên - chuyên gia chỉnh dung số một của thành phố chỉnh sửa dung nhan trước khi an táng. Lý Ngọc Thiên nhìn thấy gương mặt biến dạng của thầy Phương thì vô cùng bi thương, bởi vì chồng cô ấy - Trương Xích Cầu cũng là thầy giáo dạy vật lý tại trường trung học số 8, là đồng nghiệp của thầy Phương. Nhà thầy Phương và thầy Trương chung vách, ngày nào cũng gặp nhau. Càng ngẫu nhiên hơn là gương mặt Phương Phú Quý và Trương Xích Cầu lại giống nhau như hai anh em sinh đôi. Ông Vương, người phụ trách đánh kèng và đưa thư của trường vẫn cứ nói với Trương Xích Cầu: - Thầy Phương! Đây là thư của thầy!

Thầy Phương chết rồi! Những đồng nghiệp mặt mày rũ rượi buồn thảm, ai nấy giống như mắc phải bệnh hiểm nghèo...

- Những chuyện xảy ra trong trường quả thật chẳng có gì hấp dẫn đối với chúng tôi. Chúng tôi muốn biết ai đã nhốt anh vào trong chuồng sắt này? Ai ép anh ăn phần? Lẽ nào trong bụng anh chứa đầy giun dũa?

- Đừng lái câu chuyện sang hướng khác!

- Nếu không có giun dũa, chắc bụng anh chứa đầy giun móc?

- Đừng nói lung tung!

- Thế thì anh nghĩ xem, ai đã bắt anh nhốt vào chuồng?

- Đừng có lạc đề!

- Thế thì anh tự nguyện chui vào cái chuồng này, đúng không? Chúng tôi đã từng nghe người ta nói rằng, ở nước Mỹ đã từng có chuyện tương tự xảy ra. Chuyện kể rằng, có một vị triết gia, ngày nọ bỗng nhiên phát hiện, nếu trong vườn bách thú mà thiếu con người sẽ là không đầy đủ. Do vậy mà ông ta viết một lá thư cho ông giám đốc vườn thú, tự nguyện được nhốt trong chuồng để mọi người đến tham quan. Người ta đã chuẩn bị cho vị triết gia này một cái chuồng thật đẹp, bên ngoài treo một tấm bảng, ghi rõ: "Người, loài linh trưởng, động vật có vú, sống ở khắp nơi trên trái đất, bao gồm giống da trắng, da vàng, da đen, da đỏ... Đây là giống lai tạp giữa giống da trắng và giống da đỏ...".

- Đừng có lạc đề nữa, được không?

Anh trợn tròn mắt, giận dữ nhìn chúng tôi một lát rồi từ từ khép mắt lại, tiếp tục câu chuyện của mình. Anh nói rằng, hiệu trưởng yêu cầu thầy Trương Xích Cầu tiếp tục dạy những phần còn lại mà thầy Phương bỏ dở. Thầy Phương đã chết nhưng vật lý học không thể chết, môn vật lý trong nhà trường cũng không thể bỏ đi.

3.

Không biết bao nhiêu năm đã trôi qua, nhưng chúng tôi cũng không thể quên được cảnh tượng anh ta ngồi trong chuồng sắt vừa kể chuyện vừa nhai phẩn: Bọt phẩn màu trắng tràn qua kẽ răng rơi xuống, từng giọt, từng giọt vương trên mũi anh ta, vương trên chiếc đòn bắc ngang và rơi xuống đáy chiếc chuồng sắt đầy cứt dái... Tứ chi của anh thông thạo bám vào thanh gỗ, bám vào lưới sắt trông giống như những chiến sỹ đang leo thang tấn công vào thành trong những bộ phim cổ. Những lúc ấy, anh ta hầu như không quan tâm đến việc chúng tôi tưởng tượng anh ta như thế nào mà chỉ chú tâm kể câu chuyện về anh.

Tối thứ tư, thầy giáo dạy vật lý của trung học số 8 Trương Xích Cầu nổi cơn nghiện thuốc lá. Anh ta bảo rằng, anh lục lọi khắp nơi mà vẫn tìm không ra lấy một mẫu thuốc lá. Con nghiện như một con giò trăm chân đang cào cấu cơ thể anh. Anh chạy xuống nhà

bếp, trong lều có kê một chiếc giường, mẹ vợ anh đang nằm trên chiếc giường ấy. Bà ta bị trúng gió lâu lắm rồi, bán thân bất toại, cấm khẩu, thi thoảng lắm mới có những âm thanh kỳ quái thoát ra khỏi cuống họng bà ta. Đã là người, khi mắc phải những chứng bệnh quái ác thường đánh mất nhân tính, chỉ còn đôi mắt là lấp lánh giống như mắt một loài cá da trơn. Anh cười với mẹ vợ rồi chuồn ra khỏi bếp, chiếc rèm làm bằng vải bố tự động khép lại sau lưng anh.

- Tôi đã từng là bạn chí cốt của Phương Phú Quý, cũng đã từng là bạn chí cốt của Trương Xích Cầu. Tôi cũng đã từng là bạn của tất cả thầy cô giáo của trường trung học số 8 - Anh kiêu ngạo ưỡn chiếc ngực gầy còm và cái bụng lép kẹp lên, nói một cách chẳng hề khiêm tốn.

Trên bàn có mấy cuốn vở, hình như là vở bài tập của học sinh. Anh lật mấy trang, dùng bút đỏ phê phê chấm chấm gì đó. Chữ viết trong vở rất ngoằn ngoèo, trông rối rắm như những sợi thuốc lá, lại vừa như những sợi dây thép đan chuồng.

Dưới mặt bàn có mấy cái ngăn kéo khóa kín. Ở trong ấy có tiền. Anh nghĩ, chỉ cần lấy được tiền, anh sẽ rời khỏi nhà đi về phía đông, nhảy qua con mương đầy ruồi muỗi và đang bốc mùi xú uế nồng nặc, không thể phân biệt đó là mùi gì, nhưng hai bên bờ lại rợp ngợp cỏ xanh và hoa đỏ. Anh sẽ lùi lại mấy bước trước khi nhảy để lấy đà. Anh nghĩ, chẳng thà nhảy qua con

mương còn hơn phải giẫm chân lên chiếc cầu gỗ đã mục nát. Sau khi nhảy qua con mương, anh sẽ đi về phía trước khoảng một trăm mét, năm mươi mét đầu thì chạy, năm mươi mét sau thì đi thong thả nhằm khỏi hao phí năng lượng. Nhưng đó là nói về mặt lý luận, vấn đề quan trọng là ở chỗ thời gian. Thời gian là vàng bạc, do vậy anh sẽ chạy thật nhanh. Anh ta nói với chúng tôi rằng: - Tôi bảo Trương Xích Cầu, cho dù là vừa ý hay không vừa ý, anh cũng đã đứng ở quầy hàng nhỏ. Bà chủ có gương mặt tươi rói, giơ đôi bàn tay đang bốc mùi nghe sò ốc hến nghênh đón anh:

- Ôi chào, thầy Trương! Lâu lắm rồi không gặp thầy, trông thầy gầy quá. Bị vợ hành hạ ra nông nổi này cơ à? Thầy giáo các ông sao lại sợ vợ đến như thế nhỉ? Có lẽ là vì lương bổng quá thấp, đúng không? Quá đúng! Đàn bà mà, có tiền thì họ mới nghe theo mình!

Anh thấy mặt bà chủ quán màu gì nào? Trắng! Trắng đến nhức mắt, nổi bật trên cái nền xanh rợn ngợp của hàng cây dương liễu trước quán. Giọng của bà ta rất ấm khiến anh cảm thấy thư thái. Rất lâu sau đó, anh mới phát hiện trước ngực bà ta có đeo một quả cầu nhỏ bằng nhung màu hồng và chiếc áo lông thỏ được trang trí sắc sảo bằng những hình vẽ ngoằn ngoèo. Xoạch! Xoạch! Rẹt! Rẹt!... Hình như chiếc radio của bà ta đang có vấn đề...

- Thầy Trương! Lúc nào thì thầy có thể giúp tôi sửa cái máy chết tiệt này? Đôi mắt bà ta cong vút như hai

vàng trắng lười liềm nhắm tít lại, đôi môi phết son thật dày sáng lấp lóa - Chỉ cần thầy giúp, tôi chẳng để thầy chịu thiệt thòi đâu. Những người đàn ông có quan hệ với tôi đều không có ai chịu thiệt thòi cả!

Hình như anh có vẻ sợ hãi trước người đàn bà lắm điều này. Lẽ nào anh sợ trúng phải mỹ nhân kế.

- Mua gì?

- Thuốc lá!

- Loại gì?

- Ngọc Diệu!

- Loại rẻ tiền nhất ấy à? Bốn hào bảy một gói!

- Lên giá rồi à? Anh lác đầu.

Bà ta lôi cả cây thuốc Đại Trùng Cửu đặt vào lòng anh.

- Tôi không cần loại này, đắt quá!

Bà ta liếc xéo anh:

- Lúc này trông anh sao mà thảm hại. Chả bì với khi xưa, anh sao mà phong độ, anh...

Anh có vẻ rất lúng túng. Ký ức ào ạt hiện về...

A! A! A!... Có lẽ mẹ vợ anh nằm trên giường đang buồn ỉa, kêu lên the thé nghe sao mà đáng sợ. Tâm trạng anh hình như nặng nề hơn...

Anh ta nói, tên anh là Trương Xích Cầu.

Anh nói với chúng tôi, tên anh ta là Trương Xích Cầu.

Những lời kể ở trên đều trong lúc anh đang treo trên một thanh gỗ bắc ngang trong chuồng nói với chúng tôi.

4.

Chúng tôi bắt chấp chuyện bị xem là vô lương tâm, chạy đến bên cạnh chuồng của con lạc đà nhặt phần về đưa cho anh ăn, cốt là để được nghe anh kể chuyện. Bên ngoài chuồng con lạc đà đã có một đoạn tường thấp, bên tường có treo một tấm bảng ghi một dòng chữ to, nghiêng nghiêng:

Đây là sự thành công trong việc giao phối giữa con lạc đà hoang số ba với con lạc đà Mông Cổ số một.

Trên mép bảng có rất nhiều phần, dài có, ngắn có, đủ màu sắc. Anh thích ăn phần đến độ khi trông thấy chúng, mắt anh sáng lên, nuốt nước bọt ừng ực làm cho yết hầu trên cổ anh chạy lên chạy xuống. Khi anh nhai phần, nước mắt anh vẫn chảy ròng ròng, đục ngầu khiến chúng tôi liên tưởng đến loài cá sấu. Anh kể tiếp:

Một luồng ánh sáng vàng vọt chiếu vào văn phòng của bộ môn vật lý. Căn phòng chỉ khoảng mười sáu

mét vuông, sáu thầy giáo vật lý đang ngồi chen chúc trong đó. Trong phòng toàn mùi khí đốt, trên tường quét vôi trắng loang lổ cứt và xác ruồi muỗi. Máu và xác ruồi khô queo nằm la liệt trên những trang giáo án của Phương Phú Quý. Thực ra mà nói, thầy Phương chẳng cần phải soạn giáo án. Những kiến thức cần thiết đã nằm trong đầu của anh ấy. Trương Xích Cầu đang ngồi đối diện với Trương Phú Quý. Diện mạo hai người sao mà giống nhau, như hai anh em sinh đôi. Vợ anh và vợ anh ấy, Phương Long và Phương Hồ đã quen với việc giống nhau giữa hai người bởi hai nhà chung vách, đều không nuôi gà, nuôi chó, nghe tiếng nói của nhau, gặp nhau hàng ngày. Trên tường vôi trắng, xác ruồi muỗi và khói bếp mờ mờ, trộn lẫn... - Tình yêu! bạn ở nơi nào? Tiểu Quách - một sinh viên vừa được học viện sư phạm điều động về đây công tác nhìn bức tường loang lổ, nhớp nhúa đến nỗi hai con người muốn lòi ra ngoài, mồm lẩm bẩm một câu vô nghĩa: Tình yêu, bạn ở nơi nào?

Màu gốm sứ của vò nước dự trữ đỏ lòm khiến nước trong vò cũng đỏ một màu máu. Áp lực của nước trên thành vò rất mạnh, song vò cũng không vỡ. A! Những công thức vật lý về lực và áp lực... Nhưng rồi có một ngày nó sẽ vỡ, có lẽ sẽ vỡ là do ngoại lực va vào... Ánh nắng chiếu vào nước trong vò, mặt nước phản quang lên bảng. Đó là nguyên tắc quang học, là những công thức phản xạ, nhập xạ. Dưới cặp mắt của nhà vật lý, bất kỳ hiện tượng nào cũng mang tính vật lý, cũng như

nhà toán học nhìn vào chỗ nào cũng thấy những con số, cũng như trong mắt của nhà hóa học chứa toàn chất dẻo, tai nhựa, mồm nhựa, vai nhựa, chân nhựa...

Tại sao lại đặt một vò nước dự trữ trong phòng làm việc? Để phòng hỏa chăng? Không phải. Cũng bởi nước không lên tới lầu hai, thấp nước quá thấp không đủ áp lực. Đó là nguyên tắc thế lực học. Phòng giải lao đã bị thầy giáo dạy toán Vu Hóa Hồ chiếm cứ, trước cửa phòng dán một chữ "Hỷ" to tướng, lời một cô gái về, một dây pháo nổ đùng đoàng, từ đó phòng nghỉ biến thành phòng hoa chúc, cô gái biến thành đàn bà, cậu bé biến thành chú rể.

- Tiểu Quách, nhìn thấy Tiểu Vu kết hôn, mắt cậu đỏ lên rồi!

- Tôi chẳng có tư cách để tìm vợ. Lương tháng chỉ đủ nuôi nổi mình tôi. Giá cả tăng vọt, các đồng chí, giá cả tăng vọt. Giá cả như một con ngựa hoang, như một cái nhiệt kế đưa vào bình nước sôi. Các đồng chí, ngày mai tôi sẽ bỏ việc, tôi sẽ đi buôn mắm sò!

- Con người vất vả vì cái mặt của mình!

Người thầy giáo già đức cao vọng trọng Mạnh Hiến Đức vờ vờ mấy sợi râu bạc, nói. Ông ta là thầy của Phương Phú Quý, còn Phương Phú Quý là thầy của Tiểu Quách. Tiếp tục vờ vờ mấy sợi râu bạc trắng, ông ta tiếp tục: Kỳ thực, đi buôn mắm cũng là chuyện tốt... kỳ thực...

- Kỳ thực, kỳ thực cái quái quỷ gì hả Mạnh Phú tử? Đời tôi không may là đã trúng gian kế của thầy. Thầy bảo tôi ghi tên vào sư phạm, tôi ghi tên vào sư phạm, thầy nói nghề giáo từ xưa đến nay cao quý tuyệt vời, được mọi người nể trọng. Đậu vào sư phạm, tôi mới biết vận may của mình đã dứt, lúc ấy rơi có khi là may. Nhìn nhà nho Mã với quán Mã Hồng Trinh, với việc bán “gà nướng họ Mã”, ngay lập tức đã lọt vào tốp họ có trăm nghìn nhân dân tệ. Tôi cật lực một tháng, có sáu mươi tám đồng, so ra không bằng một ngày sinh lãi của quán Mã Hồng Trinh...

Cánh cửa quán nhậu Lao Tao Hà nằm sát bên cạnh phòng nghỉ giáo viên đang mở toang, vô số những kẻ quan liêu, kẻ trốn thuế, kẻ đưa hối lộ, kẻ nhận hối lộ... đang ồn ào ăn móng lạc đà, tay gấu, óc khỉ..., ngồi máy điều hòa, uống rượu ngoại, hút thuốc lá ngoại... đang chúc tụng nhau làm ăn phát đạt vang vọng đến tai các thầy giáo...

Bởi vì không đủ nước để dùng, các học sinh trực nhật dọn dẹp phòng vệ sinh rất qua loa. Một mùi thối hỗn tạp xông lên từ phía nhà xí, hòa với gió xuân lan tỏa khắp các hành lang, phòng học của trường. Mùi thối bay ngang qua phòng thí nghiệm vật lý và hóa học thì bị phân giải và tách ly, biến thành mùi thơm của dầu mỡ rán gà rán vịt. Mùi thơm ấy lan tỏa vào phòng học của lớp mười, lớp mười một, lớp mười hai và cuối cùng là xông vào phòng cưới của thầy Vu.

Mùi thơm ấy làm sáng khoái tinh thần của học sinh, bồi bổ thêm sức lực cho các thầy giáo và tăng thêm sinh lực cho bào thai trong bụng vợ thầy Vu...

- Ai đang khóc thế?

- Đó là vợ mới cưới của thầy Vu đang khóc!

- Nghe nói là họ đã bàn chuyện ly hôn phải không?

- Chuyện của thanh niên thời nay mà!

- Tôi không chịu nổi chỗ này, lúc nào cũng toàn mùi cứt đái.

- Có gan thì đi tìm hiệu trưởng mà nói chuyện đi!

- Chỉ cần giải quyết xong chuyện cứt thối, tình trường tôi cũng đi tìm.

- Chúng ta là thực vật thì hay biết mấy, chắc chắn sinh trưởng rất nhanh!

Anh nuốt một ngoạm phẩn, tiếp tục câu chuyện.

- Chúng ta là người làm vườn, học sinh là những đóa hoa, là những chồi non. Lẽ nào người làm vườn lại sợ mùi thối? Lẽ nào hoa và mầm non lại sợ cứt sao?

- Người ta nói, ngay cả đầu tóc học sinh trường trung học số 8 của chúng ta sau khi tốt nghiệp cũng có mùi nhà xí!

- Lời họ nói sao mà tuyệt vời!

Lại có một thầy giáo mệt mỏi tiến vào phòng. Trong số các thầy giáo ở đây, chỉ có Mạnh Phú tử là

có đủ can đảm đi lại ngoài hành lang. Tiểu Quách bình luận rằng, chỉ có thầy Mạnh là có khí độ của một bậc lão thành, là một con lừa già, một con thỏ trơn tuột... Mạnh Phu tử căn bản không tức giận, còn nói Tiểu Quách còn nhỏ, mọi chuyện đều do cái miệng mà ra, ít nói làm nhiều mới là phong cách của Lenin, chẳng có ai quan tâm đến lời nói của nó. Hai người một già một trẻ này chẳng có ngày nào là không đấu khẩu khiến cái văn phòng nho nhỏ và bản thủ này có một chút sinh khí. Tạm thời thôi không đề cập đến chuyện này nữa...

... Chúng tôi nhớ rõ, khi anh nói câu này, thân thể anh tự nhiên co quắp lại, chiếc lưng gầy guộc cong lên thành hình chiếc cầu, rồi hai tay anh bám vào thanh gỗ ngồi bật dậy, dáng vẻ lại giống một con chim anh vũ, chỉ còn thiếu một điều là không có bộ lông sặc sỡ như loài chim này.

- Cần ăn phần nữa chăng?

Một người nào đó trong số chúng tôi hỏi.

- Cần!

Chuông điện reo vang! Vào lớp thôi!

Tiếng còi vang lên! Lừa trong chuồng lừa, ngựa nằm trong chuồng ngựa, dê trong chuồng dê... tất cả đều nhảy nhót, ngoác mồm cắn vào chuồng sắt, chờ đợi người ta mang thức ăn đến. Anh nói với chúng tôi, hãy đem phần đến cho anh!

5.

Anh ta nói với chúng tôi rằng, anh muốn chìm vào hương vị của các loài cỏ tạp, anh muốn vui thân xác và muốn cắn vào nụ cười nồng ấm của bà chủ quán giành cho anh. Anh muốn ôm tút thuốc lá Đại Trùng Cửu chạy vội về nhà, đốt vội một điếu, tinh thần sẽ trở nên miễn tiếp và sức lực cuộn cuộn dội về, giống như một cây rau cần được tưới chất dinh dưỡng trực tiếp. Anh sẽ phủ phục người trên bàn, phê phê chấm chấm mấy bài tập của học sinh... Nhưng rồi cuộc, anh không có thuốc lá...

Anh ta đứng đưa đôi chân đang buông thõng trong không gian, trên gương mặt lạnh lẽo điểm một nét cười chế giễu. Nét cười chế giễu ấy đang hướng về chúng tôi, nhưng giành cho anh. Qua lời kể của anh ta, chúng tôi biết anh không có thuốc lá, vì anh không có tiền, anh cũng chẳng có quyền lực gì. Tiền và quyền lực đều tập trung trong tay vợ anh. Cô ấy nắm toàn bộ kinh tế của gia đình. Tên cô ấy là Lý Ngọc Thiên, chuyên gia chỉnh dung số một ở nhà tang lễ. Bất kỳ người chết nào đã qua tay cô ta, dung mạo còn đẹp hơn so với lúc đang còn sống.

- Trương Xích Cầu đúng là đồ trứng thối! Anh ta nói với chúng tôi.

Anh vò đầu bứt tai ngồi trước bàn viết. Đã lỡ nghiệm thuốc mà không có tiền mua thuốc, đôi mắt anh ta trở

nên thất thần nhìn chăm chăm vào cái ngăn kéo thứ ba. Cái ngăn kéo đã khóa kín, chìa khóa được Lý Ngọc Thiên đeo bên hông. Bất kỳ lúc nào, những sợi tóc trên đầu cô ấy cũng bốc lên mùi đặc biệt của nhà tang lễ.

Anh ta chùi bọt phấn hai bên mép, nói với chúng tôi:

- Thầy giáo vật lý đứng dậy. Bóng hình với gương mặt trắng toát của bà chủ quán tạp hóa như một áng mây mù lướt qua trước mắt anh. Anh lắc cái ổ khóa, bất lực lắc đầu, bước đi mấy bước, đưa tay vén cái tấm màn rách tươm màu khói bếp trên tường, đằng sau có một căn phòng nhỏ xíu, tối tăm và ẩm thấp. Một cái bóng đèn điện 8 oát treo trên trần phóng ra những tia sáng vàng vọt, yếu ớt. Hai cái đầu nhỏ trọc lóc đang ngồi trên một chiếc ghế dài làm bài tập. Hai cái đầu đồng loạt ngước lên, không giống nhau về độ to nhỏ nhưng giống nhau về màu da, xanh xao, trắng bợt sao mà giống hai con tiểu quỷ.

- Bố!

- Bố yêu quý!

Căn phòng này cũng chính là chỗ ngủ của hai đứa. Trong phòng, những mảnh nệm mút đủ màu sắc vung vãi tứ tung. Lý Ngọc Thiên đã từng chỉnh dung cho mẹ của xưởng trưởng xưởng sản xuất ghế salon nệm nên được ông ấy cho đồ phế thải này. Ngoài ra còn có hai cái gối và hai tấm chăn. Trên bức tường loang lổ hình vẽ, nào là côn trùng, chim chóc, hổ báo,

chó sói, có cả phi cơ lẫn đại pháo. Trong phòng yên lặng đến lạ lùng.

Anh ta nói, đây là hai đứa con cực ngoan, học hành giỏi giang, bố mẹ chúng không cần phải lo lắng gì, là niềm tự hào của thầy giáo vật lý. Lẽ nào lại có niềm tự hào của một người làm bố lớn hơn nữa khi có được hai đứa con tuyệt vời như thế hay sao? Chắc chắn là không rồi. Anh ta kể, anh đưa tay xoa xoa hai cái đầu trọc lóc ấy, gương mặt bộc lộ niềm vui vô bờ.

- Đại Cầu, Tiểu Cầu! Các con có tiền không?

Hai đứa nhìn nhau, đồng thanh nói:

- Không có! Chúng con không có tiền!

- Bố chỉ mượn các con thôi, tháng sau bố sẽ trả... Bố đã viết một báo cáo khoa học thường thức, nếu được đăng là bố sẽ có rất nhiều tiền, bố sẽ trả lại cho các con.

- Tháng trước bố mượn của con ba hào, nay vẫn chưa trả!

- Bố còn nợ con bốn hào!

- Bố đang mắc phải chứng nghiện thuốc lá, mẹ chỉ cho bố một ít tiền lẻ, hết sạch rồi... Cho bố mượn đi, cho ông bố đáng thương của các con mượn tiền để mua gói thuốc đi.

Hình như Tiểu Cầu đã mềm lòng, nhưng Đại Cầu thì vẫn kiên quyết:

- Bố thật không biết nhục! Danh dự của bố như một cái trứng thối rồi!

- Lẽ nào chúng ta không phải là bố con hay sao?

- Bố con là bố con, tiền là tiền. Bố hãy quay về với cương vị của bố đi, đừng quấy phá chuyện học tập của tụi con. Lẽ nào bố không muốn chúng con thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng, bố muốn chúng con phải thi vào cái học viện sư phạm chết tiệt kia để trở thành một giáo viên nghèo kiết xác như bố sao?

Anh cười một cách đau khổ và rời khỏi phòng. Cái màn buông xuống một cách nhanh chóng, không trông thấy Đại Cầu và Tiểu Cầu đâu nữa. Đúng lúc ấy, Lý Ngọc Thiên bước vào nhà.

Anh ta nói với chúng tôi rằng: Tôi đã từng nói, tôi là bạn chí cốt của Phương Phú Quý và Trương Xích Cầu, đã "cùng chung một chiến hào" để cùng hít thở cái mùi thối của nhà xí. Khi có một người trong nhóm chúng tôi hiếu kỳ hỏi, anh ta có phải đã từng dạy vật lý ở trường trung học số 8, anh ta đã giận điên người, chớp mũi đỏ lựng như một hòn than, chửi âm lên: Đồ trứng thối mới là thầy giáo dạy vật lý ở trường trung học số 8, đúng là đồ trứng thối mới...

Chúng tôi phải mất một năm phấn mới ngăn được sự giận dữ và những lời chửi độc địa để nghe anh ta tiếp tục kể về Lý Ngọc Thiên.

6.

Lý Ngọc Thiên sống tần tiện, tiết kiệm, là người đàn bà có đầu óc thực dụng, kinh tế. Vừa bước chân vào nhà là cô ta đã chun mũi cau mày, ngửi đông, ngửi tây giống như một con chó cảnh sát, cuối cùng thở ra một hơi dài rõ to. Lúc này, đèn đường đã đồng loạt bật sáng, màu ánh sáng vàng vọt rọi thẳng vào nhà.

- Anh nấu cơm chưa?

- Chưa! Anh ta cúi đầu khom lưng nói: Tôi cần phải tranh thủ từng giây phút đáng quý này để chấm cho xong bài tập của học sinh. Nghe nói đang chuẩn bị tổ chức bình xét các danh hiệu, không thể qua loa được.

- Cút chó! Lý Ngọc Thiên chụp tai thầy giáo vật lý véo mạnh. Thầy giáo há mồm kêu lên đau đớn. Anh nói với chúng tôi rằng, anh cho là anh ta tuy đau đớn về thể xác nhưng trong lòng lại vô cùng phấn khởi, bởi kinh nghiệm quá khứ cho thấy, mỗi lần tai anh ta bị véo cho đau đến ê ẩm cũng là lúc vợ anh ta có việc gì đó rất vừa lòng. Do vậy mà mỗi lần thấy Lý Ngọc Thiên tỏ ra dịu dàng ôn hòa thì anh ta lại sợ như gặp phải rắn rết, còn cô ta nhe nanh múa vuốt thì anh ta lại thấy yên lòng vô cùng.

Anh ta ú ớ kêu trong miệng, còn cô ta thì chụp nốt vành tai còn lại của anh ta, véo tiếp. Cái miệng của

anh há càng to hơn. Cho đến khi chỗ tiếp giáp giữa tai và da đầu muốn rách ra, máu đã rơm rớm chảy, cô ta mới buông tay. Thầy giáo vật lý khóc ngon lành. Lý Ngọc Thiên đá cho anh ta một cái nữa, rồi chửi:

- Khóc đến nổi nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, đúng là không biết xấu hổ! Thế mà cũng là đàn ông!

- Cô làm tai tôi cụp xuống rồi, ngày mai làm sao đi dạy?

- Anh không đi dạy nữa càng tốt! Lý Ngọc Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói, rồi rất tự nhiên cởi chiếc áo khoác có in bốn chữ "Thế giới mỹ lệ" sau lưng, cởi chiếc áo sơ mi, rồi cởi nốt chiếc quần dài, trên người chỉ còn mỗi chiếc quần lót hình tam giác. Hai cái đầu vú đỏ hồng, khuôn ngực như hai tảng than đang cháy hừng hực chiếu vào khuôn mặt thầy vật lý làm cho cái nhìn của anh ta đại hãn đi:

- Anh nhìn cái gì, đồ lưu manh! Lý Ngọc Thiên chửi.

- Em yêu! Em véo tai anh thành ra hình thù này, em không quan tâm ư?

- Tôi không quan tâm thì ai quan tâm, anh nói đi, tôi không quan tâm thì ai quan tâm?

Vừa nói cô ta vừa lôi trong túi áo khoác ra một vật chuyên dùng của nhà tang lễ, trong suốt, hình như là một vật bằng giấy có màu giống như da người, rất chuyên nghiệp dán vào tai của thầy vật lý, khéo léo đến độ tai của anh ta dựng đứng lên

trông giống như tai chó sói, so với trước càng đẹp, càng khí thế.

Cô chuyên gia chỉnh dung của nhà tang lễ chăm chú ngắm nghía và biểu lộ sự bằng lòng trước tác phẩm tuyệt vời của mình.

Anh ta nhìn thấy trên da thịt của cô ấy có phủ một lớp lông mịn màu vàng. Làn da đã bắt đầu tích mỡ làm xuất hiện những đường nhăn sâu hoắm. Anh ta rên lên một tiếng khê khàng:

- Có dán thì dán nhanh lên, đau lắm!

- Tốt rồi! Cô ta chẳng thêm quan tâm đến tiếng kêu rên của anh ta, từ thân thể cô ta, mùi của nhà an táng xộc vào mũi thầy giáo vật lý: Tốt rồi, làm quá đẹp! Rồi chộp lấy mũi của anh ta, kéo mạnh, hai lỗ mũi anh ta ngửa lên trời! A! Đau quá! Phấn trắng trào ra từ hai lỗ mũi, nước mắt đục màu lam chảy ròng ròng xuống má.

- Ái da! Đau quá, đau quá!

- Đau à!

- Đau!

- Đau chỗ nào?

- Mũi!

- Tai còn đau không?

- Không!

- Đây gọi là sự di động điểm đau - Cô ta nói với giọng điệu đầy kinh nghiệm, thần sắc điềm nhiên như một bác sĩ ngoại khoa đã từng cắt da thịt hàng nghìn người - Hể là con người thì trên thân thể nhất định phải có chỗ đau, không đau có nghĩa là đã hết thở... Ví dụ như tai anh đau thì phải véo mũi anh; mũi anh đau thì phải móc vào mắt anh, mắt anh đau thì phải cắt ngón chân anh...

Anh ta lăm lét nhìn cái thân hình đầy lông của cô ta dưới ánh đèn dịu mát, một cảm giác lạ lẫm làm anh ta choáng ngợp, đưa tay xoa xoa cái sống mũi cay xè, nước mắt lã chã, hơi thở yếu ớt. Anh nói, anh ta nhìn thấy trên chiếc quần lót mỏng tang của cô ấy có dính hai mảnh vải đen, giống như cặp mắt của một mỹ nhân hiền thực và anh ta nhẹ nhàng buông một tiếng thở dài...

Tiếng dội nước rào rào của cô ấy trong buồng tắm vang lên. Anh ta tranh thủ thời gian yên tĩnh để suy nghĩ: Nghĩ về tối năm nào hào hoa phong nhã, mái tóc bồng bênh đen nhánh trên đầu như lông chó mực, trên người mặc bộ quần áo thể thao có in bốn chữ Đại học Sư phạm, mặc chiếc quần thể thao cỡ 99. Tôi ngẩng cao chiếc đầu nghệ sĩ, miệng nói những lời ngọt ngào đến nỗi các nữ sinh phải mê đắm, mồm luôn lẩm bẩm một lời ca cực kỳ lưu hành thời ấy... "Mầm lá xanh xanh điểm nụ hoa vàng...", chỗ nào quên mất ca từ thì cứ "la lá la la". Ngày nào cũng thế, tôi cứ rảo bước trên con đường chính của trường. Mùa xuân, trăm hoa

đua nở, trong công viên hoa tử đinh hương sức nức hương thơm. Hàng dương liễu bên đường buông rủ, những cánh hoa màu cà phê bay bay trong không gian và rơi xuống đất không một tiếng kêu. Mấy ngày sau, hoa dương tàn, phủ đầy mặt đất. Từ ngoại ô, từng chùm tơ liễu theo gió nhẹ nhàng bay đến, quện với hoa dương. Đạp trên hoa dương và tơ liễu mềm mại, lòng tôi vô cùng êm đềm, mũi tôi ngửi thấy mùi cay nồng của thân cây dương trong gió.

Anh kể rằng, khi anh ta đang chấp chờn trong quá khứ êm đềm và lãng mạn thì người đàn bà làm công việc chỉnh dung đã tắm xong và bước vào phòng, toàn thân đầm nước, những hạt nước mềm mại lăn trên những sợi lông mịn vàng vàng - anh kể - Chúng tôi thấy khuôn mặt và cái mồm kỳ lạ của người kể - Cô ta giận dữ nói:

- Đồ đốn mạt kia! Đôi mắt lấp lánh của anh đang nhìn vào ngăn kéo của tôi. Có phải anh đang định phá khóa để lấy tiền của tôi? Tiền lẻ tôi cho anh đã hết rồi à? Con thỏ đế kia, nói cho mà biết, phải bỏ thuốc lá đi! Tôi ra lệnh cho anh phải bỏ thuốc! Anh kiếm được bao nhiêu tiền mỗi tháng mà còn đua đòi hút thuốc nào? Có phải muốn hút thuốc lá mới chính là bước chuẩn bị để các thầy giáo các anh ăn phần sau này chăng? Xem cái mặt đức hạnh của anh kia... Ngày ấy mắt tôi bị mù, bị mấy cái chữ trên bộ quần áo thể thao của anh làm cho bị mê muội...

Lòng anh cảm thấy ấm áp lại. Số 99! Anh đang cố nhớ lại lần đầu tiên ngửi thấy cái mùi nồng ấm của cây bạch dương hòa vào không khí đang mùa xuân năm ấy, lòng anh cảm thấy xốn xang. Anh thấy một khát vọng về tình yêu dâng trào mạnh mẽ choán hết tâm trí anh, môi anh ngứa ngáy, run run. Anh muốn tìm một cô gái nào đó để ôm, mà hôn hít. Không nghi ngờ gì nữa, mùi cay nồng của cây dương chính là chất dung môi để đưa anh đến ái tình... Nhưng cảm giác lãng mạn ấy đột nhiên bị ngắt đoạn, anh ta nói với chúng tôi rằng, vợ anh đang gào thét:

- Làm vợ anh quả là một bất hạnh quá lớn đối với tôi!

- Câm mồm lại!

Anh nói với chúng tôi, anh ta cũng muốn gào lên như thể muốn níu kéo lại cái thời vàng son ấy của mình. Anh nói rằng, anh đã đoán ra được tiếng gào của anh ta là xuất phát từ một sự phiền muộn. Nhưng tiếng gào vừa đến cổ họng thì lại biến thành một tiếng nấc uất nghẹn, nhưng đã là người thì có thể nghe được:

- Câm mồm lại! Cô là thứ đàn bà thối tha - lại một tiếng nấc - Không cho phép cô xỉ nhục thầy giáo nhân dân - lại tiếp một tiếng nấc - Cô là loại người chỉ biết có người chết, nói chuyện và ôm lấy người chết - tiếp một tiếng nấc nữa - Cô đúng là đồ quý cái, là mẫu da xoa - lại nấc...

Lý Ngọc Thiên nhắm ngay sống lưng thầy giáo vật lý đâm một cái thật mạnh, lời lẽ có vẻ đau lòng:

- Không được nắc nữa! Hãy nghe đây, không cho phép anh nắc nữa. Nghe anh nắc, người ta cứ nghĩ là anh mắc phải bệnh dạ dày. Biết anh bị bệnh dạ dày, người ta còn cất nhắc anh lên làm trưởng phòng giáo vụ nữa không?

Đi ra cửa, cô ta xách vào một cái bình gốm, mở nắp. Một mùi chua chua, thum thum xông lên. A! Thì ra đó là một bộ ruột già của lợn.

Lúc ăn ruột già lợn nướng đỏ, ruột già lợn hầm, cô ấy biểu hiện rõ tình cảm đối với tôi – Anh đang ngồi vắt vẻo trên thanh gỗ nói những điều mà anh cũng đã từng nói với chúng tôi – Cô ta nói, Đại Cầu và Tiểu Cầu chỉ ăn canh, còn ruột lợn thì giành cho bố, nhất là đoạn đầu của ruột già – Chính là hậu môn của lợn nhất thiết phải giành cho bố. Bố bị bệnh trĩ, ăn hậu môn lợn bổ khí. Đây là phương thuốc mà dì Ba đã học được ở đâu đó nói lại. Có bệnh tất nhiên là phải cầu thầy thuốc, phương thuốc này giản đơn mà trị được bệnh nan y, ăn vào là lập tức hiệu nghiệm. Cô ta khẳng định:

- Cứ cho là anh có phúc đức mới gặp được người thiện lương như tôi người yêu anh, thương anh như tôi không nhiều... Nếu không có sự chăm sóc tận tình của tôi, anh đã sớm ra khỏi cái “thế giới mỹ lệ” của chúng tôi rồi, hóa thành một đám mây đen lơ lửng giữa

không trung rồi... – Cô ta nói tiếp: Đừng nói nữa! Bây giờ tôi giao cho anh một việc, anh đi rửa ruột lợn!

- Cô có tư cách gì mà bảo tôi đi rửa ruột lợn? Thầy giáo vật lý kêu lên: Lê nào đường đường là một giáo viên nhân dân mà lại đi rửa ruột lợn sao?

- Cút chó! Một chân của Lý Ngọc Thiên bay tới, suýt trúng vào lưng của thầy giáo vật lý – Anh dám không làm?

- Tôi làm!

Anh ta giận dữ nói rồi xách một đoạn ruột chạy ra ngoài. Trông anh ta sao mà giống một nhân viên phòng chữa cháy đang cầm vòi nước.

Trong khi rửa ruột lợn, anh ta quên mất chuyện nấc hơi. Những đùm ruột già lợn trơn tuột nhảy nhót trong chiếc chậu sành trông giống như những con lươn bên bờ ao. Anh nói với chúng tôi rằng, anh ta đột nhiên nghĩ tới Trư Bát Giới biến thành một con cá nheo chui qua chui lại dưới háng của những con nữ yêu tinh, bất giác bật lên tiếng cười. Tiếng cười của anh ta khiến Lý Ngọc Thiên chú ý:

- Cho muối vào mà chà mạnh đi! Đồ ngu ngốc, đồ một sách, đồ côn trùng bẩn thỉu! Lời chửi của Lý Ngọc Thiên được thuật lại qua cái miệng của anh.

Lời của Lý Ngọc Thiên câu nào cũng đúng nhưng đều không thể tin, anh nói. Anh ta nói với chúng

tôi rằng, anh đang nghĩ đến lời người xưa: “Nhân duyên ngàn năm trong một giây”, quả nhiên là chính xác tuyệt vời, so với những định luật vật lý còn chính xác gấp bội. Lúc ấy mùi thơm của hoa dương đang rơi thoang thoảng trong gió, mềm mại như người đàn bà đang yêu. Mùi hoa dương tiết ra chính là mùi của ái tình, như một mũi tên nhọn xuyên thấu tâm can anh.

- Lộn lại mà rửa! Không lộn bên trong ra, bộ anh muốn ăn cứt à? Cho thêm muối vào!

Thêm một vốc muối, lòng lợn càng trơn tuột. “Chạy nhanh về phía trước! Ánh nắng vàng rực chiếu rọi khuôn mặt tươi vui. Những mảnh vườn hai bên đường hoa nhật quỳ đang nở rộ. Vạn vật sinh trưởng nhờ vào mặt trời, thời gian như nước chảy. Đi thuyền vượt biển nhờ người lái...” Lời bài hát này ai cũng có thể hát, anh nói, ngay cả người câm cũng có thể hát bằng tâm linh. Buổi sớm ở thành phố nhỏ lúc nào cũng đẹp, nhưng chỉ đẹp trong hồi ức. Tiếng hát được truyền đi bởi loa phóng đại... “Phía đông đã hồng, mặt trời đang lên... Sương sớm làm tươi rói những mầm xanh...”. Sáng sớm, hoa quỳ đầm sương. Chạy! Chạy! Chạy! Bóng người vụt qua. Hàng rào mới sơn của công viên Nhân Dân loang loáng trong bước chạy của tôi. Con hổ cô đơn trong chiếc chuồng sắt như đang chạy, như đang đứng tức giận gầm lên nhúc óc. Xe ba bánh đưa sữa bò buổi sáng gầm gừ kèn kẹt. Mùi sữa bò tươi nguyên hòa quyện với

mùi của những con bò mới ngủ dậy. Gương mặt đỏ hồng của cô ta chạy vụt qua, nhưng một dấu ấn thâm sâu và tươi mát đến chết không quên đã in vào tâm trí anh: Trên vành môi mỏng cong cong có một hàng ria mép xanh xanh. Hàng ria mép này làm anh giật mình, có cảm giác hai cái lá gan biến thành hai miếng đồng đập vào nhau, vang rền trong lồng ngực rồi chạy lên đến tận não, run rẩy. Anh cho rằng, hàng ria mép xanh xanh ở môi trên trong khuôn mặt đỏ hồng như lòng đỏ trứng gà kia chính là nét đẹp nhất ở người đàn bà trên thế gian này, huống hồ thất lưng của cô ấy còn có một dải lụa xanh loang loáng...

- Thay nước đi!

Ánh mặt trời đỏ rực chiếu rọi vào đôi mắt tôi... Bây giờ tôi mới hiểu, không! Lúc chưa kết hôn tôi đã hiểu là đàn bà mà có ria mép xanh xanh chẳng có ai lương thiện... Anh đuổi theo chiếc xe đạp của cô ta giống như một chú chó con chạy theo một mùi vị hấp dẫn nào đó... Ngõ Kim Ngưu, số mười ba!

- Thiên....! Thiên....! Mẹ vợ anh hình như đã tỉnh, ú ớ gọi.

- Đại Cầu! Vào xem bà ngoại cần gì?

Cổng nhà số mười ba ngõ Kim Ngưu khảm hai chiếc núm cài then cửa, nhô cao lên trông giống như hai đầu vú mới nhú của cửa một thiếu nữ... - Mẹ bảo anh đi, anh dựa vào cái gì mà anh bảo em đi? Cả hai cùng đi.

Bàn tay đỏ rực nắm chặt con dao đỏ rực bầm xuống những quả ớt đỏ rực. Mùi cay đến nhức mắt, sao mà giống một thứ ái tình điên cuồng. Lúc ấy mẹ vợ vẫn còn trẻ lắm... Anh muốn dụi đôi mắt đã bị ái tình làm cho mờ đục, nhưng lại đem chất nhờn thối hoắc của lòng lợn bôi đầy mặt... Cổng nhà số mười ba ngõ Kim Ngư đã mở! Lúc ấy mẹ vợ cũng còn trẻ lắm, chiếc eo thon thả, mái tóc bóng mượt còn dính một đóa hoa nhỏ màu hồng, sao mà giống một bà chủ hắc điểm trong tiểu thuyết cũ. Ai ngờ hai mươi năm sau, bà ấy lại điên điên khùng khùng nằm bẹp trên giường như thế này... – Chào bác! cháu muốn xin một ngụm nước... - Ngọc Thiên! Mang cho đồng chí này một cốc nước trà lạnh nhé! Anh là thầy giáo ở trường số 8? Hai sáu tuổi? Chưa kết hôn? Xoạch... xoạch... xoạch..., tiếng bầm ớt vẫn nghe đều đều...

- Mẹ! Bà ngoại ía ra đây giường!

Tiếng Đại Cầu và Tiểu Cầu vỗ tay hoan hô! Tôi nói cho mọi người biết rằng, sau đó một thời gian, vì tiếng xoạch xoạch bầm ớt biến mất nên hồi ức về tình yêu đã chết của thầy giáo vật lý cũng trở nên mơ hồ và nhạt nhẽo khá nhiều. Ruột già lợn trơn nhẵn, hình như có mùi của kẻ lưu manh! Hai tay cô ta đỡ lấy chén trà lạnh – không – là trà nóng vì anh thấy nó vẫn đang bốc khói đưa cho anh, đôi tay của anh vô cùng lỏng lẻo khi tiếp lấy. Lúc ấy anh tự dưng muốn đánh rắm, đôi chân anh vận vẹo cố nín, trà nóng đổ ra tay, bỏng rát.

- Lúc ấy tôi chỉ chú tâm nhìn hàng ria mép xanh xanh của cô ta... Cô ấy nói gì đó lí nhí trong cuống họng, một cảm giác hạnh phúc mới lạ, trong lành tràn ngập toàn thân...

- Không! Thực tế thì đã cố kèm giữ, nếu không thì anh đã lôi con... trong quần ra rồi.

- Thầy Trương! Hình như nét mặt thầy không được tốt, mau vào nhà nằm nghỉ một lát...

Chiếc gối của cô ta cực to nhưng lại rất mềm và nhẹ, bốc lên một mùi vị rất kỳ quái... Ngày chủ nhật sau đó, cô ấy đã làm sủi cảo chiêu đãi anh. Ba cân bột nhào nhuyễn, thêm một chút tương, một chút giấm, lại thêm một ít dầu vừng... - Cô công tác ở đâu? - Ở "Thế giới mỹ lệ"! Cô ấy cười trả lời, hàng ria mép lấp lóa, giống như một chiếc lá trúc đào - Mẹ tôi đã đến nhà dì ba rồi!... Tại sao tôi lại không biết đây là một chiếc thông lọng nhỉ? Một chiếc huy hiệu đoàn thanh niên cộng sản đeo trên nắp túi áo, đúng chỗ đầu vú nhô cao... - Cho phép anh thưởng thức mùi vị của hàng ria mép xanh xanh trên miệng em nhé! - Không! Không!... Kỳ thực là cô ta vừa xô vừa kéo... - "Thế giới mỹ lệ" là đơn vị nào? Trời ơi! một cảm giác lạnh buốt lan từ da thịt vào đến tận tim tôi. Hai bàn tay đang ve vuốt tôi đây đã từng ve vuốt không biết bao nhiêu là xác chết - Lúc làm việc bọn em dùng găng tay...

- Anh định làm nhục đứa con gái trinh trắng của tôi à? Tôi sẽ đến trường kiện anh...

Anh ôm lấy đầu, giống như một tù binh bị trói... Trên bảng tin của trường một dòng chữ ngả nghiêng: “Một sinh viên đại học vừa tốt nghiệp sánh duyên cùng một nhân viên nhà tang lễ. Người mới, duyên mới, xã hội mới...” – Tôi tiếc là không cắt sạch được hàm ria trên mép cô! – Anh dám không? Anh cắt của tôi một sợi râu, tôi đánh gãy anh một cán cờ!

Thôi thì vì anh ta, chúng ta sẽ lập một tấm bia kỷ niệm!

... Khi thầy giáo vật lý ăn ruột lợn nướng, ăn ruột lợn hầm, hai đứa con của anh ta phản đối:

- Mẹ thật không công bằng. Dựa vào cái gì mà bố ăn ruột lợn, còn bọn con phải ăn canh suông?

- Bố con bị bệnh trĩ!

- Con cũng bị trĩ!

- Con bị trĩ nặng hơn bố!

Láo toét! Có lẽ nào bệnh trĩ lại di truyền?

7.

Mười giờ đêm, thành phố đã trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng máy trên công trường xây dựng xa xa vắng lại. Anh nói với chúng tôi rằng, Đại Cầu và Tiểu Cầu đang ngáy khò khò trong phòng, còn thầy

giáo vật lý thì đang bò trên bàn để chấm bài tập. Cho dù không được đề cử vào chức danh gì cũng phải làm việc. Anh nói, anh ta cảm thấy sau gáy nhột nhột, ngứa ngứa. Quay đầu nhìn lại, anh ta thấy cô ta đang nâng bầu vú và cạ cạ đầu vú cứng ngắc vào cổ anh ta. Giọng kể của anh sao mà bình tĩnh! Kiểu biểu lộ tình yêu chưa từng có này khiến toàn thân anh ta run lấy bầy, toàn thân lạnh toát, mắt nẩy đom đóm, những miếng ruột lợn chưa kịp tiêu hóa trong dạ dày như nhào lên lộn xuống. Có lẽ anh đã nói quá chãng khi cho rằng hai đầu vú của cô nhân viên chỉnh dung này quá đỏ, đỏ hơn tất cả những đầu vú của thế giới đàn bà? Nói đến đầu vú, chúng tôi mới phát hiện ra đôi mắt của anh lóe lên những tia sáng màu xanh lè bên trong chiếc chuồng sắt u ám như hai con đom đóm, hai bên khước mắt có hai dòng nước đặc sệt trắng nhờ chảy ròng ròng. Con người dùng thạch cao để làm ra phấn, còn anh thì dùng dạ dày để biến phấn trở lại thành thạch cao. Anh nói:

Nhìn thấy hàng ria đã rậm rịt theo tuổi tác của cô ấy, anh ta đột nhiên lại nổi cơn sợ hãi, cho dù cái bụng chứa đầy ruột lợn lại nhắc nhở anh ta về những chỗ đáng quý của cô ấy. Anh ta nói:

- Cô nghiêm chỉnh một tí, đừng trêu chọc tôi!

Lý Ngọc Thiên sa sầm nét mặt, tức giận nói:

- Tôi lấy anh để làm gì? Tôi muốn... anh làm chuyện ấy!

Anh ta vòng tay quá đầu, sờ sẫm hàng ria mép của cô ấy nhưng cổ tay của anh ta đã bị cô ấy cắn cho một miếng khá đau.

Họ đưa nhau lên giường. Cố gắng kềm chế những ác cảm, anh ta hôn môi Lý Ngọc Thiên. Cái mùi vị đặc trưng của nhà xác từ từ len lỏi vào trong máu, vào tim và xông lên đầu anh ta. Anh ta biết, thần kinh của mình đã quá mẫn cảm thôi, bởi vì trước khi lên giường, cô ta đã dùng thứ xà phòng thơm loại tốt nhất lúc bấy giờ chà xát toàn thân, bất kể chỗ nào, ngay cả một sợi lông chỗ kín nhất cũng được cô ta cọ rửa rất kỹ. Nhưng rõ ràng vẫn có một thứ mùi rất đặc biệt, thứ mùi không thể dùng ngôn ngữ lý trí để miêu tả xông lên. Mỗi lần nhận ra cái mùi ấy, anh ta hoàn toàn biến thành một thứ phế thải dưới mắt đàn bà...

Nhìn thấy nước mắt chảy dài trên mặt cô ấy, anh ta ân hận và tự trách mình. Ánh đèn vàng vọt chiếu sáng cái thân thể trần truồng đã có tuổi nhưng nhờ có những sợi lông vàng mịn rậm rạp nên trông vẫn còn tươi mát lắm. Anh ta kêu lên một cách đau khổ:

- Mẹ mấy đứa nhỏ à, không phải là anh không ham muốn, nhưng cái mùi trên thân thể em đã...

Như một con lươn, Lý Ngọc Thiên chui ra khỏi vòng tay anh ta, khóc thầm tức:

- Người em chẳng có mùi gì cả, chắc chắn không có mùi gì cả... Anh yêu! Em biết anh làm việc quá mệt

mỏi, ăn uống lại không có gì... Nếu trên người em có mùi, lẽ nào mười mấy năm trước lại không có? Anh sợ làm chuyện vợ chồng sẽ ảnh hưởng đến công tác cách mạng của anh, đúng không?

Trong lời kể của anh, chúng tôi hình dung ra cảnh này:

Hai bầu vú nặng trĩu của cô ta giống như hai quả bóng khí ép sát vào sườn khiến toàn thân anh ta, từ da thịt đến tâm trạng đều chấn động. Đầu vú của cô ta chạm đến đầu, anh ta cảm thấy bỏng rát như bị hai mẩu thuốc lá đang cháy dí vào đến đấy. Anh ta uốn lưng định ngồi dậy nhưng bầu vú của Lý Ngọc Thiên lại ép anh ta nằm bẹp xuống giường, chiếc giường bằng tre ọp ẹp kêu rín rít dưới những cử động của hai người. Anh nói, trong khi anh đang gồng mình chịu đựng cái sức nặng đang đè trên người ấy, thỉnh thoảng phát hiện chiếc màn treo trên tường lung lay, rồi hai cái đầu lấp ló. Vận dụng hết sức lực, anh ta hất mạnh làm cho Lý Ngọc Thiên đang hưng phấn tột độ bị văng xuống đất, nằm ngửa mặt lên trời. Xấu hổ quá hóa giận dữ, cô ta bò dậy, sẵn tay chụp lấy chiếc chổi đang nằm lẩn lóc trên sàn, giơ lên nhằm đầu thấy giáo vật lý giáng xuống. Nhưng chiếc chổi đột nhiên dừng lại giữa không trung vì cô ta cũng nhìn thấy hai cái đầu lâu đang lấp ló sau bức màn. Cả hai đưa nhìn nhau cười, đồng thanh nói:

- Bố mẹ trông buồn cười quá!

Cái chổi bay vù về phía ấy, hai cái đầu biến mất.

Mất long lên sòng sọc, hơi thở đứt đoạn, Lý Ngọc Thiên lao về phía thầy giáo vật lý.

- Mẹ sắp nhỏ, tha cho tôi đi!

Da thịt mềm mại của đàn bà dè lên người anh ta, ngộp thở. Một chút tức giận, nhưng ngay lập tức bị ép xuống. Nuốt giận cầm hơi đã quen rồi, tuy không đành lòng song phải dịu ngọt thôi. Lý Ngọc Thiên ngồi dậy, cắn chặt môi, mồ mẫm khắp người Trương Xích Cầu:

- Thầy giáo Phương cũng gầy như anh!

- Làm sao cô biết? Anh ta hỏi đầy cảnh giác.

- Ông ấy nằm trên giường chỉnh trang dung mạo trong nhà tang lễ...

Anh nói, anh ta nói có vẻ buồn phiền và tiếc nuối:

- Một người tốt như thế tại sao lại phải chết...

Một tiếng gà văng vẳng đâu đó ở một vùng ngoại ô, tiếng gáy chẳng đúng lúc tí nào.

- Con gà này chắc đã phát điên rồi! Cô ta cầu nhàu.

Nhịp thở của Trương Xích Cầu đã bình thường trở lại. Anh ta vỗ vào bụng vợ, nói:

- Em ngủ đi, anh cần phải chấm nốt bài tập.

Lý Ngọc Thiên trở mình - Anh nói, anh ta nhảy một cái đã ngồi yên trên ghế. Tiếng gà không đúng lúc lại văng đến. Đêm quá yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi có thể

nghe tiếng khóc buồn thảm cố nén của vợ thầy Phương ở bên kia căn nhà chung vách. Lý Ngọc Thiên chống tay ngồi dậy trên giường, hai chân thông gần chấm đất. Anh ta ngáp một cái rõ to, lắc lắc vai vợ, nói:

- Ngủ thôi, mẹ sắp nhỏ!

- Ngủ cái cục cứt nhà anh! Cô ta vắng tục, rồi ngồi lặng yên.

... Trong giấc ngủ say, mũi cỏ xanh nồng nồng phả ra từ miệng người đàn bà, trộn lẫn trong đó có mùi của xác chết, của hóa chất. Chịu đựng hay không thể chịu đựng cái mùi đặc biệt này? Trong lúc đấu tranh giữa hai tâm trạng, cái mùi nồng nồng ăm ăm ấy cứ tiếp tục tỏa ra từ miệng của Lý Ngọc Thiên, vương trên mặt anh và lan tỏa vào không gian chật chội của căn phòng.

- Em nằm mơ... , em gặp thầy Phương... - Trên bờ môi của Lý Ngọc Thiên dường như có một vết sơn màu trắng bạc, vết râu màu xanh xanh trông rất ngộ nghĩnh trong ánh sáng mờ mờ - Ông ấy đứng dậy trên chiếc giường chỉnh dung của em, toàn thân chẳng có gì hết, trông giống như một con gà trống đã bị vật trụi hết lông... Ông ta nói với em: Chị Trương à, tôi không muốn chết. Tôi rất thương vợ thương con... Tim tôi vẫn còn đập...

Vừa nói, Lý Ngọc Thiên vừa khóc nấc lên trông rất bi thương, Trương Xích Cầu lại cảm thấy có một chút ghen tuông:

- Không phải chồng cô chết, cô khóc cái nỗi gì?

- Nếu chồng tôi chết, tôi không thèm khóc! Cô ta trừng mắt nói: - Ngay cả một giọt nước mắt cũng không có!

- Vì sao mà ngay cả một giọt nước mắt cho chồng cô cũng không có? Không tức giận nhưng có vẻ kinh ngạc, Trương Xích Cầu hỏi.

- Vì sao ngay cả một giọt nước mắt cho chồng cũng không có nhỉ? Cô ta cũng ngạc nhiên hỏi lại.

Một sự yên lặng bao trùm. Hình như có một cơn mưa xanh xanh trong suốt đang nhảy múa để liên kết suy nghĩ giữa hai người, làm trầm trọng thêm cái nhìn thù địch của hai người, đồng thời tạo ra một sợi dây liên kết giữa anh ta – cô ta và anh, giữa anh và chúng tôi. Một người đàn bà không được đàn ông làm cho thỏa mãn những khát khao tình dục mà phát điên - Một phát hiện đáng sợ khiến cho tâm tình của thầy vật lý như một cái chuông đồng kêu lên inh ỏi. Đương nhiên, anh ta nói, đối với các người - tức chúng tôi - mà nói thì chẳng có gì đáng gọi là “phát hiện đáng sợ” cả, bởi những thanh niên như các người đều vì tình yêu mà sinh ra, cũng vì tình yêu mà chết...

Đúng lúc ấy có tiếng gõ cửa vang lên. Trông anh có vẻ rất bình tĩnh để kể tiếp câu chuyện, nhưng thực ra thì mười ngón tay của anh đang bấu chặt vào thanh gỗ bắc ngang mà anh đang ngồi. Đúng là mười cái

móng vuốt của mèo, của chim ưng. Bắt đầu từ lúc Phương Phú Quý ngã gục và chết trên bục giảng, tôi thấy thèm ăn phẩn ghê gớm. Mùi vị của phẩn, đặc biệt là phẩn màu khiến tâm trí tôi mê man, điên đảo. Mọi người đều cho là tôi mắc bệnh thần kinh. Họ có nói gì thì tùy ý họ, tôi chỉ biết tôi thích ăn phẩn và chỉ ăn phẩn.

Đôi mắt anh đắm nước nhìn chúng tôi và kể lại những cảm giác của mình. Anh đã khơi dậy ở chúng tôi một cảm giác mà ngày xưa đã có nhưng đã bị quên lãng theo thời gian đối với phẩn: Khi cầm lấy một hộp phẩn đủ màu sắc tươi rói, chúng tôi đã từng tiết nước bọt, bụng réo lên ào ào. Vấn đề là ở chỗ cuối cùng này: Những viên phẩn này để giành cho anh ăn hay là chúng tôi tự mình ăn?

Chương hai

1.

Đã sắp sáng, nhưng suy cho cùng vẫn chưa sáng. Trước khi trời sáng là lúc bóng đêm dày đặc nhất. Đây là một chân lý đáng sợ. Tiếng gà ở những thôn xóm xa xăm đã rộ lên, tiếng gõ cửa có vẻ mạnh nhưng lại có nhịp điệu hần hoi, như một hồi chuông đã đến đoạn cuối cùng.

Cô ta có vẻ sợ hãi. Trong lòng chẳng có chuyện gì, chẳng sợ quỷ gõ cửa; trong lòng có chuyện, ắt sợ quỷ gõ cửa. Anh kể rằng, cô ta vô cùng hổ thẹn khi nhớ lại chuyện đã xảy ra lúc ngủ trưa ngày hôm qua trong nhà tang lễ. Cô ta cũng nhớ lại cái cảnh chàng thanh niên dạy vật lý Trương Xích Cầu cầm cái núm giống

như cặp vú thiếu nữ khảm trên cổng nhà mười mấy năm về trước.

Tôi cho rằng nên kể chuyện thầy giáo dạy vật lý đến nhà Lý Ngọc Thiên gõ cửa trước là tương đối thỏa đáng – Anh nói - Bởi vì thời gian sẽ tùy thuộc vào tâm tình của nhà tư tưởng mà thay đổi, không ngừng thay đổi màu sắc và phương hướng...

Mẹ của Lý Ngọc Thiên - đứng nhìn bà ấy vào lúc này, tức là lúc bà ấy đang nằm sống dở chết dở trên giường, mà hãy nhìn bà ấy lúc ấy với tư thế là một mỹ nhân. Mỹ nhân ngày ấy bây giờ dưới móng đã có hai vết thương lở loét, máu thịt bầy nhầy, mùi xú uế bốc lên nồng nặc, những con nhặng đang dùng tinh thần của Ngu Công dời núi kiên trì gặm nhấm những mụn thịt thối của bà ta – Hãy nhớ rằng, có một loại đàn bà đến tuổi trung niên lại hấp dẫn hơn nhiều so với thời thanh xuân, giống như những loại trà danh tiếng, ngum đầu tiên vừa đắng vừa chát, nhưng về sau mới có thể thưởng thức được cái vị ngọt ngào thơm tho của nó. Mỹ nhân họ Lạp này đúng là loại đàn bà ấy, đúng là loại danh trà ấy. Những thanh niên mới lớn uống ngum trà đầu tiên - tức vùi đầu vào thời thanh xuân của bà ta, chắc chắn sẽ nhận lấy cái đắng cái chát mà chết như uống phải độc dược thôi. Cũng nên nhớ rằng, có một loại đàn ông chuyên đi khai khẩn những mảnh đất trinh nguyên của đàn bà mà không đổ lấy một giọt mồ hôi. Trưởng phòng lao động thành phố là loại

đàn ông ấy. Lão họ Vương, mặt và thân thể đều vuông, nghe đâu là người Sơn Đông, nhà lão cách quê quán của hảo hán Lương Sơn Bạc Hắc Toàn Phong Lý Quỳ không xa. Đôi tay của lão cực to, Lý Ngọc Thiên thường ví đôi tay lão là hai chiếc búa của Lý Quỳ. Cô ta đã chứng kiến tận mắt đôi tay như hai chiếc búa này sờ soạng trên bộ ngực láng như mỡ của mỹ nhân họ Lạp. Đó là một buổi trưa mùa hè, ve đang kêu râm ran trên cây ngô đồng trong vườn thú. Hai tay trưởng phòng Vương bóp chặt lấy hai bầu vú. Anh nói với chúng tôi rằng, đầu vú thật hồng bị kẹp giữa các ngón tay lão ta, bị kéo dài ra và những tiếng rên rỉ ứ ở phát ra như tiếng kêu của một loài động vật nào đó. Đúng ngay lúc ấy, bỗngưng tôi thèm muốn được mút bầu vú ấy một cách kinh khủng – Cô ta đang vật vờ với ý nghĩ này - Anh ta nói với chúng tôi. Tiếng gõ của vang lên rất lâu, rất đều đặn. Bóng đêm đen kịt nặng nề bao phủ cả thế giới nhưng tâm tình của cô ta thì lại vô cùng sáng suốt – Anh ta cứ đòi chúng tôi đưa phấn vào. Dạ dày của anh ta đã to phình lên, biến thành một vật kỳ quái mất thôi, hình như chẳng bao giờ lấp đầy. Con hươu cao cổ và con trâu rừng bên cạnh trợn trừng mắt nhìn chúng tôi ăn trộm phấn... Lúc này Lý Ngọc Thiên vẫn đang là một con bé đeo khăn quàng đỏ mập mạp, đôi môi khô khốc, miệng cũng khô khốc. Có phải miệng khô nên thèm muốn mút đầu vú, hay là thèm muốn mút đầu vú làm cho miệng khô? Cô ta hồ đồ, lẫn lộn. Cô ta nhớ ra rằng, đúng lúc ấy cô ta

trở nên hồ đồ, những suy nghĩ đã rối loạn, chỉ có hai cái đầu vú hồng hồng là in rõ ràng trong trí não. Cô ta mơ mơ màng màng úp mặt vào vại nước đặt trong vườn, một gương mặt con gái xuất hiện trong vại nước, miệng vẫn nhóp nhép giống như lạc đà nhai lại. Trong vại vẫn có hình ngược của một chùm hoa thanh lưu, bảy tám nụ đang hé, bảy tám hoa đã nở. Tất cả đều nóng như lửa, nồng như rượu. Thảo nào trên miệng mẹ thường vang lên một lần điệu ngắn:

Thanh lưu nở hoa hồng như lửa,

Anh tìm tôi tôi cũng tìm anh.

Gái đẹp trong thành nhiều vô kể,

Sao anh lại đến với già thế?

Trưởng phòng Vương lại biết kéo đàn nhị. Vừa kéo đàn, lão ta vừa hát đối lại giống như trong phim người ta vẫn làm:

Thạch lưu nở hoa nhiều vô kể,

Chỉ có một đóa hồng như lửa.

Gái đẹp trẻ con ít kinh nghiệm,

Sao bì gái già có tuyệt kỹ.

Chị hai yêu dấu, chị thử nghĩ,

Không bóp vú chị, bóp ai nhỉ?

Anh ta nhảy dựng lên trong chuồng, nói với chúng tôi:

- Từ trước đến nay tôi rất ghét đưa những lời ca tục tĩu lưu manh vào văn chương. Những “Thạch lựu nở hoa hồng như lửa” hay “Thạch lựu nở hoa nhiều vô kể”, câu nào cũng được, nhưng tuyệt đối không phải là những lời ca tục tĩu một cách đơn thuần. Một lần nữa, tôi trình trọng thanh minh trước các vị rằng, tôi không phải là thầy giáo vật lý ở trường số 8! Thầy giáo trung học cái khỉ mốc! Với Lý Ngọc Thiên, sự kích thích của lời ca ấy làm sao bì được với hai đầu vú hồng hồng. Không! Lý Ngọc Thiên nói với tôi rằng, đầu vú màu hồng, hoa thạch lựu màu hồng; mẹ và trưởng phòng Vương lúc ôm nhau phát tiết ra một thứ mùi kỳ lạ và những âm thanh kỳ quái... Hòa quyện với bài ca “Thạch lựu nở hoa” hợp thành một chỉnh thể có thanh, có sắc, có mùi vị... đó chính là nghệ thuật!

Đây là thời kỳ chính trị mở cửa, kinh tế phát triển, giá cả ổn định, thị trường hàng hóa phong phú... Ngay cả cái thành phố bé nhỏ cách bờ biển xa lắc này cũng có thể mua được những con tôm nặng đến hàng nửa ký, những con sò biển nặng mấy lạng bất kỳ lúc nào. Một ký cá tươi ngon cũng chỉ từ ba xu đến năm xu, nhiều nhất vẫn là cá hố. Những con cá hố dài ngoằng, mập mập nằm lấp lóa dưới nắng, bộ da màu bạc tươi rói. Chợ cá tan, những chỗ thừa thẹo của cá vẫn sáng lấp lánh dưới ánh trăng. Nếu ban đêm có mưa, sau khi mưa tạnh, ánh trăng bàng bạc mờ mờ như sương, mùi tanh tươi sẽ bốc lên nồng nặc... Đứa con gái từ

chợ cá trở về, nằm sắp trên thành cái vại đựng nước, nhìn chăm chăm vào đáy vại. Ở trong đó có hai con cua sông. Khi mà hải sản chiếm lĩnh thị trường thì cua sông trở nên đắt giá, cho nên mỹ nhân họ Lạp mới mua hai con cua sông về nuôi trong vại để thi thoảng ghé mắt nhìn.

Trên những chiếc chân và càng của hai con cua có những sợi lông màu xanh xám, hai con mắt lồi lúc thì dài ra, lúc thì thụt vào trong... Màu xanh của con cua, màu đỏ của hoa thạch lựu và sắc thái lãng mạn của bài ca về hoa thạch lựu dung hợp như một tác phẩm nghệ thuật... Đôi chân đầy đặn và đầy lông vàng bóng mượt của cô ấy thả xuống giường du đưa vừa giống như trò chơi vô ý thức của trẻ con, vừa giống như hành vi của một người đàn bà đầy kinh nghiệm yêu đương...

Anh ta đột ngột chuyển hướng kể chuyện.

- Tôi đã từng đem câu chuyện về một người đàn bà ở một tỉnh nọ để được một đứa bé toàn thân đầy lông đã được các cấp lãnh đạo ở đấy tôn kính. Chuyện này được đưa ra để các thầy giáo vật lý ở trường trung học số 8 thảo luận. Mạnh Phú tử thì cho rằng, phạm là việc càng hiếm thì càng quý, chứ chưa chắc vì đứa bé đầy lông ấy là biểu hiện của sự quay về với tổ tiên của loài người mà nhận được sự tôn trọng của các cấp lãnh đạo. Ví dụ như chuyện có người mọc sừng trên đầu, có người mang thai đến chín đứa con trai, có

người đến chín mươi tuổi lại mọc răng... , đều nhận được sự trọng thị của lãnh đạo. Mà đâu phải chỉ có lãnh đạo của Trung Quốc trọng thị mà nước ngoài cũng vô cùng trọng thị những hiện tượng bất thường ấy. Có thể xem đây là hiện tượng siêu giai cấp, siêu chế độ xã hội. Chuyện này nói lên điều gì nào? Lúc này các thầy giáo vật lý đang bức mình về cái nhà xí, cho nên chẳng hào hứng lắm khi tham gia thảo luận, thầy giáo Phương cũng không thích thú lắm với vấn đề này. Gương mặt anh ta trắng bệch, mái tóc đã bạc quá nửa, bây giờ nghĩ lại mới thấy mặt anh ta đã là điểm báo về cái chết không thể tránh khỏi. Vì sao tôi lại cứ nói về những đứa trẻ có lông một cách vô ích mà lại không quan tâm đến cái chết của thầy giáo Phương? Yên lặng.

Tiểu Quách đặt một tờ báo trước mặt chúng tôi. Ngay trang nhất đã có một mẫu tin gây sự chú ý, tiêu đề của mẫu tin này được in thật to: “Đứa trẻ thân hình đầy lông đã học tiểu học, so với những đứa trẻ bình thường, trí lực của nó hơn gấp nhiều lần”. Cả trang hai của tờ báo là một phóng sự ảnh về đứa bé nhiều lông, ảnh nào cũng có khuôn mặt của đứa bé, lông lá trùm xuống mắt, xuống mũi nhưng cái miệng thì cười rất tươi với tất cả mọi người.

Tiếng gõ cửa vẫn vang lên đều đặn như vĩnh viễn không bao giờ ngừng. Lý Ngọc Thiện ngày ấy có chú ý đến cái thân hình đầy lông vàng của mình không nhỉ?

Khi cô ta nhìn thấy cái hàng lông tơ rậm rịt xanh xanh trên miệng được phản chiếu xuống đáy nước, cô ta suy nghĩ gì? Những nghi vấn tế nhị này có nên hỏi cô ta không nhỉ? Cho dù cô ấy là vợ tôi, nếu như tôi không yêu cô ấy thật lòng, tôi cũng không đủ can đảm để hỏi cô ấy những điều này. Tuổi thanh xuân nhiều bí ẩn nhưng cũng nhiều đau khổ, ngày đêm nơm nớp lo sợ nỗi buồn khê khàng chợt đến.

Trông anh như một chuyên gia tâm thần đang thuyết giảng về tâm lý con người – Chúng tôi vẫn thường có cảm nhận này: Ngày hôm qua cô ta vẫn còn là con bé thò lò mũi xanh, qua một đêm đột nhiên đã trở thành một cô nương như hoa như ngọc. Còn có vấn đề này nữa: Tại sao người ta lúc nào cũng cảm thấy xấu hổ và nhơ bẩn khi nói về lông nách, lông dưới hạ bộ. Chỉ cần dùng xà phòng thơm cao cấp chà qua chà lại một lát, rồi dùng nước hoa cao cấp xịt vào, ngay lập tức chúng sẽ trở nên mềm mại, đàn hồi, thậm chí còn có thể toát ra mùi hương làm cho người ta mê mẩn ấy chứ! Anh ta nói, đó là một loại bệnh, là loại bệnh cực kỳ phổ thông!

Cũng bởi những nguyên nhân phức tạp ấy mà thầy giáo vật lý tuyệt đối không hỏi râu của Lý Ngọc Thiên lúc nào thì đâm thủng da mặt để chui ra. Râu, lông nách và đại khái những loại như thế trên cơ thể của Lý Ngọc Thiên có quan hệ gì đến câu chuyện này? Có liên quan, thậm chí rất mật thiết, còn làm cho

người ta đau khổ nữa. Nhưng thời gian qua đi khá lâu, những nỗi đau này đã bị tê liệt hoàn toàn.

2.

Chúng tôi vẫn nhớ mãi lời kể của anh về mỹ nhân họ Lạp hai mươi năm về trước. Ngày ấy bà ta vẫn còn trẻ lắm, đẹp lắm. Vòng eo gọn gàng, đầu tóc bóng mượt, hai bên vẫn còn giắt hai đóa hoa màu hồng..., giống như những bà chủ quán rượu ngày xưa thường thấy trong tiểu thuyết cổ. Anh chẳng ngại ngừng mà tường thuật lại dung nhan của người đẹp ngày xưa, đồng thời khẳng định dứt khoát:

- Đóa hoa giắt trên mái tóc người đẹp là hoa thạch lựu, được ngắt từ cây thạch lựu trong vườn. Bà ấy rất có ý thức để chọn một đóa hoa vừa mới hé nụ. Thời ấy vẫn chưa có những loại xa xỉ phẩm cao cấp để cho người ta trang điểm cho đầu tóc. Người ta vẫn dùng tụy lợn ngâm rượu để rửa mặt. Cách trang điểm này không làm ô nhiễm môi trường, cũng chẳng tổn hại sức khỏe, thể hiện cái đẹp chất phác của tình trạng kinh tế tự nhiên.

Trong văn chương, miêu tả chuyện khóa thân chẳng vi phạm gì đến việc kỵ húy, vấn đề là ở chỗ, khi tác giả mô tả khóa thân, cái thân hình bị lột trần truồng

ấy có nhảy nhót trước mặt mọi người hay không, có cho mọi người ngửi thấy cái mùi da thịt diên cuồng ấy hay không. Hoặc là, thêm một chút vô sỉ nữa là – tác giả có cho mọi người ngửi được mùi vị của chất dịch tiết ra từ cái thân thể ấy hay không. Nếu như vậy, rõ ràng là tác giả có “dâm ý”, nếu như vậy thì tôi vẫn có thể tiếp tục miêu tả khỏa thân hay không?

Chúng tôi không thể ngắt những lời kể có phần thái quá của anh. Anh vẫn cứ tiếp tục kể và chúng tôi vẫn cứ tiếp tục nghe.

Bây giờ cần phải ghi nhớ một điều: Bắt đầu từ cuối phần một, tiếng gõ cửa đã vang lên liên tục, tiết tấu không hề thay đổi, âm lượng cũng không thay đổi, độ chuẩn xác có thể so với tiếng reo của chuông đồng hồ. Cuối cùng, ai là người trong đêm, trước lúc bình minh lại gõ cửa nhà thầy giáo vật lý? Chỉ có cách mở cửa mới biết đó là ai.

Lý Ngọc Thiên không thể nào quên được cảnh tượng mẹ cô ta lỏa lồ đi đi lại lại trong vườn. Để bảo vệ bàn chân khỏi bị nhộp, mỹ nhân họ Lạp mang một đôi hài bằng vải có thêu hoa, mái tóc giắt một đóa hoa thạch lựu mới hé nụ - Khi Lý Ngọc Thiên kể cho tôi nghe về sắc đẹp rực rỡ của mẹ cô ta, đột nhiên trong tâm trí tôi hình bóng của Phan Kim Liên trong “Kim Bình Mai” trượt dài, tất nhiên từ trước tới nay tôi chưa hề gặp Phan Kim Liên - Cô ta tự rờ rẫm cơ thể mình một cách trân trọng. Gió tháng năm nóng

hầm hập thổi qua các con phố, thổi qua tòa nhà của ủy ban chính quyền thành phố màu vỏ đậu xanh làm tung bay lá cờ năm sao đang muốn buông rủ nghỉ ngơi. Gió thổi qua rừng bạch dương làm lá kêu lên xào xạc... Gió thảng năm ngừng trong vườn của những người thị dân... Tất cả đều đẹp như tranh vẽ. Lý Ngọc Thiên ngu ngơ ngồi trên ngạch cửa theo dõi mẹ đi đi lại lại. Chim yến đang làm những chiếc tổ mới, trắng trắng trên hiên nhà. Ngoài ra còn có con chó với đôi tai dựng đứng như đốt tre đang dò dẫm đi theo sau cái thân hình lỏa lồ ấy ngửi ngửi hít hít và thi thoảng lại kêu lên những tiếng rất quái dị.

Làm thế nào để cảm giác xấu hổ của tuổi mới lớn biến mất? Có lẽ nào chỉ dựa vào cái đầu vú hồng hồng bị chà xát giữa các ngón tay mà có thể làm cho một thiếu nữ mất đi cái cảm giác nhục nhã sao? – Anh ta thay đổi tư thế ngồi trên thanh gỗ bắc ngang, hai tay vuốt vuốt chiếc cổ. Động tác này thể hiện thói quen chuẩn bị bình luận một việc gì đó của anh ta - Trưởng phòng Vương có một bà vợ rất xinh đẹp, hiền thực và hai đứa con thông minh, linh lợi, thế thì mỹ nhân họ Lạp chẳng qua chỉ là tình nhân của lão ta mà thôi. Cho dù là thời đại nào, tối tăm hay xán lạn, chuyện đàn ông ngoại tình vẫn cứ phổ biến. Đồng nghĩa với hai tiếng “tình nhân” là những khái niệm không lấy gì làm tốt đẹp, chẳng hạn “trai bờ gái bụi”, “gian phu dâm phụ”, ... đây rầy, thế tại sao người ta vẫn thích tìm “tình nhân”? Có lẽ nào chỉ cần một đáp

án, đó là “sự băng hoại về đạo đức” là có thể giải thích đủ chuyện này? Tôi không hề phê phán trường phòng Vương trước mặt các người, tôi đồng ý với cách nghĩ của Lý Ngọc Thiên. Cô ta đã rất chân thành nói với tôi rằng, lão ta là một người tốt. Mẹ con chúng tôi được lão ta chăm sóc rất chu đáo!

Trong gia đình này, chuyện tình dục chẳng có gì phải che giấu cả, quan hệ tình dục được xem là chuyện cao thượng và đẹp đẽ, tự nhiên và chân thành. Cho nên, người đẹp họ Lạp yêu cầu đưa con gái mười lăm tuổi Lý Ngọc Thiên cởi bỏ toàn bộ quần áo trên người để cùng với bà đi đi lại lại trong vườn tắm nắng. Hai mẹ con cứ thế trần truồng, sải bước, sao mà tâm đầu ý hợp.

Vào một buổi sáng, Lý Ngọc Thiên cúi đầu chăm chú nhìn vào cái chỗ kín nhất, đẹp nhất của mình và phát hiện ra ở đấy có rất nhiều lông nhỏ màu vàng. Cô ta kinh hãi kêu lên:

- Mẹ ơi! Râu mọc ở dưới háng con!

Mẹ cô ta cười rung cả người:

- Con ngốc ạ! Đó không phải là râu... mà là lông!

Sau một thời gian, trường phòng Vương được thăng chức thành Phó cục trưởng. Lý Ngọc Thiên rất tự nhiên, rất thanh khiết như một cây cải trắng nói với tôi:

- Khi phó cục trưởng Vương cùng mẹ tôi làm tình, tôi nghe rõ tiếng rên đầy hoan lạc của họ, trong lòng

tôi nhen nhóm một sự đổ kỵ. Rồi một ngày mẹ không có nhà, ông Vương lại đến. Ông ta mua tặng tôi một đôi vớ nylon, lúc ấy vớ nylon là cực kỳ quý hiếm, màu hồng màu lam đan xen rất đẹp. Tôi chỉ ngắm mà không mang bao giờ. Ông ấy cười nói với tôi: Bé con! Ngay cả một lời cảm ơn cũng không có sao...

Tôi bắt đầu cởi vớ, cởi quần, cởi áo và cả chiếc quần lót, hái một đóa hoa thạch lựu giắt lên đầu tóc, tìm đôi giày bằng nhung của mẹ xỏ vào, hai tay nâng bầu vú cứng, tôi đi lại trong vườn. Tôi thấy rõ đầu tóc và khuôn mặt của ông Vương đầy mồ hôi. Tôi cười, từng bước từng bước đi về phía ông ta. Đôi mắt ông ta chú mục vào bộ ngực tôi rồi quét xuống phía dưới... Cái nhìn của ông ta ngây ngây dại dại. Lâu lắm ông ta mới lắp bắp:

- Cô vẫn là một đứa trẻ con...

Tôi ôm lấy ông ta. Ông ta như một đứa trẻ con, tay chân quỳnh quáng. Tôi cúi lên lưng ông ta, ông ta bò xuống đất cống tôi đi khắp vườn. Mẹ tôi đã về, nhảy sấp vào, lấy tay gạt nước từ trong chiếc vại vào chúng tôi. Tất cả đều cười, thoải mái. Mẹ tôi cũng bắt đầu cởi quần áo, cũng cởi sạch sành sanh. Chúng tôi bò lê bò toài trên đất, trên bùn. Phó cục trưởng bắt chước động tác và tiếng tru của con chó sói sao mà tuyệt vời. Buổi trưa, mẹ tôi bắt hai con cua trong vại ra, giã nhỏ rồi trộn với trứng gà chiên lên. Mùi thơm vang lừng cả khu vườn.

- Tất cả những chuyện này sao mà đẹp đến thế!

Tôi buột lên lời cảm thán. Nhưng vẫn còn một chỗ nghi vấn không thể giải đáp được.

- Quan hệ giữa cô và Phó cục trưởng thân thiết đến như thế, tại sao cô không yêu cầu lão ta bố trí cho cô vào một cơ quan tốt hơn. Lão ta là phó cục trưởng cục lao động cơ mà, sao cô lại vào làm việc trong nhà tang lễ?

Cô ta nhìn tôi đầy miệt thị khiến tôi cảm thấy linh hồn mình vô cùng bẩn thỉu. Dưới cái nhìn của cô ta, tôi cảm thấy mình đã hết đất dung thân - Phấn! Mau mang phấn lại đây! Chúng tôi đã hiểu ra rằng, anh ăn phấn không phải để giải quyết chuyện dối mà để che giấu nội tâm vô cùng lo lắng và hoảng sợ.

3.

Phó cục trưởng với mái tóc đã bạc quá nửa luôn có nhu cầu ngủ trưa khoảng ba mươi phút sau khi ăn cơm. Đây là ba mươi phút thần thánh, bất khả xâm phạm của ông ta. Mọi người trong nhà và thuộc hạ của ông ta đều tuyệt đối tôn trọng ba mươi phút thần thánh này. Thực ra, trong ba mươi phút ấy, ông ta không thể ngủ say được mà chỉ mơ mơ màng màng, chăm chú nghe tiếng réo ầm ầm trong bụng, có cảm

giác như có rất nhiều con chuột đang cắn nhau trong bụng mình...

Nghe người ta nói rằng, cho dù chúng ta đã từng ăn nằm với một người đàn bà mà mình yêu thương hàng nghìn lần, nhưng cuối cùng chỉ có thể nhớ được một lần, đúng không? Thói quen làm tình đương nhiên là một bộ phận quan trọng của cuộc sống, nếu chúng ta có can đảm lỏa thể để làm chuyện ấy – Riêng chúng tôi không dám! Anh khẳng định – Ý tôi muốn nói là, nếu dám, các người sẽ phát hiện ra rằng, quan hệ tính giao là chiếc cột quan trọng nhất để đỡ cái lâu đài cuộc sống của chúng ta. Màu sắc của nó là cái màu hồng của da thịt, quần quanh nó là những dây leo màu rực rỡ và sáng lấp lánh. Các người có thích ví von không? Dùng sinh thực khí của đàn ông ví như cột buồm của chiếc thuyền sinh mệnh, tất nhiên sẽ dẫn đến chuyện dùng sinh thực khí của đàn bà ví với chiếc thuyền sinh mệnh. Cột buồm đứng thẳng giữa thuyền! Sao mà có tính tượng trưng cho việc giao hợp nam nữ. Tất cả sự so sánh ví von đều hoang đường, nhưng không có so sánh ví von thì không thể phản ánh thế giới. Mọi hành vi tính giao đều lặp lại, hoa tàn rồi nở đều không tách rời khỏi gốc; không có quan hệ đực cái thì thế giới này không thể sinh sôi nảy nở. Mà đâu chỉ có chuyện truyền tông tiếp đại, phải không? Cho nên, Phó cục trưởng Vương mơ màng trong ba mươi phút sau bữa ăn, tôi tin chắc là lão đang nhai lại cái tình huống làm tình lần đầu tiên với Lý Ngọc Thiên. Nếu bây giờ tôi kể quá tỷ

mỹ cái quá trình giao phối của họ, e rằng các người sẽ chịu không nổi, do vậy tôi chỉ kể cho các người nghe một đoạn đối thoại vô nghĩa và rời rạc của họ khi chuyện ấy đã xảy ra mà thôi.

- Ông là bố của tôi, đúng không?

- Không! Ta không phải là bố của cô.

- Lông của ông màu đen, sao lông của tôi lại màu vàng?

- Vì cô là một con bé lông vàng!

- Tôi không muốn đi học đâu!

... Con bé này quả là một con quái vật khó hiểu... Phó cục trưởng Vương nghĩ. Anh ta biết cái thói quen ba mươi phút nằm trên ghế salon để hồi tưởng về những điều mật ngọt của mình đã kết thúc, nhưng anh ta vẫn luyến tiếc chưa muốn rời cái thân thể nặng nề của mình khỏi chiếc ghế êm ái, như dính với mặt da bóng láng đầy dầu mỡ. Con người ta mập béo phải chăng là do ăn quá nhiều thịt cá? Hình như anh muốn hỏi chúng tôi, nhưng anh không cho phép chúng tôi trả lời. Lão ta đang chờ gã thư ký vốn chuẩn xác hơn cả cái đồng hồ đến đánh thức. Buổi chiều lão còn phải đi dự lễ truy điệu một thầy vật lý ở trường số 8. Những tiếng gọi "Thầy giáo vật lý", "Trường trung học số 8" khiến miệng lão vừa ngọt vừa đắng. Không còn nghi ngờ gì nữa, căn nguyên của dạng phản ứng sinh lý này là do quan hệ tình dục với con bé lông

vàng mới mọc lún phún Lý Ngọc Thiên mười mấy năm trước mà ra – Anh ta vươn chiếc cổ thật dài, hai tay bám chặt lấy thanh gỗ đang ngồi, rồi đưa chiếc lưỡi đỏ hồng ra liếm cái đôi môi khô quắt.

Trong tiểu thuyết của chúng ta, nhân vật lãnh đạo cao cấp lúc nào cũng được xây dựng thành những nhân vật điển hình cho lý trí, hình như trong số họ không có ai ham mê ái tình. Đây không phải là tình thần của chủ nghĩa hiện thực. Trên diễn đàn chính trị, tình nhân của các quý ông chính trị gia chiếm vị trí như thế nào? Là một nửa giang sơn hay là một chiếc khăn mùi soa? Tất cả đều có thể. Có chính trị gia tất nhiên sẽ có ngoại tình, có ngoại tình tất yếu sẽ có nửa giang sơn, sẽ có khăn mùi soa. Điều này ai cũng biết là một bí mật công khai, không phải vì chúng ta nhắm mắt làm ngơ mà bầu trời và con đường không tồn tại! Mấy mươi năm trở lại đây, dư luận của chúng ta lúc nào cũng phê phán ngoại tình. Nhưng kết quả thế nào, các người trả lời đi! Anh ta kêu lên.

Chúng tôi lúng túng, trước mắt anh ta, chúng tôi biến thành một lũ vụng về ngốc nghếch.

Ở đây, vị trí của sự ngẫu nhiên và thành thực làm sao phân định được? Tại sao các người lại không trả lời tôi?

Rất thông minh, một ai đó đã dùng đầu gậy đưa mấy viên phấn vào. Muốn dùng phấn để bịt miệng anh ta sao? Thật thông minh.

Cuối cùng thì chúng ta có thừa nhận đời sống tình dục của chính trị gia? Cuối cùng có dám thừa nhận tình nhân của chính trị gia tồn tại một cách hợp pháp? Có dám thừa nhận sự ảnh hưởng từ tình nhân của chính trị gia đối với sự phát triển lịch sử?

... Anh ta nhảy múa trong chuồng, cái thân hình mềm oặt đung đưa trên thanh gỗ bắc ngang. Chúng tôi đã mơ hồ hiểu ra vì sao anh ta lại bị nhốt trong chuồng và ăn phẩn. Chúng tôi muốn đưa anh ta ra khỏi chuồng. Đường như đã nhận ra ý đồ của chúng tôi, anh ta hét toáng lên:

- Tôi không ra! Các người đưa tôi ra khỏi đây, tôi sẽ tự sát ngay lập tức!

4.

Chẳng có chuyện gì bí mật trong cái thành phố nhỏ này.

Trong một cuộc hội nghị hiệu trưởng toàn thành phố, phó cục trưởng Vương phụ trách văn hóa giáo dục đã đọc một báo cáo liên quan đến việc xây dựng trường học.

Tất cả các trường đều thiếu phòng học, đều thiếu cơ xá cho giáo viên.

Cháo ít sôi nhiều, chuyện tranh giành đã đến lúc kịch liệt.

- Hiệu trưởng Mã! Xin mời ngồi!

Hiệu trưởng Mã thân thể cao gầy, hai vành tai trông như hai bàn tay. Ông ta đương nhiên nhận ra thái độ không mấy niềm nở của phó cục trưởng nhưng vẫn cố gắng gượng nở nụ cười, đôi hàm răng màu vàng lấp lánh, cúi người, cẩn thận ngồi xuống chiếc ghế salon.

- Có chuyện gì thế, hiệu trưởng Mã?

- Thưa phó cục trưởng Vương! Trường trung học số 8 của chúng tôi là khó khăn nhất, không có trường nào có thể sánh được với sự khó khăn của chúng tôi... Tôi có thể ví dụ để ông hiểu: Trương Xích Cầu là một sinh viên của một trường đại học danh tiếng tốt nghiệp vào những năm sáu mươi, là thầy giáo vật lý, đã tham gia giảng dạy trung học hơn hai mươi năm. Vợ ông ấy là chuyên gia chỉnh dung số một của nhà tang lễ, họ Lý tên Ngọc Thiên. Nhà cô này vốn ở tại số mười ba ngõ Kim Ngư. Trong vườn có một cây thạch lựu. Thầy Trương đã từng nói rằng, hoa thạch lựu đỏ rực đã từng nở trong tâm trí của phó cục trưởng Vương... Sau khi ngõ Kim Ngư bị máy ủi san bằng, cô ấy theo chồng vào ở trong cư xá của trường số 8. Cô ấy có một người mẹ đang nằm liệt trên giường, hai đứa con nhỏ, một đứa học trung học, một đứa tiểu học. Một gia đình năm nhân khẩu sống trong một căn hộ đơn, thậm

không nở nhìn! Phó cục trưởng Vương! Hai đứa nhỏ ngủ trong một nửa cái toalet, bà mẹ ngủ ở dưới bếp. Tôi là hiệu trưởng tôi không chịu nổi cảnh này...

Hiệu trưởng Mã khóc, đôi mắt đỏ kè, nước mũi chảy ròng ròng. Chỉ cần nhắc đến chuyện này, nước mắt ông ta ứ đầy trông mắt khiến người nghe dễ động lòng. Sống trong thời đại văn minh công nghiệp, chỉ có những kẻ thấp phần ngu ngốc mới khóc đến độ nước mắt nước mũi ròng ròng trước mặt chính trị gia.

Hiệu trưởng Mã quay người, lặng lẽ bước ra khỏi phòng nghỉ.

5.

Đôi chân của cô ta trông vẫn ngon lành lắm đang dung đưa một cách vô ý trước mắt thầy giáo vật lý. Cử động này kết hợp với tiếng gõ cửa một cách kiên trì tạo thành một bộ phận của cuộc sống này, giống như vận mệnh của từng người, không thể kháng cự.

Cô ta đang nghĩ: Tất cả đều do số kiếp, không thể kháng cự. Sinh ra trong cái thế giới này đã là sự bất hạnh cực độ, cho nên không nhất thiết phải tự oán trách mình. Có lẽ nào đem cái trinh tiết của một đời con gái dâng cho phó cục trưởng Vương lại bị xem là đồ dâm dăng sao? Có lẽ nào trong thời điểm hoa thạch

lợn nở rộ, mùi tanh của chợ cá thoang thoảng ấy, tôi phải ức chế sự bộc phát của dục tình mới được xem là cao quý sao? Trước tình dục, không thể có ngôn ngữ lý tính. Nếu đã như vậy, việc gì mình phải đau lòng vì sự phát sinh trưà hôm qua trong nhà tang lễ. Màng trinh chẳng qua chỉ là miếng da mỏng tang, cưỡi xe đạp cũng có khi làm nó rách toạc kia mà. Chỉ có anh chàng trung úy đáng ghét kia là coi trọng nó.

Chuyện đã qua theo sau mấy tiếng gõ cửa cách cách choáng lấy đầu óc cô ta. Cô ta cảm thấy thân thể mình như bị dát mỏng ra, càng ngày càng mỏng, tinh thần và thể xác bỗng hóa thành trong suốt như cánh của con ve, bay lên và biến mất.

Phó cục trưởng Cục Lao động họ Vương có thể an bài cô ta vào một cương vị khác, có thể diện hơn, tốt hơn – Nhưng ông ta lại bố trí tôi vào công tác trong nhà tang lễ, làm một nhân viên chỉnh dung – Đây là trạm dừng chân cuối cùng của tất cả mọi người trong cái thành phố nhỏ này, cho dù là kẻ có máu mặt hay là đồ cha căng chú kiết đều phải qua cái cửa ải cuối cùng này. Cô ta nói với phó cục trưởng Vương:

- Nếu ông chết, tôi nhất định sẽ là người trang điểm cuối cùng cho ông. Tôi sẽ dùng vải mềm thấm nước ấm làm sạch vết bẩn trên người ông, ngay cả lỗ đít cũng như lỗ rốn của ông cũng sẽ được tôi làm cho thật sạch. Tôi dùng dao cạo râu cho ông, ngay cả mấy sợi lông mũi đen sì, tôi cũng không bỏ qua, mũi kéo sẽ

chọt vào lỗ mũi ông để cắt sạch lông mũi. Trách nhiệm của tôi là làm đẹp cho ông để những người sống thấy ông đẹp mà cảm thấy an ủi. Thương để biết lòng ruột ông vốn đã thối hoắc nhưng ông ta vốn là kẻ hồ đồ, chỉ xem trọng hình thức mà chẳng quan tâm đến nội dung. Chuyện này chỉ liên quan đến tôi. Trên chiếc giường này của tôi không có sự phân biệt thân phận, quý hèn, hiền ngu đều giống nhau. Ông có nhân tình ở trong nhà tang lễ, do vậy con đường hóa kiếp của ông cũng thông thoáng hơn. Giống như người ta thường nói, anh chưa sinh ra khỏi lòng mẹ người ta đã nghĩ đến cái chết của anh; tay trái vừa kịp cầm đôi giày trẻ con thì tay phải đã phải gõ vào nắp quan tài của anh.

Nói thì được nhưng làm được hay không là một cách kiểm chứng tư cách con người. Nhớ lại chuyện phó cục trưởng Vương ôm lấy cái bụng to tướng chết khi đang làm việc – lão ta chết vì quá mập – Lý Ngọc Thiên có cảm giác nôn mửa, đầu lười rung rung khi nhìn thấy đôi mắt của lão ta không thể khép lại và hình như có một tia nhìn luyến tiếc phát ra từ đôi mắt trắng dã – cô ấy nói - không cảm lòng được, tôi than lên một tiếng dài.

Nghi thức thăm viếng đã được tiến hành vào ngày hôm qua, lúc chín giờ. Những nhân vật cỡ bự của thành phố: những người hiền tài thông đạt, tín đồ tôn giáo và những ai đã từng có quan hệ với người đã chết khắp nơi đã tề tựu đông đủ. Trên vai người nào

cũng đeo một dải lụa đen - loại lụa tốt nhất. Âm nhạc rền rĩ làm cho mấy con chuột đang bám trên xà nhà cũng phải nhảy nhót suýt làm cho quan khách phì cười. Thượng đế ở nhà tang lễ là những con chuột, trong lúc người ta đang đau buồn vì cái chết bất ngờ của phó thị trưởng thì các thượng đế lại nhảy nhót vui vẻ là có làm sao?

Người ta đem thi thể của phó cục trưởng Vương đặt lên chiếc giường của Lý Ngọc Thiên. Hai đứa con của phó cục trưởng thì ôm lấy mẹ chúng - một thân hình gầy tọp đến độ thảm thương đứng bên cạnh giường, cũng là đứng trước Lý Ngọc Thiên.

Đôi tay của Lý Ngọc Thiên tê buốt. Hình như có một con chuột thật lớn đang dùng hàm răng sắc nhọn của chúng gặm nhấm lục phủ ngũ tạng của cô ta. Nhưng cô ta vội vàng trấn tĩnh, tự hỏi: Mình đã yêu phó cục trưởng Vương chưa? Làm tình và tình yêu liệu có phải là một không? Vấn đề này các người hãy tự trả lời đi!

Chúng tôi cảm thấy chán ngán, chẳng muốn suy nghĩ về chuyện này.

Nhiều năm trước khi cô ta đang bị thầy giáo vật lý theo đuổi, cô ta đã từng gặp phó cục trưởng Vương đang dắt vợ con đi dạo bên sông. Dòng nước xanh đục chảy từ đỉnh núi Ngọc Liên xuống, chảy qua một cánh đồng mênh mông bát ngát mang theo mùi thơm của lúa mạch và mùi nồng nồng của lá mục, chảy qua cái thành phố nhỏ độc nhất vô nhị trên thế giới này.

Dòng sông chảy uốn quanh công viên, nhà dân ở trong trung tâm thành phố, ôm vào lòng một mảng cây bạch dương màu trắng bạc... Ở đây cứ mỗi buổi sáng, một nữ công nhân lại quét dọn không biết bao nhiêu cái vật được chế tạo từ chất cao su nhằm tránh thai của con người. Cô công nhân này tính tình rất cổ quái, không vứt bao cao su vào những thùng rác mà lại đi xuyên qua rừng bạch dương, xuyên qua bãi cát ẩm ướt để cho gót chân in lên trên nền cát ướt và quăng chúng xuống dòng nước màu xanh đục. Động tác quăng bao cao su của cô ta giống như các vận động viên ném đĩa, có thể khi đang học ở trường trung học số 8, cô ta đã được thầy giáo dạy thể dục Lý Trường Quyền dạy thành thực môn học này. Cô ta đang đôi chân thành hình chữ bát, bám chặt xuống đất, xoay người về phía sau 165 độ, các thớ thịt trên người cô ta đang bị vặn téo, đôi mắt hướng về phía trước, rồi một tiếng thét vang, tay phải cô ta vung mạnh. Những chiếc bao tránh thai nổi đập dềnh trên mặt nước xanh từ từ trôi về đông. Những chiếc bao cao su trôi nổi đập dềnh rất đẹp, còn cô công nhân trong trắng thì đứng đó, yên lặng nhìn theo, đôi mắt như một tín đồ đang nghe tiếng chuông nhà thờ vang lên, đầy sùng tín.

Dòng sông nhỏ mang theo một đêm phong lưu của con người chảy về biển lớn, vô số tinh trùng không may mắn bị phân hủy thành chất lỏng trắng trứng và nước. Không có dòng sông nào không phải là con đường bài tiết của nhân loại! Đúng không?

Cô công nhân trong trắng ấy là ai? Cứ mỗi sáng sớm, Lý Ngọc Thiên lại bật lên câu hỏi này. Buổi chiều, trên dòng sông xanh đục ấy vẫn còn đọng lại một tia nắng màu vàng yếu ớt, cô ta nhìn thấy phó cục trưởng Vương đang vênh mặt đi tới, ông ta nắm tay người vợ gầy yếu, một nhà bốn nhân khẩu sắp thành một hàng ngang, thái độ giống như những con cua đang hoành hành dưới dòng sông. Mùi vị của hai con cua trong vại nước, mùi hoa thạch lựu và cái mùi đàn ông trên người của phó cục trưởng Vương kết hợp tấn công thẳng vào khứu giác khiến cô ta liên tưởng tới những con cá đủ màu sắc nằm la liệt trong chợ cá. Không phải oan gia thì không gặp nhau!

Nếu lão ta không cố ý nghiêng cái đầu to dùng cứng như thép nguội về phía vợ, nếu lão ta không cố ý ra vẻ chăm chú ngắm nhìn những đàn chim trên sông để tránh cái nhìn của cô ta, nếu lão ta tự nhiên buông tay vợ ra và bước đến chủ động bắt tay cô ta, dùng ngón tay cào cào vào lòng bàn tay của cô lúc bắt tay để biểu lộ sự thân tình..., thì mọi chuyện có lẽ chẳng hề phát sinh – Anh ta ra vẻ là một tay lão luyện trên tình trường nói với chúng tôi như thế.

Từ phía đông, cô ta đi về phía tây. Ráng chiều như lửa chiều sáng gương mặt của cô ta. Người đàn bà gầy gò dùng đôi mắt quạ nhìn cô ấy trừng trừng, còn cậu con trai của phó cục trưởng vốn hưởng cái máu đa tình của bố, giật giật tay mẹ, nói;

- Mẹ xem kìa! Dì ấy mới đẹp làm sao! Mẹ hãy nhìn khuôn mặt dì ấy!

Lý Ngọc Thiên nói với tôi rằng, lúc ấy cô ta không có suy nghĩ gì hết. Cô ta chỉ cảm thấy có một chút đổ kỵ, một chút giận dữ khó kiềm chế. Từ trên cao, một giọng nói đầy uy quyền ra lệnh cho cô ta:

- Cởi mau! Cởi tất cả quần áo trên người của người!

Cô ấy nói, cô ấy không thể kháng cự lại cái mệnh lệnh kỳ lạ vọng từ trên không trung ấy. Sau khi mọi việc kết thúc, cô ta mới cho rằng, cái âm thanh ấy chính là của người đàn ông đã đưa tinh dịch vào tử cung của mỹ nhân họ Lạp để hình thành nên nhục thân của cô ta. Tuy chưa một lần nhìn thấy ông ta, nhưng cô ta cương quyết khẳng định đó là mệnh lệnh của bố. Ai dám không nghe mệnh lệnh của bố từ trên trời cao, và lại, cô ta nói, việc gì mà tôi lại phản kháng mệnh lệnh của ông ta?

Cô ta dùng những động tác cực kỳ nhanh và cực kỳ chính xác cởi chiếc áo rất hợp thời trang lúc bấy giờ, vung tay lên. Chiếc áo bay phấp phới trên không trung, giống như một con bướm khổng lồ từ từ rơi xuống chụp ngay xuống đỉnh đầu của phó cục trưởng Vương.

- Dì quá đẹp! Thăng con trai lão Vương vỗ tay hoan hô.

Dì của con trai phó cục trưởng Vương chỉ cần cúi người xuống hai lần đã cởi được chiếc quần dài ra, ném vào bụng của phó cục trưởng Vương.

- Trên thân hình của di có lông!

Toàn thân cô ấy phủ một lớp lông vàng và mịn, đẹp mê hồn, đẹp đến nỗi làm cho da thịt người ta phải co giật. Vợ phó cục trưởng giật mình kinh sợ đến nỗi són cả nước đái ra ngoài còn phó cục trưởng thì vẫn ôm bộ quần áo xanh xanh đỏ đỏ mà đứng ngây như phỗng.

Cô ta xoay người một vòng, rồi thêm một vòng nữa khiến tất cả các cặp mắt đều chuyển nhìn theo như một cái máy. Trên người cô ta chỉ còn có đôi giày bằng nhựa, bước đi vài bước, lại dừng và cuối cùng, như một làn khói vàng, cô ta lao xuống nước. Toàn thân cô ta ngập chìm trong nước sông, song trên mặt nước vẫn còn một chiếc cầu vồng sắc sỡ, đỏ rực giống như hoa thạch lựu vừa mới nở.

Tiếng da bụng của cô ta đập xuống mặt nước một cách nặng nề vang lên và lưu lại rất lâu trên vòm cây bạch dương xanh ngắt.

Phó cục trưởng Vương than lên một tiếng nhỏ rồi đem bộ quần áo mà Lý Ngọc Thiền quảng cho đưa cho vợ, bước đến bên bờ sông, từ từ cởi quần áo, giống như một bệnh nhân mắc phải bệnh truyền nhiễm phải sống cách ly đang cởi bộ áo quần nhiễm độc. Nhưng lão ta không trần truồng như Lý Ngọc Thiền. Khi cô ta nhảy xuống sông, trên người chỉ còn đôi giày nhựa; còn lão khi mò mẫm xuống sông, trên người ngoài đôi giày da đắt giá còn có chiếc quần lót to tướng. Lão ta dò dẫm từng bước bên mép nước. Nước sông ấm áp và mềm

mại chui vào tất cả các góc ngách của đôi giày. Lão ta có mồ hôi chân. Đôi chân của lão đang phát trướng lên trong đôi giày chật, gặp được nước ngay lập tức biến thành một đôi cá. Lão đi dần ra, nước ngập giày, ngập ống chân, rồi ngập đến thắt lưng, chiếc quần lót phình lên một tí vì không khí bị nén từ bên trong rồi thấm nước, ôm lấy mông lão. Lúc này vợ con lão đang đứng ở bãi cỏ trên bờ bắt đầu kêu cứu.

Một con cá thật to đụng vào chân lão. Lão nằm sấp trên mặt nước, bơi về phía trước.

Lý Ngọc Thiên nói với tôi rằng, khi chìm xuống đáy sông cô ta đã há miệng uống mấy ngụm nước trong và ngọt lịm. Nước dưới đáy không bị ánh nắng mặt trời chiếu rọi nên càng mát và càng ngọt. Cô ta đã nhìn thấy phó cục trưởng và khi lão ta ôm cô ta, cô ta nghe rõ mệnh lệnh của bố vang lên trên không trung rằng cô ta hãy kêu lên. Lý Ngọc Thiên há miệng kêu lên. Một luồng khoái cảm cực mạnh ập đến. Cô ta nói, tôi muốn ngất xỉu. Cô dâu mà chết trên giường cưới là hạnh phúc nhất, nhưng được chết trong lòng tình nhân còn hạnh phúc gấp bội.

Lúc này đôi mắt của người đàn bà gầy nhom đứng trước giường đã hoàn toàn mất hết sinh khí. Lý Ngọc Thiên phát hiện gương mặt bà ta xấu xí không thể tả với cái miệng quá rộng, trong đó có đôi hàm răng thưa và vàng xỉn. Nếu nói rằng, có một loại đàn bà mà miệng của họ là địa ngục thì vợ của phó cục trưởng

Vương là đại biểu cho loại đàn bà ấy. Cậu bé ngày nào kêu to “đẹp quá” đã trở thành một người đàn ông cao lớn với mái tóc dài, còn con bé cũng đã lớn, đã kết hôn và đang mang cái bụng chứa thê lẽ.

Vợ của phó cục trưởng Vương được hai đứa con đỡ đến và đang đứng trước giường của Lý Ngọc Thiên, trên đó có thân hình của ông ta đang bất động.

Chủ nhiệm nhà tang lễ là một cán bộ trẻ, mới được đề bạt, nói:

- Vương phu nhân! Đây là nhân viên chính dung tốt nhất của nhà tang lễ chúng tôi, trình độ tay nghề cấp ba. Cô ấy sẽ trang điểm cho phó cục trưởng!

Lý Ngọc Thiên dùng răng cắn chặt lấy khẩu trang, đưa mắt nhìn cái xác chết nằm trên giường và cái xác sống đứng bên cạnh giường, nụ cười khinh miệt đã bị chiếc khẩu trang che mất, thật lãng phí! Chỉ thấy cô ta gật gật đầu và đưa mắt tổng tiền bà vợ gầy nhom và xấu xí và hai đứa con của phó thị trưởng rời khỏi phòng chính dung. Một vị lãnh đạo thành phố cùng với chủ nhiệm mới được đề bạt của nhà tang lễ bước đến cạnh Lý Ngọc Thiên.

- Cô Lý! Cô là một tấm gương điển hình về thái độ phục vụ nhân dân. Mấy chục năm nay, ngày nào cô cũng xem người chết là người thân của mình, cô đã an ủi người sống rất nhiều! Vị lãnh đạo thành phố nói.

Lời tuyên dương của vị lãnh đạo nọ khiến Lý Ngọc Thiên thể nghiệm được cảm giác con người sẽ biến thái như thế nào trước những vinh dự quá lớn lao. Cô ta cảm thấy da gà nổi lên trên ngực mình, còn hai đầu vú thì cương cứng lên. Đột nhiên cô ta nhớ lại cái đầu vú của mẹ bị kẹp giữa các ngón tay của vị trưởng phòng Vương, đỏ như đốm lửa trên đầu thuốc lá...

Vị lãnh đạo tiếp tục nói:

- Hiện nay có một bệnh truyền nhiễm kỳ lạ đang hoành hành khắp thành phố. Biểu hiện chủ yếu của căn bệnh này là người bệnh ngồi trên ghế salon, vừa hút thuốc vừa xem ti vi màu vừa chửi lãnh đạo thành phố. Thầy giáo dạy văn ở trường trung học số 8 chửi lãnh đạo thành phố là “bọn bụng bẩn”. Họ cho rằng bụng của chúng tôi chứa toàn mỡ và thịt của dân.

- Chỉ toàn là những lời vu khống! Chủ nhiệm nhà tang lễ phản nộ nói.

- Lúc còn sống, phó cục trưởng Vương làm việc ngày đêm, mỗi ngày làm việc đến mười bốn tiếng đồng hồ, cuộc sống đơn giản đạm bạc, trà thô cơm hẩm. Ông ấy mập là vì bị bệnh. Chứng bệnh này rất khó trị, chỉ uống nước lã cũng mập.

- Đúng là bệnh! Chủ nhiệm xác nhận.

- Tối mai, chương trình thời sự sẽ có truyền hình trực tiếp lễ viếng thi hài phó cục trưởng. Đồng chí Lý

Thập tam bộ

Ngọc Thiên, cô là nhân viên chính dung giỏi nhất của thành phố...

Cô ta nhìn lãnh đạo, nhìn chủ nhiệm nhà tang lễ, do dự nói:

- Ý của ông là muốn tôi làm cho cục trưởng gây đi một tí...

Vị lãnh đạo chụp lấy tay Lý Ngọc Thiên lắc lắc, biểu lộ sự cảm kích:

- Đồng chí Lý! Đồng chí xứng đáng là tấm gương lao động quên mình. Để giảm bớt sự ác cảm của quần chúng, cũng có thể nói, để cho quần chúng khỏi ngộ nhận, chúng ta phải có trách nhiệm khôi phục diện mạo chân chính của phó cục trưởng Vương. Ông ấy là lãnh đạo lâu năm của thành phố, cô có nhận ra gương mặt ngày xưa của ông ấy không? Vả lại, đây cũng là nguyện vọng của người thân, chúng ta phải làm cho họ thỏa mãn, giúp họ vượt qua nỗi đau khổ vì mất người thân này...

- Tôi không muốn có người khác đứng bên cạnh mình khi đang làm việc! Lý Ngọc Thiên nói.

Bốn tay thanh niên khỏe mạnh khiêng thi hài của phó cục trưởng Vương vào trong phòng kín của Lý Ngọc Thiên. Tiếng nhạc tang bi ai cũng đã tắt, toàn ngôi nhà tang lễ chìm trong yên lặng.

6.

Sơ với năm ngoài, phó cục trưởng Vương đã phê ra rất nhiều, hơi thở nặng nhọc, cử động vô cùng khó khăn. Ai cũng biết chuyện ông ta ngủ với vợ ngày càng ít đi, từ mỗi tuần năm lần xuống còn hai lần. Nhưng nguyên nhân của sự giảm sút này không phải hoàn toàn thuộc về ông ta, mà là bà vợ quá gầy của ông ta không chịu nổi cái sức nặng như một chiếc xe tăng đè lên người nên thường lẩn tránh đòi hỏi của ông ta.

Hôm ấy ông ta có một buổi thuyết trình quan trọng về công cuộc quy hoạch thành phố trong tương lai. Từ cái mặt đỏ như gà chọi của ông ta, mọi người đã thấp thoáng nhìn thấy đôi cánh sải dài đầy lông đen của thần chết. Để nuốt những cục đờm trào lên cuống họng, cứ sau mỗi câu nói, ông ta lại chép chép miệng và uống mấy ngụm nước trà lạnh. Thời gian gần đây, ngay cả nước trà nóng ông ta cũng chẳng dám uống vì mắc phải chứng nghiện lạnh kỳ quái. Hình như trong bụng ông ta lúc nào cũng có một cục than hồng đang âm ỉ cháy, thiêu đốt lục phủ ngũ tạng của ông ta, kể cả đoạn ruột thừa bé xíu cũng nóng. Ông ta ăn bánh gatô lạnh, uống nước ngọt ướp lạnh, ăn thịt đông lạnh, rau ướp lạnh... Nói chung, ông ta sợ ăn và uống phải những gì không lạnh. Để chữa cái chứng bệnh quái dị của phó cục trưởng, những bác sĩ cao cấp nhất của thành phố đã tiến hành không biết bao nhiêu lần hội

chẩn, nhưng cuối cùng cũng không biết đó là bệnh gì nên không thể đề ra được cách thức điều trị. Có người đề nghị ông ta chữa theo y học cổ truyền Trung Quốc. Một lương y đạo cao đức trọng vừa đặt ba ngón tay lên cổ tay ông ta mặt mày đã biến sắc, trán đổ mồ hôi đầm dề, run rẩy kê mấy thứ thuốc rẻ tiền như rễ cỏ tranh, vỏ chanh, dưa hấu... sắc chung cho ông ta uống...

Ông ta uống một ngậm trà lạnh, kéo cái bức màn màu lam. Một tấm bản đồ về viễn cảnh của thành phố đã được treo trên tường. Màu lam là sông rạch, màu trắng là đường sá, màu lục là công viên, màu vàng là những cao ốc...

Đoàn người tiếp tục theo sau lưng phó cục trưởng Vương tiến vào một đại sảnh rộng rãi, được trang hoàng sắc sỡ và máy điều hòa không khí mát lạnh. Giữa đại sảnh có một sa bàn toàn cảnh thành phố. Cái thành phố nhỏ xinh đẹp như hoa xuất hiện trước mắt mọi người: Một dòng sông nhỏ màu xanh thắm ôm ấp trọn vẹn thành phố. Hai bên bờ sông là những cánh rừng bạch dương. Anh đã từng chụp ảnh ở đây chưa, đã từng dẫn bạn gái đến đây để làm chuyện yêu đương chưa? Còn đây là cao ốc siêu thị, sẽ khởi công xây dựng năm 1990. Cao ốc cao tám mươi chín mét, càng lên cao càng to, hình dáng như một con dơi đang muốn bay lên, màu sắc cũng là màu cánh dơi. Cái bóng của màu cánh dơi khổng lồ này bao trùm lên trường trung học số 8.

Dưới chân một cao ốc khác sẽ là những ký ức về cái nhà tang lễ này.

- Tòa cao ốc này chính là trung tâm môi giới hôn nhân, sẽ khởi công năm 1990, đến năm 2000 sẽ đưa vào sử dụng. Tòa nhà chính cao chín mươi chín mét, tượng trưng cho việc hôn nhân trên khắp thế giới này không bao giờ thập toàn thập mỹ. Nếu muốn kết hôn, con người phải bỏ ra chín mươi chín phần công sức mới có thể thu được một phần hạnh phúc. Tòa nhà chính và những kiến trúc phụ chung quanh sẽ liên kết tạo nên hình tượng một mũi kiếm sắc đâm thẳng vào tim con người để nhắc nhở rằng, tình yêu luôn luôn tàn khốc và đau đớn. Màu cơ bản của quần thể kiến trúc này là màu xanh của thép, tượng trưng cho khuôn mặt của người đàn bà, còn những kiến trúc phụ sẽ có màu đỏ tượng trưng cho máu chảy từ tim con người ra.

Phó cục trưởng Vương dùng cái thước bằng pha lê gõ gõ vào cao ốc môi giới hôn nhân, hào hứng nói tiếp:

- Tôi đã từng phản đối việc xây dựng cao ốc này, bởi tình yêu luôn ngọt ngào, hôn nhân luôn mang lại hạnh phúc. Nơi sản sinh ra tình yêu và hạnh phúc không nên có hình dáng và màu sắc này. Nhưng ý chí của số đông là một bức tường thành kiên cố, không thể đi ngược lại tâm nguyện của nhân dân. Trong toàn thể những công trình của thành phố tương lai này, chỉ có mô hình về tòa nhà cao ốc này là nhận được sự

ủng hộ nhiệt liệt của toàn thể dân chúng trong thành phố, đặc biệt là tầng lớp thanh niên...

Mô hình toàn bộ khu môi giới hôn nhân sắp sửa khởi công này giống như những khúc lạp xưởng có dính đầu tròn tròn, nghe đâu là tượng trưng cho sinh mệnh của con người. Cái thước pha lê đung vào một cái mô hình bé xíu nấp dưới chân của cao ốc bỗng nhiên dừng lại. Đó là mô hình của "thế giới mỹ lệ" - tức cái nhà tang lễ này. Phó cục trưởng Vương nhận ra Lý Ngọc Thiên khoác một chiếc áo choàng trắng, bên trong hoàn toàn lỏa lồ đang cười hí hí chập chờn trước mặt, cái mùi đặc trưng của "thế giới mỹ lệ" xộc lên trong óc ông ta. Chúng tôi nhìn thấy gương mặt ông ta trắng bệch, những giọt mồ hôi lạnh tanh túa ra từ những lỗ chân lông, tí tách rơi xuống đất.

Chiếc thước pha lê rơi xuống nền gạch, nảy lên mấy lần rồi từ khoảng cách với mặt đất hơn hai mươi centimet thì gãy làm hai đoạn. Nghe tin này, thầy giáo vật lý suy nghĩ: Sức mạnh nào đã làm cho cái thước pha lê gãy làm đôi?

Thân hình nặng nề của phó cục trưởng Vương ngã nhào về phía trước, nằm sấp trên chiếc sa bàn toàn cảnh thành phố xinh đẹp của chúng tôi vào năm 2000. Một bàn tay múp míp của ông ta úp lên mô hình của tòa cao ốc môi giới hôn nhân, cũng úp lên cái "thế giới mỹ lệ"...

Phó cục trưởng Vương đã chết!

Lái xe chết trước vô lăng, chiến sĩ chết trên chiến hào, thầy giáo chết trên bục giảng, người bán hàng chết trước quầy hàng.

Thi hài của phó cục trưởng được một đám thanh niên khỏe mạnh khiêng đến cái “thế giới mỹ lệ” sắp bị san thành bình địa ấy, đến chiếc giường của cô nhân viên chỉnh dung siêu đẳng Lý Ngọc Thiên. Lúc ấy là tám giờ sáng, cũng có thể là tám giờ tối. Cả hai cách nói đều đúng, do vậy mà có thể song song cùng tồn tại.

7.

Tiếng gõ cửa vẫn đều đặn vang lên. Căn cứ vào lời kể của mỹ nhân họ Lạp - mẹ vợ của thầy giáo vật lý Trương Xích Cầu - người đã lập nên một kỳ tích hiếm có là đang nằm bất động trên giường bệnh bỗng nhiên sau đó lại đứng dậy đi lại và nói chuyện bình thường được thì, bà ta đang nằm tê dại trên giường cũng nghe tiếng gõ cửa đều đặn giống như tiếng chuông đồng hồ. Bà ta sợ muốn vãi cứt ra quần, trong lòng hận con, giận rể, giận cả hai đứa cháu ngoại đầu trọc lóc. Bà ta nói, căn cứ vào kinh nghiệm của mình, chỉ có những chiến sĩ quân đội nhân dân hoặc bọn đặc vụ giả mạo quân đội nhân dân mới có cách gõ cửa nhà dân chúng một cách kiên trì và

không hề có ý thô bạo mới có thể làm được như thế. Nếu là quân đội của một lực lượng nào khác, chỉ cần hai cú đá là của nhà anh đã vỡ toác. Thân hình của mỹ nhân họ Lạp đã thay đổi quá nhiều. Ngày xưa bà ta thích mang giày bằng lụa đỏ, thích trần truồng đi lại trong vườn với một đóa thạch lựu giắt trên đầu. Bây giờ bà ta nằm liệt trên giường, lấy cái thân hình mượt mà mềm mại ngày xưa nuôi từng đàn rắn gớm ghiếc. Nhưng sau đó không lâu, bà ta lại trở dậy, không những đứng lên được mà cái mồm méo xệch cũng quay về hình dáng cũ, giọng nói cũng hoàn toàn khôi phục. Như thế bởi thường lại những ngày nằm liệt giường và cấm khẩu, bà ta nói nhiều ghê gớm. Lúc có người thì nói với người, lúc không người thì nói với chó, không người không chó thì nói với bức tường.

Lúc này thì tôi chẳng có thời gian để quan tâm đến bà ta, anh nói, cứ để cho bà ta nằm trên giường vậy. Chúng tôi vẫn mong muốn bà ta hồi tưởng được về những ngày lãng mạn và lạc thú với trưởng phòng Vương để vượt qua những ngày đau khổ trước mắt. Lúc ấy, Lý Ngọc Thiên vẫn còn là một cô bé.

Lý Ngọc Thiên đã từng hứa là sẽ chỉnh sửa hình dung cho phó cục trưởng Vương nhằm báo đáp ân tình ngày ấy lão ta đã nhảy xuống sông cứu mình. Lúc nghĩ ra được những điều này trong lòng Lý Ngọc Thiên cảm thấy thanh thản hơn.

Phó cục trưởng Vương nằm ngửa trên giường cao một mét, rộng một mét và dài hai mét. Nếu không có người chết nằm trên ấy, chúng ta có thể thấy được một tấm vải trắng toát, còn có cả một bình hoa nhựa. Bốn chân của chiếc giường được lắp bánh xe nhỏ, sau khi được chỉnh dung, có thể đẩy ra ngoài đại sảnh để thân thích, bạn bè, đồng nghiệp của người chết tới thăm và ngắm dung nhan người đã chết lần cuối cùng trước khi đưa vào lò thiêu xác. Bên cạnh lò thiêu, người ta đặt một chiếc móc bằng sắt. Chiếc móc này sẽ cấu thi hài đặt vào một tấm sắt đã lắp sẵn một động cơ điện có thể đẩy thi hài vào trong lò nhanh như một viên đạn vừa thoát khỏi nòng súng. Đến đây thì thân thích của người chết sẽ phải lùi ra ngoài, công nhân thiêu xác ấn công tắc điện, thi hài sẽ biến vào trong.

Phòng làm việc của Lý Ngọc Thiên rất rộng, chiếc giường chỉnh dung được đặt ở giữa phòng, chung quanh là mười mấy chậu cây xuân hạ thu đông đều nở hoa. Chậu hoa mà cô ta thích nhất là hoa "bàn tay tiên". Ban đêm, nhà tang lễ đóng cửa kín mít. Ánh đèn màu nhấp nháy, bốn chữ "thế giới mỹ lệ" như vẫy gọi những cặp tình nhân đang sánh vai dạo bộ trên đường phố. Phòng của Lý Ngọc Thiên cũng được khóa chặt, thậm chí để phòng ngừa người ta nhìn trộm, cô ta còn dùng xà phòng nhét vào lỗ khóa.

Ngồi vắt vẻo trên thanh gỗ, anh ta tiếp tục ăn phẩn, vừa ăn vừa kể:

Lý Ngọc Thiên tắt điện, ngồi thở dốc trên một chiếc ghế gỗ. Lâu lắm, nhịp thở của cô ta mới điều hòa trở lại bình thường. Mùi vị của phó cục trưởng Vương vẫn phảng phất khiến mùi hương của mười mấy chậu hoa hoàn toàn biến mất. Hoàn cảnh này khiến cô ta nhớ đến cách nói của người thời ấy là “dùng mìn sắt thép để áp đảo muôn ngàn mùi hương khác”. Không có ánh sáng, nhà tang lễ trông giống như cảnh tiên, những cánh hoa đủ màu sắc mờ mờ ảm ảm như muốn bật lên tiếng nói, những chiếc cửa sổ bằng kính run rẩy... Tiếng máy trộn bê tông luôn lách qua kẽ hở của cửa kính luôn vào trong phòng. Thì ra là khu ký túc xá của giáo viên trường trung học số 8 đang được sửa sang. Phó cục trưởng Vương tuy đã chết, song sự quan tâm của ông của ông ta đối với trường trung học số 8, chúng tôi không thể nào quên.

Nhịp tim đã trở lại bình thường, Lý Ngọc Thiên đưa tay mò mẫm bật đèn. Ánh sáng chói chang khiến đầu cô ta choáng váng, mắt cô ta nhức nhối. Khi trang điểm cho khuôn mặt của những xác chết, cô ta chưa bao giờ có cảm giác này, cho dù xác chết trên giường là một phó cục trưởng hay một nhân vật cỡ bự nào khác - Thế thì, chắc chắn là vì ông đã từng là tình nhân của mẹ tôi, đồng thời cũng đã từng là tình nhân của tôi! Tôi đã từng nói với ông rằng, cho dù ông có là ai thì cuối cùng ông cũng phải nằm trên cái giường của tôi, chờ tôi trang điểm. Ông đã từng ngoan cố nói rằng, lúc ông chết cứ vứt thẳng vào lò thiêu mà chẳng

cần tôi trang điểm. Nhưng ông đã chết thì làm sao mà ông tự mình làm được những việc ấy? Bây giờ ông đang nằm đấy mà chờ tôi đấy thôi!

Lý Ngọc Thiên đưa tay với lấy chiếc khẩu trang và đôi găng tay treo trên tường. Đôi găng tay quá mỏng mà lại trong suốt cho nên cử tưởng là chưa đeo vào tay. Chiếc dao mỏng hơn lưỡi dao cạo và sáng hơn tia sáng mặt trời đã có trong tay. Trong chiếc khẩu trang như đang cười khi cô ta đứng trước xác chết của phó cục trưởng Vương.

Ông ta đang nằm trên giường với gương mặt nức ních mỡ, hình như vẫn còn biểu hiện của sự đau đớn và kinh hoàng trông rất đáng sợ. Đôi môi dày và cứng đặc sệt chất Sơn Đông đã từng hôn tôi hình như đang mấp máy. Ông định nói điều gì nào? Lẽ nào ông sợ con dao trên tay tôi? Đảng viên Cộng sản ngay cả cái chết cũng không sợ, tại sao lại sợ cái con dao bé xúx và mỏng tang này? Ông đã từng buộc tôi phải đưa cái đầu lưỡi của tôi vào tận trong cuống họng của ông và ông mút lấy mút để như một con lợn tạp ăn, thế thì bây giờ... Lý Ngọc Thiên dùng cái nhíp kẹp lấy môi trên và kéo nó lên trên sống mũi. Đôi hàm răng của phó cục trưởng lộ ra, một mùi nồng như tỏi thoát ra. Lúc còn sống, hôm ông cũng có mùi này, nhưng lúc ấy là mùi tỏi còn tươi, bây giờ mùi tỏi đã tiêu hóa. Cô ta dùng một cái nhíp khác kẹp lấy môi dưới kéo xuống. Miệng của phó cục trưởng

lúc này biến thành quả trám. Hai cánh tay của ông ta như động đậy muốn chụp lấy hai cái nhíp vứt đi để cho cái mồm của mình khôi phục lại nguyên trạng. Đó là cảm giác của Lý Ngọc Thiền khi dùng hai cái nhíp kéo miệng ông ta ra. Cảm giác này khiến cô ớn lạnh xương sống, cảm thấy có một mối nguy hiểm đang rập rình. Có cái gì đó lấp lóa trong mồm ông ta khiến Lý Ngọc Thiền ngạc nhiên vô cùng: Tôi đã từng nghĩ là tôi biết rõ từng li từng tí trên thân thể ông, kể cả từng sợi lông, nhưng cái ánh sáng lấp lóa trong miệng ông là từ đâu ra? Trong miệng của người chết làm sao lại có ánh sáng?...

Chúng tôi thấy sắc mặt anh đột nhiên trắng bệch. Anh là người kể chuyện ngồi trong lồng sắt. Anh là nhân viên chỉnh dung của “thế giới mỹ lệ”. Anh là cái xác chết bị người ta dùng hai cái nhíp phanh miệng ra. Cũng bởi chi tiết trọng đại, trung tâm này mà mặt anh có thể biến thành trắng bệch. Chúng tôi có thể trực tiếp nhìn thấy mặt anh. Chúng tôi có thể gián tiếp nhìn thấy một gương mặt khác thông qua lời kể chuyện của anh và rồi một gương mặt khác nữa. Ba gương mặt là ba cá thể độc lập nhưng trong một ý nghĩa đặc biệt nào đó có thể hợp ba thành một vào lúc này.

Thầy giáo vật lý nhìn thấy trên khuôn mặt của cô nhân viên chỉnh dung đang trong trạng thái mơ màng. Trạng thái mơ màng là nét đẹp của của đàn bà. Trên thân thể cô ta, lớp lông mịn màng sáng rực khiến cái

màu u ám trước khi trời sáng rực rực rỡ lên một chút, âm áp lên một chút. Cũng chẳng phiền hà gì khi nhắc lại chuyện này: Tiếng gõ cửa vẫn cứ vang lên một cách đều đặn, nhằm chán khiến người ta hoài nghi sự tồn tại của nó.

Ông đã bịt ba chiếc răng vàng lúc nào? Cô ta lại tắt đèn, ngồi chờ người suy nghĩ trong bóng tối. Từ khi ông trở thành phó cục trưởng, tôi chỉ có thể nhìn thấy ông trên truyền hình. Lúc ông phát biểu, tôi vẫn đã thấy ánh sáng lấp loáng trên miệng ông, song cứ nghĩ ấy là ánh đèn của máy quay phim hoặc là ánh chớp của máy ảnh. Tôi thực sự không biết là ông đã làm răng vàng. Tôi là tình nhân của ông, nếu tình nhân của ông là một người nào đó khác, thấy ông trở thành phó cục trưởng chắc là sẽ bám riết lấy ông. Nhưng tôi thì không làm như thế. Tôi biết ông ngày đêm nhớ đến tôi, chắc chắn nỗi nhớ ấy sâu sắc hơn nhiều so với việc ông nhớ người đàn bà gầy yếu xấu xí kia, đúng không? Những cánh hoa đang nở rộ như muốn nói điều gì đó trong đêm tối, những cánh hoa giống như đầu lưỡi của con người, còn nhụy hoa kỳ thực là bộ máy sinh dục của thực vật. Đây không hề là phát hiện của tôi!

- Chúng tôi biết rõ điều này!

Phó cục trưởng Vương đang nằm trên giường thoáng nhếch miệng cười nhạt...

- Có đúng như thế không?

Cô ta diên tiết chộp lấy cái kẹp, gõ gõ lên trán của lão ta. Đồ quỷ quái chết tiệt, ông cười cái gì?

Mẹ cô ta mà biết chuyện này, nhất định sẽ tức lắm!

Cái xác chết tỏ ra thòm thềm cái gì đó. – Trâu già đang nhai cỏ mục!

Chúng tôi ngay lập tức chạy về phía chuồng con lạc đà, vớ lấy mấy nắm phẩn đưa vào sát miệng anh.

- Tôi sẽ nhớ rằng ông!

Cô nhân viên chỉnh dung tỏ ra rất giận dữ. Dưới ánh đèn trắng xanh, cái gương mặt cau có trông rất đáng yêu, giống như một cánh hoa đào trong mưa phùn lúc tiết thanh minh. Đồ quỷ chết tiệt! Ông ăn cỏ mục, tôi sẽ nhớ rằng ông!

Lần này cô ta dùng chiếc đũa sắt cạy miệng phó cục trưởng, dùng một chiếc kềm thò vào trong nhổ từng chiếc răng vàng lên, vắt vào chiếc đĩa đựng còn chín mươi độ. Cô ta rửa thật kỹ mấy chiếc răng rồi đưa vào mũi người. Vẫn có mùi tỏi thiu thối toát ra. Quờ tay tìm chiếc hộp quẹt, cô ta đốt còn trong chiếc đĩa. Một ngọn lửa màu xanh bùng lên. Cô ta dùng kẹp kẹp mấy chiếc răng vàng đốt trên ngọn lửa, nhớ lại tục ngữ có câu: vàng thật chẳng sợ gì lửa. Cô ta thấy chiếc răng vàng sáng lấp lánh trong lửa. Rồi cô ta tiếp tục dùng còn tẩy, rồi lại người. Cuối cùng cô ta người thấy cái mùi chuối chín ngọt ngọt. Đó mới là cái mùi chân chính của răng vàng.

Những năm năm mươi, trong thành phố có một bài đồng dao hết sức thịnh hành. Lúc ấy các người vẫn chỉ là những đứa trẻ - Nó được truyền tụng đến những năm sáu mươi, lúc ấy các người đã lớn thêm một tí và chắc chắn ai cũng đã từng hát nó. Ca từ như thế nào, các người còn nhớ không? Thế này:

Mẹ béo, bố gầy quắt,

Bố bị mẹ đánh đau,

Chạy đến tận Đài Bắc.

Khi bố quay trở lại,

Giày tây, đồng hồ đắt.

Tay xách nải chuối xanh

Mẹ thấy mừng ra mặt...

Lời ca vui vẻ này như một luồng gió mát mùa xuân vang khắp hang cùng ngõ hẻm của thành phố.

Bởi vì ca từ có nói đến thành phố Đài Bắc của đảo Đài Loan, lại có đề cập đến chuyện “đi giày tây, đeo đồng hồ và xách chuối xanh” nên có tính chất phản động khiến cho các cơ quan chính trị của đảng chú ý. Cục công an của thành phố phái một đội trinh sát, có người hóa trang thành nhân viên đưa thư, có người giả thành người đi mua phở liệu, lại có người giả làm người đi mài dao dạo... đủ loại, đủ hạng..., loại nào, hạng nào nên có đều đã có. Mỗi góc phố đều có những đôi tai vểnh lên nghe ngóng. Sau đó thì bài đồng dao này bị

những bài mới hay hơn thay thế, nhưng ấn tượng về nó vẫn đọng mãi giống như mùi vị của những quả chuối không bao giờ rời khỏi ký ức của cô ta. Cô ta lôi ngăn kéo lấy ra một mảnh vải, bọc ba chiếc răng vàng lại, bỏ vào ngăn kéo, khóa lại, nhưng hình như không yên tâm, lại lấy ra bỏ vào túi áo, dùng ba chiếc kim găm chặt miệng túi lại. Cô ta luôn luôn có cảm giác rằng, có một đôi mắt nhìn thấu tất cả mọi thứ đang theo dõi mình. Đôi mắt ấy có thể nhìn xuyên qua kính cửa sổ, xuyên qua cánh cửa gỗ và cũng có thể xuyên qua tường. Do vậy mà cô ta lật đặt tắt điện. Bóng tối lại một lần nữa bao trùm cả căn phòng, những cánh hoa lại một lần nữa như muốn đứng thẳng dậy và rì rầm nói những câu gì đó. Trong cơn hoảng loạn, cô ta nhìn thấy hai con bướm đen cực lớn trông giống như hai con dơi đang bay chập chờn trong phòng, còn cái xác người đàn ông trên giường kia lại cười lên lạnh lẽo, thậm chí cô ta còn nghe được tiếng nghiến răng trèo trẹo vang lên. Nếu đó không phải là tiếng nghiến răng của xác chết, thì đó là tiếng mài răng của con hổ ngoài công viên nhân dân. Bên ngoài cửa sổ - đến bây giờ chúng tôi mới phát hiện ra, bên ngoài cửa sổ, không xa lắm là dòng sông nhỏ mà anh ta đã từng kể qua, trên mặt nước dập dờn bao cao su tránh thai. Ánh đèn thành phố chiếu sáng dòng nước xanh đục, nước sông phản chiếu ánh sáng đèn điện hắt lên cửa sổ kính. Cư xá giáo viên trường trung học số 8 đang sửa sang, cánh cửa kính rung rung chứng tỏ máy trộn bê tông đang găm rú.

Trong đêm ấy, cô nhân viên chính dung số một của thành phố vì ghét và hận phó cục trưởng là “trâu già mà ăn cỏ mục” nên đã nhổ ba chiếc răng vàng của lão ta, trong lòng cô cảm thấy có cái gì đó thật kỳ lạ không thể nói ra được, tắt đèn, cởi áo choàng, ra đứng cạnh cửa sổ, đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa. Gió mát rượi từ sông ulla vào phòng, cô ta nghe rõ tiếng gió lướt qua kẽ lá đâm sương đêm của bốn cây quỳ già cao ngất ở trung tâm công viên. Dưới tán lá của bốn cây quỳ già có một cái chuồng sắt màu xanh lục. Con hổ già đói quay quắt đang gằm lên khùng khiếp, đang đi đi lại lại một cách nhàm chán dưới ánh sao đêm. Cái bóng uy phong và dũng mãnh của con hổ như dao động trước mặt, cô ta cảm thấy đầu óc và da thịt đều căng cứng. Cái bóng của con hổ như muốn chui vào lỗ mũi rồi chui ra đằng miệng cô ta, như chui từ tai phải sang tai trái rồi vọt ra ngoài... Một cách máy móc, cô ta giữ giữ cái áo choàng trắng rồi mặc vào người. Với chiếc áo choàng, đột nhiên cô ta cảm thấy trong lòng nổi lên một ý nghĩ ngông cuồng: Mình giống như một thiên sứ trong trắng. Kỳ thực trên người thiên sứ thường chẳng có quần áo gì (ngay cả một chiếc quần lót cũng không), do vậy mà gió trên sông cho dù không lạnh lắm nhưng đủ làm cho cô ta rét run. Ba chiếc răng vàng ở trong túi áo trở nên nặng chình chịch, mềm oặt như những cục u thừa lạnh ngất. Những luồng gió len lỏi giữa những kẽ hở của chiếc áo choàng xộc vào làm tê tái da thịt, hai đầu vú cô ta cương cứng lên.

Sự thực đã chứng minh, chẳng có ai nhìn trộm cô ta cả. Mọi người đều bận bịu với cuộc sống riêng của mình nên đã không còn nghĩ gì đến phó cục trưởng nữa, cũng chẳng có ai quan tâm đến việc cô nhân viên chính dung đã nhổ mất ba cái răng vàng của phó cục trưởng.

Cô ta khép cửa sổ lại, bật đèn và bắt đầu làm việc. Chẳng khách khí và cũng chẳng giữ ý tứ gì, cô ta cởi phăng quần áo của phó cục trưởng, giống như ngày xưa lão đã từng làm với cô ta. Đó chính là vào một buổi trưa nóng bức, trước cái ngày phó cục trưởng nhảy xuống sông cứu cô ta lên bờ không lâu lắm, trong cánh rừng bạch dương âm u và vắng vẻ bên bờ sông, giống như một đứa trẻ vụng về, lão ta không hề khách sáo và giữ ý tứ đã đè ngửa cô ta ra và lột sạch áo quần...

Chương ba

1.

Tiến sĩ y khoa Âu Dương Sơn Bản gần đây trên chuyên mục “Sinh hoạt gia đình” của tờ nhật báo thành phố đã thông báo cho toàn bộ thị dân một cái tin mà không thể xác định là vui hay buồn. Cho phép tôi giới thiệu về tờ báo này một tí: Loại nhật báo này thì hầu như thành phố nào cũng có, bốn trang, kích cỡ gần giống với tờ “Tin tức tham khảo”, chất lượng giấy cực tốt, có độ thấm nước và rất mềm mại. Điều này có liên quan mật thiết với chuyện tờ báo này có mặt thường xuyên ở các nhà xí công cộng, kể cả ở nhà xí cá nhân. Chính quyền thành phố mỗi năm bù lỗ cho tờ báo này gần nửa triệu nhân dân tệ. Chúng ta không nhất thiết

phải bàn luận đến việc tờ báo này có tồn tại hợp lý hay không hợp lý, nhưng cái gì phạm đã tồn tại thì có nghĩa là hợp lý. Chúng ta thử nghĩ mà xem, tất cả các thành phố khác đều có tờ nhật báo riêng của mình, còn thành phố chúng ta thì không có, liệu còn mặt mũi nào không?

Năm ngoái có một ông già nào đó gan đây mình làm việc ở ủy ban thành phố có trình lên lãnh đạo ý kiến đề nghị dẹp bỏ tờ báo này khiến hơn hai nghìn người dân thành phố lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Người ở thành ủy càng tức giận, có người còn đề nghị đem ông già giam chung với những chính trị phạm ở nhà tạm giam số 19 ngõ Tự Tài.

Tổng biên tập và Phó tổng biên tập tờ báo cùng đến yết kiến phó cục trưởng Vương. Tổng biên tập lôi từ trong cái cặp da rất đẹp ra một tờ báo đã nhàu nát và vàng ố. Bài viết về phó cục trưởng Vương cứu người được đăng tải ngay trong trang đầu:

Thiếu nữ rơi xuống sông, phó cục trưởng dũng cảm cứu người!

Chiều tối hôm qua, phó cục trưởng cục lao động thuộc ủy ban hành chính thành phố Vương Quốc Trung đang cùng với vợ và hai con đi dạo trên con đường nhỏ trong cánh rừng bạch dương bên cạnh bờ sông, bỗng nhiên nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp bị trượt chân ngã xuống sông. Nước sông đang chảy rất mạnh, thân thể của thiếu nữ bị cuốn trôi theo dòng nước, tính mạng thập phần nguy hiểm. Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc ấy, phó cục trưởng Vương chẳng quan tâm gì

đến nguy hiểm và sự an toàn cho bản thân, như một mũi tên bắn, lao xuống dòng sông, cứu được cô gái lên bờ...

Phó cục trưởng Vương vuốt ve tờ báo đã ố vàng, xem ra rất xúc động như đang vuốt ve cái khuôn ngực đầy đặn, ấm mềm và đầy lông vàng của cô tình nhân bé nhỏ...

Tiến sĩ Âu Dương Sơn Bản vẫn với cái giọng đầy quyền uy, khẳng định với mọi người rằng, cho dù mắc phải chứng bệnh gì mà chết, về mặt lý luận đều có khả năng sống trở lại... Tuyên bố này đã đả phá kịch liệt vào cách nghĩ “dời người chỉ sống có một lần” xưa nay. Vị tiến sĩ này dẫn ra vô số dẫn chứng, đồng thời cũng dựa vào phương trình hàm số đa biến tuyến tính của toán học cao cấp mà suy đoán một cách phức tạp. Không nhiều người tin vào những công thức toán học nhưng chúng tôi thì vẫn hy vọng vào những lời của ông ta lắm.

Nếu cần thiết, chúng ta đều có thể sáng tạo ra những kỳ tích ở chốn nhân gian. Không có người rồi đã có người, không có súng thì đã có súng, không có bom nguyên tử thì đã có bom nguyên tử...

2.

Lúc bom nguyên tử nổ, gang thép đều bị nung chảy, cát trên sa mạc đều biến thành pha lê. Trước

mặt anh bỗng nhiên mây khói dập dờn, thân thể nhẹ bỗng như muốn bay lên. May mà nhờ đôi tay anh có cầm một vật gì đó mới có thể giữ anh lại trong chuồng sắt mà không theo gió bay về một nơi nào xa lắc.

... Sau khi sống lại, anh ấy không ngừng nói về cảm giác của cái chết. Cái chết giống như một áng mây nhẹ trôi lững lờ trên không trung...

Anh nỗ lực nắm cái vật ấy trong tay. Anh vẫn thấy mình đang ở trong lồng, đồng thời, anh bỗng nhiên ngộ ra một điều: Cái vật đã không làm cho anh hóa thành mây khói ấy mặc dù rất nhẹ, không phải là vàng hoặc sắt thép, cũng không phải là đá mà chính là mấy viên phấn đang nằm gọn trong lòng bàn tay.

Anh động đây muốn mở mắt, nhưng ngay lập tức đã có hai ngón tay lạnh buốt nhấn vào mí mắt anh, không những nhấn mà còn dụi thật mạnh. Lúc ấy, căn cứ vào âm thanh phát ra, anh đoán là cái miệng đang nói ấy là của hiệu trưởng và cách mắt anh khoảng một trăm lẻ hai milimet. Ông ta đang nói nhỏ vào tai anh:

- Thầy Phương! Thầy hãy nhắm mắt lại, nằm yên nhé... Tuy thầy không đủ tư cách nhưng nhờ quen biết, tôi đã gặp tay chủ nhiệm nhà tang lễ, người trang điểm cho thầy sẽ là cô nhân viên chính dung số một của thành phố Lý Ngọc Thiên... Chiều mai, phó cục trưởng Vương sẽ đến trường tham dự lễ truy điệu thầy...

Anh cảm thấy ngón tay lạnh buốt của hiệu trưởng rõ ràng là có ý ám hại anh. Nó đè thật mạnh làm cho nhân cầu của anh tê dại. Nó còn phát ra mệnh lệnh:

- Hãy nhắm mắt lại!

Bây giờ anh mới nhận ra rằng, thế giới của người sống đã cự tuyệt anh. Hiệu trưởng đã dùng ngón tay rất uy quyền của mình ra lệnh cho anh nhắm mắt lại - Người chết không được mở mắt!

Anh mở mắt ra định nói với hiệu trưởng:

- Tôi vẫn đang sống!

Căn cứ vào lý luận của Âu Dương Sơn Bản thì người chết có thể sống lại!

3.

Cái chết của Phương Phú Quý - chết vì kiệt sức trên bục giảng - được toàn thể giáo viên thành phố kính trọng và thương xót. Tờ báo của thành phố dành vị trí trang trọng nhất để cáo phó về cái chết của anh ấy cho toàn thể nhân dân thành phố, dấy lên một tiếng kêu rầm rộ, gần như là một cuộc vận động: Quan tâm đến cuộc sống của giáo viên! Nâng lương cho giáo viên! Vận động các xí nghiệp đang ăn nên làm ra và các cá nhân lắm tiền thành lập quỹ "bảo vệ sức khỏe cho giáo viên"!

Lời kêu gọi đã lên cao trào, cuộc vận động ngày càng rầm rộ, biểu ngữ hồng trần ngập đường phố. Phương Phú Quý chết còn có giá trị gấp nhiều lần so với Phương Phú Quý sống. Anh khẳng định: - Nếu nói rằng đem Phương Phú Quý - vẫn còn đang sống hoặc đã chết rồi mà sống trở lại đưa đến “thế giới mỹ lệ” để chỉnh trang với tư cách là một xác chết là vô nhân đạo, thế thì đó chính là sự hy sinh thứ nhân đạo hạn hẹp, cá thể để giành lấy một thứ nhân đạo lớn hơn, đại chúng hơn. Việc làm tương tự thế này kể không hết trong tiến trình phát triển của lịch sử. Để trấn an lòng quân sĩ, Tào Tháo đã mượn đầu của một kẻ trung thành, cần mẫn là quan trông coi lương thực Vương Hậu; để trở thành một vị hoàng đế thực hành nền chính trị nhân đạo, Lý Thế Dân đã chém đầu anh em ruột thịt của mình... Mọi cuộc cách mạng đều hy sinh một thứ chủ nghĩa nhân đạo hạn hẹp để theo đuổi một thứ thứ chủ nghĩa nhân đạo rộng lớn hơn. “Mỗi cặp vợ chồng chỉ có một con” cũng là lấy sự vô nhân đạo nhỏ bé để duy trì một kiểu nhân đạo rộng lớn.

Khi phát ra những lời bình luận này, cổ anh vươn dài và dựng lên thẳng đứng. Anh tiếp tục:

- Để cải thiện đời sống cho toàn thể giáo viên thành phố, kéo dài tuổi thọ của họ, Phương Phú Quý mà sống lại, anh ta sẽ là kẻ phản động. Phương Phú Quý còn sống mà vào nhà tang lễ, đó chính là đại nhân đạo!

Nói xong những lời bình luận này, cổ anh thu về, quay về với trạng thái động vật, lời kể khêu khào xuất phát từ cưỡng hòng.

Anh cắn chặt răng, không để cho những âm thanh trong lòng trào ra khỏi miệng. Giáo viên toàn thành phố đều mong anh chết, đều sợ anh sống. Để phối hợp với những hoạt động quyền tiền, tờ nhật báo đăng tải một bài viết của một vị tiến sĩ triết học. Bài viết đứng trên luận điểm triết học phê phán quan điểm “Sinh mệnh không chỉ có một lần” của vị tiến sĩ y khoa nọ. Những người đang sống đã gây ra quá nhiều phiền toái, do vậy mà không cho phép những kẻ đã chết quay lại quấy phá. Nhân khẩu bùng nổ, không gian sinh tồn ngày càng thu hẹp, nếu những người đã chết đều có thể sống lại thì trái đất này làm sao chứa nổi?

Toàn thể nhân dân thành phố đồng thời kêu lên giận dữ:

- Phương Phú Quý nhất định không thể sống lại! Chết là hết! Không cho phép làm lẫn lộn ranh giới giữa sống và chết!

Cho dù vợ anh - Đồ Tiểu Anh, hai con anh - Phương Long và Phương Hồ đang kêu gào thảm thiết, nhưng anh không dám mở mắt. Anh chỉ có thể nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của họ qua khe hở hẹp của mí mắt. Hoa tươi và những lời ca tụng liên tục trút xuống, như ngôi võ, như đất bùn, như cát sạn... che lấp thân thể

anh. Người đã chết thì không được phép sống lại - đây là một định lý, một quy luật.

Chiếc xe tải hạng nặng của xưởng thịt thỏ đóng hộp thuộc trường trung học số 8 chở cái thân hình tưởng như đã chết nhưng thực ra còn đang thở rất đều của anh ta đưa đến “thế giới mỹ lệ”. Trong thùng xe, lông thỏ bị gió bốc lên bay mù mịt trông như tơ liễu mùa xuân. Chiếc xe chạy trên con đường trải xi măng dọc bờ sông. Trên mặt sông, sóng lăn tăn như vảy cá, tôm cua bơi lênh bênh trên mặt nước. Một con người mà bị buộc không được mở mắt có lẽ khó hơn gấp mười lần so với cấm được nói, nguyên nhân chính là ở chỗ, mí mắt mỏng và nhạy hơn môi, mở mắt so với mở miệng dễ hơn nhiều. Cho nên người giả câm thường lừa được người khác, còn giả mù thì không lừa được ai.

Chiếc xe tải dựa vào niềm vinh dự được chở thầy giáo Phương Phú Quý chết trên bục giảng nên không kể gì đến luật giao thông, chạy thẳng vào con đường cấm xe tải, cấm xe súc vật kéo và cấm xe đạp. Trên con đường sức nức mùi ngọt ngào của tình yêu, chiếc xe bóp còi inh ỏi điệu võ dương oai nhưng chạy thật chậm trên đường, những đôi tình nhân dạt về hai bên lề đường. Anh nằm đó, hé mắt nhìn bầu trời trong xanh, nhìn đám mây trắng đang trôi nhẹ. Một chiếc máy bay chiến đấu với hai vệt khói trắng dài đang nhào lộn biểu diễn trên bầu trời. Vệt khói loang dần biến thành công thức vật lý $E = mc^2$ đang làm chấn

động thế giới. $E = mc^2$ đang nỗ lực cái biến diện mạo thế giới con người, nhưng không lý giải được tận cùng những sâu xa, bí mật của vũ trụ. Đúng thế! Không thể tưởng tượng, không những không thể tưởng tượng mà chỉ là một sợi lông trong vô số sợi lông trên thân thể con trâu, nhó bé, phiến diện. Cho dù đó là một phát hiện vĩ đại, tiếng tăm lưu truyền với sử xanh, nhưng cuối cùng chỉ là một sợi lông bé nhỏ! Tôi hy vọng trong số học sinh của tôi, sẽ có đứa phát hiện ra những điều vượt qua công thức $E = mc^2$ (*) này.

Anh ta vừa định mở miệng nói gì đó, ngay lập tức cái âm tiết chưa hoàn chỉnh ấy đã bị chặn lại. Một bàn tay to tướng chụp lấy miệng anh ta bóp chặt.

- Thầy Phương! Nền nhớ rằng ông đã chết! Một âm thanh cách anh ta một trăm lẻ hai centimet cất lên đầy quyền uy: Người chết không có quyền được nói!

Tôi đồng ý với quan điểm này. Người chết không có quyền được nói. Nếu những người đã chết mà cứ nói huyền thuyên cái thế giới bình yên này sẽ loạn xị bát nháo như một trại nuôi gà. Nếu người chết mà không biết ngậm miệng lại thì người đang sống sẽ ngậm miệng, bữa lưỡi sẽ xanh lè và dày như tiền đồng. Nhưng mà, hiệu trưởng à, tôi nhớ học sinh của tôi, tôi hy vọng trong số chúng sẽ có đứa vượt qua

* $E = mc^2$: Nguyên lý bảo toàn vật chất. Trong vật lý hạt nhân, Anh-xơ-tanh tiên đoán khối lượng có thể biến thành năng lượng theo công thức này (ND).

Anh-xtanh, vượt qua Dương Chấn Ninh, Lý Chính Đạo, còn vượt qua cả Các Mác, Lênin...

Những ngón tay rất to và khỏe của hiệu trưởng giống như những chiếc còng của biển, như chiếc kềm sắt bóp chặt lấy quai hàm thầy giáo vật lý. Hai bên má của thầy có hai lúm đồng tiền, ngày xưa chúng tượng trưng cho cái đẹp, còn bây giờ là chỗ để cái gọng kềm ấy ấn chặt hòng cấm anh ta nói.

Phương Phú Quý đành phải nuốt những nỗi bất bình cũng như những lời định nói xuống bụng. Bị nuốt xuống bụng, chúng len lỏi qua tầng tầng lớp lớp ruột non ruột già quanh co và cuối cùng chui tọt xuống hậu môn, biến thành một tràng đánh rắm thật dài.

Anh ta bảo chúng tôi hãy chú ý đến những diễn biến tâm lý của hiệu trưởng. Ông ta đang nghĩ: *Trước đây tôi đã từng nghe người ta nói lối Sơn Đông trên đường phố. Người nói lối là một lão già mập mạp đang cầm trên tay cuốn "Võ Nhị Lang": Cốc! Cốc! Cốc! Hôm nay tôi không nói gì khác, Cốc! Cốc! Cốc!.... Chỉ nói chuyện Sơn Đông hảo hán. Võ Tòng gặp phải Tôn Nhị Nương, Giả say nằm ở ngã tư đường... Cốc! Cốc! Cốc!... Võ Tòng cao to Tôn Nhị Nương thấp, Đỡ dậy không nổi bèn kéo sấp. Cốc! Cốc! Cốc!... Quần của Võ Tòng đã rách toạc, Quần của Nhị Nương cũng toang hoác. Cốc! Cốc! Cốc!... Võ Tòng bị kéo về phía trước, Cảm thấy móng dít dâm đập nước. Cốc! Cốc!Cốc!... Nhị Nương vừa kéo vừa thút thít, Xưa nay người chết rồi không chết. Cốc! Cốc! Cốc!... Chưa nghe người*

chết lại phục sinh. Tôi thay Võ Tông tỏ bất bình... Cốc! Cốc! Cốc!...

Hiệu trưởng nghĩ đến đây, lòng cảm thấy vui vui, không nhịn được bèn mỉm cười. Những người hộ tống thi hài thầy Phương đều liếc nhìn ông ta. Hiệu trưởng lại cười như mếu, thở ra một hơi thật dài.

Ông ta nghĩ tiếp: - *Từng nghe cóc nhái bị lột da nhưng trái tim vẫn đập. Miệng Phương Phú Quý vẫn nói khi đã chết. Cốc! Cốc! Cốc! Người sống nói nhiều thì mang họa, Huống hồ đã chết không thể tha. Cốc! Cốc! Cốc! ... Nếu không nghe lời ta mím miệng chắc, Cho một mảnh vải bịt miệng chặt!*

Chiếc xe giạt rầm rầm, nhảy tung tung vì trên đường rải đầy những viên đá to như trứng ngỗng đủ sắc màu. Những cái trứng ngỗng này làm cho đường phố đẹp lên nhưng làm cho xe rung bần bật. Anh thừa biết những nguyên lý vận động học và lực học làm cho thân thể anh rung lắc theo đà của chiếc xe.

Tiếng đánh rầm vang lên không ngớt. Chẳng có mùi gì nhưng những người ngồi trong xe đều cau mày chun mũi như ngửi phải mùi rắm thối của người sống.

Hiệu trưởng nghĩ tiếp: *Phương Phú Quý! Bình thường anh vẫn ít nói, cầm cúi làm việc, đã từng được mệnh danh là con bò vàng kéo chiếc xe cách mạng. Nếu xe không đổ thì vẫn cứ lao lên phía trước. Tôi đã từng muốn kết nạp đảng cho anh nhưng bí thư Lưu không đồng ý, cho rằng*

đằng sau ót của anh có chiếc xương làm phản. Ông ta đã từng nghiên cứu về tướng số, căn cứ vào kinh nghiệm, ông ta biết anh đã có dã tâm rất lớn, mười năm năm yên nhưng sẽ có ngày trở thành phản động. Tôi thật sự bất phục bí thư Lưu, ông ta không hổ danh là chuyên gia quản lý con người của đảng. Anh đã chết nhưng vẫn ôm ấp mơ tưởng sẽ bồi dưỡng được những học sinh sẽ vượt qua được cả Các Mác, Lênin! Ôi chao! Nếu anh không chết, chỉ cần ý tưởng này cũng đủ để anh xuống tám tầng địa ngục, anh sẽ không được chuyển kiếp. Người chết nếu không gây phiền phức cho người sống thì người sống nhất định sẽ kính trọng người chết... Nghĩ tới đây, hiệu trưởng bất giác chép miệng thở dài: - Thầy Phương! Anh phải chú ý là, nếu tôi không niệm tình anh là đồng nghiệp lâu năm, cũng chưa làm gì nên tội, bằng không, tôi sẽ báo cáo thượng cấp, không cho anh được tư cách hưởng thụ quyền lợi được cô nhân viên chỉnh dung số một của thành phố phục vụ anh!

Những lời thốt tự đáy lòng của hiệu trưởng khiến Phương Phú Quý cảm động. Mũi anh ta ngứa ngáy khó chịu như có ai đó dùng que lông chọt vào. Ánh nắng mặt trời gay gắt làm đôi mắt anh ta khó chịu, muốn mở ra quá chừng. Đau đớn quá! Nước mắt nóng hổi của người chết trào ra khỏi đôi mắt khép chặt, chảy trên khuôn mặt, bốc hơi bay lên không trung. $E = mc^2$ biến thành những đám mây trắng mỏng, chim yến bay qua đùa giỡn. Anh ta than lên một tiếng nhỏ, thề rằng sẽ không bao giờ mở miệng nói nữa để tránh

phiên phức cho hiệu trưởng. Cảm thấy quai hàm quá mỏi, anh ta định há miệng ra để ngáp. Nhưng vừa há ra, một bãi cứt chim yến nóng hôi hổi từ trên trời rơi xuống đúng ngay miệng anh ta.

4.

Người trong thành phố nhỏ này thường nói: Mau đến “thế giới mỹ lệ”! Những cán bộ lão thành cách mạng thường hay nói: Mau đến gặp Các Mác! Mao Trạch Đông nói với phóng viên Mỹ: Tôi sẽ đi gặp thượng đế! Xét về bản chất, ba kiểu nói này chẳng có gì khác nhau. Những người ở thành phố xinh đẹp này, mỗi lần bị vợ hất hủi và mắng nhiếc, cảm thấy mọi khát vọng sống biến thành tro tàn, ôm ấp nỗi khổ, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, thở dài rồi kêu lên: Tôi đi đến “thế giới mỹ lệ” đây!

Tiếng kêu đau đớn này tương đối nhẹ nhàng và dễ dãi – Chưa chết thì không biết, chết rồi mới biết là, để được vào đến “thế giới mỹ lệ” là chẳng dễ dàng chút nào. Với những người bình thường thì “không! không! không!”. Cho nên hễ là con người, sống không dễ mà chết cũng chẳng nhẹ nhàng gì.

Phương Phú Quý cao một mét bảy lăm, nặng chỉ có bốn mươi bảy ký lô. Năm người đàn ông khiêng anh tiến vào cổng của “thế giới mỹ lệ”, hai người

không hai chân, hai thầy giáo trẻ vừa mới tốt nghiệp học viện sư phạm về kiến tập nắm lấy hai tay, hiệu trưởng di cuối cùng, hai tay đỡ lấy đầu anh. Anh đang nhâm nhi cút chim yến trong miệng. A! nó có vị chua chua và như có mùi tinh trùng!

Mỗi người phụ trách không đến mười cân, nhưng ai nấy đều thở dốc, mồ hôi ướt đầm. Hình như khi chết người ta nặng hơn khi sống thì phải.

Hiệu trưởng dùng ngón tay ấn mạnh vào chiếc xương cao hơn so với bình thường của anh, nghĩ: - *Thầy Phương! Tôi sẽ giúp anh ấn cái xương làm phần của anh tụt vào một tí. Việc này sẽ tốt hơn cho tiền đồ của anh. Không chích thuốc tê mà làm việc này, quả là hơi tàn khốc, nhưng hết cách rồi. Do vậy mà khi đi trên đường, trông thấy một người lang thang vì đói rét mà chết, chúng tôi đành phải dẹp bỏ sự thương xót của mình. Đáng chết rét thì phải chết rét, đáng chết đói thì phải chết đói. Thượng đế có thể làm thay đổi diện mạo, nhưng không thể thay đổi vận mệnh của con người. Anh cố gắng chịu đau một tí nhé, thầy Phương!*

Dưới sức ấn của hiệu trưởng, cái xương cao hơn bình thường dần dần thu vào trong não. Đau không thể tả! Tiểu não chấn động. Một luồng khí nóng chảy rần rật trong cột sống. Anh cắn chặt môi. Để báo đáp nhiệt tình của hiệu trưởng, anh nén chặt những tiếng kêu đau đốn xuống bụng. Bãi cút chim vừa tanh vừa đắng bị nuốt xuống bụng. Cái bụng không chịu nổi mùi vị này nên bắt đầu phản kháng. Hai cơn đau âm ỉ

trong bụng anh: Cút chim đang nhảy nhót và tiếng kêu cũng đang nhảy nhót. Cút chim nhảy nhót kết hợp với tiếng kêu nhảy nhót tạo thành hai luồng nhảy nhót, đầu kết hợp với đầu biến thành hai nỗi đau. Trạng thái chết kết hợp với trạng thái sống biến anh thành kẻ sống dở chết dở. Tiếng kêu và cút chim gặp nhau, giống như chất lên men gặp thức ăn, và từ đó tiếng đánh rắm được hình thành.

Anh thay đổi tư thế ngồi trên chiếc thanh gỗ, bằng một thứ giọng điệu khó phân định được là tục tằn hay trang trọng nói với chúng tôi:

- Tiếng đánh rắm của tôi quá to và liên tục khiến cho những người đang khiêng tôi cảm thấy khó chịu.

Một người làm công ở trường đang khiêng một chân của anh nghĩ:

- *Đúng là một kẻ thối tha! Chết đã lâu rồi mà vẫn còn đánh rắm!*

Lão làm công này thân hình thấp tẹt, tay chân cùn cớn. Trái ngược với người kia, tay làm công còn lại gầy và cao như cây sậy. Cả hai đều đeo băng đỏ, trên đó viết hai chữ "Bảo vệ" màu vàng. Nói chung, những người bảo vệ này với toàn thể giáo viên của trường hầu như không có quan hệ gì.

Tay làm công đang nghĩ: - Ông thầy này đã chết mà mạch trên cổ chân vẫn đập. Điều này chứng tỏ máu của ông ấy vẫn đang lưu thông, tim ông ấy vẫn đang còn đập... Ông ta giả chết... Chúng ta đưa ông ấy vào nhà

tang lễ... đến nửa đêm... - Anh ta tưởng tượng: - Một cái xác gầy còm từ từ bò dậy trong căn phòng chứa xác, gỡ hết các bóng đèn lớn nhỏ trong nhà tang lễ bỏ vào trong một cái túi gai... Cả ngôi nhà chìm trong bóng tối... Cửa lớn mở ra mà không có tiếng động nào... Kẻ trộm bóng đèn vác bao tải lên vai và đi về phía rừng bạch dương bên kia bờ sông...

Hai thầy giáo trẻ về trường kiến tập vốn là anh em sinh đôi, ngay cả mẹ của họ cũng không thể phân biệt ai lớn ai nhỏ. Họ đã từng dự giờ giảng của thầy Phương Phú Quý. Thực ra cả hai đều là học sinh tâm đắc nhất của thầy Phương trước khi thi đậu vào học viện sư phạm. Đáng tiếc là, hai anh em sinh đôi này hình như chẳng có chút kiến thức gì về ngữ văn và chính trị; bài thi ngữ văn bị điểm kém, bài thi chính trị thì viết toàn những lời phản động. Chạy đi chạy lại, cuối cùng đành phải vào học viện sư phạm.

Họ đang khiêng xác của thầy giáo cũ, đang kèm chế những nỗi bi thương, nước mắt lưng tròng. Họ nhìn thấy khuôn mặt của chính mình trên khuôn mặt của thầy, cảm giác được mùi vị của chính mình từ mùi vị từ xác của thầy giáo cũ. Nói rằng họ đang đau xót vì cái chết của thầy, cũng có nghĩa là nói họ đang đau khổ cho chính mình.

Đây là những suy nghĩ thâm kín của hai anh em sinh đôi nọ: - *Thầy ơi! Chúng em đang khiêng cái xác chết tìm vẫn còn đập của thầy. Thầy ơi! Những kiến thức về vật lý của thầy chứa đầy trong bụng nhưng không thể*

phát ra được từ miệng, nên thầy đành để cho nó thoát ra từ hậu môn. Chúng em nghe được tiếng thầy đánh rầm liên tục, trước mắt chúng em hiện ra cảnh thầy đứng cạnh bảng đen viết công thức vật lý và những hạt bụi phấn bay tung trong không khí. Chúng tuy thối, song chúng em thích nghe...

Phương Phú Quý cảm thấy được những giọt nước mắt đang lăn dài trên mặt hai đứa học trò yêu. Anh ta cử động đôi tay, nhẹ nắm lấy bàn tay của hai đứa như muốn thể hiện bằng tình cảm sâu sắc mà anh ta dành cho chúng. Người chết nắm tay người sống! Một thầy giáo, cả đời chỉ cần bồi dưỡng được lấy một đứa học trò giỏi là đủ, hướng hồ lại đào tạo được một loạt học trò giỏi. Đôi môi như hai con đĩa to mập của anh ta rung rung, khả năng anh ta mở miệng nói lên thành lời đang rình rập...

Tất cả đều không qua được cặp mắt đang dò xét linh hồn con người của hiệu trưởng. Ngoài việc tiếp tục ấn mạnh vào cái xương làm phản của Phương Phú Quý, ông ta còn dùng ánh mắt liếc phải liếc trái nhìn hai anh em sinh đôi. Tuy không phải là người thích giáo huấn người khác, nhưng ông ta lại là người đang bảo vệ lợi ích của cách mạng một cách tự giác. Trong mấy phút, sự cảnh giác cách mạng của ông ta tập trung vào hai bài thi chính trị này khiến cho ngón tay đang đè lên cái xương phản động bị chi phối một cách vô thức... Tất nhiên hai bài thi chính trị này không phải của anh và của tôi - Tính mệnh của chúng ta tạm

thời thoát khỏi cái vòng kềm tỏa của những bài thi chính trị - Có nghĩa là, hai bài thi chính trị ấy là của hai anh em sinh đôi này. Đêm trước khi thi chính trị, hai anh em cùng mơ một giấc mơ kỳ lạ: Hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm lớp mỗi người cầm một chiếc dùi cui điện - thứ mà các chú cảnh sát vẫn dùng, mang bao tay sắt, đi giày ống đứng hai bên cửa phòng thi, dùng dùi cui điện khám xét tất cả học sinh vào phòng thi. Khi bị cái dùi cui quái quỷ ấy thúc vào người, đứa nào mắt cũng nảy đom đóm. Đêm ấy cả hai cùng tè ra quần, ướt cả chăn đệm.

Câu một: Điền vào chỗ trống (mỗi câu đúng một điểm, mỗi câu sai trừ hai điểm): Tư nhân bang là do:,,,, cấu kết tập hợp thành tổ chức phản đảng, phản cách mạng.

Đây là đáp án của hai anh em sinh đôi: “Hiệu trưởng, bí thư, giáo viên chủ nhiệm, trưởng nhà ăn”.

Lẽ nào không đuổi những học sinh như thế này? Chúng bị đuổi học. Anh Phương Phú Quý vì thương học trò, cùng với nhiều giáo viên và học sinh làm đơn kiến nghị lên cấp trên – Tôi đã sớm phát hiện ra tên này có cái xương phản động! Bí thư Lưu giận dữ nói - Thế mà anh còn muốn đưa anh ta vào đảng!

Ông ta tiếp tục dè mạnh đầu ngón tay vào cái xương phản động của anh, đến nỗi mấy đầu ngón tay của ông ta cũng trở nên tê dại và đau buốt.

Những học sinh như thế mà không đuổi học cũng đúng! Hai anh em sinh đôi cùng lúc đỗ vào học viện sư phạm, nâng cao thành tích thi đỗ đại học của trường lên 4%, đứng thứ hai toàn thành phố. Nếu không có con số 4% này, trường số 8 phải rơi xuống vị thứ tư. Trường đứng nhất được thưởng huy chương vàng, thứ hai được thưởng huy chương bạc, thứ ba được thưởng huy chương đồng.

- Đứng lại! Một người phụ nữ trẻ đội mũ đen, mặc bộ quần áo đen, đi giày đen, trên cánh tay có một dải lụa đỏ như máu, môi đỏ, mặt trắng đang đứng trước cửa đại sảnh của nhà tang lễ quá to: Đứng lại! Các người có giấy giới thiệu không?

Hai anh em sinh đôi bị dung mạo và cách ăn mặc của người phụ nữ làm cho ác cảm, cúi mặt chùi nước mắt vào vai áo, bước thẳng tới mười bước, nói:

- Đây là cơ quan bảo mật của quốc gia à? Nhà tang lễ mà vẫn phải có giấy giới thiệu sao? Trước cái chết ai cũng bình đẳng! Cho dù được sinh ra ở nơi nào, khi chết tất cả đều phát ra một mùi thối giống nhau. Có người đã chết nhưng vĩnh viễn sống! Cô đối đãi với người chết như thế à, đồ quạ đen?

- Câm mồm! Cô ta găm lên, lùi về phía sau một bước, mặt đỏ rần, đôi hàm răng trắng lấp lóa trông rất giận dữ, khinh khỉnh nói: Muốn vào đây phải có giấy giới thiệu!

Đã đến lúc hiệu trưởng phải xuất đầu lộ diện rồi. Ông ta đột nhiên nhớ lại, cô gái xinh đẹp canh cổng địa ngục này hình như là một trong những cầu thủ của đội bóng chuyên nghiệp dư có biệt danh “Nhị Lang thần” của trường trung học số 8 trước đây. Hai tay ông ta vẫn ôm lấy đầu của xác chết, ngón tay vẫn ấn chặt cái xương phản động giống như đang ấn chặt kíp nổ của quả lựu đạn. Người chết động dậy đôi môi hình như đang nói: - Nếu ông thả tay, tôi sẽ nổ tung! Người chết mà mở miệng nói thì sức tàn phá còn khủng khiếp hơn lựu đạn nhiều, hiệu trưởng biết rõ điều đó.

Hiệu trưởng vẫn chưa biết là cô “Nhị Lang thần” này đang quan hệ yêu đương với một tay phóng viên trong tờ nhật báo của thành phố. Vị phóng viên này còn là hội viên Hội Nhà văn tỉnh, chuyên viết tiểu thuyết về tình yêu, tình dục và cái chết. “Nhị Lang thần” là nơi anh ta khai thác tư liệu thực tế về “thế giới mỹ lệ” để đưa vào tiểu thuyết của mình.

- Tôi là hiệu trưởng trường trung học số 8 - Ông ta vẫn dè tay vào xương đầu anh, nói nhỏ.

Một nụ cười nhẹ thường chỉ thấy ở các thiên sứ điểm trên đôi môi cô gái xinh đẹp.

- Người chết là một thầy giáo vật lý nổi tiếng thành phố này, hãy để cho chúng tôi vào!

- Cần phải có giấy thiệu! Nụ cười trở nên lạnh lẽo.

- Cô vốn là học sinh của trường trung học số 8 phải không? Tôi vẫn còn nhớ, cô đã từng là cầu thủ đội bóng chuyền nữ. Đây là thầy Phương! Lẽ nào cô không học thầy Phương?

- Cần giấy giới thiệu!

- Lẽ nào thầy cô vào nhà tang lễ mà phải có giấy giới thiệu?

- Đừng lái nhải nữa!

- Chúng tôi đưa thầy Phương đến chính dung là đã được sự đồng ý của lãnh đạo thành ủy.

- Đừng có phí lời!

- Tìm lãnh đạo của cô về đây!

- Ông đang ra oai với ai thế, hiệu trưởng đại nhân? Đây là "thế giới mỹ lệ", không phải trường trung học số 8!

- Chúng tôi đã thảo luận với lãnh đạo của cô rồi. Thầy Phương cả đời gian khổ, chết vì đuổi sức trên bục giảng. Ông ấy sẽ được cô chuyên viên chỉnh hình số một của thành phố chăm sóc chính là sự quan tâm của đảng và chính phủ đối với thầy giáo nhân dân!

- Cần có giấy giới thiệu!

- Cuối cùng cô cần giấy giới thiệu gì? Hiệu trưởng vung một tay lên.

- Chỉ có thể chứng minh người chết là thành phần cán bộ!

- Thầy Phương đã được sự phê chuẩn đặc biệt!

- Dem những lời phê chuẩn của lãnh đạo chúng tôi lại đây!

- Chúng tôi đã thống nhất qua điện thoại rồi!

- Lãnh đạo không nói lại với chúng tôi!

- Điện thoại của nhà tang lễ ở đâu?

Cô ta hất hàm về phía cuối phòng.

Hiệu trưởng xông vào phòng và chụp lấy cái ống nghe màu đỏ trên tường.

- Đưa tôi trở về!... Đưa tôi trở về!...

Hai anh em sinh đôi là người đầu tiên nghe được tiếng nói trầm trầm của người chết, sau đó là hai người bảo vệ nghe rất rõ lời khẩn cầu của người chết, cô nhân viên giữ cửa là kẻ sau cùng nghe lời người chết đầy phẫn nộ:

- Đưa tôi trở về!...

Nghe lời khẩn cầu của người chết, hai anh em sinh đôi cứ ngỡ là thầy Phương giống như ngựa già nhớ chuồng, đã chết mà vẫn muốn quay về để thăm vườn trường, phòng học quen thuộc, gặp lại những khuôn mặt thân yêu của học trò. Nước mắt của họ lại trào ra, nỗi đau thương biến thành giận dữ:

- Nhị Lang thân! Cô đúng là một con lạc đà cái, là con yêu quái giữ cửa địa ngục. Cô ép đến nỗi người chết phải bật lên tiếng nói. Thầy Phương cả đời gian khổ, chết rồi mà vẫn bị học sinh khinh khi hành hạ... - Phẫn nộ lại biến thành bi thương: -

Thầy Phương ơi! Sao vận mệnh của thầy lại khổ thế này?

- Đưa tôi trở về!...

Nghe lời khẩn cầu này của người chết, hai người bảo vệ đột nhiên nhớ lại những học sinh của trường trung học số 8 không được vào trường vì đi học muộn, đứng bên ngoài cổng năn nỉ: - Cho chúng cháu vào! Họ hướng về cô gái nói:

- Cô bạn à, hãy nể mặt hai ông già chúng tôi, cho ông ta vào!

- Đưa tôi về!...

Lần này thì tiếng của người chết có vẻ giận dữ. Kêu lên một tiếng nhỏ, cô gái gác cửa lùi lại mấy bước, đảo chân một vòng rồi thẳng người lên, xông thẳng đến chỗ có chiếc điện thoại màu đỏ - Hiệu trưởng đang dò dẫm ấn số - kéo ông ta ra một bên, cô ta giật lấy ống nghe...

Thừa lúc cô ta gọi điện cho tình nhân ở tòa soạn báo, hiệu trưởng liếc mắt ra hiệu, bốn người khiêng xác chết lên, chạy như bay vào "thế giới mỹ lệ".

Lời kể của anh bị gián đoạn giữa chừng...

5.

Những kế hoạch cho cuộc sống thường vẫn bị những việc đột xuất làm cho rối tung lên. Những việc

đột xuất làm đảo lộn nếp sống thường quy này sẽ khiến cho vận mệnh cá nhân thay đổi, làm cho lịch sử một cá nhân, một gia đình, một quốc gia thay đổi. Những người theo đuổi chủ nghĩa Mác dùng lý luận về tính ngẫu nhiên và tính tất nhiên để giải thích hiện tượng này. Những người phi chủ nghĩa Mác dùng mệnh vận và ý chí của thượng đế để giải thích hiện tượng này – Anh ta thuyết giáo một cách khô khốc, tiếp tục huyền thuyên:

- Sáng hôm nay, Lý Ngọc Thiên cần chỉnh dung cho thầy giáo Phương.

Chiều hôm nay, phó cục trưởng Vương cần đến trường trung học số 8 để tham dự buổi lễ trọng thể đón nhận danh hiệu "thầy giáo ưu tú" và được truy nhận là đảng viên chính thức Đảng Cộng sản Trung Quốc cho thầy giáo Phương.

Sáng hôm nay, phó cục trưởng Vương bất hạnh ra đi trong một hội nghị bàn về viễn cảnh của thành phố.

Chiều hôm nay Phương Phú Quý bị khiêng lên giường chỉnh dung của chuyên gia chỉnh dung số một Lý Ngọc Thiên, nhưng bất ngờ lại bị dựng dậy và bị đưa vào một cái tủ lạnh cực lớn đặt sát bên tường, tạm thời bảo tồn chờ xử lý sau.

Chiều hôm nay, phó cục trưởng Vương đáng ra phải nói chuyện trong buổi lễ truy điệu thầy giáo Phương nhưng ông ta lại phải nằm trên giường chỉnh dung của chuyên gia số một Lý Ngọc Thiên thay cho thầy giáo Phương.

Thứ tự về thời gian là do nhà tiểu thuyết sắp đặt.
Người chết trước phải nhường chỗ cho người chết sau.

6.

Để khỏi làm khó xử cho những người còn sống tại trường số 8, Phương Phú Quý quyết tâm không mở miệng nữa, ngay cả khi bị vứt vào tủ lạnh, anh ta cũng không kêu lấy một lời.

Một chiếc đèn màu đỏ hồng sáng trong tủ lạnh, một thứ ánh sáng mềm mại và ấm áp. Anh ta cho rằng, nhiệt độ trong tủ lạnh là vừa đủ mát và rất thích hợp cho cơ thể con người, cho dù anh ta đã thấy tuyết đọng rất nhiều ở bốn phía và trên nắp tủ lạnh. Mỗi ngày, không, mấy chục năm nay, anh ta luôn sống trong tình trạng phập phù, bất an, những suy nghĩ và tâm tình đã trở nên khô kiệt và hiu hắt, giống như những chiếc lá khô trên đường phố bị gió xào xạc cuốn đi. Anh ta nhận ra các bộ phận trong cơ thể mình đang cọ xát vào nhau, quá trình cọ xát đã tạo ra nhiệt lượng làm cho thân thể anh ta nóng lên, cứ trong bụng khô khốc, hơi thở bị ứ phát ra từ mồm thối nồng. Tất cả những lỗ thông từ ngoài vào trong cơ thể con người, kỳ thực là để đưa không khí vào bôi trơn những bộ phận bên trong. Trước đây anh ta đã từng nghĩ là dùng một cái súng bắn dầu cực mạnh để đưa dầu vào

trong cơ thể. Một loại dầu màu vàng từ tai trái xít thẳng vào, dầu róc rách lưu thông và chảy ra ở lỗ tai phải và chắc chắn nó không còn là màu vàng nữa. Dầu được tổng thẳng vào hậu môn, chắc sẽ chảy ra thành vòi như một con rắn. Bộ máy trong cơ thể con người sẽ làm cho lượng dầu này lưu thông thật nhanh và bao nhiêu thứ bẩn tạp trong cơ thể sẽ trào ra ngoài hết... Nhưng chẳng qua tất cả chỉ là ảo tưởng.

Bên trong tủ lạnh thật là yên tĩnh, cách biệt hoàn toàn với thế giới. Máy móc đang hoạt động, tiếng u u của dòng điện phát ra một cách đều đặn và nhàm chán xoa dịu linh hồn anh. Anh cảm thấy một cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng chưa từng có xâm chiếm toàn bộ cơ thể. Đến lúc này anh mới thực sự hưởng thụ cái ngọt ngào và thư thái của cái chết, thể nghiệm được niềm hạnh phúc của cơ thể được băng lạnh bao bọc...

Không có niềm hạnh phúc nào là trọn vẹn và vĩnh cửu. Nhục thể của anh có một tật xấu đáng ghét là không bao giờ cảm thấy đầy đủ. Lúc quá mệt mỏi thì anh tràn ứ khát vọng được nghỉ ngơi, sau khi nghỉ ngơi thì anh lại muốn vận động. Lúc ăn không no thì anh mơ ước cao lương mỹ vị, được ăn no thì anh lại mơ ước được có người khác giới... Nằm trong tủ lạnh, những dục vọng về hạnh phúc của anh tiếp tục nâng cấp, những tật xấu cố hữu bắt đầu xung đột với sự thư thái về tinh thần. Tiếng u u của dòng điện đang lưu chuyển biến thành đáng ghét, chói tai. Anh ngồi dậy, chẳng ngại ngần gì nữa mà mở to đôi mắt, chăm chú nhìn chung quanh.

...Trước lúc Phương Phú Quý ngồi dậy và mở mắt quan sát kết cấu cũng như những vật được tàng trữ bên trong tủ lạnh, đã từng có một khoảng thời gian ngắn, anh ta chập chờn giữa thực và mê, giữa hiện tại và quá khứ. Những đoạn hồi ức lộn xộn về quãng đời từ lúc thơ ấu - thiếu niên (học tiểu học - thanh niên (học trung học và đại học) - chết (thầy giáo trung học) dồn dập hiện về.

Đây là những phần đoạn từ thời thơ ấu:

...Một đứa con trai tay chân khẳng khiu và dài ngoằng nhưng đôi mắt cực to đang nằm trên một đám cỏ vàng ruộm. Đó chính là tôi. Bầu trời mùa thu trong và xanh đến phát sợ, đạn pháo của chiến tranh nội chiến bay dày đặc trên không trung, tiếng hú của nó giống như tiếng kêu của chim, loạn xạ... Pháo to nổ ầm ầm, những luồng lửa phun ra từ nòng pháo sáng rực, chiếu sáng cả những cánh rừng xa xa. Những bóng người đỏ lòm chạy nhốn nháo dưới ánh chớp từ các nòng pháo... Một ánh chớp lóe lên rồi tắt; rồi một ánh chớp nữa lóe lên rồi tắt... Tôi nằm trên bãi cỏ, nhìn thấy một con hồng nhạn đang bay trên trời kêu lên rồi cụp cánh rớt xuống, sát bên người tôi. Nó đã bị đạn nội chiến bắn trúng. Máu trên miệng con nhạn văng cả vào miệng tôi... Cho phép tôi nhớ lại cái mùi vị của máu nhạn, hơi mơ hồ xa xăm, nhưng lại như hiển hiện trước mắt... Tôi đau lòng lắm, tôi khóc... Trước mắt tôi bỗng ngập ngụa màu máu của con nhạn, miệng tôi nhận ra vị ấm và tanh của máu nhạn... Con

nhận màu hồng, con nhận thơm tho. Máu đỏ nổi bật trên nền cỏ màu vàng, đọng trên đầu lá cỏ như giọt sương buổi sáng. Con nhận mở mắt, cái trông mắt đen đen chằm chằm nhìn tôi sao mà thê thảm. Hình như trong mắt của tôi có máu của con nhận. Mặt đất đang rung chuyển, cỏ khô đang bốc cháy... và từng đàn, từng đàn nhận rơi xuống. Một con thỏ hoang bị xé thành hàng mấy chục miếng thịt văng lên cao... Tôi ôm lấy con nhận đứng dậy... Mẹ ơi!

Phượng Phú Quý bị tiếng kêu “mẹ ơi” của chính mình làm cho xúc động, khóc lên rưng rức. Những lớp tuyết đọng trên thành tủ hình như cũng bị những ánh chớp lòa của đạn pháo ngày ấy làm cho lấp lánh. Trước mắt là một trận đánh mà anh ta trực tiếp chứng kiến:

...Đó là vào năm 1948, địa điểm là ở phía bắc thành phố. Vũ khí mà hai bên dùng có đủ loại: máy bay, súng phóng lựu đạn, súng đại liên, trung liên, tiểu liên, súng trường Tiệp Khắc, súng trường Liên Xô, súng B.40 (loại súng được sản xuất từ xưởng Chức nữ động của Bát lộ quân – có khả năng sát thương cực lớn), súng Nhật, súng Đức, súng kíp tự tạo... thôi thì đủ thứ, không thể nhớ hết. Trận đánh kéo dài bốn mươi tám tiếng đồng hồ, kết quả của trận đánh là xác người chất chồng trên cánh đồng, máu ngập làm cỏ thêm xanh tốt...

Anh nhìn thấy chính anh thời ấy, một thằng bé gầy gò ôm một con nhận chết đứng trên đám cỏ khô,

ngoác mồm khóc gọi mẹ. Trên đầu anh, đạn găm rít, chung quanh là lửa khói ngút trời. Một giải phóng quân trẻ măng dắt anh chạy vào rừng. Buổi tối, quanh đồng lửa, anh và họ đã xẻ thịt con nhạn nướng ăn. Khói thơm lừng, thịt nhạn ngọt lịm. Anh giải phóng quân trẻ măng và đẹp trai ấy là truyền tin viên của liên đội, người ta gọi anh ta là Tiểu Vương.

Anh chàng Tiểu Vương này chính là người đang nằm trên chiếc giường chỉnh dung, chính là phó cục trưởng Vương!

Cái ký ức loằng ngoằng của Phương Phú Quý sẽ lặp đi lặp lại trong những chương tiếp theo của câu chuyện. Bây giờ thì anh ta đứng dậy, quan sát, nghiên cứu kết cấu của chiếc tủ lạnh to đùng do Nhật Bản chế tạo này. Anh ta có vẻ không vừa lòng với bộ phận xả tuyết của nó. Trong một góc của tủ lạnh có một cái hộp nhựa màu đen. Đây là cái gì? Anh ta đưa một ngón tay chạm vào. Mềm và lạnh! Là cái gì thế? Bên cạnh cái hộp nhựa còn có nhiều thứ, nào là da, nào là tóc, rồi những đoạn xương dài ngắn khác nhau, những tròng mắt lớn nhỏ, một vài quả tim, một số đoạn ruột non ruột già... Bỗng dưng, một cái rung mình làm toàn thân anh trở nên lạnh giá, một luồng khí lạnh từ bốn phía bao trùm lấy anh, chỉ cần một lát là đã có thể biến thân thể anh thành một vật được đông lạnh. Ngay cả cái bóng đèn bằng quả quít đang phát ra một thứ ánh sáng màu vàng cũng trở nên lạnh lẽo...

Anh đã từng tưởng tượng cái tủ lạnh to dùng này là địa ngục. Anh tự an ủi mình: - Địa ngục mà có ánh sáng, lại mát mẻ như thế này, được ở đây vĩnh viễn cũng là một hạnh phúc quá lớn của con người sau khi chết. Lúc này, khí lạnh đã làm cho anh tỉnh táo lại. Cái cảm giác nhớ vợ - Đỗ Tiểu Anh - khi còn đang sống chưa hề thử nghiệm qua, lúc này lại được khí lạnh khơi nguồn. Khí lạnh là môi giới của ái tình, trong tủ lạnh, anh mới hiểu rằng, một người đàn ông luôn luôn phải gắn chặt với da thịt của một người đàn bà.

Anh dùng đầu húc mạnh một cái, cửa tủ lạnh bật mở. Theo đà quán tính, anh văng ra ngoài, ngồi trên nền đá cách chiếc tủ lạnh khoảng năm mét. Không khí ấm áp của chốn nhân gian bao trùm lấy anh. Những hạt tuyết đọng trên tóc, trên mi biến thành những giọt sương, mấy giọt nhẹ nhàng rơi trên mu bàn tay. Gân cốt đã hoạt động trở lại, đầu ngón tay, móng tay bắn thiu vô cùng, chất dinh dưỡng suy kiệt, nhưng trong bụng thì lại có vấn đề. Anh nghĩ đến những bài học thời đại học, những quyển sách đã từng đọc. Với đôi gọng kính dày cộp, anh cầm cúi đi, vừa đi vừa đọc và đầu anh đã đụng vào một cái vật gì đó thật mềm. Sao lại có một vật thể mang thuộc tính vật lý mềm, ấm và thơm đến như thế? Đó là khuôn ngực của cô sinh viên Nga vẫn Đỗ Tiểu Anh! Có tiếng nổ lộp bộp trong đầu anh, não anh trương to lên. Đó là một ngày không hề oi bức, Đỗ Tiểu Anh đang mặc một chiếc áo sơ mi cộc tay mỏng tang, cổ hở để lộ cả xương quai xanh. Hai

bầu vú như hai quả táo nhỏ đang phập phồng trên ngực trong làn áo sơ mi mỏng. Cô ấy cao một mét tám, gầy nhom, khuôn mặt lộ vẻ tức giận. Từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt như tóe lửa nhìn Phương Phú Quý.

- Xin lỗi! Tôi đã va vào anh!

- Ngực cô rất mềm, không làm đau tôi đâu đâu!

Đôi mắt cô ấy chớp chớp, hai giọt nước mắt lăn ra rơi trên mu bàn tay. Mạch máu trên mu bàn tay xanh xanh...

Anh nói với chúng tôi rằng, lúc ấy anh đã bị hai giọt nước mắt trong suốt ấy làm cho chấn động tinh thần, tình yêu do đó mà mạnh nha. Tình cảm của một anh chàng ngây ngô vốn được gọi là con một sách còn đáng sợ hơn cả hổ dữ. Anh ta vật ngã cô sinh viên Nga vẫn cao hơn nửa cái đầu trên con đường nhỏ dẫn đến thư viện. Mùi vị của thứ tiếng Nga vĩ đại ấy trong miệng Đồ Tiểu Anh... Anh ta dùng cái miệng thuần túy Trung Quốc ngốn nghiền một cách thô bạo cái mùi vị nóng hổi, điên cuồng, có mùi hỗn hợp giữa đậu rang và cải trắng trên cái miệng nói tiếng Nga vĩ đại ấy. Sau đó anh kết hôn với cô gái đến từ Cáp Nhĩ Tân nhưng có một nửa là dòng máu Nga ấy và những ngày tươi đẹp của anh cũng kết thúc.

Cặp vú như hai quả táo của Đồ Tiểu Anh sau một tháng kết hôn đã lớn lên như hai quả bóng da nhỏ. Đúng là một kỳ tích, giống như một quả khinh khí cầu được bơm căng.

... Anh ngồi trên nền đá, cách cái tủ lạnh năm mét hoài niệm đôi bầu vú màu mỡ và xinh đẹp của Đồ Tiểu Anh, giống như người ta thường nói: đến mùa hạ mới biết cái đẹp của hoa tuyết, giống như lời ca trong một vở kịch nào đó: “Chửi một câu đồ vô hạnh, anh có mắt mà không biết nhận ra ngọc trong đá, thật sai lầm khi xem châu báu là bùn đất!”

Cửa tủ lạnh đang mở. Ánh sáng vàng vọt như ánh lửa ma quái của địa ngục từ trong ấy hắt ra. Da, thịt, mỡ, nội tạng, tay chân... ở trong ấy đang phát ra một thứ ánh sáng xanh mờ. Cánh cửa của địa ngục rộng lớn trước mặt anh. Khuôn ngực như ngọc trắng của Đồ Tiểu Anh giống như hai vầng mặt trời đang lung linh giữa không gian, ánh sáng chói lọi. Rõ ràng ấy là thứ ánh sáng của chốn thiên đường.

- Anh đang đứng ở ngã tư của sự sống và cái chết
- Kẻ đang ngồi trong chuồng sắt ăn phần nói.

- Anh ta đang đứng bên giới tuyến giữa thiên đường và địa ngục - Chúng tôi phụ họa.

Một tràng rú ghê rợn từ miệng Phương Phú Quý phát ra - Ông già trực đêm của nhà tang lễ nói rằng ông ta nghe tiếng gào của quỷ - khi gào rú anh ta cảm thấy quai hàm vừa đau vừa tê - Thời thiếu niên, anh ta đã từng tập thổi kèn đồng, cách vận khí không tốt cũng dẫn đến vừa đau vừa tê như thế này. Anh vẫn nhớ việc hiệu trưởng dùng hai ngón tay bịt lấy miệng anh. Anh không muốn gào rú nhưng

vấn gào rú. Con người có khi mất hẳn khả năng khống chế một khí quan nào đó. Anh gào lên, nhảy nhót loạn xạ trên nền đá rồi dùng sức đẩy mạnh cánh cửa tủ lạnh. Cửa địa ngục đã đóng lại, trong phòng chỉ còn mùi vị của nhân gian và ánh sáng hư ảo của thiên đường.

Ánh sáng từ tủ lạnh phát ra đã mất, anh ta cảm thấy như đã đánh mất một cái gì đó. Thứ ánh sáng mê người trên khuôn ngực của Đỗ Tiểu Anh như lập tức trở nên ảm đạm và nhợt nhạt. Anh ta đưa tay sờ ngực mình, có cảm giác như đang sờ phải lớp da lợn...

Phó cục trưởng Vương nằm thẳng đuột trên chiếc giường chỉnh dung, nét mặt thanh thản, cái bụng trở nên bằng phẳng. Đây là phó cục trưởng Vương sao?

Nếu không là phó cục trưởng thì cũng là phó cục trưởng hoặc là phó trưởng phòng thôi. Anh chính là đứa bé mà ông ta đã cứu từ trong bão lửa, từ trong bom đạn và máu ra. Anh đang ôm xác con nhận đứng kêu mẹ. Một thanh niên đứng vụt dậy. Đầu ông ta trọc, mặc chiếc áo rách nát – chính là bố anh. Một mảnh đạn như sao xẹt vút tới gần như cắt thân hình ông ấy ra làm hai nửa, máu vung ra và hình như có tiếng gió vi vu. Anh tận mắt trông thấy bố anh giống như một cây gỗ mục bị chặt ngang sườn gục xuống. Chú Tiểu Vương công anh chạy vào rừng cây. Nằm gọn trên lưng anh ta, anh cứ ngỡ đấy là người bố trẻ thứ hai của mình.

Những dòng hồi ức này không ngừng khơi dậy thứ tình cảm mềm yếu của anh ta, nhất là những tình cảm gia đình. Trước mặt vợ, anh ta đã từng mềm yếu, bây giờ thì trước mặt con trai con gái mình, anh ta lại tiếp tục nhu nhược.

Phương Long là đứa con trai mười sáu tuổi, đã bắt đầu ra dáng đàn ông.

Phương Hồ là đứa con gái mười lăm tuổi, vẫn chưa hoàn toàn là một thiếu nữ.

Cái thế hệ thứ hai này, xét về hình thể, tướng mạo hay năng lực thông minh đều thể hiện những ưu điểm vượt trội so với thế hệ trước. Hai đứa này đều cao ráo – cao hơn cả những đứa trẻ đồng tuổi, da trắng hồng, sống mũi cao và thẳng, mắt to, lông mi rất dài. Miệng đứa con gái khá rộng nhưng rất xinh, mỗi lần cười trông có vẻ lảng lơ. Nói chung, đây là hai đứa dễ dàng gây được sự hâm mộ của mọi người.

Nhớ đến đây, căn phòng được trang điểm bởi hoa tươi và cỏ thơm lập tức biến thành cái hầm ma quỷ dưới lòng đất. Ngoài cửa kính, đèn màu vẫn rực rỡ phản chiếu xuống dòng sông lấp lánh, những chiếc xe đêm như những vì sao đổi ngôi xuyên qua những ngôi nhà cao tầng... Tôi vẫn đang sống, cơ sao buộc tôi phải làm bạn với người chết. Anh nhận ra một điều đơn giản, hiệu trưởng làm gì có quyền buộc anh phải nghe mệnh lệnh của ông ta. Người đã chết một lần lẽ nào không thể sống lại? Mang vinh dự mà chết liệu có

tốt hơn khi được sống mà chẳng có danh tiếng gì, thậm chí là tiếng xấu hay không?

Anh ta nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của người đang nằm trên giường chỉnh đung, người đã chiếm vị trí của anh ta, người đã cứu mạng anh ta một cách thân thiện và trang trọng, trong lòng nghĩ: Ân nhân! Ông cứ đi trước đi. Tôi còn phải về nhà để thăm vợ, thăm con...

Tay của phó cục trưởng giống như một chiếc móc sắt, hình như muốn giữ chặt tay anh lại. Tay người chết không thả tay người sống! Anh hoảng kinh, ráng sức rút tay ra, chạy thẳng ra đại sảnh. Cửa phòng tự động đóng lại sau lưng anh, tiếng hai cánh cửa đập vào nhau nghe chát chúa như muốn cảnh cáo anh: Đừng có hối hận!

Đại sảnh của nhà tang lễ cũng giống như đại sảnh của tất cả các công sở khác: Không phân biệt ngày đêm, lúc nào cũng sáng rực. Ánh sáng chiếu sáng con cá bằng vàng đen sì nằm trong tủ kính. Góc phòng nào cũng có mấy vòng hoa. Tấm thảm bị giày xéo vào ban ngày, lúc này như phẳng phiu hơn, sạch hơn, như một thảm cỏ xanh rờn, như một lớp rêu dày chết đi sống lại.

Tấm thảm biểu hiện vẻ lạnh nhạt khiến lòng anh cảm thấy do dự, bất an. Anh bồi hồi đứng đó, trong lúc vô ý phát hiện ra rằng, con cá vàng trong tủ kính đang động đậy. Cái đồ xuẩn ngốc không vảy không sừng này! Nói mày là cá vàng thì vinh dự cho mày quá, mày chỉ đáng được gọi là con nòng nọc được

phóng to lên nhiều lần. Bỗng nhiên anh nhớ lại đoạn đối thoại giữa các thầy giáo vật lý trường trung học số 8 trong phòng làm việc – Không phải anh nói mà là Tiểu Quách nói:

- Ủy ban thành phố chiêu đãi khách quý, gồm chín món ăn trứ danh: Rắn mối nướng dòn, châu chấu chiên bơ, chuồn chuồn ăn sống, nòng nọc luộc, bọ ngựa rang muối, ong mật ngâm đường, nhau đàn bà để hấp...

Mạnh Phu tử lắc đầu hoài nghi, Trương Xích Cầu thì kinh ngạc, thấy Lý thì nói bây giờ con người có thể ăn bất kỳ cái gì... Mọi người đều liên tưởng mở rộng phạm vi ăn uống, từ cái bay trên trời đến chạy dưới đất, bơi dưới sông, gắp con gì ăn con nấy, ăn tất tần tât. Đuôi bọ cạp tám hào một chiếc, chim sẻ năm đồng một con, giun đất năm hào một con..., chỉ còn thiếu điều ăn ruồi nhặng và bọ hung... Nhưng không phải là không thể ăn! Có lẽ nào còn có thể ăn thịt người? Nhưng đây cũng không phải là thứ không thể ăn! Ăn nhau thai sản phụ tức là chuẩn bị tiến tới việc ăn thịt người rồi, cứ chờ đấy mà xem! Nhưng hãy yên tâm, họ không ăn được thịt của thầy giáo trung học đâu, bởi vì chỉ có xương, ai thèm ăn?... – Tôi là người gây nhất! Lời của thầy Trương khiến mọi người cười rộ lên. Cười xong thì cảm thấy vui, vui hơn một chút thì sượng, sượng quá thì thành đau buồn – Chúng ta ăn thứ gì? Ăn cái gì? Chúng ta chỉ có thể ăn phẩn...

Có ai đó đang chộp vào vai anh. Anh quay đầu lại, nhìn anh ta chăm chú: thất lửng tồng teng một khẩu súng ngắn! Thì ra là cảnh sát vũ trang. Anh ta đang nhìn anh một cách lạnh lẽo:

- Ông là thầy Phương...? Gương mặt viên cảnh sát đây vẻ hồ nghi.

- Đúng, đúng! Là Phương Phú Quý! Anh gạt đầu nói: - Anh...

- Em là học trò cũ của thầy, là bạn học cùng lớp với "Nhị Lang Thần"!

- Nhớ ra rồi! Nhớ ra rồi! Anh nói có vẻ không được tự tin.

- "Nhị Lang Thần" nói với em là thầy đã chết!

- Tôi đã chết rồi sao? Tôi cũng không hiểu là tôi đã chết hay là tôi vẫn đang sống. Tạm biệt nhé! Tôi phải về nhà đây!

Anh hướng về đứa học trò cũ đang làm cảnh sát vẫy vẫy tay, đập lên tấm thảm đi về phía cửa. Những luồng điện chớp xoẹt trên đầu ngón tay anh. Người cảnh sát vũ trang trong nhà tang lễ phát hiện trên toàn thân thầy giáo vật lý của anh ta lấp lánh toàn những tia lửa điện xanh lè. Anh ta vẫn muốn hỏi thầy để được giải thích căn cứ khoa học của hiện tượng tích điện kỳ lạ này, nhưng không kịp nữa. Phương Phú Quý vừa đẩy cửa, thoát một cái đã biến mất.

Anh ta không biết đứa học trò là cảnh sát này đang làm gì trong đại sảnh. Lúc này, anh ta đã được

đi một cách tự do trên con phố hẹp mà dài. Cánh cửa xoay tròn của nhà tang lễ tách ly sự sống và cái chết, vào dễ, ra khó, nhưng với anh ta, quy luật này đã bị đảo ngược: vào không dễ nhưng ra thì không khó.

Một chiếc xe con bóng lộn im lìm từ phía sau lướt tới một cách mờ ám khiến anh hoảng kinh nhảy lên vỉa hè, sái chân. Ái da! Đau quá! Anh ngồi xuống nắn bóp cổ chân, mắt này đom đóm, màu đỏ và lục chen nhau. Anh đứng dậy, chân bị sái chạm xuống đất, với một tinh thần đáng kinh ngạc, quay lại mặt đường. Đèn sau của chiếc xe con như đôi mắt đỏ rực của một con thú dữ đang nhìn anh từ phía xa xa. Xa hơn một tí, đứa học trò cũ – lúc này là cảnh sát, một tay chống lên khẩu súng bên hông, đứng dưới ánh đèn rực rỡ trước cổng “thế giới mỹ lệ” dùng mắt tổng tiền bóng hình của anh.

Người phụ nữ làm công việc quét đường ban đêm thường không muốn để người ta trông thấy mặt, thậm chí chẳng muốn ai trông thấy làn da của mình. Họ mặc quần áo bảo hộ lao động bằng vải thô, mang găng tay bằng vải thô, chỉ còn đôi mắt là để lộ nhưng thường phát ra những tín hiệu sẵn sàng chửi nhau với bất kỳ ai. Dưới mắt anh, cô ta như một bóng ma (tất nhiên cô ta cũng có cảm giác này khi trông thấy anh). Cô ta vừa quét rác vừa nghĩ: - Đến đây để tìm ái tình quả thật là lãng mạn... Những đứa con được tượng hình một cách lén lút thường rất thông minh...

Phong thái nhanh nhẹn của cô công nhân quét đường mà anh đoán là chưa quá ba mươi tuổi đã hấp dẫn anh. Cô ta vừa quét vừa ngâm nga một khúc tình ca nồng nàn trong cuống họng. Dáng hình thon thả của cô ta đã từng rào bước qua những con đường đẹp nhất của thành phố này - những con đường nhỏ trong rừng bạch dương bên sông. Để tăng thêm sắc thái lãng mạn và thần bí của ái tình, ở đây đèn đường rất hiếm và yếu ớt, bóng cây nhập nhoạng trên thảm cỏ và trên những con đường đá gồ ghề. Ánh sáng dưới đất yếu ớt khiến sao trời trở nên sáng hơn, lấp lánh dưới mặt sông, tiếng ếch nhái rền rĩ. Có một đôi đang tựa vào gốc cây làm chuyện siêu lãng mạn. Sự phổ cập về kỹ thuật tránh thai và những dụng cụ tránh thai đem lại hạnh phúc cho bọn trẻ là sự tiến bộ vượt bậc của nhân loại.

Dưới một gốc cây dương, suýt chút nữa anh đã đâm sầm vào một cô gái trẻ đang ngồi tiểu tiện. Cái đầu tóc khá đặc biệt của cô ta khiến anh nhớ đến cách nói rất cũ: "giận đến nổi tóc dựng lên đâm ngược vào mũi". Trong tiếng róc rách, anh ngửi thấy mùi nồng nồng nóng ấm của nước tiểu. Đôi mắt ngái ngủ nhìn anh nhưng miệng vẫn cười cười rồi từ từ đứng dậy, kéo quần lên. Cái quần quá chật nên cô ta kéo lên rất khó khăn. Vì cơ gì mà anh kịch liệt phủ nhận là thấy hết những gì anh đã thấy; tôi thì tin chắc là anh đã thấy tất cả, đúng không?

Anh vội vàng quay mặt đi và rảo bước thật nhanh. Một người bố nghiêm trang, một người chồng đã từng được xem là tấm gương cho nhiều đàn ông đã có vợ khác lại đi trong rừng bạch dương giữa đêm đen như thế này có khác nào đi tìm đàn bà, nghe được và ngửi được mùi nước tiểu, lại còn thấy thân thể đàn bà... Anh giơ tay phải lên làm một động tác như muốn phát biểu tự phê bình trước các cuộc họp, rồi vả mấy cái vào mặt mình.

- Đánh! Đánh mạnh vào!

Tiếng nói phát ra từ đâu đó nghe rất quen tai.

Trước mặt anh là những cây bạch dương cao lớn, trơn bóng đang xào xạc những điệu cười nhạo báng. Anh đang nghĩ về hai đứa con. Trước mắt anh lại hiện ra cảnh một đứa con trai cao lớn, đỉnh đầu, lỏa lồ, trơn bóng đang ôm một đứa con gái "tóc dựng lên đâm vào mũi" mà hôn mà hít, còn đứa con gái thì đang rên rỉ, dùng tay vỗ vỗ vào chiếc móng tròn trịa của thằng con trai trông rất giống với đứa con trai anh ở nhà...

Bỗng nhiên anh thấy ớn lạnh. Trong thời khắc vũ trụ u ám nhất trước bình minh, anh chạy như bay khỏi rừng bạch dương, chạy trên đại lộ Bát Nhất, xuyên qua quảng trường Ngũ Nhất, đi vào đường Ái Dân, vượt qua ngõ Quần Chúng. Bên cạnh trụ sở ủy ban hành chính thành phố, anh nhìn thấy một vật lạ đang nằm lăn lóc trên đất – mìn định hướng của công binh. Anh hoảng sợ, quay lưng bỏ chạy khỏi công trình xây

dựng dở dang, chân đạp lên gạch vỡ. Anh rơi xuống một chiếc hố, sâu lắm, dễ đến ngàn thước. Đây là đỉnh điểm của tai nạn rồi! Anh thoáng nghĩ. Dốc hết sức lực, anh bò lên được đến mặt đất, bò qua một bức tường lở cỏ mọc um tùm, bò thêm lát nữa. Đến rồi! Một tấm bảng gỗ ghi: Khu cư xá giáo viên trường trung học số 8. Anh bò vào trong gỗ cửa.

Đồ Tiểu Anh nhìn thấy chồng toàn thân trắng toát qua cửa sổ.

- Ma!

Lòng anh đau thắt!

Anh muốn quay về “thế giới mỹ lệ”.

Nhưng anh không về được “thế giới mỹ lệ” nữa rồi.

Anh gõ cửa một người đồng nghiệp. Vợ anh ta là chuyên gia chỉnh dung số một của nhà tang lễ, tên gọi Lý Ngọc Thiên!

Chương bốn

1.

Cô chuyên gia chỉnh dung số một Lý Ngọc Thiên dùng hai ngón tay kẹp lấy chiếc dao mổ sáng xanh đứng trước cái thi thể trần truồng của phó cục trưởng Vương. Anh ta nói:

- Chúng ta có thể nhìn thấy chiếc dao mổ ấy nằm im lặng trong chiếc đĩa sắt trắng men, điềm tĩnh như lông cánh loài quạ đen. Trước khi ra tay, cô đứng lặng ba phút, cúi đầu trước xác chết. Người bàng quan có thể cho rằng cô đang mặc niệm người chết – Đây không phải là thói quen của cô, cũng chẳng phải là quy định của nhà tang lễ. Cô cởi quần áo, khoác chiếc

áo choàng trắng vào người rồi rất từ tốn, như một người thợ sửa giày lành nghề cắt gọn những chỗ da giày bị rách, cô đưa con dao vạch ngang vạch dọc trên mặt người chết.

Nhiệm vụ của cô là lừa người thân của xác chết, cũng là lừa những nơi tiếp đón người chết. Nơi ấy có thể là thiên đường, cũng có thể là địa ngục. Suy cho cùng, sản phẩm của cô là một thứ cứt lừa được bọc bằng một lớp nhung sáng loáng ở bên ngoài.

Anh ta nói rằng, cô đứng trước người chết ba phút, cảm thấy mồ hôi túa ra từ nách và nơi giữa hai đùi có cảm giác khó chịu, trong lòng rối như tơ vò khiến ngón tay cầm con dao mổ rung lên nhẹ nhẹ. Để kết thúc thật nhanh tình trạng này, cô dùng tay trái đẩy mạnh cằm của xác chết lên trên, da trên cổ của xác chết được căng ra. Anh ta nói, cô đã rất chuẩn xác và mạnh mẽ cửa con dao vào cổ xác chết, ngay lập tức, hai lần thịt màu trắng đục được phanh ra hai bên, trông giống như lưỡi cày phập sâu xuống mảnh đất phì nhiêu và từng luống đất được lật lên – Anh ta ví von.

Lãnh đạo thành phố xem chuyện trang điểm cho phó cục trưởng là một nhiệm vụ chính trị trọng đại giao cho cô. Nếu vứt bỏ ý nghĩa chính trị trong việc này thì trước mắt chúng ta chỉ còn lại là vấn đề kỹ thuật. Việc này thì không có gì đáng nói với một chuyên gia chỉnh dung cao cấp như cô, đúng không, vấn đề là ở chỗ lãnh đạo không tin nhiệm vụ chủ nhiệm nhà tang lễ, hay vì một lý do nào đó mà họ cố tình quên mất hẳn ta.

Kỹ thuật chỉnh dung vốn từ lĩnh vực y học mà ra nhưng đã biến thành phạm trù mỹ học, sau đó lại kết hợp với y học, thành ra y học của cái đẹp.

Nhiệm vụ của nghề chỉnh dung là làm đẹp cái xấu, biến những thứ đã biến dạng và rửa nát thành tươi nguyên. Trong cái thành phố nhỏ này cũng đã có mấy chục thành niên đang theo học ở các học viện y khoa hoặc học viện mỹ thuật để mong làm đẹp cho người sống kiếm được nhiều tiền. Cũng có rất nhiều người đang tranh thủ đưa vào cơ thể những thứ rượu ngoại đắt tiền, những thứ thuốc lá hảo hạng để chuẩn bị có một cơ hội thực tiễn là biến thành xác chết và nhanh chóng được gõ cửa “thế giới mỹ lệ”...

Lý Ngọc Thiển đã từng căn cứ vào di ảnh để khôi phục lại diện mạo của một người chết vì bị bánh của một chiếc xe tải hạng nặng đập cho bẹp gí như một miếng bột mỏng, thậm chí còn làm cho người chết đẹp hơn khi đang sống vì môi đang điểm một nụ cười. Bố của người chết là nhân viên quản lý thú dữ trong công viên Nhân Dân. Người này đang chăm sóc hai con hổ, ba con sư tử, năm con báo đốm, ngoài ra còn có cả một bầy chó sói hung dữ. Thông qua việc chỉnh dung, cô và ông ta đã trở thành thân thiết. Những năm cuối thập niên chín mươi, trong lúc lương tiền ít ỏi, thu không đủ chi, các loại thực phẩm trở nên khan hiếm, cô và ông ta đã phát hiện ra một phương án kiếm thịt để ăn một cách vẹn toàn.

Vứt bỏ ý nghĩa chính trị trong công việc chính dung cho phó cục trưởng, những việc Lý Ngọc Thiền cần làm trở nên vô cùng đơn giản. Cô chỉ việc loại bỏ bột lượng mỡ và thịt trên thân thể, đặc biệt trên cổ và mặt, sau đó căn cứ vào ký ức, dùng nhựa cao su và bột màu – có thể dùng phấn màu của học sinh để thay thế - khôi phục lại khuôn mặt thời thanh niên của ông ta. Như thế đã là một công lớn. Ký ức về khuôn mặt thời thanh niên của ông ta chưa bao giờ mất trong lòng cô, do vậy mà chỉ cần nhắm mắt lại là cô đã hình dung ra một cách rõ ràng, chẳng mất một chút thời gian xem lại ảnh cũ. Còn chuyện mổ bụng cắt da chỉ là công việc của những tay đồ tể tâm thường...

Với tất cả những gì đã phân tích như trên, cô là người có điều kiện tốt nhất để làm công việc trọng đại này. Đó là chưa kể đến việc cô đã từng là tình nhân của ông ta.

2.

Một đêm mùa thu năm ngoái, ông già chăm sóc thú dữ đang ngồi buồn rười rượi trên chiếc ghế bện bằng mây cọt cà cọt kẹt. Đã hơn năm mươi tuổi, ông già này đầu tóc đã trắng phau, mắt mờ, lưng đã còng. Lúc ấy cô đã từng so sánh khuôn mặt của lão với thằng bé bị xe đâm, một bên thì anh tuấn khôi ngô, một bên sao mà xấu xí cục súc.

Lúc này, thầy giáo Trương Xích Cầu đang hướng dẫn học sinh học ca ba, Đại Cầu và Tiểu Cầu sau khi ăn cơm xong cũng chui vào ổ của chúng để học bài. Mỹ nhân họ Lạp vẫn cứ nằm trên chiếc giường thân thuộc của bà ta, lắng nghe tiếng chuột rúc và thưởng thức những con rận đang cắn vào da thịt mình. Bà ta nghe rõ con mình đang thì thầm to nhỏ gì đó với một người đàn ông lạ về chuyện giá cả của một cân thịt lợn và thịt bò, lát sau lại nghe người ấy nói là con hổ mẹ sinh ra hai con hổ con... Con gái luôn luôn là tình địch ẩn tàng của mẹ. Hoa thạch lựu đỏ rực rơi rơi... Qua sự lay động của chiếc màn, bà ta nhìn thấy một đôi chân vàng sẫm đung đưa...

- Nhà nào cũng có một bất hạnh không thể quên! Tiếng cô con gái lộ vẻ đồng tình - Mọi người đều khó khăn trong cuộc sống này, nhưng không như thế thì sẽ là như thế nào? Người ta thường nói, trời lúc nào cũng nổi gió nổi mưa, người lúc nào cũng phải chịu khổ chịu nạn!

Đây là một đêm rất mát, rất trong. Cũng giống như đêm qua, ánh trăng sáng rực chiếu thẳng vào phòng, lấn át ánh đèn điện yếu ớt. Cô ta ôm lấy đôi vai, đột nhiên một cảm giác thương hại lão già nuôi thú dữ dâng lên. Cảm giác này nhẹ tênh, giống như những chiếc lông tơ của những con cua sông.

Lão già nuôi thú dữ đứng dậy, lôi từ trong túi ra một đoạn nhân sâm, nói:

- Cô Lý! Có người đã tặng cho tôi củ nhân sâm lâu năm này, tặng lại cho bác nhà bồi dưỡng sức khỏe.

Nửa phút nặng nề trôi qua, cuối cùng lão cũng đứng dậy cáo biệt. Cô đưa lão đi một đoạn đường, bước chân hai người vang lên dưới những hàng cây im lìm. Hồi lâu lão mới ngẩng đầu lên, nói với giọng đầy hy vọng:

- Cô Lý! Tôi muốn làm một cuộc trao đổi với cô.

Hai người đi men theo hàng rào sắt trên đại lộ Nhân Dân, bóng của hàng rào và cây cối bên đường loang loáng trên thân thể. Trông hai người sao mà giống một đôi tình nhân già dắt nhau đi dạo. Mùi phân thú dữ phát xuất từ công viên thoang thoang trong không khí hòa với tiếng rống vì đói nghe rất thê thiết của mấy con hổ.

Hai tay cô ôm lấy ngực, cảm thấy lạnh. Một nỗi sợ hãi nhen nhóm từ trong tiềm ý thức của cô. Lão già ôm lấy cô, giống như bố che chở cho con gái, dùng đôi tay nhỏ nhưng cứng như hai gọng kềm, như móng vuốt của thú dữ bầu chặt vào hai vai cô. Cô người thấy mùi của đủ loại thú dữ toát ra từ thân thể lão. Đôi mắt lão lấp lóa, trông như hai vì sao sáng trên bầu trời đêm.

Lão bắt đầu thao thao kể về hai con hổ mới sinh. Không biết thực hư thế nào nhưng qua lời kể rất nhiệt thành và có phần ai oán của lão, cô đã nảy sinh tình cảm yêu mến với hai con hổ nhỏ này.

- Đây là hai con sư tử hổ. Cô đừng ngạc nhiên vì tôi gọi chúng là sư tử hổ. Bố của chúng là sư tử có gốc từ Châu Phi...

Cho sư tử giao phối cùng hổ cái cũng giống như cho lừa giao phối với ngựa, rất khó, nhưng "chỉ cần bỏ nhiều công sức, sắt cũng có thể mài thành kim"... Sư tử cưỡi lên lưng hổ, kêu to một tiếng, đất bằng rung chuyển, rung đến độ cây cối xào xạc ngã nghiêng... Hai con tạp chủng này rất kén ăn, cho thịt trâu, thịt dê, thịt thỏ, thịt gà..., ngay cả người chúng cũng chẳng thèm... Đêm qua tôi mơ thấy hai con hổ này nói: Ông già! Chúng tôi muốn ăn thịt người!... Tôi nghĩ, ngày nào cô cũng trang điểm cho người chết, tất ngày nào cũng có thịt thừa mỡ thừa... Những thứ này vất đi thì thật đáng tiếc...

Đôi mắt sáng nhưng hiền từ nhìn chăm chăm vào cô, đôi tay cứng chụp lấy đôi bầu vú. Cô có cảm giác lão ta muốn vật hai bầu vú cô ra để đem cho hai con tạp chủng bố sư tử mẹ hổ ăn. Trước mắt cô là cảnh lão rất từ tốn nâng hai bầu vú vừa bị vật khỏi thân thể, trắng muốt và vất vào cho hai con tạp chủng đòi ăn thịt người. Chúng ngoạm lấy bầu vú, cổ họng phát ra những tiếng kêu thỏa mãn thô tục. Khuôn mặt của lão ta còn điểm thêm một nụ cười hiền từ, giống như một người cha, ve vuốt đôi bầu vú cô một cách nhẹ nhàng nhưng đầy kinh nghiệm. Cô kêu lên - Lúc nằm dưới thân hình phò cực trưởng Vương, cô cũng kêu lên như thế khiến lão Vương biến sắc, ngồi bật dậy thật

nhanh trông như một kẻ trộm gà trộm chó bị bắt quả tang – Cô giãy giụa để bầu vú thoát ra khỏi đôi bàn tay cứng như thép đang xoa nắn của lão. Trong ba giây, cô cảm thấy hoảng loạn sợ hãi...

- Không được! Tôi không thể làm nổi chuyện ấy!...

- Nói cho tôi biết, cô sợ cái gì? Giọng của lão rất ôn tồn nhưng lại có sức thuyết phục: Cô vừa nghe nói đến thịt người là đã nghĩ ngay đến người sống. Như vậy là cô đã tự làm khó mình. Người chết trong tay cô cũng giống như đất sét trong tay người thợ gốm, cũng giống như thịt lợn nằm trên bàn của người đồ tể. Muốn cắt, muốn chặt, muốn xẻo muốn khâu, muốn sờ, muốn vuốt... tất cả không phải đều do ở cô hay sao? Người chết rồi thì còn có cái gì, cô nói thử xem! Có bao nhiêu người tự nguyện hiến xác cho bệnh viện dấy thối, một chút thịt thừa thì có đáng gì? Sư tử hổ là loài động vật quý hiếm, mọi người đều có nhu cầu muốn xem. Gấu sinh con còn được báo chí đăng tải rùm beng, được đưa lên truyền hình để cả thế giới biết, vậy một chút thịt thừa của người chết thì có đáng gì nào?

- Nhưng lương tâm của tôi sẽ bị cắn rứt...

- Cút chó! Người đem lương tâm treo trên miệng, thường thì chẳng có chút lương tâm nào. Để cho hai con sư tử hổ chết đói là tổn thất lớn nhất của quốc gia, để cho những đứa trẻ đeo khăn quàng đỏ toàn quốc này đau xót và nuối tiếc vì cái chết của chúng, thế lương tâm của cô có cắn rứt không?

Lão lại chụp lấy vú của cô bóp chặt. Như một vị quan tòa nghiêm khắc và công bằng, như một người đang nắm quyền lực tối cao, lão tiến hành phán xét lương tâm của cô:

- Vứt mẹ cái lương tâm của cô đi! Cô dùng gỗ mềm, keo dán, ruột dê, da chó tất tần tật để tạo ra một cái đầu giả gắn lên cổ con trai tôi để lừa tôi, lừa mọi người, cô còn có lương tâm không? Lương tâm kỳ thực là chúng ta lừa lẫn nhau. Giống như cặp vú này của cô, tôi biết nó đang khao khát bàn tay đàn ông sờ nó, thậm chí còn muốn được cắn nát, nhưng chồng cô lại chẳng có chút hứng thú gì với cô về chuyện này. Cô vì lương tâm mà cô lừa lọc mình, cấm cố mình, khắc chế những dục vọng đời thường nhất, thế lương tâm của cô đâu rồi? Tôi và cô đều là những người làm ra lương tâm, vì cô quan hệ với người đã chết, còn tôi quan hệ với thú dữ!

Lão ta ôm siết lấy cô. Cái thân hình gầy đét và nhỏ bé ấy lại tiềm tàng một sức lực ngoài sức tưởng tượng. Cái miệng của lão giống như một kẻ cướp dạn dày kinh nghiệm ngoạm lấy đầu vú cô thật chặt nhưng cũng thật điệu nghệ. Cô sợ hãi, cô mê mê, quên hết, quên cả chuyện mình đã sợ quá mà đá cả ra quần trước đó.

Lão ta buông cô ra, cô ngã ngồi trên bãi cỏ bằng phẳng. Ở đó một tấm bảng gỗ ghi dòng chữ “Yêu quý và bảo vệ cỏ, không được giẫm. Vi phạm sẽ bị phạt”.

Cô nằm xuống, dang hai chân. Cô mong muốn lão sẽ biến thành con dã thú và vồ lấy thân thể cô, nhe răng xé nát quần áo trên người cô rồi sau đó chẳng ngần ngại gì mà chiếm đoạt cô.

Lão nuôi thú nhìn cô và cười một cách lạnh lẽo, hàm răng lấp lóa dưới bóng trăng lạnh, gương mặt xấu xí như đỏ lên. Đã rất khuya, sương trắng đã đọng thành những hạt châu trên cỏ, lấp lánh.

Lão ta chỉ cười lạnh, rõ ràng không có ý chiếm đoạt cô.

Dục vọng được chiếm đoạt, được thỏa mãn biến thành một cơn giận dữ kèm theo nỗi hổ thẹn. Cô chuyên gia chỉnh dung đứng bật dậy, vồ lấy một nắm cỏ lẫn đất, ném mạnh vào mặt lão.

- Đồ yêu quái, đồ quỷ dạ xoa, đồ ma thói!

Chiếc quần đẫm nước tiểu bó chặt vào hai bắp vế cô. Những con kiến theo đuổi mùi vị lạ đã bắt đầu bò lên từ ống chân cô. Ánh mắt của lão đã làm cô lú lẫn, hoảng loạn. Lão đưa tay nâng cằm cô lên (những ngón tay làm cô một lần nữa đá ra quần), cái mùi từ miệng lão phả lên mặt cô khiến mắt cô cay xè, nước mắt chảy ra. Bằng cái giọng rất chuẩn, còn chuẩn hơn cả cô phát thanh viên trên đài phát thanh trung ương, lão nói từng tiếng như một mệnh lệnh:

- Hãy nhớ! Bắt đầu từ hôm nay, mỗi tối thứ bảy hàng tuần, cô phải đến chỗ này, đem những miếng thịt, miếng mỡ góp được trong một tuần giao cho tôi!

Cô chuyên gia chỉnh dung khóc và gật gật đầu.

Ngẩng mặt nhìn trắng, giọng lão từ tốn hơn:

- Cô về đi! Chồng cô đã dạy xong, sắp về đến nhà!

Lão quay người, muốn bỏ đi. Cô khiếp sợ hỏi từ phía sau lưng lão:

- Cuối cùng, ông làm cái gì?

Chẳng quay đầu, lão nói:

- Tôi là một kẻ báo thù điên cuồng. Nhưng với cô, sự báo thù của tôi rất ngọt ngào. Cô nên xem tôi như một con buôn, cứ định kỳ là tôi đem những loại thịt ngon nhất đến đây để đổi lấy thịt người chết của cô. Cô hãy xem đó là một ân huệ trong chuyện ăn uống!

Lão ta biến vào trong bóng cây. Bước chạy của lão ta vừa có vẻ vụng về nhưng lại rất nhanh, vừa yếu ớt nhưng lại rất mạnh mẽ, vừa hung bạo vừa nhu mì thống nhất... Đây là ma quỷ hay là thiên sứ? Cô ngồi đó, nghi hoặc, chiêm nghiệm cái cảm giác vừa ấm vừa lạnh của nước tiểu dâm dập trong quần, nhìn theo cái bóng mờ mờ của lão nhập nhoạng dưới bóng của hàng rào sắt của công viên và hàng cây ven đường.

Đã rất khuya. Trong công viên âm u, tiếng hổ dõng gào, sư tử rống, chó sói tru... tạo thành một vòng âm thanh hỗn độn làm ánh trăng lung lay. Bọn chúng chắc là đang nhớ về Châu Phi mà phát tiết nỗi niềm ly biệt quê hương và sự phẫn uất vì bị cầm tù ở nơi xa lạ này.

Anh nói với chúng tôi rằng, ngay trong đêm ấy, cô chuyên gia chinh dung cao cấp đã nằm thấy ác mộng: Bầy thú dữ trong công viên phá toang chuồng chạy ra đến quảng trường, chạy vào cửa hàng, xông vào rạp chiếu phim... Dẫn đầu đoàn thú dữ chính là hai con sư tử hổ - sản phẩm của tinh trùng sư tử và trứng hổ gặp nhau, thai nghén mà thành và được nuôi bởi thịt thừa mỡ bột của "thế giới mỹ lệ" mà trở nên to lớn. Một con mang đầu hổ thân sư tử; một con mang đầu sư tử thân hổ, đều cao lớn khủng khiếp. Chúng dẫn đầu đàn dã thú đuổi theo người lớn, trẻ con, lãnh đạo, dân chúng, đàn ông, phụ nữ... Cả thành phố nhốn nháo... Cô chuyên gia chinh dung tung thân bám vào một cành cây cao ôm chặt... Dưới gốc cây là đàn dã thú đang bao vây... Cả một rừng mắt nhìn chăm chăm vào cái móng của cô đang vát vẻo trên cành cây... Tiếng gào rú hỗn tạp... Bọn dã thú đang bắt đầu gặm gốc cây... Tách tách... xoèn xoẹt... răng rắc... cây cổ thụ sắp đổ...

Thầy giáo vật lý nắm lấy vai cô chuyên gia đang vật vã trong cơn ác mộng lay tỉnh:

- Cô bị làm sao thế?

Cô ta đã định thần trở lại, mặt mũi và toàn thân dầm dấp mồ hôi, ngồi thừ người trong giây lâu, chẳng hé răng lấy nửa lời, trèo xuống giường mở vòi nước rửa mặt. Thầy giáo vật lý kêu lên:

- Mẹ mấy đứa à! Cô đã đá ướm cả giường rồi đấy!

3.

Nhớ lại nhiều năm về trước, lần đầu tiên cô thực hiện công việc chỉnh dung một mình, đứng trước mặt cái xác lạnh và tím ngắt, hai chân cô trở nên mềm nhũn, chiếc dao mổ nhẹ như chiếc lông lại nặng như Thái Sơn. Đó là một nữ anh hùng chết vì một nghĩa cử cao đẹp. Cô ta chỉ là một công nhân xưởng dệt của thành phố, xưởng dệt bị hỏa hoạn, cô ta đã hy sinh để cứu tài sản quốc gia. Chồng cô ta là một viên trung úy. Cô đang run rẩy bên xác của người nữ anh hùng, còn anh ta thì đang ngồi trên chiếc tàu hỏa chạy như bay về ngày càng gần với vợ hơn.

Người nữ công nhân bị chết cháy đang nằm trên chiếc giường chỉnh dung. Ánh hôn lễ của cô ta được dựng trên chiếc bàn bên cạnh giường. Cô dâu đang ôm một bó hoa tươi rực rỡ, gương mặt tươi tắn điểm một nụ cười hạnh phúc. Chàng trung úy quân giải phóng đứng bên cạnh, gương mặt sáng ngời. Hai con người trẻ trung hạnh phúc ấy đang tươi cười nhìn cái xác bị đốt cháy biến dạng thành ma quỷ của cô công nhân dệt - Khó có ai có thể hình dung chỉ một phút thôi mà mình có thể biến thành như thế! Lúc ấy, cô có cảm giác là mình đã có cảm tình với anh chàng trung úy kia. Cô quên phắt nỗi sợ hãi và lo lắng, trong lòng đột nhiên nhen nhóm một ngọn lửa tà ác như thể viên trung úy kia đã từng là người tình của cô, phản bội cô

để lao vào lòng cô công nhân dệt. Cô đã từng nói với lão nuôi thú rằng: Chứng kiến những xác chết xấu khiến người ta vui lòng. Tôi cần làm cho cô ta đẹp hơn so với lúc còn sống, nhưng cái đẹp này chẳng qua là giả mà thôi.

Cô cẩn thận cắt gọt những phần thịt đã bị cháy sém trên mặt của người nữ anh hùng. Tuy đã mang khẩu trang rất dày nhưng cái mùi thịt bị nướng chín vẫn len qua khe vải, chui vào mũi, vào miệng khiến lục phủ ngũ tạng của cô đều réo lên - tiếng réo giống như tiếng kêu của bồ câu khi giao phối. Rất điêu luyện, cô dùng dầu thơm, bột thạch cao đắp lên mặt người nữ anh hùng, sau đó đắp lên một lớp da cắt ra từ móng của xác chết, tất nhiên mảng da này đã được gia công một cách tinh tế, rất đẹp. Cuối cùng, cô gắn lông mi, vẽ lông mày, tô môi hồng, thoa phấn trắng... Toàn thân nữ anh hùng được phủ bởi hoa tươi. Một khuôn mặt hiện ra giữa rừng hoa, đẹp như mơ...

Cô lạnh lùng nói với chàng trung úy:

- Thực sự là cô ấy rất đẹp, nhưng tiếc thay, cô ấy đã chết! Người đẹp thế này, trên thế giới khó tìm ra người thứ hai, tiếc thay là...

Chàng trung úy nấc lên một tiếng, sùi bọt mép, hôn mê!

... Như đã nói ở trước, trong lúc tối tăm nhất, lạnh lẽo nhất trước bình minh, cửa nhà thầy vật lý bị ai đó gõ một cách kiên trì. Đôi chân của cô chuyên gia chỉnh

dung siêu hạng dung đưa bên thành giường như say, như mê trong tiếng gõ cửa rất có nhịp điệu ấy. Tiếng gõ cửa đều đặn vẫn vang lên, kiên trì...

Trong tiết tấu của tiếng gõ cửa, cô đang ngổ chiêm nghiệm về những cái chết vinh dự. Khi lần đầu tiên giờ con dao lên và rạch vào cái thân hình tuy đã chết nhưng vẫn là con người ấy, tâm lý cô bị kích động dữ dội, mặt mũi cô đỏ như, mạch máu như ngừng lưu thông. Bây giờ ngoại trừ những trường hợp đặc biệt (chẳng hạn như rạch da cắt thịt tình nhân), khi giờ dao lên, cô giống như một tay đồ tể lạnh nghề trước bàn mổ, cho dù con lợn đang kêu thảm thiết nhưng đồ tể làm gì có sự xúc động, cứ chiếu theo trình tự công việc mà làm, xơ cứng, lạnh đạm, tỉnh táo, chuẩn xác đưa con dao vào dưới cổ, ấn mạnh. Tiếng kêu, tiếng quấy đạp và những cú giật giật khiến thân hình con lợn co lại, giãn ra, bốn chân duỗi thẳng, da lợn rung lên từng đợt... Máu đỏ, đỏ đến độ xanh lè ào ào phun ra, năm phút sau thì đông lại... Đồ tể cắt đầu, cắt bốn chân..., thay con dao khác, mỏng hơn, sắc hơn và rạch da bụng, từ đó lôi tất cả những gì bên trong ra, từ tim gan đến pèo phổi, ruột non đến ruột già... Rồi đồ tể sẽ móc vào mông lợn một chiếc móc sắt, treo ngược lên, bắt đầu cắt từng miếng thịt của một con lợn không đầu, không chân, không linh hồn... Những con chó đứng châu rìa dưới đất, đồ tể sẽ quăng cho chó những thứ mà người không ăn được như sinh thực khí của lợn... Và thế là nhiệm vụ của đồ tể đã kết thúc.

Trong quá trình ấy, đồ tể chẳng hề suy nghĩ, cũng chẳng thương chẳng ghét. Vừa động dao động thớt, anh ta vừa huyền thuyên với những người chung quanh về giá cả thị trường, về chuyện đạo đức, chuyện tư tưởng, chuyện chính trị... Lúc còn nhỏ, cô đã từng chứng kiến từ đầu đến cuối cảnh một con lợn bị người ta làm thịt, từ lúc bắt trời, chọc tiết cạo lông, đến mổ xẻ... Những hồi ức về chuyện này để lại ấn tượng sâu sắc, cho nên mỗi lần ăn thịt lợn, cô ta lại liên tưởng đến nó. Nói chung, mùi vị thịt của mọi con lợn đều giống nhau. Tương tự, mùi vị của người chết cơ bản là giống nhau, nhưng giá trị của người chết là hoàn toàn khác nhau. Người đồ tể ấy chính là cậu Sáu của cô, là em của mỹ nhân họ Lạp.

Dưới mắt cậu Sáu, lợn chỉ là một hệ thống liên kết giữa các bộ phận gồm thịt, xương, da... theo một quý luật nhất định, sau bao nhiêu năm hành nghề, cậu đã nắm vững quy luật (về kỹ năng này xin quý vị đọc thêm truyện *Bào Đình mổ trâu* trong thiên “Dưỡng sinh chủ” sách “Trang Tử”). Tương tự, dưới mắt tôi xác chết là một hệ thống các chi tiết, linh kiện mà trong ấy đã có một vài bộ phận đã bị hư hỏng hoặc hủy hoại. Nhiệm vụ của tôi là sửa sang cái vẻ bên ngoài của xác chết, dưới mắt tôi không có ai thập toàn thập mỹ, nhưng nếu cho tôi một cơ hội, tôi có thể biến một con quỷ dạ xoa thành một thiên thần!

Lần đầu tiên độc lập thực hành đã thu được thành công mỹ mãn khiến dư luận đặc biệt quan tâm đến cô.

Thói quen của dư luận là, thích thì đề cao đến ngất trời, ghét thì nhấn xuống đến tận đáy biển. Do vậy, vinh quang cũng chỉ là một liều thuốc giết người một cách chậm rãi thôi. Đối phó với kẻ thâm cừu tốt nhất là cứ ca tụng anh ta cho đến tận mây xanh! Đây là kinh nghiệm mà cô cảm nhận được từ ý tứ của lão nuôi thú dữ. Trong lúc báo chí, truyền hình đang tha hồ xướng tụng cái chết anh hùng của người nữ công nhân nọ, tất nhiên những người thân thích của “nữ anh hùng xả thân cứu tài sản quốc gia” cũng trở thành đối tượng săn lùng của các phóng viên, trước hết phải kể đến người chồng bất hạnh của cô ta – chàng trung úy Giải phóng quân.

Bài viết về tâm tình của người trung úy trẻ nhớ thương người vợ anh hùng được dân thành phố tán tụng nhiệt liệt. Bằng một giọng điệu hết sức lâm ly nhưng cũng tự hào không che giấu, anh ta kể cho toàn thể dân chúng trong thành phố biết rằng, lần đầu tiên gặp gỡ tại bờ sông, người vợ anh hùng ấy đã nói với tôi:

- Trong lúc lợi ích của đảng và của nhân dân gặp phải những chướng ngại, chúng ta cần phải giống như người chiến sĩ của chủ nghĩa cộng sản Giang Tuyết Cần ưỡn ngực nghênh đón, không được biến sắc, không được sợ hãi... Đêm tân hôn, cô ấy và tôi vai kề vai học cuốn “Vi nhân dân phục vụ” của Mao Chủ tịch vĩ đại đến tận sáng. Cô ấy bắt tôi phải đọc thuộc lòng cuốn “Kỷ niệm Bạch Cầu Ân”, sai một chữ là không cho lên giường... Cô ấy đúng là một anh hùng của

thời bình, đã từng hai lần nhảy xuống sông để cứu ba đứa trẻ sắp chết đuối...

Chồng của cô nữ anh hùng không bao giờ dám thêm thắt. Anh ta dùng sự thật sắt thép để chứng minh với toàn thể dân thành phố một chân lý: anh hùng lúc nào cũng là anh hùng. Do vậy mà chồng của anh hùng cũng biến thành anh hùng. Anh ta mặc bộ quân phục oai vệ, giày được đánh xi đen đến độ như hai cục than bóng loáng; đeo găng tay xanh lam. Anh ta được mời đến trường đại học, nhà máy, cơ quan, nhà trẻ... để báo cáo về những sự tích của người vợ anh hùng. Những lời báo cáo của anh hùng ngày càng dài hơn, trau chuốt hơn, nói chung là ngày càng hoàn mỹ. Bấy giờ mà có đơn vị, cơ quan nào không mời anh hùng đến báo cáo những sự tích anh hùng, chắc chắn đơn vị, cơ quan ấy cảm thấy hổ thẹn với đơn vị khác, chắc chắn sẽ gặp những chuyện phiền phức. Nhưng sự thật là thế này: không có ai bắt buộc các đơn vị, các cơ quan nào đó phải mời người anh hùng đến để báo cáo cả.

Chồng của nữ anh hùng đang đứng trong tiền sảnh của "thế giới mỹ lệ" báo cáo kỳ tích trước toàn thể nhân viên nhà tang lễ. Anh ta chẳng cần phải lục lại trí nhớ nữa mà miệng nói vẫn rất trơn tru. Hình như cái miệng anh ta nói ra những lời ấy một cách quán tính, có thể ví như một cái máy cát xét vậy. Đến chỗ cần phải khóc, nước mắt cũng tự nhiên chảy ra, đến chỗ phải kêu lên ai oán thì những tiếng kêu phát ra từ cuống họng anh ta một cách hết sức tự nhiên.

Nhân dân lúc nào cũng sùng bái anh hùng. Không có anh hùng, quốc gia nguy vong; không có anh hùng, con người không còn là con người. Trừ Lý Ngọc Thiên, tất cả nhân viên nữ của nhà tang lễ đều chiêm ngưỡng chồng của nữ anh hùng một cách sùng bái, ánh mắt của họ đều nói lên điều đó. Mắt của Lý Ngọc Thiên lại nhìn chăm chú vào cái thi thể nằm yên trên chiếc giường chỉnh trang không có lấy một chút kháng cự nào của người nữ anh hùng. Toàn đại sảnh đầy ắp cái mùi thịt bị nướng chín, đậm đặc đến nỗi làm cho đầu óc của cô như muốn mê loạn, tai bùng bùng, ong ong, hơi ứ đầy trong bụng.

Trong lúc những nữ nhân viên của nhà tang lễ đang bị những kỷ tích của người anh hùng làm cho cảm động, nước mắt chảy dài thì cô hí hoáy viết gì đó vào mảnh giấy rồi đưa cho người anh hùng còn đang kể chuyện. Trên mảnh giấy có ghi "Người nữ anh hùng thật đã bị lửa đốt cháy gần hết thịt da, còn người anh hùng đang được hoa tươi phủ đầy chính là do tôi dùng bột thạch cao trộn với keo làm ra đấy!"

Người chồng anh hùng đọc xong tờ giấy, gương mặt đã đỏ lại càng đỏ, lúc này mới dùng đầu óc để chi phối cái miệng của mình:

- Khi còn sống, A Mỹ thường nói với tôi: Công tác cách mạng không hề phân biệt quý tiện cao thấp, cho dù làm bất cứ việc gì cũng đều vì nhân dân phục vụ. Do vậy, tôi xin thay mặt cho A Mỹ - người đã vì sự

nghiệp cộng sản chủ nghĩa vinh quang mà hiến thân cung kính cảm ơn các đồng chí trong nhà tang lễ (tiếng vỗ tay rào rào)! Đặc biệt, xin cảm ơn đồng chí Lý đã chinh dung cho nữ anh hùng vợ tôi (tiếng vỗ tay như sấm dậy)!

Hồi ức của cô chập chờn trong tiếng gõ cửa đơn điệu: Bí thư đảng ủy nhà tang lễ kéo cô lên khán đài giới thiệu với chồng của nữ anh hùng. Phía bên dưới hội trường, tiếng vỗ tay thưa thớt dần. Chàng trung úy trẻ, đẹp trai, phong thái rất hiên ngang bắt chặt tay cô, đôi mắt đen láy ẩn chứa những tia nhìn nhiều hàm nghĩa khiến cô cảm thấy toàn thân nóng ran, bị kích động và cảm thấy một điều bất an rất mơ hồ nào đó. Cô thấy toàn thân ngứa ngáy và những đố kỵ với người anh hùng trước đây dường như đã biến mất. Hình như người viết mảnh giấy đưa cho người trung úy không phải là cô, người dùng bột thạch cao chế tạo lại cái đầu đẹp dễ với một tâm lý cay độc có phần tàn ác cũng không phải là cô.

Tám ảnh chàng trung úy nắm chặt đôi tay thiếu nữ xinh đẹp ấy được cô cất giữ rất lâu. Thiếu nữ ấy chính là cô. Những lọ hoa phía sau cũng hiện ra rục rờ làm nền cho hai người. Đầu cô hơi nghiêng, miệng hé mở, trông cô giống như một đóa hoa thạch lựu chuẩn bị nở.

Các phóng viên báo chí chụp không biết cơ man nào là ảnh từ nhiều góc độ, nhiều tư thế khác nhau

về cảnh cô chuyên gia chỉnh dung và chàng trung úy bắt tay nhau, ánh đèn flat chớp nhoáng liên tục. Nhớ lại cái chớp mắt mang tính vĩnh hằng ấy, cô cảm thấy chua xót vô cùng: Khi máy ảnh chĩa vào cô và chuẩn bị bấm máy, tiếng vỗ tay dưới hội trường bỗng im bật, dường như vô số ánh mắt như đuôi của những con bò cạp đang chích vào người cô; trong đó, nhọn nhất, nọc độc nhiều nhất vẫn là ánh mắt của phụ nữ.

Ngày hôm qua, tờ nhật báo đã đăng hàng loạt ảnh về cô và chàng trung úy bắt tay nhau, gắn liền với nó là những lời tán tụng cực kỳ hào phóng về mặt ngôn từ.

Vinh quang đã đặt lên đầu cô, nhưng tất cả những nữ công nhân trong nhà tang lễ lại hận cô đến tận xương cốt.

Bóng đêm đã sắp kết thúc để nhường thế giới cho bình minh. Tiếng gõ cửa cũng không còn vẻ nhẫn nại nữa mà dồn dập hơn, mạnh hơn. Cùng lúc ấy, tiếng gầm rú của những con thú dữ vang lên, tiếng gà ở các vùng ngoại ô cũng đã văng vẳng. Mỹ nhân họ Lạp đang nghiêng răng trèo treo trong mơ... Tất cả những đợt sóng của cuộc sống dồn dập vang vào căn phòng nhỏ. Những đoạn hồi ức của cô cũng gián đoạn, chàng trung úy cũng rời khỏi phòng và biến vào bóng đêm. Thầy giáo vật lý Trương Xích Cầu gà gà gật gật bước ra khỏi nhà xí. Dường như anh ta phát hiện ra điều gì trọng đại lắm, kêu lên thảng thốt:

- Hôm nay là thứ hai! Tại sao lại là thứ hai nhỉ?
- Ai đang gõ cửa thế? Lý Ngọc Thiên sửa sang quần áo, hỏi.
- Có ai gõ cửa sao?
- Lẽ nào anh không nghe?
- Tôi điếc rồi!

Cô kéo lê đôi dép, loạch xoạch ra mở cửa. Mùi vôi sống trộn lẫn với mùi sương sớm ủa vào phòng, tiếp theo đó là một người toàn thân trắng toát, mềm như sợi miến đổ gục vào lòng cô. Cô đỡ lấy người ấy và kêu Trương Xích Cầu. Ngay lúc ấy, cô cảm thấy vôi sống nóng bỏng trong tay mình, giống như những thùng vôi sống đang sôi ùng ục trong nước ở các công trình xây dựng.

- Anh là ai? Anh làm sao thế?

Người ấy ngã gục xuống đất, ngẩng chiếc đầu gầy guộc lên. Trên khuôn mặt trắng toát chỉ có hai đốm đen, chính là hai con ngươi trong mắt anh ta. Râu anh ta tua tủa và cũng màu trắng, giữa hai chòm râu có một cái lỗ đen sì. Định thần mãi cô mới nhận ra đó là cái miệng của anh ta.

- Thầy Trương! Chị Ngọc Thiên! ... Giúp tôi nghĩ cách gì đi...
- Trời ơi! Thầy Phương! Thầy không chết sao?

4.

Sau khi cắt bỏ thịt và mỡ trên mặt, cằm và cổ của phó cục trưởng Vương, Lý Ngọc Thiên lùi ra một bước, chăm chú nhìn gương mặt đã bị phá nát của tình nhân, rồi ánh mắt di chuyển dần về phía dưới, dừng lại ở rốn. Nhắm ngay rốn, cô dùng dao mổ vạch từ trên xuống một đường dọc dài khoảng nửa tấc. Không có chút máu nào, mùi vị cũng không, chỉ có mỡ trắng từ từ đùn ra theo đường rạch của con dao. Ngay lập tức, trên bụng của phó thị trưởng Vương hình như có một đóa hoa trúc đào trắng to tướng đang nở tung. Bụng của con người mà chứa từng ấy mỡ sao? Cô ta kinh ngạc nghĩ và chính cô ta cũng làm chúng tôi kinh ngạc.

Cái hoa trúc đào to tướng màu trắng nhầy nhụa ấy đã được cô cắt sạch. Dưới ánh đèn neon sáng trắng, mỡ của phó cục trưởng Vương lại biến thành màu xanh, không mềm cũng không cứng, lạnh. Một cách vô thức, cô vắt một cục mỡ thành hình một cây nến. Rất nhiều những tảng mỡ lớn có nhỏ có đã được cắt ra và vắt vào một chiếc túi nilon màu đen treo bên bàn mổ. Khi những đoạn ruột bị cắt ra khỏi ổ bụng, cô cảm thấy có gì đó không ổn, đi về phía cửa sổ và mở ra, nhìn dòng sông xa xa màu lam đang lấp lánh ánh trắng và đèn điện, trong lòng cô cảm thấy vô cùng thương cảm. Dường như cô đã nghe được tiếng nước

sông đang chảy. Quay trở lại, cô cắt ruột của phó thị trưởng thành nhiều đoạn một cách cẩn thận. Cậu Sáu khi mổ lợn, không hề cắt ruột lợn thành từng đoạn như thế. Không hiểu sao khi làm việc này một nỗi khoái cảm được khơi dậy trong lòng cô.

Cứ mỗi chiều thứ bảy, lão nuôi thú dũ lại đến bãi cỏ bằng phẳng đã hẹn trong công viên nhận thịt, mỡ, ruột người từ tay Lý Ngọc Thiên. Đổi lại, lão đưa cho cô lúc thì thịt bò, thịt lợn, thịt thỏ hoặc thịt gà, đêm ấy lại đưa cho cô ta một bao lòng lợn. Như một con quỷ, lão biết tất cả những bí mật trong cuộc sống của cô chuyên gia chỉnh dung này, thậm chí còn biết cả chuyện chồng cô ta bị mắc bệnh trĩ.

Sau khi cắt sạch tất cả những mỡ và ruột trong bụng phó cục trưởng, cô mệt muốn đứt hơi. Khom người một tí, cô nhìn ba chiếc túi nilon treo dưới chân bàn, mỗi túi phải nặng đến mười ký. Như vậy cô đã giảm trọng lượng của phó cục trưởng ước gần ba mươi ký. Cô lo lắng: Chiều thứ bảy này làm sao có thể tha nổi ba cái túi nặng từng ấy đến địa điểm giao hàng?

Bây giờ, cô đã bắt đầu dùng những kỹ thuật tinh luyện để tu sửa mặt của phó cục trưởng. Dùng da bụng và da mông để bù đắp lên mặt phó cục trưởng quả thật không dễ chút nào, vì da bụng và da mông thì quá trắng, sẽ đối lập hoàn toàn với da mặt khá đen của ông ta lúc còn sống, như thế sẽ gây ngộ nhận cho người đến viếng. Nhưng trước mặt cô chuyên gia siêu hạng này, không có vấn đề gì là không giải quyết. Cô

dùng bột màu bôi bôi xoa xoa, sau một hồi toàn bộ da mặt của phó thị trưởng xem ra không khác với lúc còn sống, có xanh hơn một tí cho phù hợp với hoàn cảnh thực tại. Xong, cô dùng một chiếc kim khâu thật to khâu miệng vết thương dưới bụng phó thị trưởng lại. Không có kẻ điên nào lại vạch y phục của người chết để kiểm tra da bụng và mông.

Sáng hôm sau, nằm ở phòng truy điệu là một thi thể phó cục trưởng Vương gầy gò, bụng phẳng, đường hoàng đỉnh đạc, mắt nhắm nghiền, hai môi mím chặt, kiên nghị và trang nghiêm. Quanh xác ông ta được trang điểm bằng mấy chục bó sen trắng tinh khiết, cao nhã. Những người đầu tiên đến tạm biệt ông ta sẽ là lãnh đạo thành ủy, ủy ban, tiếp đến là những người thân thích và bạn bè. Họ sẽ ngửi mùi thơm dịu và thanh khiết của hoa sen, đi lặng lẽ, chậm chạp và thành kính quanh linh sàng. Ai cũng nghiêng mắt nhìn vào trong quan tài, nét mặt ai cũng biểu lộ nỗi đau. Tất cả những cảnh ấy sẽ được các tay phóng viên chụp ảnh, quay phim để đưa lên báo và truyền hình.

Tiếng than thở của dân thành phố lớn hơn nỗi đau! Chúng tôi thấy trên màn hình ti vi là một phó cục trưởng gầy gò đang nằm trong chiếc quan tài bằng gỗ quý. Phát thanh viên truyền hình nói cho tất cả mọi người biết rằng, trước khi chết một giây, phó cục trưởng vẫn làm việc!

Nếu không có sự nỗ lực của cô...

Tiếng thét giận dữ của dân thành phố lớn hơn nỗi đau! Chúng tôi thấy trên màn hình ti vi là một phó cục trưởng béo ú, mặt tròn cổ bạnh, bụng tròn vo nằm trong quan tài bằng gỗ quý. Phát thanh viên truyền hình cũng nói cho mọi người đều biết rằng, trước khi chết một giây, phó cục trưởng cũng vẫn đang làm việc!

Ai lại không tin lời của phát thanh viên. Chúng ta có thể thông cảm cho cái bụng tròn vo của một công nhân già về hưu, nhưng chúng ta khó có thể thông cảm cho cái bụng tròn vo của một phó cục trưởng; cho dù chúng ta biết đó là không công bằng!

Cô chuyên gia siêu đẳng này được tăng một bậc lương trước thời hạn.

Nhiều năm trước, tay cô được chồng của nữ anh hùng bắt chặt. Bây giờ, cô được đảng ủy nhà tang lễ chấp thuận cô trở thành đảng viên.

Người sống đang đạp lên thi thể của người chết để bò lên!

Cô thay quần áo cho ông ta.

Cô mang ba cái túi nilon đen đựng mỡ và các thứ của phó cục trưởng ra, buộc chặt đầu rồi lôi từ trong ngăn kéo ra một chiếc túi nilon lớn hơn cũng màu đen bỏ tất cả vào đó, cột chặt đầu túi.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, trong lòng vô cùng vui vẻ, Lý Ngọc Thiên ngồi xuống ghế, ngắm nghía cái tác phẩm trứ danh của mình có vẻ rất bằng lòng. Cô rời

khỏi phòng... Ông ấy lúc này sao mà giống hai mươi năm về trước, lúc ấy tôi chỉ mới có mười hai tuổi...

Chàng trung úy ấy lúc này đã tròn bụng? Anh ta đã từng nắm chặt tay tôi trên khán đài. Hai ngày sau khi báo đăng ảnh anh ta cầm tay tôi, một phóng viên tặng cho tôi một tấm ảnh. Hấn nheo nheo đôi mắt gian xảo, nói đây là tấm ảnh rất đẹp, là tấm ảnh đẹp nhất trong suốt cuộc đời cầm máy của hấn, sao mà giống ảnh cưới. Ảnh cưới của họ vẫn được tôi đặt trên bàn làm việc. Tấm ảnh này do mẹ cô ta mang đến nhà tang lễ để cho tôi căn cứ vào đó mà chỉnh dung cho cô ta. Mẹ cô ta nói, con bà ta cười rất đẹp trong lễ cưới...

Tay phóng viên này khoảng hơn bốn mươi tuổi, đôi mắt ti hí. Hình như vẽ gian xảo của hấn ta một nửa sinh ra từ đôi mắt ấy. Hấn ta đứng ở số 13 ngõ Kim Ngưu, hoa thạch lựu đang nở rộ, tay trái cầm sổ, tay phải cầm cây bút máy hiệu "Tiến sĩ", hỏi tôi:

- Cô hãy cho biết, vì sao cô lại chọn nơi công tác là "thế giới mỹ lệ"?

Tôi không có lời nào để nói, mùi hoa thạch lựu ngọt ngọt chua chua... Người ta thường nói hoa thạch lựu không có mùi vị, nhưng tôi lại đang nhâm nhi mùi hoa thạch lựu ngọt ngọt chua chua.

Phóng viên đang viết gì đó trên cuốn sổ. Anh ta lại hỏi:

- Cô có cảm thấy rằng, cách mạng xã hội chủ nghĩa và sự nghiệp xây dựng chủ nghĩa xã hội của

chúng ta đang trên đỉnh vinh quang, giống như hoa thạch lựu đang nở rộ. Công tác cách mạng, sự nghiệp cách mạng có giống với hoa thạch lựu không?

- Hoa thạch lựu? Trái tim cô đang gởi ở hoa thạch lựu, toàn bộ cảm xúc của cô ta đang hòa với màu sắc và mùi vị của hoa thạch lựu. Như người mơ ngủ, cô hỏi một cách vô thức - Hoa thạch lựu?

Phóng viên cao hứng ghi ghi chép chép, lại hỏi:

- Nghe nói cô có một người cậu đang làm phó cục trưởng ở thành phố? Ông ta đã muốn thay đổi công tác cho cô nhưng cô đã từ chối?

Ông cậu ấy cũng đang bị chìm trong màu sắc và mùi vị ngày càng nồng của hoa thạch lựu!

*

* *

Ngày thứ bảy, tờ nhật báo dành cả một trang báo để đăng tải bài phỏng vấn của tay phóng viên nọ. Bài viết có nhan đề “Đóa hoa thạch lựu đẹp nhất”. Trong bài này, cô được xem là đóa hoa thạch lựu nở giữa nhà tang lễ. Màu đỏ của hoa thạch lựu là tượng trưng của cách mạng, là hoa của tinh thần cộng sản chủ nghĩa. Anh ta ca tụng cô, được đà anh ta cũng ca tụng luôn vị phó cục trưởng nọ - Đây là một người cậu, một lãnh đạo chí công vô tư - Anh ta ca ngợi việc cô chính dung cho nữ anh hùng, được đà cũng ca tụng luôn người chồng anh hùng của người nữ anh hùng đi khắp nơi để báo cáo - Khi ca tụng người sống, anh ta không

quên người chết. Lúc miêu tả người chết, anh ta vẫn không quên người sống, không quên tình yêu – Anh ta đã gắn lên ngực viên trung úy một đóa hoa thạch lựu to đùng.

Ngày thứ tám, phó cục trưởng Vương đến “thế giới mỹ lệ”.

Bí thư đảng ủy nói:

- Đồng chí Lý Ngọc Thiên! Cậu của đồng chí đến thăm!

Người cậu giả hiệu này ngồi trên chiếc ghế đệm salon của Bí thư đảng ủy, cái tẩu thuốc vắt vẻo trên miệng. Nhìn cậu sao mà phúc hậu.

Ông ta vỗ vỗ vào vai tôi nói:

- Ngọc Thiên! Cháu làm thật là tốt. Có đứa cháu như vậy, mặt cậu cũng rõ ràng thêm nhiều lắm!

Bí thư đảng ủy nói:

- Sau khi đến nhà tang lễ, đồng chí Lý rất nỗ lực học tập, đọc không biết mệt mỏi, tích cực phấn đấu, vượt qua thử thách để trưởng thành, là một thanh niên tốt theo kiểu mẫu Lôi Phong...

“Cậu” nói với Bí thư đảng ủy:

- Với bọn trẻ này phải hết sức nghiêm khắc, đặc biệt là không được buông lỏng vấn đề tư tưởng chính trị... - Rồi “cậu” quay sang nói với tôi:

- Ngọc Thiên! Cháu đã có những thành tích nhất định. Cậu hy vọng cháu hãy nhớ kỹ câu này: “Khiêm

tốn khiến người ta tiến bộ; kiêu ngạo làm người ta lạc hậu”.

Nét mặt ông ta chẳng biểu lộ sắc thái tình cảm nào. Ông ta không thể không phải là cậu tôi. Hai đầu vú hồng hồng như nụ hoa đào của mẹ bị kẹp giữa các ngón tay của ông ta lại hiện ra trước mắt tôi... Đây chỉ có thể là mộng, con gái vị thành niên thường hay có những giấc mộng kỳ dị... Giữa hai đùi tôi bỗng ngập tràn cảm giác về ông ta... Ông ta đang dạy tôi... Đây chỉ có thể là cảm giác sai, bởi vì những đứa con gái thích những giấc mộng kỳ lạ thường có cảm giác sai. Cô dùng dao vạch bụng ông ta một cách bình tĩnh, những cục mỡ màu lam nhạt ùn ùn chảy ra, hình thành một bông trúc đào trắng to tướng, quý giá... “Cậu” quan tâm đến hôn nhân của cô... Nhìn thấy bông hoa mỡ to tướng, cô có vẻ sợ hãi, cái cảm giác giữa hai đùi xông lên đầu... Ký ức về “cậu” đã che lấp những ký ức về nữ anh hùng.

Cô chuyên viên chỉnh dung cao cấp ngồi trên bãi cỏ dưới ánh trăng, nghĩ ngợi mông lung. Lão già nuôi thú dữ đã xuất hiện ngoài bờ rào công viên, chiếc lưng gù lạng lẽ, xiêu vẹo. Thú dữ đang kêu gào trong công viên. Bộ ruột lợn nằm yên trong chiếc túi nilon đen trên tay lão ta. Ánh trăng rợn ngợp – lúc nào ánh trăng cũng rợn ngợp chiếu sáng vạn vật khiến toàn thân cô sáng rực, trông xa có vẻ giống như thầy Phương vừa lớp ngóp bò lên dưới hố vôi ngoài công trường xây dựng.

... Tay phóng viên viết bài “Đóa hoa thạch lựu đẹp nhất” được sự khen ngợi và ban thưởng của Đảng bộ thành phố, được đề bạt làm phó trưởng phòng phóng viên. Hắn ta quyết tâm theo đuổi Lý Ngọc Thiền, thông qua Lý Ngọc Thiền để kiếm tiền và kiếm vinh dự.

Cô đang ngồi trên tấm thảm cỏ bằng, nghĩ: Tay phóng viên ấy như ruồi cứ bao vây và bám vào người tôi... Kể từ ngày bước chân vào nhà tang lễ, tôi đâm ra nghiện đập ruồi... Cái lão quỷ đói Trương Xích Cầu lại dám nói trên thân thể tôi có mùi xác chết... Lúc theo đuổi tôi, lẽ nào ông ấy không ngửi thấy cái mùi xác chết hay sao?

Hai người cảnh sát khu vực đi tuần đêm đã chú ý đến người đàn bà mặc đồ đen ngồi trên thảm cỏ. Đêm ấy cô mặc bộ đồ đen, ngồi dưới ánh trăng, trông như một bóng ma ẩn hiện. Họ nghĩ:

- Đây là người đàn bà theo dạng Anna Karenina (đài truyền hình đang phát bộ phim truyền hình nhiều tập “Anna Karenina”). Anna mặc quần áo đen chui xuống gầm tàu lửa. Bà này cũng mặc quần áo đen, có lẽ bà ta đang muốn nhảy sông?

Phó phòng phóng viên đã ngửi thấy mùi vị ái tình:

“Tôi mơ thấy anh nhảy bổ vào nòng súng quân địch – Cô nói với tay trung úy trẻ - Bất kể ngày đêm tôi đều mơ thấy anh nhảy bổ vào nòng súng quân địch, toàn thân anh bốc lửa, quần áo đang cháy, da

thịt đang cháy, lửa vàng rực... Viên trung úy ngồi im, lặng lẽ giống như tượng đá... - Anh không thích tôi sao? Cô hỏi, hơi hoảng sợ - Chuyện ấy là ý của "cậu" thôi, tôi chưa hề nghĩ ra... Cô có vẻ xấu hổ - đôi mắt trung úy cũng có vẻ đau khổ. Anh ta nói: Ngày mai tôi sẽ quyết định, được không?"

Gió đêm thổi tung mái tóc của cô chuyên gia chính dung. Cô cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, rạo rực. Ngoài cổng căn nhà 13 phố Kim Ngư, phó phòng phóng viên ngẩng mặt cười tươi đang tiến vào, chụp lấy tay cô lắc lắc, miệng nói đầy xúc động:

- Chúc mừng cô, chúc mừng một cách chân thành... Tôi đã nghĩ ra đầu đề của bài viết tiếp theo về cô, đó là "Tình yêu rực lửa". Anh ta động dậy xấp giấy trong tay: - Tôi đọc vài đoạn cho cô nghe nhé - Không, tôi chỉ có thể nói cho cô biết về nội dung của bài viết này. Tình yêu giữa cô và chàng trung úy phản ánh diện mạo của một thời đại mới của chúng ta... Cô chọn nơi công tác là nhà tang lễ - Đó chính là phong cách sống của một thanh niên cộng sản chân chính... Anh ta chọn cô, cô làm vợ anh ta! Nữ anh hùng... chuyên gia chính dung... thông qua nữ anh hùng, hai người gặp nhau kết thành chồng vợ... Rất có kịch tính, rất đẹp, rất nên thơ...

Cô đứng đứng liếc mắt nhìn phó trưởng phòng phóng viên, lặng lẽ đi vào căn nhà số 13. Tay phóng viên bị bỏ lại ngoài cổng, trong lòng vô cùng phiền muộn.

... Hai viên cảnh sát trẻ ập đến cùng một lúc theo cách nhảy qua hàng rào sắt thấp tịt. Giọng chàng trung úy nói như gió thoảng đâu đây:

- Đồng chí Ngọc Thiện! Tôi đồng ý kết hôn với cô!

Một viên cảnh sát tuần đêm nói:

- Bà chị! Bà ngồi ở đây làm gì?

Những hồi ức về thời hạnh phúc xa xưa ùa về khiến toàn thân cô run rẩy. Đứng trước mặt trung úy, cô hình như biến thành một tiểu thư trình nguyên, miệng mồm tay chân bỗng trở nên vụng về. Cô thiếu nữ đã từng làm tình một cách điên dại với phó cục trưởng Vương biến thành thân cây cỏ ẻo lả, tươi nguyên. Anh ta ôm lấy cô. Cô khóc.

- Bà chị! Bà khóc à?

Quả thật nước mắt cô đã nhập nhòa trên mặt, lấp lánh dưới ánh trăng. Những giọt nước mắt có thể làm người ta động lòng.

- Bà định nhảy sông à?

Hai viên cảnh sát nhìn nhau và càng tin là những suy nghĩ mà họ sáng tạo ra cho người đàn bà trẻ này là đúng.

- Thất tình à?

- Hai anh em tôi chưa hề biết yêu đâu!

Trên mép của hai viên cảnh sát, râu vẫn chưa cứng. Lý Ngọc Thiện phát hiện trên mặt của hai thanh niên này có nét đặc trưng của học sinh trường trung học số 8.

... Không hề mở miệng, Lý Ngọc Thiên chờ đợi những gì sẽ phát sinh sau đó. Chàng trung úy có vẻ do dự trong giây lát, rồi cuối cùng đã hạ quyết tâm... Hai người cảnh sát trẻ chụp lấy cánh tay cô, kéo cô đứng dậy... Viên trung úy rất dũng mãnh chụp lấy cô, đầu cô lắc qua lắc lại để tránh cái mồm của anh ta. Đúng lúc ấy, cô nghe rõ trong bụng cô như có tiếng cười của một ai đó. Cô càng kháng cự, tiếng cười càng trở nên thúc giục đến độ điên cuồng. Chàng trung úy dùng thế võ số 8 của một trinh sát viên chuyên bắt địch thủ, vật ngã cô ra giường. Thế võ này gọi là "Lập đăng bối thiết", cách đánh cụ thể như sau: Hai tay chụp lấy cổ tay địch thủ, dùng sức kéo về phía mình rồi ngồi thụp xuống, lưng và mông ép xuống đất, hai tay tiếp tục kéo địch thủ về phía mình, khiến họ ngã úp theo. Trước khi họ ngã sấp, anh đã co chân lại, bàn chân đập vào bụng địch thủ. Lúc này tay chân nhất tề dùng lực hết mạnh, kẻ địch sẽ bay lên không trung và vọt qua đầu anh. Động tác này rất nhanh và rất hữu hiệu, nhất là đối với một cô gái đã bị ái tình làm cho điên đảo, mất sức phản kháng lại càng hữu hiệu hơn và tất nhiên cũng chẳng cần phải dùng lực quá nhiều. Kết quả là thế này: Thân hình cô chới với trên không trung và quay 180 độ, khi kịp hoàn hồn thì cô đã nằm trên giường của trung úy, chắc là đúng chỗ nằm của nữ anh hùng ngày trước, gối chăn vẫn còn thoang thoảng mùi da thịt của nữ anh hùng...

- Bà chị! Tại sao bà chị muốn nhảy sông! Cuộc sống dù sao vẫn ngọt ngào hơn cái chết...

Hai chàng thanh niên trẻ gương mặt đầy lông tơ và hàng râu mép mềm mại nói. Cô giơ tay trái lên tát một cái vào mặt cảnh sát bên trái, giơ tay phải lên tát một cái vào mặt cảnh sát bên phải (hai cái tát rất nhẹ, gần 90% là cái tát yêu).

- Đồ ngu ngốc, đồ trứng thối! Là người chấp pháp mà hai cậu đã phạm pháp. Hai cậu mù rồi à, dám đùa với bà chị này à?

Hai cảnh sát há hốc mồm đứng yên, lúc bấy giờ mới nhận ra.

- Em chào cô! Em đã nhận ra cô ngay từ đầu!

- Em chào cô! Em sợ cô nhảy sông.

- Thả tay mẹ của các con ra đi! Lúc ta nhảy sông, các con còn chưa sinh ra đời.

- Cô nên về nhà sớm thì hơn, ở đây rất nhiều kẻ lưu manh!

- Cô đang muốn ở đây để dạo cho thư thái thôi!

Hai viên cảnh sát vui vẻ huýt sáo và cáo từ.

Nằm ở vị trí của nữ anh hùng, không hiểu vì cớ gì, cô lại khóc nức lên. Nếu lúc ấy chỉ cần chàng trung úy nhẹ nhàng sờ vào cô, cô ngay lập tức sẽ như một con chó điên mà lao vào lòng anh ta mà hôn mà cắn và sau đó sẽ đem toàn bộ kinh nghiệm ái tình mà cô đã học được từ phó cục trưởng Vương ra mà vận dụng. Nhưng...

Anh ta đứng ở đầu giường, thân trên vẫn mặc chiếc áo đeo quân hàm và những huân chương lấp lánh, chiếc thắt lưng vẫn nằm ngay ngắn, nửa người bên dưới đã không còn quần, đôi chân trần vẫn đạp trên đôi giày quân trang to tướng, đôi mắt sắc như lưỡi kiếm nhìn thẳng vào bụng cô. Cô nghe anh ta nói một cách rõ ràng:

- Cô không còn trinh nữa!

Rồi cúi gập người xuống, mặc quần. Cô lại nghe anh ta nói tiếp:

- Tôi dám khẳng định, cô không phải là gái trinh!

Quần áo đã chỉnh tề, anh ta đứng trước mặt cô, ra lệnh cho cô mặc quần áo vào. Anh ta vừa giúp cô mặc áo quần, vừa nói:

- Tôi tự nguyện giữ điều bí mật này cho cô, nhưng với một điều kiện, cô phải nói với cậu cô và với bí thư đảng ủy câu này: Cô không hề yêu tôi!

5.

Lúc nhảy xuống sông, cô đã không còn sợ trời, cũng chẳng sợ chết, vì vậy việc gì phải kể đến một chút xấu hổ cho nên cô rất từ tốn cởi từng chiếc áo, đến chiếc quần và vứt từng chiếc một cho phó cục trưởng Vương đang đứng ngây như phỗng dưới bóng

hoàng hôn. Áo quần của cô xộc ra như những cánh bướm đáp xuống đầu, xuống vai ông ta.

Lúc ấy sự xấu hổ không hề tồn tại. Bên tai cô là lời trách móc của chàng trung úy: Cô không phải là con gái trinh!

Kẻ chiếm đoạt trinh tiết của cô, kẻ đã nuốt mất màng trinh của cô, kẻ đã đem cô vất cho chàng trung úy mà người ta vẫn lầm tưởng là cậu của cô đang đứng đó, tay dắt vợ con đang ngược mặt nhìn cô. Trên không trung, cô nghe có một mệnh lệnh cực kỳ nghiêm khắc:

- Cởi quần áo của người ra!

Vì sao tôi phải mặc quần áo?

- Người không phải là gái trinh!

Vì sao phải cởi quần áo của tôi ra?

- Tôi khẳng định cô không còn trinh nữa!

Cô cởi hết quần áo và nhảy xuống sông, đó là một việc làm vô cùng hợp lý.

Việc nhảy sông của cô là rất bi tráng và anh dũng, bởi vì cô không muốn sống nữa. Được cứu lên, trông cô thảm hại vô cùng. Trải qua những kinh nghiệm về cái chết, cô đã nhận ra một chân lý vĩnh hằng: Chết vinh quang không bằng sống nhàm chán!

Toàn thân cô ướt sũng, bết dính đầy bùn đất, đầu tóc rũ rượi đầy rong rêu, mấy con nhái bám trên rong rêu ấy. Cô nằm trên bãi cỏ và đang nôn thốc

nôn tháo. Con trai của phó cục trưởng dùng đôi mắt vô cùng thích thú quan sát thật kỹ các bộ phận mà ngay cả bố của cậu ta cũng vô cùng ham thích trên thân thể cô.

Vợ phó cục trưởng tát cho cậu con trai trưởng thành trước tuổi một cái tát thật mạnh. Một tiếng “chát” vang lên, hình như cái bạt tai ấy đã đập trúng vào mặt cô.

Cô cảm thấy một nỗi nhục nhã sâu sắc dâng trào.

- Cút! Đồ không biết xấu hổ!

Vợ phó cục trưởng lại dùng chân đá cô con gái một cú, con bé vội vàng chạy vào rừng bạch dương.

Mặt của phó cục trưởng bị cô cào cấu đến độ máu tươi đang chảy ròng ròng.

Nỗi nhục nhã dễ dàng biến thái thành sự giận dữ. Hoàng hôn đỏ một màu máu, mặt sông lấp lánh huy hoàng, rừng bạch dương cao ngất... Tất cả hình như đang kêu cứu nhưng cô nhận rõ chúng chẳng thành thật chút nào. Thằng bé vừa kêu vừa lăm lét nhìn vào những chỗ hấp dẫn nhất trên cơ thể cô. Người đàn bà gầy gò vừa kêu vừa ngăn đứa con trai không được tiếp tục nhìn nữa... Ông ta, bà ta, cậu ta... mỗi người kêu mỗi khác... Nỗi sỉ nhục biến thành phần nộ. Cô khinh khỉnh ước lượng cái thân thể khô gầy của vợ phó cục trưởng rồi bỗng nhiên cười to lên.

Phó cục trưởng Vương cuống quýt vợ lấy quần áo cô đang nằm trên bãi cỏ và đắp lên người cô. Cô giãy

giữa, cô từ chối những chiếc quần, chiếc áo đẹp dễ ấy. Hai bầu vú căng tròn vì đã có bàn tay đàn ông sờ nắn rung rung điên cuồng dưới bóng hoàng hôn. Người đàn bà khô gầy kia dễ dàng bị đánh gục dưới bầu vú đầy kiêu ngạo và thách thức của cô. Bà ta chực ngã, phải bấu lấy một thân cây bạch dương, run rẩy. Lúc này đôi vú của cô mới thôi rung động, tạm thời dừng lại để thở lấy sức. Xuyên qua làn áo cô nhận thấy, đôi bầu vú lép kẹp và hai núm vú đen đen treo lơ lửng trước ngực bà ta.

Cổ chụp hai tay phó cục trưởng và kéo mạnh (ở phần một cô ta cũng đã từng kéo tai Trương Xích Cầu như thế này). Ông ta ngoác mồm nhe răng kêu lên đau đớn. Lúc ấy hàm răng của ông ta còn trắng lăm và chưa mất chiếc nào. Ngày thứ hai, cô lần nữa phát hiện hàm răng của ông ta rất trắng và chưa mất chiếc nào. Từ đó về sau, cô không còn có dịp thân cận với ông ta như thế này nữa. Cô đang nghĩ: Tôi chỉ còn có thể gặp ông trên ống nghe điện thoại của cơ quan mà thôi. Nói thật lòng, kể từ lúc chuyện ấy xảy ra, tôi cũng không muốn gần ông nữa. Ông sợ tôi, bởi vì ông sợ vợ nên mới sợ tôi, ông còn sợ dư luận, do vậy mà ông đã biến mất tâm. Nhưng cái miệng của ông vẫn phát ra những lời ngọt ngào trong điện thoại. Ông tra ba chiếc răng vàng từ lúc nào. Những người ở “thế giới mỹ lệ” biết ông là “cậu” tôi hầu hết đã chết, ai chưa chết thì đã được điều động sang các cơ quan đảng và chính quyền khác. Ông cậu

tốt! Trước tiên ông chơi đùa với mẹ của cháu gái, rồi sau đó cũng chẳng tha cho cô cháu gái này! Vàng là rất quý hiếm, chồng tôi nói rằng dấm cũng không thể ăn mòn được vàng, vàng thật chẳng sợ gì lửa. “Cậu” đã chết rồi, đúng không? Thế thì ba chiếc răng vàng này đối với “cậu” chẳng có ý nghĩa gì, do vậy tôi phải nhổ phăng nó đi. Ông đã làm chuyện ấy với mẹ tôi, lại làm chuyện ấy với tôi... Ông đã chụp cho linh hồn của bố tôi một cái mũ đen sì, kể cả cho chồng tôi... Đương nhiên, màng trinh chẳng qua chỉ là một miếng da bèo nhèo, tình yêu và hôn nhân là hai vấn đề... Bệnh AIDS là bệnh của kẻ giàu sang phú quý, chúng tôi thì nghèo đến độ lòi trĩ ra ngoài... (Cô ta đi ra ngoài để nghe ngóng động tĩnh. Như kể ở đoạn trước, cô ta đã dùng nhíp để phanh mồm phó cục trưởng Vương ra, dùng kèm nhổ răng). Đem đổi chiếc răng vàng này để lấy tiền trị bệnh cho mẹ tôi! Chiếc thứ hai này để tôi cảm thấy mình đỡ bị sỉ nhục! Chiếc thứ ba này có thể giúp cho chồng tôi mua một ít thuốc lá! Ông có trứng mất lên tôi cũng chẳng sợ ông đâu. Ông cho tôi là kẻ tham tiền sao? Cục cứt! Nếu tôi là kẻ tham tiền, tại sao lúc ông còn sống, tôi không lợi dụng mối quan hệ mờ ám giữa ông và tôi để kiếm chác chút đỉnh nào? Lúc ông đường đường là phó cục trưởng nghênh mặt xuất hiện ở đâu đó là ngay lập tức tôi tìm cách chuồn khỏi nơi ấy! Làm việc này là tôi báo thù đấy! Ông còn nợ hồn phách của bố tôi một chiếc răng nữa cơ

đấy! Đi xe thì phải trả tiền xe, ngồi thuyền thì phải trả tiền thuyền, muốn cưỡi ngựa thì phải bỏ tiền mua cỏ, huống hồ ông cưỡi lên tôi... Hình như ông ta rất đau, kêu lên á á, còn cô thì cười ha hả...

Ráng chiều đỏ như lửa, cả rừng bạch dương rực rỡ như được thắp sáng bởi muôn ngàn ngọn đuốc. Vợ phó cục trưởng Vương đang quỳ trước bóng bạch dương, đau khổ vắn vẹo thân hình. Cô trần truồng, giật lấy quần áo ném vút về phía bà ta. Chúng bay chấp chới trên không như những lá cờ màu no gió trong những ngày lễ tết và rơi xuống trước mặt bà ta. Các ngón tay của bà ta đang cào cấu đất khô, miệng nhai nhai một viên phấn màu đen - thực ra đó là một cành cây khô hình viên phấn - nhưng cô muốn nó là viên phấn...

Trời ạ! Lại có một người đàn bà đang dọa sức với lửa! Lại có một người ăn phấn! - Chúng tôi đồng loạt cảm thán - Rất đáng tiếc là lúc này anh lại không sùng bái người nữ anh hùng bị lửa thiêu chết nữa rồi!

Anh cần môi mím lợi cười một cách quái đản rồi chỉ vào những bộ phận trên cơ thể mình, tiếp tục dùng thứ ngôn ngữ thô tục tiếp nối câu chuyện dở dang.

Tay phóng viên quyết tâm theo đuổi Lý Ngọc Thiên đã xuất hiện ở bờ sông. Dường như hắn là tà thần từ trên trời giáng xuống mặt đất để giải cứu những người đang bị di chứng sau khi ân ái đồng loạt bị đau khổ dày vò này. Đương nhiên hắn đã trở thành nhân vật kết thúc cục diện bi hài này. Hắn ta làm hai việc:

(1) Giúp phó cục trưởng Vương mặc quần áo cho cô gái bị rơi xuống sông.

(2) Khi hiểu rõ ngọn ngành chuyện đã xảy ra, sau khi về đến tòa soạn đã lập tức viết một bài phóng sự cực kỳ bi hùng về việc phó cục trưởng dũng cảm nhảy xuống sông cứu người bị nạn.

6.

Ánh trăng vắng vặc muôn đời soi chiếu công viên Nhân Dân, biến nơi đây thành một thế giới lung linh màu bạc huyền ảo. Gió đêm mát rượi làm cành cây xao động. Đêm nay quả là quá đẹp, lão già nuôi thú mở cửa, dẫn cô chuyên gia chỉnh dung siêu cấp vào tham quan vườn thú dữ.

Lúc này chỉ còn cô ta và lão ta – Đây là kết luận sai lầm của người kể chuyện kỳ quái đang ngồi trong chuồng sắt. Chúng tôi biết trong những khóm trúc ở bên cạnh chuồng gấu có một kẻ xấu đang xách một túi nylon. Kẻ xấu này đã nhìn thấy một nam một nữ đang men theo con đường nhỏ ngoằn ngoèo dẫn lên đồi khi.

Phân khí thổi inh cả một vùng không gian. Trên đồi khi có một hòn đá rất là to mang hình dáng Đức Phật. Một bầy khi đang nằm hoặc ngồi trên đầu của

Phật ngủ say sưa. Một bầy khỉ đang đuổi bắt nhau dưới trăng, nhảy nhót kêu thét đầy hoan lạc. Thân hình khỉ màu vàng nhạt nhấp nháy dưới ánh trăng xanh bạc như những luồng điện xẹt.

Lão ta lôi tay cô đi gần về phía đồi khỉ. Những con khỉ đang vui vẻ nhìn thấy màu đen trên toàn thân cô thì đồng loạt lao tới, kêu thét lên và nhe răng múa vuốt.

- Lần đầu tiên cô trông thấy những con khỉ thật đang sống, đúng không?

Cô chuyên viên chỉnh dung im lặng, mặc nhiên thừa nhận lời khẳng định của lão. Trong lòng cô xuất hiện một câu hỏi hoang đường và quái đản: Có phải là khỉ cái cũng giống như đàn bà, mỗi tháng có kinh nguyệt một lần?

- Vườn thú là nơi giáo dục con người tốt nhất – Lão già nuôi thú đang vịn vào lan can, nói một cách lạnh lẽo – Nhân loại nên học cách sinh hoạt của động vật. Cô hãy chú ý cái nét lẳng mạn trên gương mặt của chúng...

Bên trong hàng rào, những con khỉ đột nhiên im lặng và đứng cả dậy, như chú ý lắng nghe lời nói của lão già.

- Ăngghen nói: Giải phẫu cơ thể khỉ chính là chìa khóa để giải phẫu cơ thể con người – Lão tiếp tục: Trên mặt của khỉ đều biểu lộ sự thông minh. Con người tự cho mình thông minh hơn khỉ, nhưng liệu cô có thể đoán được lúc này bọn chúng đang nghĩ gì không?

Cả bảy khỉ đứng im lìm và đồng loạt nhắm mắt lại. Những con mắt đen đều lấp lánh một giọt nước mắt. Cô chuyên gia chính dung ngạc nhiên vô cùng, lặng lẽ lùi về sau ba bước. Tất cả những gì diễn ra đều đập vào mắt cô ta, không chỉ là những con khỉ mà cả cái con người đang đứng im vịn tay vào lan can và giải thích về loài khỉ kia, tất cả nhập vào làm một, không thể phân biệt.

Ngay lúc ấy chúng tôi nhìn thấy kẻ xấu từ từ rời khỏi khóm trúc đang ẩn nấp. Thân hình của hắn thấp bé nhưng hành động thì vô cùng nhanh nhạy, di chuyển từ bóng cây này sang bóng cây khác, từ sau tảng đá này sang tảng đá khác, giống như một con chim to tướng liệng qua liệng lại. Lão già tiếp tục nói:

- Các anh chị em của tôi! Hoan lạc sớm quá sẽ biến thành điên cuồng, chảy hết nước mắt nước mũi. Tối mai tôi lại sẽ đến để thăm mọi người.

Cô chuyên gia chính dung thấy bọn khỉ lặng lẽ giải tán. Hình như con nào con nấy chất chứa đầy tâm sự, chậm rãi chui vào những động đá âm u trên đỉnh đồi. Lão già kêu lên the the đập đập tay vào hàng rào sắt nhọn sắc. Loại ngôn ngữ này thật kỳ quái, cô chuyên gia chẳng hiểu gì cả, còn gương mặt lão thì đầy nước mắt. Lần này cô cũng hoảng sợ, thầm nghĩ: Mình đang quan hệ với ma quỷ.

... Cả đôi khỉ đang im lìm trong giấc ngủ say sưa bỗng nhiên vang động. Những con khỉ nằm trên tảng

đá và trong hang đá đều đồng loạt kêu lên rồi tất cả túa ra ngoài cười nói, kêu réo nhảy múa. Mấy con khỉ to lớn nhất đàn lại dùng đôi tay to tướng vỗ bành bạch vào móng.

Lão thấy mình đang xúc động, lão thấy giữa mình và bầy khỉ đang nhen nhóm hình thành một mối quan hệ vừa thần bí vừa tốt lành. Lão mong muốn mình được thoát ra khỏi chuồng, chạy lên đồi khỉ để tham gia vào điệu múa của khỉ. Đôi mắt của lão bỗng nhiên mờ đi, nhưng rất nhanh, từ trạng thái mờ mờ ảo ảo của không gian ấy, một đốm đỏ xuất hiện. Nó giống như mặt trời đỏ rực, nói rõ ràng hơn là như mặt trời mọc đỏ rực trên biển. Sắc hồng tươi bao trùm không gian và dần dần đổi sang màu vàng - đỏ trắng lẹ huy hoàng. Mặt trời sáng rực trên mặt biển cũng chính là mặt trời trong lòng lão. Lão nghĩ rằng cái điểm sáng rực rỡ ấy giống như một nốt nhạc và cái ánh sáng lan tỏa khắp không gian ấy là vô số những nốt nhạc tấu hợp vào nhau thành một khúc ca. Ánh sáng xua tan cái lạnh lẽo, toàn thân lão nóng ran lên, không giữ ý tứ gì nữa, lão kêu lên, nước mắt ướt nhoe làm những điệu nhảy của bầy khỉ trở lên lung linh, huyền ảo...

Vẫn cứ như xưa, mặt trời chiếu rọi khắp nơi trên mảnh đất già nua này, chiếu rọi cảnh hoan lạc trên đồi khỉ. Lưới sắt bao quanh chuồng bỗng nhiên biến thành những sợi tơ, nhẹ tâng và bay lênh bênh trong không gian. Dưới sự giúp đỡ của bầy khỉ, lão chạy lên

đồi cao, lão chạy xuống khe suối... Trong cuộc trường chinh vận động bất tận ấy, anh kêu lên. Lão cảm thấy tiếng kêu gào là cách phát tiết tâm hồn một cách chân chính, sự phát tiết chân chính lại chính là mẹ của niềm vui quá đà...

Vũ điệu điên cuồng ấy tiếp tục phát triển. Chúng tôi nhìn thấy kẻ xấu ấy cực kỳ nhanh nhạy trèo lên cả một cây cao bên cạnh chuồng thú dữ. Từ trên cao quan sát, dễ dàng nhìn thấy con hổ Đông Bắc oai phong đang nằm bẹp trong chuồng sắt, cũng từ độ cao ấy có thể nhìn thấy cảnh tượng cuồng nhiệt trên đồi khi, ngay cả tiếng kêu hoan lạc của chúng cũng có thể vang xa đến một nửa thành phố.

Lão già nuôi thú lùi ra sau ba bước, cất tiếng hát trầm đục, hai con mắt lạnh lẽo nhìn những con khỉ đang nhảy múa, nhìn đôi bàn tay và nhìn cả cô chuyên gia chỉnh dung toàn thân đang lắc lư...

Lát sau, lão già ngừng tiếng hát, mệt mỏi ngồi xuống một phiến đá, thò tay vào túi lấy ra hai viên Aspirin nhét vào mồm. Bầy khỉ đã ngừng nhảy nhót, một số tiếp tục bò lên đỉnh núi tiếp tục ngủ, một số còn lại nắm lấy hàng rào sắt, nhìn trời đất một cách ngây ngô. Cô chuyên gia chỉnh dung nằm bất động trên đất.

Lúc này, con hổ Đông Bắc đang ngủ say dưới ánh trăng cũng nghe được một tiếng kêu từ trên cao vọng xuống:

- Dậy đi! Đứng dậy!

Con hổ đứng dậy, vươn mình ngoác mồm vận động cho đỡ mỏi. Nó đi một vòng quanh chuồng. Một vật gì đó mềm mềm rơi vào đầu nó. Khi phát hiện ra rằng, đó là một tảng thịt thơm, nó chẳng khách khí gì mà nhai ngấu nghiến. Ăn xong tảng thịt, nó tiếp tục đi lại trong chuồng, vừa mới được mấy bước, bỗng thấy bụng bị đau dữ dội – Đúng vào lúc cô chuyên gia chỉnh dung cảm thấy đau. Rống lên một tiếng, nó ngã nhào xuống đất.

Lão già nuôi thú lấy ra viên thuốc Aspirin nhét vào mồm cô chuyên gia chỉnh dung. Cơn đau có vẻ đã giảm bớt. Đôi tay cứng như gọng kìm của lão nắm chặt đôi tay mềm của cô. Cô không dám vận động mạnh vì hình như trong tử cung cô có một con thú nhỏ nhưng lông dựng đứng, răng rất sắc đang nằm phục trong đó, chỉ cần cô bước đi là nó nhe răng cắn vào thành tử cung của cô. Nhưng cô cũng cảm giác rằng, có một con khỉ già nào đó đang nắm tay và kéo cô đi.

Cô chuyên gia chỉnh dung than thầm, tạm thời quên đi cái cảm giác kỳ lạ trong bụng mình. Cô cảm thấy một sự phẫn nộ khó tả trào lên, mười móng tay như muốn biến thành mười cái móc sắt cào nát khuôn mặt gờm ghềnh của lão, nhưng cuối cùng thì chúng vẫn bị lão giữ chặt.

- Cô không được giận dữ... Lão ta nói: Tôi vĩnh viễn không làm khó dễ cho cô đâu. Bây giờ chúng ta đi xem bọn chúng dã...

Cô lúu rúu đi theo lão. Hình như đó là vận mệnh đã an bài, không thể giãy giụa.

Tại sao chiều tối ngày thứ hai phải đến rừng bạch dương mà đi đi lại lại? Cô nghĩ đó cũng là sự an bài của số phận. Nước sông vẫn như ngày hôm qua, bình thản trôi, ráng chiều vẫn cứ đỏ rực như lửa. Có lẽ nào tôi lại cố ý đến đây để chờ ông ta đến sao?

- Đúng! Cô đang chờ ông ta đến - Lão già nuôi thú nói - Kia là loài thiên nga, loài chim dâm loạn nhất trong tổng số các loài chim.

Lão ta đưa tay chỉ về phía mặt hồ lấp lánh như gương ở phía xa xa. Trên mặt hồ có mấy con chim trắng như ngọc đang nổi dập dờn, thi thoảng chúng mới đập chân bơi mấy thước, mặt nước gợn sóng lăn tăn...

Con hổ vẫn đang nằm trên đất co co giật giật. Tuy nó đã nhìn thấy một bóng đen từ trên cành cây lao xuống, đã biết là tai họa sắp giáng xuống, nhưng nó bất lực. Đột nhiên, nó nghĩ đến những chóp núi sừng sững và những cây cổ mộc dâm toạc mây ở Trung Sơn, nghĩ thấy mùi rêu xanh và lá mục rất thân thiết vẫn ẩn tàng đâu đó trong ký ức, mặc dù nó chỉ là một con hổ Đông Bắc được sinh ra và lớn lên trong cái chuồng sắt này.

Cô đang ngửi thấy mùi nước tanh tanh, cô đang hồi tưởng đến mùi hoa thạch lựu thân thiết. Thân người dẫm ánh ráng chiều, ông ta chạy từ rừng bạch dương ra...

- Đây chính là người mà cô chờ. Tôi cho rằng cô đã nhào vào lòng ông ta - Lão già nuôi thú nói với vẻ khách quan - Ông ta ôm lấy cô, dìu cô đi vào rừng bạch dương. Để tìm được một nơi thật vắng vẻ, hai người phải đi vào giữa rừng. Đoạn đường rất dài, nhưng cô chẳng tỏ ra có một chút giầy giụa và phản kháng nào.

Vừa nhìn thấy ông ấy, tôi đã phát run lên. Như một tên cướp, ông ta ôm ghì lấy tôi, nỗi hổ thẹn của ngày hôm qua, của ngày xưa biến mất!

- Cô nằm gọn trong lòng ông ta như một con dê bằng gấm ngoan ngoãn!

Tôi nghĩ đến cô vợ gầy như que củi của ông ta. Tôi thắng rồi, toàn thắng. Tôi phải làm việc đó với ông ấy, không những làm mà phải thật cuồng nhiệt, thật điên cuồng. Tôi muốn bà ta nấp ở một thân cây nào đó, gặm vỏ cây mà xem tôi và ông ấy làm việc ấy.

Khi ông ta cởi quần áo của cô, cô chẳng hề phản kháng mà còn giúp ông ta cởi các chiếc cúc. Ngày ấy cô chẳng mặc quần lót. Hai người ôm nhau lăn lộn trên cỏ. Ban đầu toàn thân cô còn nằm trên mấy tờ nhật báo, trong đó có đăng tải cái tin phó cục trưởng anh dũng cứu người rơi xuống sông.

Đi qua khỏi khúc quanh, chuồng thú dữ đã hiện ra trước mặt. Tôi đã nghe tiếng những con thú dữ đang kêu gào. Lão ta bảo tôi hãy đi xem lão điều chế mớ

của phó cục trưởng Vương thành những thứ thức ăn cao cấp như thế nào...

Vừa mới bắt đầu đã dâng thành cao trào. Khi ông ta tiến sâu vào trong thân thể tôi, tôi đau, tôi kêu, tôi rên rĩ... Ông ta dùng mồm bịt lấy miệng tôi, không cho tiếng kêu của tôi thoát ra ngoài. Ông ta cắn xé tôi..., do vậy mà tôi biết ông ta chưa hề trồng răng vàng.

- Tiếng kêu của cô rất khó nghe. Tình yêu vốn rất đẹp và rất lãng mạn, nhưng động tác và tiếng kêu rên khi làm tình là vô cùng đáng sợ. Chiếc máy ảnh của tôi chụp được mấy mươi động tác của hai người. Điều này làm tôi mở mắt, tôi hiểu được quan hệ giữa hai người.

Tôi muốn chiếm lĩnh toàn bộ ông ấy, nhưng ông ấy không thể. Ông ấy chỉ là một con chó chết khiến người ta ghét. Dương thời có một câu nói rất được yêu thích. Bất kỳ kẻ phản động nào cũng chỉ là một con hổ giấy.

Con hổ chỉ còn thở thoi thóp. Kẻ ấy dùng gậy sắt thúc thúc vào bụng, nó chẳng có phản ứng gì. Chúng tôi hình dung ra nỗi đau đớn của con hổ. Kỹ thuật lột da của kẻ này vô cùng điêu nghệ, không phải là đồ tể, chắc chắn sẽ không có ngón nghề điêu luyện như thế!

Lão nuôi thú dữ mở cửa căn nhà nhỏ bên cạnh cái chuồng sắt, kéo cô chuyên gia chỉnh dung vào trong nhà. Lão bật công tắc đèn, ánh trăng trong nhà đã nhường chỗ cho ánh đèn điện sáng như ban ngày. Lão tỏ vẻ quan tâm đến cô:

- Cô cảm thấy không dễ chịu à?

- Không! Tôi rất dễ chịu.

- Hai người rõ ràng là đã được huấn luyện rất kỹ, nếu không, tuyệt đối không thể có những động tác làm tình hấp dẫn đến như thế, vô cùng kích động đến nỗi chiếc máy ảnh của tôi cũng đổ mồ hôi trơn nhẫy.

Ông ấy nằm bẹp như một con chó chết bên cạnh tôi. Tôi vẫn hy vọng ông ta không phải là con chó chết, không phải là hổ giấy mà là con hổ chân chính có thể cấu xé và nuốt gọn lấy tôi. Tôi sờ nắn ông ta. Ông ta cười hi hi và hỏi:

- Cô dễ chịu chứ?

- Không, không dễ chịu chút nào!

Lão già chỉ vào đôi giày cao cổ và chiếc áo choàng trắng treo trên tường nói:

- Các người ở "thế giới mỹ lệ" có quần áo công tác, ở đây tôi cũng có. Lúc mặc áo choàng trắng, chúng ta đều thánh thiện như thiên sứ. Mỗi sáng sớm, tôi mang giày cao cổ, mặc áo choàng trắng đi vào chỗ này - Lão đẩy cánh cửa nhỏ - để chuẩn bị bữa ăn cho các con thú dữ. Cho dù toàn dân chỉ ăn rau, ở đây chúng tôi luôn luôn có thịt.

Lão ta mở cửa tủ lạnh. Cô chuyên gia nhìn thấy nào là thịt bò đỏ bầm, thịt lợn trắng trắng, cả gà cả thỏ đã làm sẵn...

- Có lúc chúng tôi cũng để gà sống thịt sống vứt vào chuồng để cho bọn thú đuổi bắt, nếu không chúng

sẽ thoái hóa và trở thành gia súc. Mấy chục năm nay, ngày nào tôi cũng có thịt để ăn, cái này gọi là “nhân họa mà đắc phúc” – Lão tiếp tục mở cửa nhà bếp, chỉ bếp điện, nồi niêu soong chảo, bình rượu, muối, bột ngũ vị hương..., nói tiếp: - Chủ tịch nước ăn rau, còn tôi thì chán ngấy thịt tươi!

Đúng thế! Tôi chẳng dễ chịu chút nào. Tôi sờ nắn da thịt ông ấy, mồ hôi nhớp nháp làm tôi phát điên. Tôi nói đến vài trăm câu thơ bị nhất, hạ lưu nhất để khiêu khích ông ấy. Tôi còn nhắm vào cái mặt ông ta đánh rắm nữa.

- Tôi cứ nghĩ rằng miệng con gái chỉ có thể dùng để ca hát!

Bị tôi đá vào mặt ông ấy nổi điên:

- Cho dù cô nói gì thì nói, mặt của đàn ông không bao giờ là một hũ chứa nước tiểu.

Tuy máy ảnh của tôi đã đổ mồ hôi ướt đầm đìa, song tôi vẫn cố gắng chụp cảnh ai trông thấy cũng phải phát run ấy. Đó là cảnh cô đá lên mặt ông ta.

Lão già đưa cho cô một cuốn album, nói:

- Đây là tất cả bọn chúng! Con hổ có tên là An An, là loài hổ Đông Bắc, giống đực, sinh năm 1959, đến năm 1964 bị mắc phải bệnh tổng hợp về tim và phổi, thi thể biến thành vật xét nghiệm, hiện được bảo tồn trong một trường đại học nào đó. Hầu hết xương cốt của nó đã bị rút hết... Còn con hổ nhỏ này tên Đôn Đôn, là con của An An, còn con kia chính là

mẹ nó, tên là Đan Nương, là tên của một nữ anh hùng. Bây giờ nó đã làm bà nội rồi, đang dưỡng lão trong vườn thú thành phố Thiết Xuyên... Con sư tử đực này là do vườn thú ở Châu Phi tặng, tấm ảnh bên cạnh là hai con của nó... Đây chính là hai bảo bối của chúng tôi, con bên phải tên là Nguyên Nguyên, con bên trái tên Phương Phương. Con hổ Đông Bắc tên gọi Khang Khang là mẹ nó. Tôi muốn cô nhìn kỹ hai con “sư hổ” này. Đây là tấm ảnh chụp chúng lúc mới tròn tháng, bây giờ chúng đã thay đổi rất nhiều rồi, lông chúng đã mượt hơn, thần thái cũng linh hoạt hơn, nói chung là đã tỏ ra là một con thú dữ đầy phong độ... Cô có muốn biết tại sao chúng lại biến đổi nhanh thế không? Đơn giản thôi, bắt đầu từ lúc hợp đồng giữa tôi và cô được ký kết, đúng là mấy miếng mỡ thừa của cô đã phát huy tác dụng tốt ghê gớm! Mảnh thú nuôi trong chuồng mà được như vậy, đúng là tôi phải cảm tạ cô. Giữa cô và tôi có một duyên phận không thể giải thích, có lẽ nào cô không nhận ra tôi là ai sao? Đúng là cô không nhận ra tôi sao? Cô hãy nhìn kỹ mấy tấm ảnh thú dữ này. Đôi mắt của chúng sao mà đáng sợ, nhìn chúng cô phát run phải không? Bọn trẻ con chẳng có đứa nào dám dừng chân trước chuồng chúng. Trước những con thú dữ thế này, con người luôn luôn trở nên nhu nhược, khiếp phục... Những thay đổi này hoàn toàn nhờ vào mỗi tuần ba túi thịt người của cô, ba túi thịt người đáng giá bằng ba túi bạch kim...

Cô chuyên gia chỉnh dung phát hiện ra hai con vật kỳ dị này đang liếc mắt nhìn nhau, một con đầu hổ mình sư tử, một con đầu sư tử mình hổ, giống như con quái vật đã từng xuất hiện trong giấc mơ của cô, lại là một sự tái hiện của định mệnh. Quá khứ là sự tái hiện lịch sử, lần này lại là sự dự cảm tương lai. Những ngón tay run run, cô gấp tập album ảnh lại. Tôi vĩnh viễn không bao giờ lật lại cuốn album ảnh này nữa – cô nghĩ.

- Cuối cùng thì ông là ai?

- Tôi là kẻ thù đáng yêu của cô, là người bạn nhưng rất hận cô.

Cô chuyên gia chỉnh dung nhìn nền đất tương đối sạch sẽ, khóc và nói:

- Nếu ông muốn tôi nằm xuống đấy, tôi không hề cự tuyệt đâu!

Hình như lão già đã bị câu nói này làm cho cảm động, nói:

- Cuộc đời này còn lại của tôi, chẳng bao giờ tôi làm tình với giống cái của con người nữa đâu!

- Ông sợ tôi đái vào mặt ông? Cô cười hỏi một cách ác độc.

- Tôi đang còn giữ tấm ảnh cô đái vào mặt ông ta ở trong ấy – Lão hất mặt về phía cuốn album đã vàng ố, nói một cách tiếc nuối: Tiếc quá, lúc ấy không có ảnh màu.

- Tôi rõ rồi!

- Cô có thể lấy nó đi, coi như là con trai tôi tặng một món quà cho cô vậy.

Cô chuyên gia chỉnh dung đưa tay vuốt vuốt cái bìa bằng vải của cuốn album, nụ cười bình tĩnh đã trở lại trên gương mặt cô.

Tên trộm đã lột xong da con hổ. Nếu không vì không muốn làm rách vùng da đầu và da đuôi của con hổ, có lẽ công việc đã kết thúc sớm hơn. Bây giờ chúng tôi dùng mắt để tiễn đưa anh ta, dõi theo cái bóng xiêu vẹo vì tấm da hổ quá nặng đeo trên lưng lặng lẽ biến vào bóng tối của những tán cây.

Màn đêm âm u. Tiếng gà ở ngoại ô đã gáy lần thứ hai.

7.

Người ấy đang quỳ dưới đất, đầu ngẩng lên, trên khuôn mặt trắng bệch có hai điểm đen, đó chính là đôi mắt. Râu anh ta đã đâm ra khỏi lớp vôi trên mặt, còn cái lỗ giữa hai hàm râu, chính là cái miệng của anh ta.

- Thầy Trương, chị Ngọc Thiên... Hãy nghĩ cách giúp tôi với!

- Trời ơi! Thầy giáo Phương! Thế không phải là anh đã chết rồi sao? Lý Ngọc Thiên kêu lên sợ hãi và

đầy kinh ngạc – Không phải là tôi đã đem anh đặt vào tủ lạnh rồi sao?

Trương Xích Cầu ép sát người vào góc phòng, lưỡi cứng đờ, môi trắng bệch, nhắc lại câu hỏi của vợ như một cái máy:

- Trời ơi! Thầy giáo Phương! Thế không phải là anh đã chết rồi sao?

Anh nhìn thấy anh ta rất khó khăn lùi từng bước, lùi ra đến tận ngoài cổng, toàn thân đầy vôi nhưng che lấp không nổi những luồng run rẩy và nỗi lo lắng sợ hãi vẫn biểu lộ trên khuôn mặt. Rồi bỗng nhiên từ hai cái lỗ đen đen mà được con người gọi là đôi mắt ấy, có hai dòng nước chảy ra, nó vàng hơn so với thạch cao trắng. Cô chuyên gia chỉnh dung đau xót thở dài. Người chết cũng không chịu nổi sự oan ức, người chết chịu oan ức cũng phải rơi nước mắt!

- Thầy Phương à, chiều hôm qua đáng ra tôi phải trang điểm cho anh, nhưng chẳng may là xác của phó cục trưởng Vương đã chuyển đến. Những điều này anh đã biết – Lãnh đạo thành phố đã trực tiếp ra lệnh cho tôi..., đành phải đem anh đặt vào tủ lạnh... Thành thật xin lỗi anh, chúng ta là hàng xóm, anh bỏ quá cho tôi...

- Chị Trương! Người chết xua xua cánh tay được bọc một lớp vôi, nói: - Tôi không có ý đó, thật sự không có ý đó...

Trong lòng cô chuyên gia chỉnh dung dâng lên một cảm giác không vui. Những chuyện kỳ lạ gặp phải

trong mấy ngày mấy đêm nay và công việc bọn bề đã làm rã rời đầu óc và sức lực, cô ta muốn dậy muộn một tí nhưng lại gặp phải con quỷ chết này. Cô ta nghĩ: Tục ngữ có câu “Bà con xa không bằng láng giềng gần, tu ba kiếp mới được ở đối diện nhau”, “Giúp người cũng chính là giúp mình”, “Một lời nói hay ba mùa đông cũng ấm, một lời nói ác hại người còn lạnh đến sáu tháng”...

- Thầy Phương! Thầy chớ có lo lắng - Ngọc Thiền nói với anh - Tục ngữ nói, ăn miếng còn phải biết ăn từ đầu đến gốc, hưởng hỏ việc trang điểm dung mạo lại là một việc trọng đại trong đời của một con người. Anh đến sớm hơn phó cục trưởng Vương, xét về lý phải làm cho anh trước, nhưng tại sao không làm cho anh mà lại làm cho ông ta? Không cần tôi phải nói, anh cũng hiểu rồi chứ?

- Tôi rõ rồi, hiểu rồi. Làm trước hay làm sau đều giống nhau, tôi chỉ là một kẻ bần cùng, một anh giáo trung học kiết xác, có đánh chết tôi cũng chẳng dám tranh với phó cục trưởng, hưởng hỏ ông ta lại là ân nhân cứu mạng của tôi, chuyện này tờ báo của thành phố đã có đăng tin. Lúc ở trên xe, hiệu trưởng nói với tôi là đã nhờ cô chỉnh dung cho tôi là một sự đặc cách, có lẽ là vì hôm qua là ngày thầy giáo,...

- Hôm kia mới là ngày thầy giáo! Từ nãy giờ vẫn ngồi co rúm trong góc phòng, Trương Xích Cầu lên tiếng: - Là ngày làm lễ truy điệu cho anh - Ôi chao! Anh là người chết...

- Người chết thì có gì đáng sợ nào? Lý Ngọc Thiên nhìn chổng trạch móc - Tiến sĩ Âu Dương Sơn Bản nói, giữa sống và chết chẳng có một giới tuyến rõ ràng nào cả. Xem ra anh đang sống, nhưng thực ra có lẽ anh đã chết rồi. Mọi người đều nói là anh ấy đã chết, nhưng anh ấy vẫn đang sống, anh sợ hãi điều gì?

Nỗi sợ hãi của Trương Xích Cầu có lẽ đã được giải tỏa. Chúng tôi nhìn thấy những nét rúm rỏ trên khuôn mặt anh ta đã bắt đầu giãn ra, miệng cũng không còn chảy nước dãi nữa.

- Thầy Phương! Anh về đi, sáng nay tôi sẽ chỉnh dung cho anh! Hay là anh về nhà trước, để thăm Đồ Tiểu Anh và mấy đứa nhỏ, sau khi chỉnh dung chắc là không còn cơ hội nữa đâu! Cô chuyên gia chỉnh dung nói.

- Không! Không!... Tôi không thể gặp cô ấy. Cô ấy sợ tôi...

- Chuyện ấy hoàn toàn bình thường. Người Trung Quốc ta có câu, "người chết như hổ, hổ chết như dê"...

- Sở dĩ tôi sợ anh là vì lý do ấy!

Trương Xích Cầu rời khỏi góc phòng. Giọng anh ta không hiểu vì sao cao vút lên như thế, hình như ngữ điệu của anh ta bao hàm sự khinh miệt của một người đang sống đối với một người đã chết.

- Anh lấy chiếc ghế mời thầy Phương ngồi đi! Lý Ngọc Thiên bảo.

- Không cần đâu! Phương Phú Quý xua tay nói: - Toàn thân tôi đầy vôi, nhớp nhúa lắm, ngay cả tôi cũng ngửi thấy mùi thối của xác chết trên người mình.

Trương Xích Cầu tránh ánh mắt của Lý Ngọc Thiên, nói:

- Anh Phương, anh đừng khách sáo. Hai chúng ta đã từng ngồi với nhau trong một căn phòng làm việc đến vài chục năm nay, chưa bao giờ méch lòng nhau...

- Tôi đã bị nhiễm mùi xác thối trong tủ lạnh...

- Trên các bức tường của nhà chúng tôi vốn đã nhiễm cái mùi ấy từ lâu lắm rồi - Trương Xích Cầu xách chiếc ghế mà từ nãy giờ anh ta ngồi lên, đem đến đặt trước mặt Phương Phú Quý.

Phương Phú Quý cẩn thận đặt cái mông gầy dẹt xuống chiếc ghế. Anh ta nhìn Trương Xích Cầu đang chuẩn bị nấu ăn sáng trong bếp, nhìn Lý Ngọc Thiên đang mang xô nước tiểu của mỹ nhân họ Lạp ra nhà xí... Anh ta nghe bên kia bức vách tiếng học bài đều đều ngái ngủ và có cả tiếng đàn bà khóc thê thiết. Đau đớn quá! Để làm dịu nỗi đau, anh ta đứng dậy, đi một cách rón rén vì sợ những mảng vôi bám trên người đang bắt đầu khô rơi vãi xuống sẽ làm phiền hàng xóm, đi đến bên chiếc bàn nhỏ, cầm lên một cuốn vở bài tập. Vương Đông Hồng - khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt dài dài... Quả là một đứa con gái đẹp, giải nhì cuộc thi học sinh giỏi vật lý toàn thành phố cho học sinh trung học... Trong vở ghi: Độ gia tốc của

trọng lực trên mặt trăng bằng $1/6$ trái đất. Một sợi dây ở trái đất treo một vật nặng 2000 gam, trên mặt trăng sợi dây ấy có thể treo một vật thể nặng nhất là... gam. Dùng sợi dây ấy ở trên mặt trăng kéo trên mặt nước một vật thể nặng 2000 thì độ gia tốc đạt cao nhất là... (không kể ma sát).

Đây là một câu hỏi điền vào chỗ trống khá đơn giản, tại sao Vương Đông Hồng lại không điền được? Học hành gì lạ lòng thế? Với kiểu này, đừng nói là thi đại học, ngay cả thi trung cấp cũng chưa chắc đã đỗ. Thầy giáo vật lý bỗng nhiên nổi giận như thể Vương Đông Hồng đang đứng ngay trước mặt anh... Nhưng lập tức nhớ ra, mình đã là người chết, người chết không có quyền được nổi giận. Tiếp tục lật một vài trang nữa, đôi mắt anh bỗng dưng cay xè và không cầm được nước mắt ứa ra. Chúng chảy thành dòng trên má, tạo thành hai cái rãnh nhỏ trên lớp vôi đã bắt đầu khô. Anh khóc to thành tiếng.

Trương Xích Cầu đã đến bên từ lúc nào, vỗ vỗ vào vai anh, nói với vẻ đồng tình:

- Anh Phương! Anh đã chết, không phải buồn lòng vì chuyện của người sống.

Phương Phú Quý lắc đầu, nói:

- Anh Trương! Tôi cho rằng dù gì thì tôi sống vẫn cứ tốt hơn!

- Điều giống nhau cả, lo nghĩ mà làm gì. Anh chết rồi, hai lớp của anh do tôi phụ trách. Anh chết là hết

nợ, dồn trách nhiệm lại cho người sống. Sáng mai tôi sẽ từ chức, chắc là tôi sẽ kiếm một việc gì đó, như đi buôn chẳng hạn, nếu không tôi sẽ giống như anh, ngã gục trên bục giảng, thế là hết!

Cô chuyên gia đã đổ mồ hôi quay lại thì nghe Phương Phú Quý đang la to:

- Tôi không chết! Tất cả là do hiệu trưởng không cho tôi sống! Tôi chưa đến năm mươi tuổi, tôi còn có vợ con. Trường đang xây lại cơ xá, tôi muốn sống trong nhà mới. Đời tôi chưa hề được ăn một miếng thịt lợn cho ngon, chưa hề được uống một cốc rượu Mao Đài, chưa hề được ăn một miếng hải sâm nào!

Anh đang ngồi trên ghế. Do vận động quá nhiều nên từ mặt anh, mấy mảnh vôi rơi ra, để lộ lớp da mặt vàng khè, xanh lét. Một cách vôi vàng, anh nhặt mấy mảnh vôi lên, áp trong lòng bàn tay, gương mặt tỏ vẻ có lỗi:

- Xin lỗi! Xin lỗi...

Cô chuyên gia tỏ ra vô cùng độ lượng:

- Ôi chao! Đáng thương quá! Các thợ giảng của các anh đáng thương quá! Nhưng mà trong tất cả chúng ta, có ai không đáng thương nào?

Rồi nước mắt ứa ra, cô nằm úp mặt xuống giường, khóc nức.

- Chị Ngọc Thiên! Chị đừng quá thương tâm như thế. Tất cả là do tôi không tốt. Khi còn sống, tôi đã từng làm phiền hai người, chết rồi mà vẫn cứ tiếp tục

làm phiền. Nhưng chẳng qua cũng chỉ lần này thôi. Chị à, tục ngữ có nói, giúp người thì giúp đến cùng, đưa khách đưa đến tận nhà. Tôi chạy từ "thế giới mỹ lệ" đến đây, trở về không được nữa rồi. Hay là thừa lúc trời chưa sáng, trên phố ít người, chị đưa tôi về đó nhé... Chị có chìa khóa cổng mà!

Cô ta bò dậy, lau nước mắt nói:

- Anh Phương! Đàn ông các anh sướng thật, không biết những chỗ khó xử của đàn bà chúng tôi.

Nếu lúc ấy Đồ Tiểu Anh không khóc, cô chuyên gia sẽ thừa lúc bình minh còn ít người đi lại mà đưa Phương Phú Quý trở về nhà tang lễ, đến sáng thì rửa mặt, cạo râu, đánh một ít phấn màu trên mặt cho anh ta để buổi sáng hôm ấy, quan khách và thân thích đến chia tay và cuối cùng là mở lò thiêu xác đẩy vào - một bộ phận biến thành tro để làm vò, một bộ phận biến thành hơi, bay lên không trung, gia nhập vào sự vận động vô cùng của thế giới vật chất - Nếu Đồ Tiểu Anh không khóc, tất cả sẽ kết thúc! Nếu Đồ Tiểu Anh khóc, song tiếng khóc của cô ấy không xuyên qua tường để vẳng đến tai anh ta, tất cả đã kết thúc!

Tiếng khóc của Đồ Tiểu Anh đã xuyên qua tường và vẳng đến tai không bị vôi bột kín của Phương Phú Quý... Chúng tôi thấy người kể chuyện bị một chiếc dây thừng cột vào cổ - Chắc chắn là anh ta không thể trốn chạy được, đành phải tiếp tục ăn phần. Anh ta đang ngồi trên thanh gỗ bắc ngang, thở dốc và tiếp tục câu chuyện:

- Các anh không biết chỗ khó xử của đàn bà chúng tôi... Cô chuyên gia nói.

Tiếng nước sôi đang reo trong chiếc bình thiếc trên bếp. Đồ Tiểu Anh đang khóc.

- Tôi biết... - Phương Phú Quý ôm đầu nói - Vợ tôi đang khóc. Cô ấy cả đời chưa được ở trong căn phòng đàn ông, cô ấy chưa hề được uống một cốc rượu Mao Đài nào, cô ấy chưa hề được nếm mùi gan lợn... Cô ấy rất thèm được ăn một bát sủi cảo có nhân thịt bò... Tôi không thể chết, không thể chết... Tôi muốn cô ấy được uống rượu Mao Đài, ăn gan lợn, ăn sủi cảo với thịt bò!!! Cô ấy còn được ở một căn phòng mới!!!

Anh ta không nói nữa mà đang gào thét. Trương Xích Cầu ôm lấy đầu, bịt tai.

- Tôi phải đi gặp hiệu trưởng, cho ông ta biết rằng tôi chưa hề chết. Tôi cần tiếp tục nỗ lực công tác, tôi cần được tăng lương, cần được bình bầu là giáo viên dạy giỏi để cho cô ấy...

Cô chuyên gia chỉnh dung thở dài, mang ra một bát cháo gạo đưa cho Phương Phú Quý, nói:

- Anh Phương! Chắc anh đã đói rồi, ăn một chút rồi nói chuyện sau.

Phương Phú Quý đỡ lấy bát cháo. Tình hình đã trở nên phức tạp vô cùng.

- Anh nói anh chưa chết cũng được, đã chết cũng xong; đang chết mà sống cũng được, đang sống mà

chết cũng không sao – Cô ta nói – Nhưng chuyện của anh không đơn giản. Toàn thành phố đã biết anh chết, người trong nhà tang lễ biết anh đã chết, toàn trường biết anh đã chết. Đồ Tiểu Anh và Phương Long, Phương Hồ cũng đã biết anh chết, do vậy mà anh không sống được nữa rồi!

- Không! Tôi phải sống và tôi phải đến trường...

- Không được đến! Trương Xích Cầu nói: - Anh đến, trường sẽ đại loạn, việc học của học sinh sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng. Lúc này, trường đang cần tất cả học sinh biến đau thương thành sức mạnh, lấy thành tích học tập để an ủi vong linh của anh. Hiệu trưởng đã từng nói với học sinh rằng, mỗi một em đậu vào đại học chính là một vòng hoa dâng cho thầy giáo Phương, vòng hoa ấy đẹp nhất, có ý nghĩa nhất. Cả trường đang nhờ cái chết của anh mà kêu gọi xã hội hãy quan tâm đến điều kiện sống của thầy giáo...

- Nếu anh không chết mà sống lại, không biết sẽ có bao nhiêu người chịu khổ đây... Lý Ngọc Thiên nói.

- Nếu anh sống mà không chết đi, cư xá mới của giáo viên sẽ chỉ là bong bóng xà phòng... Trương Xích Cầu nói.

Hãy chú ý tiếng khóc của Đồ Tiểu Anh!

Thầy giáo Phương đang đối mặt với một sự chọn lựa vô cùng khó khăn: Sống hay chết?

Nghe nói rằng, có người hỏi Einstein về thuyết tương đối của ông ta là thứ gì? Anh nói với chúng tôi – Einstein

giải thích: Nếu anh đứng ở ga chờ tàu lửa, hai tiếng đồng hồ sao mà lâu; Nếu anh đang cùng với cô gái mình yêu ở bên cạnh nhau, hai tiếng đồng hồ lại vô cùng ngắn!

Căn cứ vào nguyên lý của Einstein, buổi sáng hôm ấy của chúng tôi sao mà dài lê thê.

Trong cái buổi sáng dài lê thê và đau khổ ấy, cô chuyên gia nhớ lại câu chuyện mà lão nuôi thú dữ đã kể. Đã lâu lắm rồi có một người gặp nạn trên biển, bị dạt vào một hoang đảo. Đảo rất lớn, trên đảo toàn là rừng với rất nhiều rắn độc và thú dữ. Người này đang buồn thì bỗng nhiên có một khối cái rất to lớn lặn lẽ tiến đến và đi ba vòng quanh anh ta. Người này quên hết lo buồn, cũng chẳng sợ hãi gì cả, hỏi: - Mi định ăn thịt ta phải không? Xin mời! Con khỉ cái lắc đầu, công anh ta chạy. Người đàn ông này cũng chẳng phản kháng gì, cứ để mặc cho nó chạy đến đâu thì chạy. Con khỉ công anh ta đến một chiếc động đá cực lớn, dưới nền động lót đầy cỏ khô và hoa dại cắm rục rở, trông rất thích mắt. Anh ta đã mệt, ngã lăn ra và ngủ thiếp đi. Không biết bao lâu sau thì tỉnh dậy, thấy con khỉ cái đang nhìn mình đăm đăm. Anh ta nói: - Mi muốn ăn ta phải không? Xin mời! Nó lắc đầu, chạy đi đâu đó, lát sau mang về rất nhiều trái cây, có lê, có chuối, có nho nùi... Điều bộ và đôi mắt của nó muốn nói: - Tôi không ăn thịt anh, làm sao tôi nỡ ăn thịt anh cơ chứ? Nếu muốn ăn thịt anh, việc gì tôi phải mang đến cho anh nhiều trái cây ngon đến như vậy! Đói quá rồi, anh ta chẳng nghĩ ngợi gì thêm nữa, bèn bốc trái cây mà ăn

đến căng bụng. Lúc anh ta cảm thấy khát nước, con khỉ đang dùng một mảnh gáo dừa mang nước đến, nhất định là nước suối vì rất ngọt. Ban ngày khi con khỉ đi tìm thức ăn, anh ta định trốn khỏi hang đá thì phát hiện cửa động đã bị một hòn đá to lấp kín, chẳng hề lay chuyển dưới sức đẩy của anh ta. Con khỉ cái này có sức khỏe chẳng bình thường. Lão già nuôi thú nói: - Nói tóm lại là thế này, ban ngày thì con khỉ đi kiếm ăn, tối về ngủ trong hang. Ngày tháng trôi qua, con khỉ có mang, chẳng bao lâu sinh ra một đứa bé vừa trắng vừa mập. Con khỉ tiếp tục đi tìm thức ăn, nhưng kể từ ngày có con, nó không còn dùng tảng đá lấp cửa động nữa. Người đàn ông ôm con trong lòng, đi dạo lang thang trên đảo, cảm thấy cuộc sống cũng chẳng đến nỗi bi đát. Một ngày kia, con khỉ cũng theo lệ thường lên núi hái quả, con trai cũng đang ngủ, anh ta lại ra ngoài đi dạo. Bỗng nhiên một cánh bướm nhỏ tấp lên bờ. Vừa trông thấy anh ta đã nghĩ ngay là đã có cơ hội quay về với nhân gian. Anh ta chạy nhào đến, nói rõ mọi việc với người chủ chiếc thuyền. Người này tâm địa thiện lương, đồng ý đưa anh ta rời khỏi đảo. Anh ta học tốc chạy về hang đá, ôm đứa con trai đang ngủ lên, chạy lên thuyền. Lúc này đứa con khóc ré lên, anh ta yêu cầu lão chủ thuyền mau mau cho thuyền chạy. Một tiếng kêu đau đớn xé gió vang lên từ trên đảo, và con khỉ đang chạy vụt về phía bờ nước. Đứa con cũng kêu, cũng quẫy đạp và vươn tay về phía mẹ nó. Chiếc thuyền đã rời khỏi bờ. Kể thì chậm mà việc diễn ra thì nhanh, con

khí cái vươn đôi tay dài ngằng ra nắm lấy đuôi thuyền, người đàn ông ôm riết lấy đứa con, còn đứa con thì vươn tay về phía khí cái, miệng kêu: Mẹ! Mẹ! Mẹ! Khi cái nhìn chăm vào mặt người đàn ông, ý của nó là: Mi là đồ vô lương tâm! Bao lâu nay ta lên núi kiếm trái cây, đem nước về nuôi mi. Mi bị bệnh ta tìm lá cây về cho mi uống... Ta đã đem tiết trinh của một đời con gái dâng cho mi, vì mi mà đẻ ra một đứa con xinh đẹp... nhưng mi... đồ vong tình vong nghĩa... Và nó hát!

*Nhớ khi xưa, mi lạc lên hoang đảo,
Toàn thân thương tích, mạng khó bảo toàn.
Ta đây thương mi – con người xinh đẹp,
Đưa mi về hang tìm cách dưỡng nuôi.
Vì mi ta chẳng nệ cây cao vách hiểm,
Tặng mi tiết trinh một đời con gái.
Mi cũng thề rằng bão táp phong ba,
Không thể trở ngăn đôi ta hạnh phúc
Cõi đào nguyên đang vậy gọi thúc giục,
Ngờ đâu gánh giữa đường lại đứt.
Lương tâm mi ở đâu, đồ bội bạc,
Bắt mẹ con ta vĩnh viễn xa lìa.
Chốn nhân gian hỏi có gì là tốt.
Chùa không sư hồ ly bò trên ngói,
Cung điện không người chim chuột dạo chơi.
Rừng sâu lửa cháy động đến đất trời,
Sóng hồ ô nhiễm cá tôm chẳng ở.
Nếu muốn trốn mình mi cứ trốn,
Trả con lại cho ta, đồ khốn!*

Khi hát lại những lời thương tâm này, nước mắt của lão nuôi thú rơi lã chã. Dã thú nằm im lìm, gió xào xạc trên cây, khung cảnh sao mà thê lương.

- Sau đó thì sao? Cô chuyên gia tò mò hỏi.

Kéo vạt áo lên lau nước mắt, lão cất giọng khản đặc trả lời:

- Tiếng ca bi thương của con khi khiến lão chủ thuyền dẫn đo, tiến thoái lưỡng nan. Con khi nói: - Coi như ta đã bị mù khi không nhận ra được bộ mặt thật của mi. Việc đã thế này, mi cứ đi đi. Tục ngữ nói: "Dưa bị chín ép đâu ngọt, trời buộc nhau thì khó thành chồng vợ". Ta chỉ yêu cầu mi trả con lại cho ta.

Đứa con nhìn bộ ngực của khỉ cái, kêu lên thèm muốn: Mẹ! Mẹ! Mẹ!

- Không được! Ta không thể bỏ con ta ở lại được - Người đàn ông nói.

- Mi không thể mất con, lẽ nào ta lại chịu được cảnh mất con sao? Tục ngữ nói: "Con đi đâu thì mẹ theo đó" mà.

- Vì tương lai của con trai, mi hãy thả tay ra, để chúng ta đi thôi!

- Không được! Mi hãy dẫn ta theo, con trai cần có ta!

- Nhất thiết không được. Lẽ nào ta lại để cho mọi người biết là ta đã kết hôn với cầm thú sao? Nhất thiết không được.

Lão chủ thuyền dùng chân đá một chiếc rìu văng tới, nói:

- Này ông! Ông hãy quyết định đi!

Người đàn ông nhặt lấy chiếc rìu, một tay ôm con, một tay giơ rìu lên và chặt thẳng xuống bàn tay đang bám lấy đuôi thuyền của con khỉ. Máu văng tung tóe, một bàn tay đầy lông lá và to lớn rơi xuống sàn thuyền. Con khỉ rú lên đau đớn, ôm cánh tay đứt, lùi về sau mấy bước.

Chiếc thuyền trôi ra xa, hướng về đất liền.

Người đàn ông ôm đứa con quay về quê hương, trong lòng đau xót và hổ thẹn, thề là không bao giờ cưới vợ nữa. Đứa con được năm tuổi, anh ta tìm thầy về dạy. Thành bé thông minh dị thường, chỉ cần liếc qua là đã thuộc bài, học một biết ba, học hết tú tài rồi đậu cử nhân, rồi tiến sĩ, trạng nguyên. Khi trạng nguyên vinh qui bái tổ, cả làng nghênh đón, vinh quang hiển hách vô cùng. Trạng nguyên hỏi về mẹ, ban đầu bố lảng tránh đôi ba phen, sau đành phải nói thật. Trạng nguyên thuê thuyền tìm về đảo hoang, tìm đến hang động, chỉ thấy bộ xương khô mất một tay. Trạng nguyên khóc và mai táng bộ xương cẩn thận. Xong, đập đầu vào đá mà chết...

Trong cái buổi sáng dài lê thê ấy, tâm trạng của Phương Phú Quý cũng rất giống với tâm trạng của người đàn ông một tay ôm con, một tay vung rìu, cũng giống với trạng nguyên ôm một bàn tay của

khí đứng trước thi thể của khí mẹ. Đó là sự lựa chọn khó khăn, sống và chết song toàn là không thể, tục ngữ có nói: “Giữa tay gấu và cá, anh chỉ được chọn một”.

Anh không thể không coi trọng tình cảm thần thánh thiêng liêng giữa khí mẹ và con trai, tình cảm giữa anh và con trai cũng thần thánh, cũng thiêng liêng như thế. Để bảo toàn tình cảm cho mình, anh phải hy sinh đạo đức, để bảo toàn thanh danh nhưng cũng không để mất con trai, anh đã chặt đứt tay khí mẹ. Sự đấu tranh tư tưởng trong anh quả là phức tạp!

Nó là mẹ của trạng nguyên, nhưng nó lại là một con khí. Trạng nguyên khổ sở đi tìm mẹ, nhưng cuối cùng lại tìm thấy con khí. Làm trạng nguyên thì thật hạnh phúc, đỗ trạng nguyên tất nhiên là tiền đồ rộng mở, nhưng liệu dư luận có chấp nhận một quan trạng có mẹ là một con khí không? Việc bố đã chặt đứt tay khí mẹ đúng là tàn nhẫn, nhưng nếu bố không chặt tay mẹ thì sự việc phát triển theo hình thức nào? Sống mà làm trạng nguyên thì quá vinh dự, nhưng một trạng nguyên mà là con của khí thì quá sỉ nhục. Tìm không ra mẹ tất nhiên là đau khổ, nhưng tìm ra mẹ lại phải chết... Cuộc đấu tranh tư tưởng này quả là phức tạp!

Anh cần về với cái chết, nhưng anh không nở rời vợ rời con, anh không quên được rượu và thức ăn. Anh mà sống, anh sẽ làm hại hiệu trưởng, gây khó

khăn cho đồng nghiệp và học sinh. Sống không được mà chết cũng không xong, anh ôm bát cháo ngồi chờ người nghỉ ngơi.

Đôi mắt Trương Xích Cầu nhìn thẳng vào mặt Phương Phú Quý, nói:

- Tôi có một kế sách vẹn toàn , anh nghe nhé!

Trong buổi sáng dài lê thê ấy, chúng tôi đã tự nguyện viết ra một bản hiệp nghị rất chính nhân quân tử:

1. Nhờ cô chuyên gia Lý Ngọc Thiển chỉnh trang gương mặt của Phương Phú Quý - vốn đã giống với gương mặt Trương Xích Cầu - hoàn toàn thành Trương Xích Cầu để trở về trường tiếp tục dạy học.

2. Trương Xích Cầu vẫn giữ nguyên dung mạo của mình đi nơi khác làm ăn buôn bán kiếm tiền.

3. Tiền lương của Phương Phú Quý và tiền lãi do buôn bán của Trương Xích Cầu sẽ được nhập lại làm một, chia đều làm hai phần để trang trải cuộc sống của hai gia đình.

4. Sẽ đặt trong nhà bếp một chiếc giường cho Phương Phú Quý. Phương Phú Quý có thể quay về thăm Đồ Tiểu Anh một cách tự do.

Hiệp nghị viết xong, từ trong phòng tối tăm của Tiểu Cầu và Đại Cầu, tiếng học tiếng Anh vang ra:

- Beef - Thịt bò! Beef broth - Nước hầm thịt bò!
Steak - Thịt bò bít tết!

Chương năm

1.

Chuyện kể rằng, người đàn ông đã giơ cao chiếc rìu chặt đứt bàn tay của con khỉ. Nó rơi xuống sàn thuyền. Cảnh ấy thật thê thảm, chỉ bổ sung thêm mấy điểm:

Bổ sung thứ nhất: Sau khi bàn tay to tướng túm lấy đuôi thuyền giữ lại bị chặt đứt, con khỉ lùi mấy bước đứng trên bờ kêu lên đau đớn, còn người đàn ông thì nước mắt ứa ra. Cho dù là gì, anh cũng sống với nó mấy năm, nó đã sinh cho anh đứa con trai thông minh đỉnh ngộ. Chiếc buồm no gió chạy băng băng về hướng đất liền, tiếng kêu của con khỉ bị tiếng

sóng lẫn át, hòn đảo nhỏ cũng chìm trong sóng nước mịt mù, nhưng cái bàn tay đáng sợ vẫn nằm dưới sàn thuyền. Lão chủ thuyền nói:

- Ông anh à! Đem cái bàn tay ấy ném xuống biển đi. Có một đàn cá đang đuổi theo sau thuyền của chúng ta đấy!

- Không! Rồi anh ta cởi chiếc áo rách, gói bàn tay lại, đem về đến quê hương.

Mười mấy năm sau, con trai đồ trắng nguyên, buộc anh ta phải nói rõ thân thế của mẹ, anh ta lấy một chiếc hộp gỗ được bọc vải điều cẩn thận, mở ra. Bên trong là bàn tay khô của con khỉ. Trạng nguyên đã ôm chiếc hộp này đến hoang đảo để tìm mẹ. Trước khi trạng nguyên tự tử, bố anh ta cũng đã chết. Trong câu chuyện này - chết - đã trở thành cách thức giải quyết vấn đề một cách viên mãn.

Bổ sung thứ hai: Trước khi hiệp nghị cải biến dung mạo hoàn thành, Lý Ngọc Thiên đã mang đến cho Phương Phú Quý một bát cháo gạo. Anh ta đưa đôi tay run run đón lấy. Mùi thơm của cháo gạo xộc vào mũi, mấy ngày liền không một hạt gạo, không một giọt nước nào vào bụng, không ngủ thấy mùi thức ăn chốn nhân gian, anh cảm thấy bụng đói cồn cào, vấn đề sống chết tạm thời bị gạt ra phía sau, việc cấp thiết nhất là phải húp cháo. Cách anh húp cháo như hổ đói lâu ngày lưu lại ấn tượng rất lâu trong tâm thức của cô chuyên gia chỉnh dung và chồng cô ta. Cháo gạo

rất nóng khiến lưỡi và miệng anh phồng rộp cả lên. Ngậm cháo đầu tiên trôi xuống bụng, dạ dày anh co bóp dữ dội, mồ hôi chảy đầm đìa trên mặt, từng lớp vôi vữa ra, lở lói trên người, trên mặt anh, có mảnh rơi ngay vào bát cháo và bị anh húp trôi vào bụng, có mảnh rơi xuống sàn nhà được Lý Ngọc Thiền dùng chổi quét đi.

Bổ sung thứ ba: Trên cơ sở lý thuyết tương đối, Anhxtanh cho rằng, thời gian không phải đơn tuyến, nó có thể là vectơ hướng về phía trước, cũng có thể lùi về quá khứ, có thể thu ngắn nhưng cũng có thể kéo dài – Anh ta bê bát cháo trên tay, húp sột soạt. Cháo rất nhuyễn, gồm mấy hạt gạo và mấy cọng rau xanh. Trong bát cháo xuất hiện gương mặt gầy gò của tay thanh niên mười bảy mười tám tuổi. Thăng bé được giải phóng quân cứu ra từ bom đạn và khói lửa ấy đã trở thành một học sinh trung học. Tuy ăn chưa no, mặc chưa ấm nhưng tinh thần cực kỳ phấn khởi và tràn trề hy vọng. Khi húp cháo, trước mắt anh ta thấp thoáng gương mặt xinh đẹp của cô gái Nga. Tóc cô ta màu hạt dẻ, cổ cao trắng ngần, đôi bầu vú căng tròn, rung rung - Giấc mộng ban ngày này về sau sẽ ứng nghiệm. Con người quá tuổi ba mươi vẫn còn thay đổi, đầu tóc Đồ Tiểu Anh dần biến thành màu hạt dẻ, chiếc cổ Đồ Tiểu Anh ngày càng trắng càng cao, bầu vú Đồ Tiểu Anh dần dần phát triển và đã điển hình cho một bầu vú Nga, to tròn và nặng trĩu. Một người vợ mà có thể

thay đổi hình hài theo sở thích của chồng như Đồ Tiểu Anh quả là hiếm có. Do vậy mà khi nghe tiếng khóc vắng qua từ gian phòng chung vách, dục vọng được sống của Phương Phú Quý đã chiếm thế thượng phong.

Bổ sung thứ tư: Trên tường đang có dán một tờ nhật báo của thành phố đã ố vàng, trên đó có đăng bài viết của tiến sĩ Âu Dương Sơn Bản bàn về vấn đề sự chuyển hóa giữa sống - chết và hai sự kiện kỳ lạ mà vị tiến sĩ này đã nghe. Một là, chuyện về một người đàn ông ở tỉnh X kết hôn, khi vợ đẻ con, bỗng dưng thân thể anh ta dần dần biến thành đàn bà. Qua giám định của bác sĩ và các nhà khoa học, người ta phát hiện ra anh có cả hóc môn nam lẫn nữ, vừa là đàn ông vừa là đàn bà. Sau khi chịu một số phẫu thuật nhỏ, người này ly hôn với vợ trước và kết hôn với một người đàn ông trung niên. Chẳng bao lâu sau, người này lại có mang và sinh được một đứa con gái. Tóm lại, người này vừa là bố của của một đứa con trai, vừa là mẹ của một đứa con gái. Chuyện thứ hai là, ở nước Mỹ có rất nhiều nam giới tìm trăm phương nghìn kế để được biến thành đàn bà, trải qua mấy ca phẫu thuật thật đơn giản, họ dễ dàng biến thành đàn bà trăm phần trăm (có ảnh đính kèm: trước khi phẫu thuật thì mặt râu ria lởm chởm, quả khế trên cổ to đùng; sau khi phẫu thuật là gương mặt một người đàn bà xinh đẹp, bộ ngực căng tròn và quả khế trên cổ đã biến mất).

Bổ sung thứ năm: Cô chuyên gia chỉnh dung nghiên cứu kỹ khuôn mặt của Phương Phú Quý và Trương Xích Cầu, phát hiện cả hai đều có xương sọ to và cằm thon nhỏ, hai người đều đeo kính cận dày cộp. Chỗ không giống nhau là: Mắt Phương Phú Quý một mí, mắt Trương Xích Cầu hai mí; sống mũi Trương Xích Cầu có một vết sẹo, sống mũi Phương Phú Quý không có. Cô chuyên gia vui vẻ nói: Sửa mắt một mí thành hai mí so với việc đem mắt hai mí sửa thành một mí không biết việc nào khó hơn; thêm vào sống mũi một vết sẹo hay là xóa bỏ vết sẹo dễ... Trải qua phân tích, biến Phương thành Trương là dễ hơn, khỏi phải kéo hai người đến nhà tang lễ, ở nhà cũng làm được một cách dễ dàng.

Bổ sung thứ sáu: Để tạo ra sự giống nhau tuyệt đối, sau khi ăn sáng và trước khi đi làm, Lý Ngọc Thiên đã cạo trọc đầu Phương và Trương, rửa mặt mũi cho Phương. Trong lúc tắm rửa, Phương Phú Quý có vẻ ngại ngùng. Lý Ngọc Thiên nửa đùa nửa thật nói: - Anh sắp sửa biến thành chồng tôi, ngại ngùng cái gì?

Bổ sung thứ bảy: Cô chuyên gia chỉnh dung đến cửa hàng mua hai bộ quần áo màu xanh lục giống hệt nhau. Cô nhân viên cửa hàng nói: Nếu chị già hơn tí nữa, tôi cho rằng chị đang mua quần áo cho hai đứa con sinh đôi lớn xác của chị vào ngày sinh nhật!

Lý Ngọc Thiên nói: Quá đúng!

Bổ sung thứ tám: Sau khi đến nhà tang lễ, Lý Ngọc Thiên đưa thi thể của phó cục trưởng Vương đã được trang điểm bàn giao cho những bộ phận có liên quan. Khi họ chuyển thi thể của ông ta ra đại sảnh chuẩn bị truy điệu, cô ta yêu cầu những nhân viên ở đấy cần phải cẩn thận, khi khiêng thi hài cần phải nhẹ nhàng kéo làm hư hỏng những chỗ trang điểm.

Bổ sung thứ chín: Trường trung học số 8 gọi điện thúc giục nhà tang lễ nhanh chóng hoàn thành công việc chỉnh dung để họ tổ chức lễ truy điệu cho thầy Phương và đưa toàn thể giáo viên, học sinh đến cáo biệt thầy.

Bổ sung thứ mười: Phó chủ nhiệm nhà tang lễ - người đã từng làm tình với Lý Ngọc Thiên trên chiếc giường chỉnh dung, nói với cô ta vào buổi tối: Chị Lý à, tối nay chị làm ngoài giờ để lo liệu cho thầy Phương, vì sáng mai trường đã làm lễ truy điệu cho thầy - Lý Ngọc Thiên nghe xong thì choáng - Nhớ tôi rồi à? Phó chủ nhiệm hỏi nhỏ. Câu hỏi này cô ta không nghe, bởi vì khi trưa, trong lúc về nhà ăn cơm, cô ta đã tranh thủ thay đổi gương mặt của Phương Phú Quý thành Trương Xích Cầu - Hận tôi lắm à? Câu hỏi này cô ta cũng không nghe, nguyên nhân cũng chính là ở trên.

2.

Những phẫu thuật thay đổi gương mặt được tiến hành trong nhà bếp. Giờ nghỉ trưa khá dài là thời gian để làm phẫu thuật. Những chuẩn bị cực đơn giản, chỉ cần dọn dẹp qua loa nhà bếp, đặt một chiếc giường nhỏ, thế là xong. Tiểu Cầu và Đại Cầu buổi trưa không về nhà, ăn ngủ ngay tại trường. Trương Xích Cầu giúp đỡ một số việc vặt rồi vội vàng chạy đến trường trực ban, công việc phẫu thuật chẳng cần phải có người giúp việc – Anh ta vốn muốn xin nghỉ để có thể giúp vợ việc gì đó nhưng cô chuyên gia chỉnh dung bảo chẳng cần thiết, bởi cô ta đã quen với việc làm việc độc lập.

Mọi công việc đã chuẩn bị xong. Để ngăn ngừa mỹ nhân họ Lạp nổi hứng bất thần kêu la inh ỏi làm ảnh hưởng đến quá trình phẫu thuật, Lý Ngọc Thiên đã cho bà ta uống cùng lúc ba viên thuốc ngủ. Chỉ trong nháy mắt, tiếng ngáy như sấm đã vang lên từ trong chiếc giường của bà ta.

Cô chuyên gia chỉnh dung gọi anh vào nhà bếp. Anh ta nhìn thấy cô ta lôi từ trong túi xách màu hồng ra một chiếc chậu men trắng đặt trên bệ bếp, một lọ cồn màu lam nhạt, đổ cồn vào chậu men. Cồn biến thành đậm hơn, xanh hơn trong chiếc chậu trắng. Rất nhiều dụng cụ trắng xanh: dao, nhíp, kim khâu lớn,

kim khâu nhỏ... dần dần nằm đầy trong chậu men, ngập trong cồn. Cái làm anh chú ý nhất là con dao mổ, giống như một chiếc lá liễu, nằm trong cồn xanh xanh nhưng độ sáng của nó vẫn lóe lên, cho thấy nó rất sắc... Cuối cùng là bông băng, bột phấn, chỉ khâu,... lần lượt được đặt lên bàn.

Cuối cùng cô ta đứng vào góc phòng từ từ cởi quần áo, cởi sạch, thái độ không hề ngượng ngập, không hề che giấu. Rõ ràng cô ta không hề coi anh là người sống. Cô ta cởi quần áo một cách từ tốn, từng chiếc từ ngoài vào trong, từ lớn đến bé và cuối cùng, trên người chẳng còn miếng vải nào. Anh cũng chẳng nề hà gì mà không quan sát thật kỹ tất cả các bộ phận trên cơ thể cô ta một cách lạnh lẽ và thích thú, đặc biệt chú ý cái hàng ria mép xanh dờn trên miệng cô ta. Anh quên mất đôi môi dày có hương vị tây của Đồ Tiểu Anh, chăm chú nhìn đôi bầu vú hồng hồng hơi vểnh lên trên của cô ta mà quên mất đôi bầu vú to nặng kiểu Nga của Đồ Tiểu Anh.

Muốn biết mình là gì thì phải so sánh với người khác, cho nên người ta thường nói trẻ con xem nhà mình là tốt nhất, nhưng dần ông thì lúc nào cũng xem vợ người khác là đẹp hơn vợ mình... Phương Phú Quý cũng thế thôi! Anh bình luận.

Sau khi cởi hết quần áo, cô ta bước đến cạnh giường, lôi từ trong túi xách ra một chiếc áo blouse

trắng, vung lên. Chiếc áo bay bay và anh nghĩ thấy một mùi thơm thanh khiết, mùi xà phòng thơm làm thần kinh anh trở nên đỡ căng thẳng. Lúc cúi người để tìm đôi găng tay trong túi, đôi mắt của cô ta hoặc vô tình hoặc cố ý nâng cao lên, giống như những vận động viên điền kinh làm động tác xuất phát trên đường chạy đang chờ tiếng súng lệnh của trọng tài... Nó giống như muốn bay lên bất cứ lúc nào, cũng có nghĩa là cái mắt đang áp sát vào anh và tất nhiên cũng có những bộ phận khác trên cơ thể cô ta đang ở rất xa anh - đây cũng là định luật của vật lý học: Anh được cái gì thì anh cũng phải mất đi một cái gì tương xứng - đầu óc anh rời khỏi thân thể anh, nhưng cái mắt của cô ta thì đang áp sát vào anh - Cũng có thể nói ngược lại mà ý nghĩa không hề thay đổi.

Kỳ quái nhất là điều này: Khi cô ta đứng thẳng trước mặt anh, hầu như anh rất lạnh nhạt, nhưng khi cô ta cúi người, tư thế giống như một mũi tên chuẩn bị bay ra khỏi cánh cung thì anh lại trở nên bồn loạn - cho dù quãng thời gian ấy không quá một giây! Cái thân hình mê hồn của cô chuyên gia củng cố thêm ý thức muốn sống - cho dù có thể đánh đổi quá nhiều - của anh. Cái đẹp ấy là đại diện cho niềm vui, lạc thú trên cuộc sống dương trần này.

Cầm chiếc áo blouse trên tay, cô ta nhìn anh cười nhẹ. Nụ cười đập vào mặt khiến anh cảm thấy

xấu hổ, máu dồn lên làm da mặt căng ra, lớp da vốn bị vôi làm cho nứt nẻ lúc này trở nên đau đớn vô cùng.

Cuối cùng, chiếc găng tay mỏng như cánh ong đã được lấy ra khỏi túi, đeo vào. Mọi việc chuẩn bị đã hoàn tất. Cô ta đang đứng trước mặt anh, gương mặt tươi cười. Giây phút ấy cũng dài lê thê. Anh bỗng liên tưởng đến những diễn viên trên sân khấu Kinh kịch, cũng liên tưởng đến một trang quảng cáo về một thứ thuốc chữa bệnh trĩ ngoại. Cô ta đưa lên một chiếc hộp bằng đồng nhỏ, không biết chứa gì trong ấy nhưng ngoài hộp có khắc một chữ “ruột” to tướng theo lối chữ triện.

“Ruột” trên chiếc hộp của cô ta làm “ruột” của anh quặn thắt, co bóp dữ dội. Anh cảm thấy buồn ỉa vô cùng. Nhớ năm xưa, khi mẹ của thầy giáo vật lý bị miếng bom làm cho lòi ruột ra ngoài, kể từ đó trở về sau, mỗi lần nghe tiếng bom đạn là anh lại buồn ỉa.

- Anh lo lắng à? Cô chuyên gia cười nhẹ, nói: Đừng sợ! Hãy tin vào tôi. Xét về bản chất, chinh dung cho người sống không khác gì cho người chết, chỉ khác là làm cho người sống phải tiêu trùng khử độc, còn làm cho người chết là cất bỏ những chỗ thừa. Hãy tin vào tay nghề của tôi!

Cô ta giơ cao đôi tay cười và nói tiếp:

- Hãy tin vào tay nghề của tôi!

Anh cảm thấy “ruột” của mình đã trở lại bình thường.

- Anh đi nhà xí một tí đi! Cô ta nói một cách ý nhị.

Lúc này, cô ta mới đeo khẩu trang vào, mang tới một chiếc gương nói:

- Soi một tí đi! Sau lát nữa, anh lập tức mang một gương mặt khác. Cho dù tôi có thể làm cho gương mặt anh đẹp lên, nhưng tục ngữ đã nói, người ta chẳng bao giờ chê vùng đất mình sinh ra quá khổ; con không bao giờ thấy mẹ xấu, chớ chẳng bao giờ chê chủ nghèo... Do vậy anh nên nhìn khuôn mặt mình lần cuối...

Trong gương, anh nhìn thấy một đôi mắt nhỏ và dài. Anh thấy ghét cái mí mắt quá dày che lấp đôi tròng mắt. Anh nhìn thấy sống mũi cao và bóng loáng. Anh ghét cái sống mũi này. Anh nhìn thật rõ cái gương mặt ấy lần cuối cùng, cái gương mặt bị vôi bám ăn mòn khiến cho trở nên vàng vọt, nhàu nát; giống như một con ve vừa thoát xác dăm dăm nhìn cái vỏ trên ngọn cỏ của mình.

Trong lúc anh đang chăm chú nhìn khuôn mặt trong gương - tâm điểm là nhìn đôi mắt nhỏ dài trên gương mặt vàng vọt - cô ta đã đến đứng sau lưng anh. Một mùi hương kỳ dị từ đầu tóc cô ta tỏa ra. Anh mê man trong cái mùi hương làm người ta mê hồn táng mặt ấy, mỗi tế bào sống trong người anh đều quấy động. Những lọn tóc rối tung của cô ta phủ lên đầu, lên cổ anh. Rất nhanh, cái da đầu của anh - vừa bị cạo trọc tóc - rất miễn cưỡng dựa vào đầu tóc

ấy. Anh cảm nhận được sự tồn tại vi diệu của đầu tóc cô ấy, so với sự cảm nhận về sự tồn tại của đầu tóc chính mình có lẽ còn thâm sâu hơn. Cái da đầu rất mẫn cảm và da tình của anh bị mái tóc của cô ta trùm lên, ve vuốt và phóng xạ tĩnh điện. A! đây là vật lý học! Mạch máu và chân tóc của anh căng lên, da đầu căng đầy máu. Tất cả những sự thích thú và cuồng loạn đều xuất phát từ sự căng đầy máu này. Anh muốn khóc!

Cô ta nói - Tiếng nói xuyên qua lớp vải khẩu trang dày nên rất đục, nhưng rất sâu:

- Cho dù gương mặt này chẳng là gì cả, nói thực lòng tôi chẳng thích nó tí nào, nhưng phải vớt nó là điều phải suy nghĩ thật kỹ. Tục ngữ nói "gặp việc phải dẫn đo, việc qua không hối hận".

- Tôi không hối hận!

Trong chiếc gương, đôi mắt cô ta sáng long lanh, đối chiếu với gương mặt cô ta, gương mặt anh càng trở nên u ám hơn. Cô ta ra hiệu cho anh đặt chiếc gương xuống. Anh đặt chiếc gương xuống. Cô ấy bảo anh nằm xuống tấm ván được phủ một lớp vải làm giường tạm, anh nằm xuống. Tấm ván kêu lên cọt két. Không sợ. Tấm ván mà không kêu thì thế giới không tồn tại. đừng sợ! Tấm ván này có thể chịu đựng được sức nặng của hai người.

- Nhắm mắt lại đi!

Anh nhìn chiếc cổ của cô ta.

- Nhắm lại đi, để giảm bớt những nỗi đau!

Cổ cô ta có hai ngấn rất sâu.

- Tôi sẽ tiêm cho anh một liều thuốc giảm đau.

Hai cái ngấn trên cổ cô ta như cào xé nỗi đau của anh.

- Anh đang nghi ngờ khả năng tiêm chích của tôi sao? Đừng lo!

Cô ta đưa ống tiêm lên cao, trong đó có chứa một chất lỏng không có màu sắc, trong suốt. Ngón tay của cô ta dẩy nhẹ, mấy giọt nước trào ra khỏi đầu mũi kim đang hướng lên trời.

- Tôi đã từng học một lớp cao cấp về kỹ thuật tiêm chích ở học viện y khoa - Dùng một chiếc panh kẹp lấy một miếng bông đã tẩm cồn, cô ta nói tiếp: Mặt người không khác một cục đất sét, muốn nó thành cái gì thì nó sẽ thành cái ấy. Anh thích nhìn tôi ư? Sau này anh sẽ nhìn thả sức!

Một giọt cồn rơi đúng vào sống mũi, anh cảm thấy có một luồng khí lạnh.

- Anh nhắm mắt lại đi!

Anh đã nghe lời.

Anh cảm thấy mình như một đứa trẻ đang hạnh phúc vùi đầu vào bộ ngực ấm áp và thơm tho của mẹ để chuẩn bị đi vào một giấc ngủ thật say, thật nồng. Những ký ức đã ngủ say bao nhiêu năm qua mơ mơ hồ hồ ẩn hiện trong tâm trí anh.

Anh cảm thấy khó chịu vì mùi vị cay nồng của cồn nhưng đồng thời, mùi cồn trên da mặt anh lại làm sản sinh ra một khoái cảm lạnh mạnh sau khi mạo hiểm - Mạo hiểm và tính dục có một mối quan hệ mật thiết. Nghe nói rằng, người đàn ông sau khi nhảy vào mạo hiểm thì thường phát tỉnh một cách không tự giác - Anh leo lẻo nói với chúng tôi.

- Đừng sợ! Đừng sợ...! Tiếng nói của cô ta như từ trên cao vẳng xuống, mông lung và thần bí, như một thứ thuốc ngủ cực mạnh... Đừng sợ!

Đối môi anh mấp máy một cách vô thức, âm thanh cũng run rẩy một cách không ý thức, hình như đó là những tiếng rên đau đớn lại vừa giống tiếng rên của một đứa bé đang ngậm bầu vú mẹ mà bú ngon lành...

Đột nhiên, một cơn đau đã cắt đứt những cảm giác mơ hồ mật ngọt của anh. Vô số những côn trùng với những chiếc răng sắc nhọn đang gặm nhấm trên da mặt anh... Thuốc giảm đau đã phát huy tác dụng...

- Đau à?

Anh không nói được, bởi da mặt anh đã cứng lại. Cảm giác là da mặt đã rời khỏi thân xác anh và bay đi đâu đó...

- Được rồi! Cuộc phẫu thuật đã hoàn thành!

Thuốc giảm đau chưa hoàn toàn mất tác dụng, miệng không thể thốt thành lời. Anh vẫn cứ nghĩ là

cuộc phẫu thuật vẫn chưa bắt đầu, nhưng tai anh lại nghe rõ lời cô ta nói rõ ràng:

- Xong rồi! Mọi việc đã xong!

3.

Buổi trưa sau khi phẫu thuật ba ngày, cô chuyên gia thông báo: Sẽ cưới băng cho anh. Anh đừng quá xúc động, tôi đảm bảo một cách tuyệt đối là cuộc phẫu thuật đã thành công. Nhưng nếu có gì chưa hoàn thiện cũng chẳng việc gì phải lo lắng, chúng ta còn đủ thời gian để tiến hành điều chỉnh những chỗ chưa thích hợp.

Sống trong bóng tối ba ngày nay khiến tinh thần anh cảm thấy khó chịu. Sau khi phẫu thuật, cô chuyên gia đã cuốn trên đầu, lên mặt anh không biết cơ man nào là băng, chỉ để lại hai cái lỗ mũi cho anh thở và cái miệng để anh ăn cơm. Ăn cơm là một cách hưởng thụ. Trong quá trình đưa cơm vào miệng, những ký ức mờ lung, mơ hồ về tuổi ấu thơ đầy mặt ngọt luôn luôn hiển hiện trong anh. Anh cẩn thận ngồi im, trước ngực được buộc vòng quanh một dải lụa mềm mại mà anh đoán là một dải lụa hoa. Trước khi ăn cơm, cô ta rất cẩn thận cởi nó ra và buộc vào cổ anh, mùi thơm của cơm thịt không lẫn át được mùi hương trên mái tóc của cô ta. Không dần lòng được, anh lí nhí:

- Chị Lý à, chị dùng loại nước hoa gì trên mái tóc thế?

Anh nghe rõ một tiếng cười lãnh đạm. Anh cố nhướn đôi mắt, muốn xuyên qua lớp băng dày để quan sát vẻ mặt của cô ấy.

- Anh đừng cố gắng mở mắt. Tôi đã nói rồi mà, rồi có một ngày anh sẽ được thưởng thức nó một cách trọn vẹn.

Anh khép đôi mắt lại. Một thứ ánh sáng màu vàng xoẹt qua khi đôi mí mắt của anh khép lại trong làn vải băng chặt cứng.

- Bà vợ của tôi hiện có còn dùng nước hoa không, mỹ nhân nước Nga Đỏ Tiểu Anh của tôi ấy mà?

Giọng cô ta có vẻ không bình thường:

- Há miệng ra! Ăn canh gà!

Một cái thìa bằng sứ chui tọt vào miệng anh. Canh gà rất thơm ngon. Lần thứ hai ăn canh gà là một buổi tối. Trong lớp băng kín và dày, anh vẫn cảm thấy ánh đèn điện sáng trưng. Khi cô ta đưa cái thìa lên miệng, anh nghe thấy tiếng nghiến răng, tiếng thở dốc và mùi khét cũng như tiếng kêu gào gừ gừ của cửa hổ và sư tử.

Anh chờ đợi những bữa ăn, anh trông mong cái khoảng thời gian vừa bi thương vừa ngọt ngào ấy, và lúc nào cũng rất ngắn ngủi, còn lại tất cả thời gian lúc nào cũng dài đằng đẵng. Mỹ nhân họ Lạp nằm trên giường kêu la không ngớt, hình như những tiếng

kêu này phát ra là vì anh. Tiếng khóc của Đồ Tiểu Anh lúc to lúc nhỏ truyền qua bức vách, tất nhiên tiếng khóc này phát ra cũng là vì anh. Sáng hôm qua, anh vẫn nghe rõ ràng những lời an ủi vợ con anh bên kia bức vách của hiệu trưởng, bí thư chi bộ, chủ tịch công đoàn trường. Anh nghe lúc được lúc mất lời của họ và của Đồ Tiểu Anh nói về buổi lễ truy điệu của anh, câu này của Đồ Tiểu Anh là rõ nhất: Các ông hãy để cho tôi nhìn anh ấy một lần!

Cô chuyên gia chỉnh dung bảo anh ngồi dậy ngay ngắn trên giường. Chung quanh yên lặng như tờ, chẳng có tiếng chim, ngay cả tiếng rên của mỹ nhân họ Lạp cũng rất nhỏ, tiếng thở của Lý Ngọc Thiển cũng chỉ như gió thoảng. Nhưng từ tiếng thở này, anh cảm nhận được hương vị của cô ta. Đôi tay mềm mại của cô ta đưa đến đâu, anh cảm thấy chiếc đầu của anh như được cởi trói đến đấy. Chúng tôi đã thấy từ trước đó, để chờ đón cái thời khắc ra đời thần thánh của một khuôn mặt mới, để khỏi bị những tác động của khách quan từ bên ngoài đến cái lễ nghi có tính chất tôn giáo này, để đảm bảo sự yên lặng tuyệt đối chỉ cho phép tiếng lồng ngực bị kích động đập bình bình là tồn tại, cô chuyên gia đã cho mỹ nhân họ Lạp uống ba viên thuốc ngủ (nếu cho thêm ba viên nữa là cô ta đã trở thành kẻ mưu sát). Đôi tay khéo léo và mềm mại bắt đầu mở những vòng băng, từ sau ra trước, từ trước ra sau, từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên..., động tác chuẩn xác đến từng li từng

tí, tiếng băng bị kéo ra nghe lách tách cũng rất đều đặn... Anh nghĩ đến những tiếng kêu của khung cửu ngày xưa mẹ anh ngồi dệt vải... Anh nghe rõ tiếng nhịp tim của cô ta, cảm nhận được tốc độ dòng máu chảy trong người cô ta - Cô ta cũng nghe rõ tiếng tim tôi đang đập rộn rã, hồi hộp. Khi mảnh băng cuối cùng sắp bị lột khỏi mắt tôi, trong chớp mắt, tôi nhìn ra một cách rõ ràng não bộ của cô ta đang rung động, và trong cái chất trắng đục ấy, có mấy dòng chữ thoát ẩn thoát hiện.

- Tôi đã nhìn thấy rõ suy nghĩ của cô!

Đó là những dòng chữ: Thương đế bảo hộ! Mong được thành công! Thắng bại là lẽ thường của binh gia!

Tay cô đang run rẩy. Ánh sáng chói lọi xuyên qua lớp băng vải cuối cùng, xuyên qua mí mắt. Tôi đã nhìn thấy hình dáng mờ ảo hồng hồng của cô và tất nhiên, những gì bên trong người cô thoát trở nên mơ hồ.

Động tác cuối cùng rất cẩn thận, cô cũng chẳng dám thở nữa. Người đẹp họ Lạp đang ngáy, sư tử và hổ đang kêu gào, tiếng ve trong sân vườn trường trung học số 8 vang lên rộn rã.

Lớp băng cuối cùng đã được bóc ra, anh cảm thấy một cơn gió mát rượi thổi ập đến. Cảm giác này rất thư thái, cũng làm cho người ta giật mình. Anh nhìn thấy một niềm vui không bờ bến đang nhào lộn trong não bộ của cô ta; những dòng chữ cũng đang nhảy múa.

Anh cho rằng, sự biểu hiện tình cảm của cô ta có phần thái quá.

Anh cảm thấy da mặt mình rất mỏng, rất non; giống như một con ve mới lột xác.

- Anh... anh mở mắt ra đi! Tiếng của cô chuyên gia rất nhỏ, rất thoảng, nghe như một tiếng khẩn cầu, vừa như một mệnh lệnh êm dịu. Da mặt của anh cảm nhận được hơi thở khi cô ta nói phát ra, điều này chứng minh là nó rất mỏng, rất non và cực kỳ mẫn cảm. Nó là một thứ bảo bối mà nhiệm vụ của anh là phải bảo vệ nó, suốt cuộc đời này anh không thể giã bỏ khỏi trách nhiệm nặng nề này.

Nhịp tim của cô ta kêu gọi tôi mở mắt. Tùy theo những vòng băng được mở ra, tâm trạng và mạch máu của cô ta mà anh nhìn thấy được đã dần dần biến mất, đứng trước mắt anh bây giờ là nhục thể, là hàng ria mép màu xanh lục, là toàn thân phủ một lớp lông mịn màu vàng, là chiếc móng tròn sáng loáng đã từng hiện ra trước mắt anh của cô ta - Trước đấy không lâu, tôi đã từng dùng những dòng chữ tương tự như vậy để nói với học sinh về cảnh tượng bom nguyên tử nổ. Tôi nói: Một quả cầu lửa rực rỡ sáng loáng từ từ bay lên, nhưng nó không phải là mặt trời!

- Anh...anh đã có thể mở mắt ra!

Cô chuyên gia nói với tôi. Nhưng trong thời khắc ấy, việc gì tôi phải mở mắt ra nhỉ? Trong những ngày sau này, thầy giáo vật lý vẫn cứ hoang mang giải đáp

câu hỏi rất khó này. Vì cớ gì mà tôi vẫn cố trì hoãn việc mở mắt của mình nhỉ? Hay là tôi sợ rằng nếu mở mắt ra, tôi sẽ đánh mất một cái gì đó? Đúng vậy! Cho dù là một cặp mông đẹp đến mức độ nào cũng không thể thay thế được những hồi ức về dung mạo ngày xưa của mình.

- Tôi cho rằng... chúng ta đã thành công... Tôi van anh, anh hãy mở mắt ra! Lý Ngọc Thiên cầu khẩn, van nài: Anh sợ cái gì nào? Người bị che ánh sáng lâu ngày đâm ra sợ ánh sáng, tôi hiểu anh. Nhưng tục ngữ nói, đậu phụ đã làm xong thì phải bán ngay; con đẻ ra thì phải lo nuôi nấng; vợ vào cửa phải lo gặp chồng; điều đã làm xong thì phải để cho nó bay... Anh hãy mở mắt ra đi!

Không còn lý do nào để tôi không mở mắt nữa rồi. Tiếng khóc vừa rất quen vừa rất lạ của ai đó xuyên qua tường làm rung động màng nhĩ tôi. Đúng rồi! Đúng như câu nói cửa miệng tôi từng nghe ở Lý Ngọc Thiên: Là phúc mà không phải là họa, là họa thì chạy đâu cho thoát?

Thầy giáo vật lý - rất giống những người di viếng một anh hùng hoặc một nhân vật vĩ đại nào đó - rất từ từ, rất chậm chạp nhướn mí mắt lên. Trong khoảng thời gian dài dằng dặc này, anh ta nhận ra sự thay đổi cực kỳ tinh tế: mí mắt trên hình như đã ngắn hơn, hốc mắt hình như to hơn, những bộ phận vốn bị mí mắt trên che khuất lúc này đã trực tiếp tiếp xúc với không

khí. Người ta thường nói, nhân cầu không bao giờ bị lạnh làm cho nứt nẻ, nhưng nhân cầu vẫn có thể cảm thấy lạnh.

Một luồng sáng từ thân thể cô chuyên gia đập vào mắt tôi. Hàng ria xanh trên miệng cô ta rung rung ẩn tàng những ý tứ thâm sâu. Cô ta vẫn mặc chiếc áo blouse dường như vĩnh viễn không nhiễm bụi trên người, trước ngực có bốn chữ màu đỏ “thế giới mỹ lệ”. Cô ta lùi về sau một bước, kêu lên. Tiếng kêu này có thể phiên âm thành “Ai da!” hoặc “A ha!”, vốn là tiếng kêu thỏa mãn của con người trước một thành công nào đó mà không thể kiềm chế được. Cô ta đưa mu bàn tay quét ngang miệng, nước bọt thấm ướt một vệt dài trên mu bàn tay, nước mắt cũng lưng tròng, rơi xuống đôi gò má đầy lông vàng.

- Thành công rồi, Phương... không!... Anh đang mang danh là chồng tôi, nhưng thân xác anh là thầy Phương, tôi phải xưng hô với anh như thế nào cho hợp lẽ đây?

Cô ta hoa chân múa tay nói huyền thuyên, lôi anh ta đến chiếc tủ quần áo đen bóng đứng ở góc tường mấy chục năm nay, trước chiếc gương hình bầu dục khiến người ta dễ sản sinh nỗi niềm hoài cổ, ở trên chiếc gương còn treo một khung ảnh đã ố vàng, tám ảnh chụp thầy giáo Trương Xích Cầu và Lý Ngọc Thiên ngày cưới. Trong ảnh, Lý Ngọc Thiên thật đẹp nhưng sắc mặt u buồn; chắc có lẽ cô ta suy nghĩ đến cảnh

tượng lúc cô ta nhảy sông, cũng có thể cô ta đang hoài niệm bàn tay với những ngón tay kẹp hai đầu vú hồng hồng của cô ta trong khi hoa thạch lựu đang nở rộ... Thầy giáo vật lý cũng rất đẹp trai, tóc rẽ đường ngôi ở giữa, bóng mượt, vành tai vĩnh lên như tai thỏ. Cô ta và anh đứng trước gương, giọng nói cô ta hết sức cảm động:

- Anh xem đi, đẹp quá!

Thầy giáo vật lý khiếp đảm nhìn vào gương, như bị một cú gậy giáng vào đầu, mắt hoa lên, hai tai lủng bùng, toàn thân run rẩy... Sau đó anh ta lại gặp phải cảm giác đã từng gặp: bụng đau dữ dội và buồn ỉa.

Thầy giáo vật lý nhìn thấy gì trong gương? Không cần anh ta nói, chúng tôi cũng biết, vì chúng tôi rất bình tĩnh. Chúng tôi cảm thấy người kể chuyện và những nhân vật cả nam lẫn nữ dưới ngòi bút của anh ta đều mắc phải một cái tật gọi là "sự việc chẳng lấy gì làm lạ nhưng cố tình khuếch đại đến độ khó tin". Phương Phú Quý rõ ràng đã biết và đã tự nguyện hy sinh gương mặt của mình để biến thành Trương Xích Cầu. Chúng tôi cũng biết quá rõ đôi mắt lớn đẹp hơn đôi mắt tí hí; có vết hằn trên sống mũi để làm cho người ta chú ý hơn là không có, có khi nó tạo nên cái đẹp của sự lệch chuẩn. Huống hồ qua việc thay đổi dung mạo này, Phương Phú Quý đường hoàng hưởng thụ những quyền lợi của mình. Tục ngữ nói, sinh mệnh là đáng quý nhất. Anh đánh đổi một gương mặt xấu để có gương mặt đẹp hơn, lại

đảm bảo được cái sinh mệnh quý giá của mình; tục ngữ cũng nói, cái giá của tình yêu cũng được nâng cao. Anh hy sinh cái mặt xấu xí để chiếm lĩnh tình yêu của bao nhiêu phụ nữ - chính là sự thêu hoa trên gấm, những chuyện tốt đẹp đang chờ thầy giáo vật lý ở phía trước, anh hà cớ gì phải biến nó thành bi kịch như thế? Toàn thân run rẩy là cái quái gì hả? Bụng đau nhói và buồn ỉa là vì sao?...

Lúc này chúng tôi đã trông thấy người ngồi trong chuồng sắt đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật, bụi phấn vương hai bên mép trông giống như những sợi râu trắng xanh. Trong gương, anh trông thấy một khuôn mặt giống hệt quả trứng gà luộc đã bóc vỏ, sự kinh sợ đã dâng lên đến cực điểm - sự kinh sợ luôn gắn liền với tính dục - Đây là tôi sao? Đây là anh ta sao? Tôi là ai? - Cái khuôn mặt trẻ măng thật không hợp tí nào với cái thân xác đã biểu lộ rõ dấu vết của tuổi già ở dưới...

Thời tiết lúc này rất ẩm, thậm chí có nóng một chút, người kể chuyện có thể cho chúng tôi thấy toàn bộ thân thể của anh ta bất kỳ lúc nào. Thầy giáo vật lý đang mặc chiếc áo cộc tay, cúc áo trên cùng không cài, hạt cúc thứ hai đã đứt chỉ và rơi mất trong mấy ngày vật vã, do vậy mà trong chiếc gương hình bầu dục đang hiện rõ một gương mặt trẻ măng, chẳng có nếp nhăn nào, bóng mượt, mồm mỉm, hồng hào nhưng phần dưới là một thân hình nhão nhèo, gầy gò từ cổ trở xuống, vôi dính bết bết (trước khi phẫu thuật, Lý

Ngọc Thiên đã tắm cho anh ta, song không thể nào tẩy hết vôi), lại còn có cái vết hầu to tướng, mạch máu nổi xanh rờn trên cổ, trên mu bàn tay và cánh tay, nếp nhăn ngang dọc trên bụng... Cái gương mặt xinh đẹp ấy lại có đôi mắt to tròn hai mí, sống mũi có một vết sẹo nhỏ trông rất ngộ nghĩnh, một cái miệng rộng thật kêu gọi...

Thầy giáo vật lý nhảy mấy bước để tránh khỏi chiếc gương. Anh ta không thể đứng mãi trong căn phòng chật chội này, cũng chẳng muốn đến gần chiếc giường của mỹ nhân họ Lạp - thuốc có thể làm cho bà ta ngủ say song không thể ngăn cản bà ta chép chép miệng và nghiêng răng trề trọc. Anh ta cũng chẳng muốn đến phòng của Tiểu Cầu và Đại Cầu - đây là lãnh địa của cậu học sinh sắp tốt nghiệp trung học và cậu học sinh lớp chín. Thi đại học và trung học là sự kiện thần thánh, bất khả xâm phạm. Hay là chạy ra đường? Hay là đến trường trung học? Sự dững cãm này chưa được nhen nhóm! Anh ta chỉ còn biết quay trở lại nhà bếp theo cái lối đi chật chội dẫn ngang qua chiếc gương hình bầu dục... Những vật dụng như chiếc chậu men trắng, lọ cồn màu lam nhạt, những dao, nhíp, kéo, chiếc ống tiêm chứa chất nước không màu... đều biến đâu mất. Có lẽ nào nơi đây đã từng diễn ra một cuộc đại phẫu thuật? Trên bàn lúc này có hai con dao chặt thịt to tướng, bột mì đầy ắp trong thùng, gạo ở trong xô, chiếc bếp ga tắt ngấm... Có lẽ nào tất cả

đều là mộng ảo? Chỉ có chiếc giường tạm ghép bằng mấy mảnh ván là còn tồn tại, tiếng cọt kẹt của nó là tồn tại và đã từng có một tiếng nói ấm áp vang lên trong đầu óc anh:

- Giường mà không kê là anh không tồn tại. Đừng sợ! Nó có thể đỡ nổi sức nặng của hai người!

Cô chuyên gia chỉnh dung đang điềm nhiên quần dải băng và đi vào nhà bếp. Việc làm của cô ta khiến anh liên tưởng đến việc người ta cứ lần theo sợi dây buộc cổ chó ắt sẽ tìm ra chó. Gương mặt đỏ như hoa đào của cô ta như ngấm thông báo với anh rằng: Tôi rất vui! Tôi phấn khởi vô cùng!

Quả thực, cô ta đang cầm dải băng đã quấn lại trong tay, đi đến trước mặt anh, tinh thần rất kích động, nói:

- Tôi rất vui! Tôi phấn khởi vô cùng!

Sau này, cô ta nói với anh rằng, trong những điều kiện vô cùng giản đơn như vậy mà cuộc phẫu thuật lại thành công ngoài sức tưởng tượng, tất cả đều vượt qua mơ ước của cô ta. Có điều da mặt hơi non, có thể không chịu nổi mưa táp nắng soi, nhưng đó chẳng qua là chuyện nhỏ. Người ta thường nói: Thoát khỏi nhục thân thì biết hết mọi chuyện, gặp phong ba tất sẽ cứng cáp lên!

- ... Nhưng mà, bắt đầu từ hôm nay, tôi xưng hô với anh như thế nào cho hợp lẽ đây? - Cô chuyên gia xoa tay, nói rất khó khăn: Gọi anh là thầy Phương,

nhưng rõ ràng mặt anh không phải là thầy Phương; gọi anh là anh Cầu, nhưng rõ ràng thân thể và trái tim anh không phải là của Trương Xích Cầu ...

Có lẽ anh cũng đã cảm nhận ra việc này là rất phức tạp. Tất cả mọi chuyện, bao gồm khói lửa trên cánh đồng nhiều năm về trước, cả việc theo đuổi Đồ Tiểu Anh trong thư viện, cả việc ngã gục trên bục giảng, ngay cả việc mới xảy ra là cái mông tròn vo và sáng loáng của Lý Ngọc Thiên... đều trở nên mơ hồ, hư hư thực thực, như mộng như ảo. Thế giới này quả thực là đã phát sinh những chuyện hoang đường như thế hay sao? Một thầy giáo vật lý đã chết lại chạy trốn khỏi nhà tang lễ, giữa đường rơi xuống hố vôi, trèo lên và chạy về nhà đồng nghiệp, thay đổi dung mạo. Lẽ nào lại có chuyện ly kỳ và hoang đường như trong truyện Liêu Trai như thế?

Thầy giáo vật lý dùng răng cắn lấy đầu lưỡi. Đầu lưỡi bị đau nói với anh ta: Tất cả không phải là mộng! Anh ta dùng tay sờ soạng tất cả những bộ phận trên cơ thể mình, chúng nhột nhột nói với anh ta: Tất cả đều là thực! Đột nhiên anh nghĩ ra một cách kiểm định sự chân thực bằng cách vi phạm đạo đức: Ôm lấy cô chuyên gia trước mặt mà hôn! Nếu trong việc ấy mà tôi có thể tìm thấy một chút khoái lạc, điều đó chứng minh đích thực là có một thầy giáo vật lý tên Phương Phú Quý đã từng tồn tại và vẫn đang tồn tại, chẳng qua có khác một tí là tôi đã thay đổi dung mạo mà thôi.

Giống như một người thực hiện hành vi ăn cắp lần đầu tiên trong đời, anh ta bước về phía trước mấy bước. Có một lực đẩy vô hình từ phía sau lưng anh ta.

Hàng ria mép xanh xanh của cô ta đang hấp dẫn tôi!

Anh ta thô lỗ ôm choàng lấy cô chuyên gia chỉnh dung. Cô ta la lớn:

- Đồ Tiểu Anh đến kìa!

Như một mũi tên, anh vọt về vị trí cũ, cảm thấy vô cùng hổ thẹn với chính mình. Ngay lúc ấy, anh quên phắt rằng dung mạo của mình đã thay đổi, tòa án đạo đức bắt đầu thẩm định: Mày có đáng sống không? Lòng mày đã sản sinh những tà niệm như thế, liệu mày có xứng đáng với những nỗi đau khổ của vợ mày không? Mày còn mặt mũi để nhìn mặt người đồng nghiệp thân thiết Trương Xích Cầu không? Mày không biết nguyên tắc đạo đức “đừng bao giờ sàm sỡ vợ bạn” sao?

Những lời thẩm vấn này nghiêm khắc quá! Mồ hôi anh ta chảy đầm đìa trên làn da mặt mỏng tang. Lý Ngọc Thiên cười hi hí, bước đến bên cạnh, nói:

- Anh mang cái mặt của chồng tôi, nhưng lòng anh thì đang đặt trên thân thể Đồ Tiểu Anh, đúng không?

Cô ta ôm lấy mặt anh, nhìn thật kỹ như nhìn một bảo bối:

- Anh đừng bị kích động quá! Gương mặt này cần phải có một thời gian để ổn định. Cười, khóc, nói...

đều có thể làm cho nó biến dạng! Đôi mắt cô ta biểu hiện một thứ tình cảm của phụ nữ đã có tuổi dành cho một cậu bé vừa mười bảy mười tám, thương xót và thông cảm: Tôi sẽ hôn anh đây, cho anh một chút hơi sức!

Anh cảm thấy đôi môi cô ta mềm ấm đến độ thiếu chân thực, rất nhẹ nhàng hôn vào trán anh, rồi nhẹ nhàng hôn vào mắt trái, mắt phải anh, mũi anh và cuối cùng, rất nhẹ nhàng hôn vào môi anh.

Miệng cô ta toát ra một thứ mùi vị có thể kích động ý thức ham ăn của con người khiến anh ta muốn nhai, muốn nuốt lấy nó. Trong khi thầy giáo vật lý bị cái mùi giống như mùi thịt gà hầm ấy kích động, hai bên khoe miệng động đây khiến anh ta cảm thấy đau nhói.

Trước khi kết thúc đoạn này, cô chuyên gia chỉnh dung lông thầy giáo vật lý đến chiếc gương hình bầu dục cổ kính lần thứ hai, khuyên anh ta đừng có nói năng gì nhiều mà hãy nghiêm túc, thành khẩn nhìn nhận gương mặt mới này, đồng thời hy vọng anh ta hãy đối chiếu gương mặt mới của mình với gương mặt người đàn ông trong tấm ảnh cưới và tìm ra sự khác biệt, nếu có thì ngay lập tức phải tiến hành chỉnh sửa.

Anh bắt buộc phải đối diện với thực tế: Phụ thuộc vào sự sống của đôi mắt hai mí, cặp mắt to, cái mũi có vết sẹo nhỏ và nước da mặt nõn nà, tất cả những ký ức về ngày xưa cần phải được giữ kín trong lòng.

Trong quá trình ấy, nếu có đoạn hồi ức nào may mắn nổi lên thì nó cũng sẽ giống như những bông hoa đang cắm trong lọ, tạm thời vẫn cứ tươi nguyên nhưng chuyện khô héo vẫn cứ chờ sẵn trước mắt!

Tiếng khóc của Đồ Tiểu Anh lại văng lên bên kia bức vách. Một cảm giác giống như hối hận dâng lên và bị ép chặt xuống, vây vùng.

- Hối hận rồi à?

Lý Ngọc Thiền hỏi nhỏ, gương mặt cô ta vẫn mang nụ cười nhẹ như trước, nhưng anh lại nhìn thấy đằng sau nụ cười ấy là một sự trào phúng đầy thiện ý, đồng thời cũng có một chút đố kỵ. Cô ta nói:

- Người ta thường nói, đừng bao giờ lòng hướng về nam mà đi ngược lên bắc, một trái tim không thể trao về hai phía...

Thầy giáo vật lý đột nhiên cảm thấy mình là một thằng ngốc, nhưng hối hận không kịp nữa rồi!

4.

Lý do để thầy giáo vật lý cảm thấy mình bị lừa chủ yếu là: Tôi thay đổi dung mạo cốt là để có cơ hội được gần gũi vợ con, nhưng sau khi thực hiện sự thay da đổi thịt, cơ hội ấy dường như biến thành số không.

Không cần hỏi ý kiến anh, cô chuyên gia chỉnh dung đã lột sạch quần áo của anh – cách nói này của người kể chuyện dễ dàng dẫn đến sự hiểu nhầm cho người nghe: Một người đàn bà thích cởi truồng đàn ông, suy cho cùng là loại đàn bà nào? – Nhưng chúng tôi thấy rất rõ, cô ta chẳng có chút tà ý nào - Lột truồng anh ta xong, cô ta lột từ từ áo quần ra một bộ đồng phục màu lục giống hệt với bộ quần áo thầy giáo vật lý Trương Xích Cầu đang mặc lên lớp ở trường trung học. Anh vội vàng thoát thác, giãy giụa lẩn tránh giống như những chiến sĩ cố gắng tử thủ mảnh trận địa cuối cùng. Rõ ràng Lý Ngọc Thiên đang xâm lấn cái lãnh địa cuối cùng của người hàng xóm đáng thương Đồ Tiểu Anh. Kẻ xâm lấn thì tràn trề sức mạnh, kẻ bị xâm lấn thì chẳng có chút sức lực để kháng cự, do vậy kết cục tất nhiên là thế này: thầy giáo vật lý phải mặc bộ đồ đồng phục màu lục dày cộp, trông xa giống như một anh chàng đưa thư ở bưu điện.

Lần thứ ba, thầy giáo vật lý đứng trước chiếc gương cổ, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, một câu nói cũng không thốt lên lời.

Cô chuyên gia bảo anh ta nằm lên chiếc giường ọp ẹp trong nhà bếp, yêu cầu anh ta nhắm mắt nghỉ ngơi. Để tránh mọi phiền toái ngoài ý muốn, cô ta cho anh ta uống hai viên thuốc ngủ cực mạnh. Với hai viên thuốc này, chỉ ba phút sau là có thể chìm trong giấc

ngủ sâu. Lỡ cô ta không thể kháng cự, thầy giáo tội nghiệp chỉ có cách duy nhất là há miệng.

Buổi chiều thường rất ngắn, hoàng hôn cùng với ánh đèn rực rỡ trên thành phố đã cùng lúc kéo đến, Trương Xích Cầu cùng với Tiểu Cầu và Đại Cầu gần như cùng lúc quay trở về nhà. Ngay khi họ bước chân vào nhà (tuy là bố con nhưng chẳng bao giờ họ chào hỏi nhau) thì hai viên thuốc ngủ mạnh cũng đã hết công hiệu. Nhà bếp nối liền với căn phòng che tạm của mỹ nhân họ Lạp, chỉ cách nhau một vách ngăn bằng giấy dày ba milimét, trên đó có vô số tên tuổi của các loại bánh trái, hoa quả. Điều này chứng tỏ, bức vách ngăn này được làm từ những hộp giấy đựng hàng hóa. Thầy giáo vật lý lật nghiêng người ngồi dậy, mắt mở không ra vì ghèn, không biết mình là ai và đang ở đâu. Ngay lúc ấy, anh ta nghe thấy mỹ nhân họ Lạp đang kêu lên đầy phẫn nộ, đồng thời Tiểu Cầu và Đại Cầu cũng đang kêu đói om sòm. Anh ta nhớ lại những gì đã trải qua trước khi ngủ nhưng không thể phân biệt một cách rõ ràng tất cả là mộng ảo hay là thực tế.

- Bố! Bố phải vào bếp nấu cơm đi chứ! Tiếng Đại Cầu Tiểu Cầu chẳng có vẻ gì là hòa khí vọng ra từ phòng của chúng.

- Các con à! Tốt nhất là chúng ta hãy chờ mẹ. Hôm nay là thứ bảy, mẹ nhất định sẽ đưa về thịt bò thịt lợn hoặc thịt dê thịt gà, tẻ lăm cũng là lòng lợn.

- Chúng con còn có quá nhiều bài tập phải làm!

- Các con cứ về phòng làm bài tập trước, chờ mẹ về làm cơm. Nghe mùi thơm bay lên, các con ra đây là được thôi!

Anh trần trở đau khổ trong tiếng kêu gào liên tục của mỹ nhân họ Lạp, bộ đồng phục biến thành lạnh căm căm như một bộ áo giáp bằng băng tuyết đang bó nghẹt cái thân dưới cơ thể được xem là Phương Phú Quý của anh. Điều làm cho anh trần trở và lo lắng nhất là khuôn mặt của mình. Chủ nhân chính của nó đang đi lại ở ngoài gian bếp, vừa đi vừa than thở (Phương Phú Quý vẫn không biết là Trương Xích Cầu đã quên mất hiệp nghị đã viết, anh ta than thở là chuyện của bộ môn vật lý ở trường số 8). Anh cho rằng chủ nhân của khuôn mặt đang hối hận vì đã đánh mất cái khuôn mặt gia truyền quý giá, do vậy mà anh muốn cắt cái khuôn mặt mình đang mang hoàn trả lại cho anh ta. Nhưng anh ta lại do dự. Cắt khuôn mặt đi thì tôi sẽ là ai?

Tiếng bước chân đi dần về phía nhà bếp, răng anh va lập cập vào nhau.

Trương Xích Cầu vén cái màn cửa nhà bếp. Hai con người đang mặc đồng phục màu lục, hai khuôn mặt giống hệt nhau của hai thầy vật lý giáp nhau. Cả hai đều biến thành hai kẻ ngốc nghếch chân chính:

- Anh là ai?
- Tôi là ai?
- Anh giống tôi?
- Tôi giống anh?

Thầy giáo vật lý đứng ở bên ngoài bỗng nhiên nhận ra. Sự nhận ra này hoàn toàn sai lầm. Anh ta cứ nghĩ là vợ mình – cô Lý Ngọc Thiện – đã đặt một chiếc gương lớn trong nhà bếp. Cái nhận ra thứ hai là do chiếc gong kính đưa đến và điều này thì đúng: Đôi gọng kính của thầy giáo vật lý đứng bên trong có một dải vải màu đen.

Trương Xích Cầu kêu lên một cách đau khổ:

- Nhớ lại rồi! Anh Phương, thầy Phương! Không ngờ sự thay đổi của anh lại làm tôi đau khổ thế này!

Đây là chủ định của anh! Không hiểu vì sao anh lại nổi giận. Anh nói to khiến khóe miệng anh đau nhức, bộ da mặt như muốn rơi xuống đất: - Anh tưởng là tôi bằng lòng với việc đeo cái khuôn mặt này của anh à? Tôi chuẩn bị bóc ra để trả lại cho anh đấy!

Nghe xong câu này, Trương Xích Cầu ngay lập tức thay đổi, tôi nhìn thấy trên khuôn mặt giống tôi như tác kia như mềm ra, yếu ớt hẳn đi. Anh ta nói:

- Anh Phương! Tục ngữ nói, gạo đã nấu thành cơm, hối hận thì đã muộn quá rồi!

Hình như đôi vợ chồng này hễ mở miệng là nói tục ngữ này đã lập sẵn một cái vòng vây, tôi đã lỡ bước vào, giống như một con thỏ bị vây giữa bầy chó săn, càng giẫy giụa thì vòng vây càng siết chặt, cuối cùng kẹp lấy cổ tôi mà thít chặt lại – thầy giáo vật lý bị thay đổi dung mạo đau khổ nghĩ, cơn giận của anh ta càng dâng cao – Tôi nhìn thấy nét mặt

Trương Xích Cầu biểu hiện rõ vẻ hung ác, lại rất ngạo mạn, giống như anh ta là chủ, còn tôi là kẻ nô bộc của anh ta.

Tiếng giày nện xuống đất lộc cộc từ ngoài sân vọng vào, không hẹn mà đôi mắt của tôi và anh ta hướng thẳng về phía cánh cửa kính bẩn thỉu và vỡ lổ chỗ. Ánh đèn sáng rực từ phía xa xa hắt cái bóng của cô ta lên cửa sổ - Cái bóng mỏng lung và mơ hồ. Mỏng lung và mơ hồ tổng hợp thành ấn tượng tổng thể là tối tăm và ám muội. Không biết anh ta đang nghĩ gì, còn tôi thì cứ nhớ đến mái tóc có mùi hương kỳ dị làm cho người ta hỗn lìa khỏi xác ấy. Tôi cũng không biết cái cảm giác của anh ta ra sao, chỉ biết là sau khi ngửi thấy cái mùi hương kỳ dị của mái tóc ấy, mọi ngõ ngách của tâm linh tôi đều trở nên trì trệ và dần dần dộn cả. Nhưng có một sự thực là, trong cái lúc tranh tối tranh sáng ấy, gương mặt của cô ta xuất hiện trước cửa như một thứ ánh sáng, một luồng gió mát thổi đến, xua đi sự nặng nề ngột ngạt của căn phòng. Chúng tôi đều giương mắt lên nghênh đón khuôn mặt tiêu tụy - một sự tiêu tụy đến mê người - của cô ta. Cô ta liếc mắt nhìn cả hai chúng tôi - đang mặc một bộ quần áo giống hệt nhau, cùng mang một gương mặt giống hệt nhau - Anh ta thực ra chỉ là ảnh của tôi, là anh em sinh đôi của tôi - anh ta là sự đe dọa của tôi - Trong chớp mắt, tôi đã nhận ra một điều rõ ràng rằng, trong cái nhà này, quyền lợi của tôi và anh ta

là ngang bằng nhau... Đó là những suy nghĩ rất khó phân định đâu là của ai giữa hai con người giống hết nhau này, người kể chuyện kết luận.

Gương mặt tiều tụy của cô ta làm say đắm lòng người, nhưng làm lòng người say đắm hơn cả là cái mái tóc đang rối tung, bông bênh trên đầu của cô ta. Nó vàng vàng như cái đuôi của con chồn.

Cô ta đứng đấy, cái túi nylon đen nặng nề rơi xuống nền nhà. Tôi cảm thấy tâm tình cô ta rất hỗn loạn, không biết anh ta có nhận ra điều này không. Trong cái nháy mắt khi chiếc túi rơi xuống đất, tôi đọc được trên gương mặt cô ta những đề thi vật lý rất phức tạp, không biết anh ta có đọc ra hay không?

Từ trong tiềm ý thức, Phương Phú Quý vẫn biết rõ lai lịch của mình, nhưng trên bề mặt của ý thức anh ta lại xuất hiện một suy nghĩ độc ác giống như được mong muốn báo thù một cách vô lý. Cho nên, khi tôi thấy anh ta tiến về phía trước, tôi cũng tiến về phía trước, anh ta cúi nhặt chiếc túi nylon đen, tôi cũng cúi xuống nhặt chiếc túi nylon đen.

Hình như Lý Ngọc Thiên đã nén được những nỗi lo lắng trong lòng – Tôi nhận ra được điều ấy, không biết anh ta có nhận ra không? Cùng một lúc chúng tôi đều nghe được tiếng cười gượng gạo của cô ta. Cô ta sờ mặt tôi, rồi sờ mặt anh ta, nói:

- Hai người đừng làm ra vẻ thế nữa, tôi đã biết ai là chồng của tôi!

Anh ta rất tự đắc ngẩng cao đầu. Việc gì mà tôi chẳng kiêu ngạo ngẩng cao đầu nhỉ? Đã là ăn mặc giống nhau, gương mặt giống nhau, chúng tôi phải được hưởng thụ những quyền lợi giống nhau!

Cô chuyên gia nói:

- Cả hai đều rất trẻ con, đều tự cho là chẳng có gì khác biệt, nhưng giọng nói tất phải khác nhau, vì không thể nào làm thay đổi được giọng nói.

Trương Xích Cầu bắt đầu nói. Âm thanh của anh ta the thé, chói tai. Anh ta cật lực phát huy đặc trưng của mình, hình như anh ta đang cố ý trêu chọc tôi. Anh ta nói:

- Mẹ của Tiểu Cầu Đại Cầu đã về rồi à? Vì sao mà em về trễ thế? Em làm lụng vất vả quá, lại gặp chuyện không vui rồi phải không? Trong phích vẫn còn nước sôi đây, có cần anh phải rót cho em một cốc không? Đáng tiếc là trà đã hết, nhưng không sao, chúng ta sẽ nhanh chóng có trà thôi. Chỉ cần có tiền, cuộc sống của chúng ta sẽ thay đổi. Việc này phải nhờ sự giúp sức của thầy Phương. Nghe nói, bắt đầu từ tháng này, lương của giáo viên sẽ tăng, mọi người không dám tin. Kinh tế đất nước đang khó khăn, các cơ quan xí nghiệp đều tự nâng giá trị của mình lên, mà muốn nâng giá trị thì cần phải có nhiều tiền. Ở trường trung học số 7 có bốn đứa học sinh rủ nhau nhảy sông tập thể, hai đứa chết, hai đứa bơi vào bờ, thân nhân học sinh vụ cáo là nhà

trường tăng ca học, quá căng thẳng đến độ học sinh phải tự tử. Báo chí đăng tải bức thư tuyệt mệnh của đứa học sinh đã chết, hiệu trưởng xem xong chửi: Lẽ nào chúng ta tự ý làm chuyện này? Tất cả đều chạy theo thành tích, chúng ta không làm, chứng minh chất lượng dạy và học của chúng ta kém, chứng minh chúng ta không nỗ lực làm việc, làm sao mà thầy giáo có thể thăng bậc? Những văn kiện của Ủy ban giáo dục Quốc gia chẳng thống nhất gì cả. Tại sao lại không ban hành luật giáo dục chứ? Ai tự ý tăng ca một cách tùy tiện, cứ lỗi người ấy ra trước pháp luật mà trị tội! Hiệu trưởng còn nói: Bây giờ học sinh mệt mỏi đến nỗi nhảy sông, thầy giáo mệt mỏi đến nỗi chết trên bục giảng, mới vào lớp mười đã rục rịch phân ban: học sinh ban văn thì căn bản không cần học lý, hóa; học ban toán căn bản không cần biết sử địa; trình độ trung học có khác gì trung học cơ sở. Giáo dục cái quái gì thế? Trò chửi thầy, thầy chửi hiệu trưởng, tôi còn biết chửi ai? Tất cả chỉ là một đồng sơn đen đặc quánh! Bí thư chi bộ ôm vai hiệu trưởng nói: Đừng tức giận! Nếu bây giờ là thời kỳ của những năm năm mươi, anh đã bị chụp cái mũ là phái hữu rồi đấy! Hiệu trưởng nói: Nếu căn cứ vào thời ấy mà bắt bọn phái hữu thì e rằng phải bắt hơn một tỷ kẻ phái hữu đấy!

- Đúng rồi! Con đường phía trước của nền giáo dục sao mà u tối! Tôi buồn rầu nói.

Cô chuyên gia nói:

- Thầy Phương! Mọi người lúc này đang muốn tiến hành cuộc vận động tự cứu mình. Tục ngữ nói: Tám tiên vượt biển, ai cũng có kỹ năng khác nhau. Mỗi người từ chức phận của mình mà tự tìm phương pháp tự cứu. Thầy giáo các anh không có cách tự cứu, chỉ còn cách dựa vào cái cách thay hình đổi dạng để anh đi dạy, Xích Cầu đi buôn vậy.

Tôi hạ quyết tâm học cho được giọng nói của Trương Xích Cầu .

Cô ta lôi từ túi nylon ra một miếng thịt bò máu me bầy nhầy, hai con gà đã phát màu xanh lét, nói:

- Chúng ta nên chúc mừng nhau rồi! Trương, anh đi đãi gao nấu cơm; Phương, anh giúp tôi làm thức ăn. Thịt bò nướng, gà hầm măng! Đại Cầu Tiểu Cầu, thay vài lát mỡ cho bà ngoại!

Hai chiếc đầu trọc lóc - một đứa cao lớn, trên mép đã có hàng ria xanh rờn; đứa còn lại thấp bé, gương mặt giống Trương Xích Cầu như tạc. Trời ạ! Nó cũng giống tôi!

Lý Ngọc Thiện nói với hai đứa con:

- Em trai của bố dưới quê lên thành phố buôn bán, các con chào chú đi!

Tay cô ta chỉ về phía chúng tôi. Cuối cùng thì ai là “em trai của bố dưới quê lên” đây?

Hai đứa nhỏ chẳng quan tâm đến chuyện ấy, chỉ gật đầu nhẹ với chúng tôi.

5.

Thịt bò nướng và gà hầm măng trên bếp tỏa mùi thơm ngào ngạt, nhưng chưa thể ăn. Ăn thức ăn ngon cũng giống như lễ bái thần linh, chúng tôi phải dần lòng chờ đợi.

Cô chuyên gia chỉnh dung như mặt trời của gia đình này, không có mặt trời chiếu rọi, chúng tôi không thể phát ra ánh sáng.

Cô ta đang làm một việc mà dư luận phải tuyên dương, cần phải được tuyên truyền trên chuyên san đạo đức gia đình của tờ nhật báo. Cô ta làm một món ăn vô cùng độc đáo để nhét vào cái mồm như cái khay không đáy của mỹ nhân họ Lạp. Tôi đã thuộc lâu cái cách chế biến thức ăn này của cô ta. Nguyên liệu gồm: Thịt gà nấu chín 2 lạng; thịt bò nướng 2 lạng; cơm trắng 3 lạng; thuốc ngủ 3mg.

Cách chế biến: Đem thịt gà và thịt bò giã nhỏ, sau đó trộn với cơm trắng. Tiếp theo là nghiền nát thuốc ngủ trộn vào.

Chúng tôi nghe rõ ràng tiếng nhai, tiếng nuốt, tiếng chóp chép ngon lành và thô tục của mỹ nhân họ Lạp. Răng bà ta đôi khi cắn vào cái thìa bằng sắt, khó khăn lắm Lý Ngọc Thiên mới lòi được trở ra. Với thức ăn giàu dinh dưỡng như vậy, e rằng chỉ cần một thời gian ngắn sau, nhiều nhất là một tháng, bà ta sẽ dò dò

dầm dẫm đi từ cái hầm mộ ra, tay chống gậy trúc đi đi lại lại trong vườn mát!

Cuối cùng, bà ta cũng đã ăn xong, Lý Ngọc Thiên rời khỏi chỗ ngủ như cái hầm mộ ấy, đi đến bên bàn ăn. Cùng lúc ấy tiếng ngáy ngon lành của mỹ nhân họ Lạp vang lên đều đặn. Đêm ấy cô ta mặc một chiếc áo rộng thùng thình, đôi vú nhô cao và có cảm giác rất cứng, một chiếc váy ngắn màu vàng để lộ lớp lông vàng óng ánh từ đùi trở xuống, có cảm giác rất trơn mượt. Nói tóm lại, bộ quần áo có vẻ ngang tàng phóng túng ấy không giảm đi cái ma lực đến mê muội người khác toát lên từ toàn thân cô ta.

Lục lợi trong ngăn tủ, cô ta lấy ra một bình rượu đỏ bầm. Vì không có dụng cụ mở nắp, cô ta dùng răng cắn lấy nó giật mạnh, đổ rượu ra bát, nói:

- Ngày mai, anh Phương đến trường số 8, anh Trương đi buôn. Sự hợp tác của chúng ta bắt đầu. Vì sự hợp tác này, chúng ta cạn chén !

Nhịp tim đập bình bình trong lồng ngực, tôi đón lấy bát rượu. Chiếc gương bầu dục kiểu cổ ở ngay phía đối diện lại phản chiếu gương mặt của tôi. Mặt tôi không còn nữa mà thay vào đó là một số vật dụng giả mà thôi. Bắt đầu diễn kịch rồi! Ánh mắt của cô ta đang động viên tôi. Dưới ánh đèn tất cả đều trở nên mơ màng, chiếc đầu gà trên đĩa đang nhấp nháy đôi mắt và bắt đầu múa. Tôi dốc cạn bát rượu vào mồm, một cảm giác nóng réo sôi ùng ục

trong bụng tôi. Gương mặt mọi người đều đang diêm nụ cười gian xảo. Cổ tôi đã bị tròng một chiếc dây. Và tôi bị họ dắt đi, ké phần nợ không phải là tôi. Một Phương Phú Quý tôi nhu nhược như một điệu nhạc triển miên đã dẫn theo họ đi xa...

Đúng lúc ấy, vừa là một sự kiện bất ngờ ngẫu nhiên, vừa là vận mệnh - tiếng khóc của Đồ Tiểu Anh đã xuyên qua tường, giống như một sự tiếp sức cho lần giãy giụa cuối cùng vắng đến, lênh bênh trong cái không gian chật chội của căn phòng bếp. Những chuyện xảy ra sau đó có thể đọc trong bài viết in trên phụ trương của tờ nhật báo: Chiếc gương hình bầu dục cổ kính đang nằm im lìm trên cánh cửa chiếc tủ quần áo lâu nay bỗng nhiên rã rác và vỡ vụn thành trăm mảnh, rồi từ từ rơi xuống vung vãi đầy sàn nhà.

Tôi điếng người. Tôi là Phương Phú Quý. Tôi nghe rõ tiếng khóc đau thương của vợ tôi. Cô ấy vẫn đang nghĩ là tôi đã chết. Tôi vẫn sống, tôi cần phải qua bên ấy ngay lập tức để an ủi cô ấy.

Cô chuyên gia chỉnh dung Lý Ngọc Thiên, đồng nghiệp Trương Xích Cầu của tôi cùng hai đứa con của họ đều kinh dị ngáy người nhìn chiếc gương hình bầu dục đã vỡ nát. Cánh cửa tủ hiện ra một cái mồm tròn vo, bên trong mồm là những đống giẻ lộn xộn, viền chung quanh còn sót lại mấy chục mảnh gương giống như hàm răng nhọn hoắt của một con ác thú có cái mồm khổng lồ.

Đôi môi Trương Xích Cầu run lên, động đậy như một con sâu đo. Mong sao đôi môi của tôi không bao giờ động đậy một cách đáng sỉ nhục như thế.

Cô chuyên gia nói:

- Cánh tay của Trương Xích Cầu đã đập vỡ kính. Tục ngữ nói, không vứt cái cũ, cái mới không có. Trong số các đồ gia dụng trong nhà này, tôi ghét nhất cái tủ quần áo này, tôi ghét nhất cái gương hình bầu dục. Nó vỡ rồi, tốt quá. Đây chính là điềm lành. Có thể nói, những ngày khổ cực của chúng ta đã bị bỏ lại phía sau như cái gương vỡ nát này, những ngày vui đang chờ chúng ta!

Trương Xích Cầu nói:

- Tuyệt vời thay! Hình bầu dục là quỹ tích vận hành của mọi thiên thể, chẳng hạn trái đất, mặt trời...

Trương Xích Cầu giả nói:

- Mọi việc không được nói một cách tuyệt đối như vậy. Trong cõi mệnh mông vô tận của vũ trụ, sự hiểu biết của con người chỉ là một hạt cát giữa đại dương, ngay cả một hạt cát cũng không được. Anh căn cứ vào đâu mà khẳng định tất cả các thiên thể đều vận hành theo hình bầu dục, cũng căn cứ vào đâu mà dám khẳng định tất cả đều vận hành theo hình tròn hay hình vuông, hình chữ nhật?...

- Không cần tranh cãi nữa! Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ chờ xem hai người, liệu chúng ta có được ăn sâm Thượng Hải, uống rượu Mao Đài, ăn bột mì trắng,

rau cải xanh hay không. Tất cả phụ thuộc vào sự kiểm tiền của hai người. Người ta nói rất hay: “Ngựa đôi lông dài tai dựng đứng; Quỷ đôi kêu gào thật khó nghe; Có tiền thì đánh rắm cũng thơm; lòng trứng gà đỏ khác nào Anh vũ” Đi kiếm tiền đi!

Một đôi gánh nặng nề, vô hình đè lên vai của Trương Xích Cầu; đôi môi anh ta động đập mạnh hơn và rất giống với con sâu do đang cong mình bò đi.

- Đừng nói om sòm lên như thế! Thành bé đã có hàng ria mép xanh rì Đại Cầu kêu lên: Chúng tôi muốn ăn cơm!

Lý Ngọc Thiên cầm một chiếc đĩa men Cảnh Đức rất to, nghe đâu đây là chiếc đĩa kỷ niệm nhân ngày nhà giáo của trường trung học số 8 tặng cho giáo viên mười mấy năm về trước, giữa đĩa là hình bốn con ngựa đen gầy gò đang tung vó vốn chỉ để treo trang trí – lau bụi và sắp vào đấy một ít thịt bò nướng, hai chiếc đùi và một chiếc cánh gà. Hai đứa con cô ta nhìn chiếc đĩa đầy thức ăn, đôi mắt tỏ vẻ tức tối. Cô ta nói:

- Anh mang đĩa thức ăn sang cho Đồ Tiểu Anh và Phương Long, Phương Hồ!

Tôi và Trương Xích Cầu đưa mắt nhìn nhau. Cô ta đang nói với ai?

Đôi mắt cô ta nhìn thẳng vào tôi, rõ ràng là muốn tôi đi. Dung mạo tôi là Trương Xích Cầu nhưng thực ra tôi là Phương Phú Quý! Tôi đỡ lấy chiếc đĩa.

Tiếng khóc của Đỗ Tiểu Anh luôn luôn ám ảnh anh. Anh đã cảm nhận một cách mơ hồ tiếng khóc của cô ấy không thật sự chân thành, tuy vậy nó vẫn ám ảnh anh. Anh bước ra đến cửa, vẫn nghe văng vẳng bên tai lời dặn thấm thiết của Lý Ngọc Thiên:

- Anh nên lựa lời mà an ủi cô ấy! Lời nói phát ra khỏi miệng cô ta sao mà nhẹ nhàng: Anh có thể qua đêm bên ấy với cô ấy, tôi chẳng để ý gì đâu - Trong lời nói của cô ta có sự suồng sã như nói với tình nhân, có lẽ nào vì tôi đã nhìn thấy cặp mông tròn bóng nhẫy của cô ta? - An ủi một người phụ nữ vừa mất chồng, cách tốt nhất là ôm lấy cô ta, hôn cô ta và cùng cô ta làm tình! Cách nói thản nhiên đến lạnh lùng về quan hệ nam nữ của cô ta khiến tôi lạnh gáy, nhưng lại làm tôi cảm động. Cô ta thật tâm thật dạ vì tôi, cái mùi hương kỳ lạ trên mái tóc của cô ta như muốn chứng minh rằng: Anh không hề mất cái gì cả, anh sẽ được rất nhiều - Cô ta nói tiếp: Đương nhiên, cũng phụ thuộc hoàn toàn vào khả năng của anh, tôi chỉ bày cho anh một bí quyết: Nếu cô ta không thuận tình, anh cứ quỳ trước mặt cô ta!

Anh ta bê chiếc đĩa có hai cái đùi gà, một cái cánh gà và một ít thịt bò rời khỏi cửa nhà Lý Ngọc Thiên, chỉ quay người là đứng trước nhà người quả phụ Đỗ Tiểu Anh. Dưới ánh sáng tỏa ra từ các nhà cao tầng, căn nhà tồi tàn lại càng trở nên thê thảm, lạnh lẽo và tối tăm. Nước sông vẫn chảy rì rào, tiếng gầm gào của những con thú dữ vẫn vang lên không ngớt. Trước

mặt anh lúc này là những cánh cửa được ghép một cách vụng về bằng những mảnh ván từ những chiếc quan tài cũ không dùng, trên cửa không biết bao nhiêu là hình vẽ bằng phấn nguệch ngoạc nhưng đầy ẩn ý của bọn trẻ con. Ai có thể nói được một cách rõ ràng những diễn biến tình cảm của anh lúc này?

Đại khái là cách đây bốn năm đêm gì đó thì phải? Tôi chạy ra khỏi nhà tang lễ, trong rừng bạch dương bên bờ sông, tôi bắt gặp một đôi nam nữ đang tình tự; sau đó tôi rơi vào hố vôi và cả người được bọc bằng một lớp vôi trắng xóa. Đêm ấy hai cánh cửa này cũng đang khép hờ, mong rằng bây giờ chúng cũng đang được khép hờ. Tôi đã từng thương thức qua nỗi khổ sở vì gõ cửa... Nhưng chúng đang đóng kín, trên cửa vẫn còn có những nét vẽ nguệch ngoạc đầy ẩn ý thần bí của lũ trẻ...

Một tay đỡ lấy đĩa thức ăn ngày càng nặng, tay kia anh ta giơ lên gõ cửa. Tiếng gõ cửa đã từng được huấn luyện lâu năm...

- Ai đó? Tiếng đứa bé gái rất trong vang lên bên trong. Anh đang muốn trả lời thì một cảm xúc phức tạp trào lên chen lấy cổ họng, không thể thốt lên lời, hai dòng nước mắt nóng hổi chảy dài trên má.

Tiếng cọt kẹt vang lên và hai cánh cửa đã mở, Phương Hồ đang đứng trước mặt anh. Đứa con gái cứng cao một mét năm mươi, đầu tóc được tết theo kiểu Nhật Bản, đôi mắt nhỏ và dài trên khuôn mặt

tròn; một chiếc mũi rất cao, một cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp. Cánh tay con bé đang đeo một dải vải đen, một đóa hoa trắng muốt trước ngực. Nó cúi người cung kính:

- Châu chào chú Trương!

Chiếc đĩa nặng khiến tay anh tê buốt, cục nghẹn vẫn chẹn ngang cổ, anh im lặng theo Phương Hồ vào nhà. Gót chân anh khoan khoái đập lên từng viên gạch quen thuộc. Anh hít thở cái mùi ẩm mốc thân thiết trong nhà. Mái đầu sáng loáng của Phương Hồ hấp dẫn đôi mắt anh, nhưng nó đã cách anh quá xa.

- Mẹ à, có chú Trương đến thăm mẹ đấy!

Tiếng khóc của Đỗ Tiểu Anh ngưng bật, chỉ còn là những tiếng nấc thi thoảng vang lên. Cô ấy ngồi dậy trên giường, đưa tay vuốt lại mái tóc màu hạt dẻ - A! Vẫn chưa quên trang điểm cho mái tóc, rõ ràng cô ấy không đau khổ gì ghê gớm! Đôi mí mắt đỏ mọng, gương mặt vẫn còn lấp lóa nước mắt. Cô ấy đã khóc vì tôi, thế mà tôi lại mê muội mùi hương trên mái tóc của Lý Ngọc Thiên, thậm chí còn bị chiếc bông bóng loáng của cô ấy làm cho thần trí điên đảo. Thấy giáo vật lý đang nghiêm khắc tự phê bình. Đôi vú kiểu Nga của cô ta rõ ràng không vì cái chết của tôi mà tụt đi, vẫn cứ nở nang và khêu gợi như xưa. Lôi một chiếc ghế từ dưới gầm giường ra rồi dùng chổi lông gà phết bụi bám trên ấy một cách cẩn thận - rõ ràng nỗi đau khổ của cô ta không đến độ sâu sắc! Nhưng có lẽ đó là nỗi

đau khổ của một người có giáo dục cao? Trên giường vẫn còn chiếc gối của tôi, trên gối vẫn còn vương mấy sợi tóc của tôi, chiếc ảnh tôi chụp riêng ngày cưới vẫn còn treo trên đầu giường nhưng được viền bằng một dải lụa đen, rõ ràng đó là váy hoa nhưng được nhuộm đen bằng mực viết. Đúng thôi! Chúng tôi quá nghèo. Lúc ấy, cô ấy vẫn là một cô gái Trung Quốc gầy còm, chẳng có chút nào là đặc trưng của một cô gái Nga. Đặc trưng Nga của cô ấy bắt đầu xuất hiện từ lúc nào nhỉ? Đúng rồi, bắt đầu từ đêm tân hôn. Ngay đêm ấy, cô ấy đã cật vấn tôi: Chàng một sách! Hãy trả lời em, trước khi yêu em, anh đã yêu cô gái nào chưa?... – Chưa!... – Nói dối!... – Chưa!... Không thể được... – Tôi bắt đầu lục lại trí nhớ xem mình đã từng có chút cảm tình với cô gái nào chưa: Thế yêu trong mộng có tính không? – Có, yêu trong mộng còn đáng sợ hơn rất nhiều!... – Anh từng mơ tưởng một cô gái Nga, lúc ấy anh nghĩ, nếu được kết hôn với cô ta thì tuyệt vời biết mấy... Cô ấy ngồi bật dậy trên giường, đôi vú giống như hai nắm tay của đứa trẻ con, tròn căng... Cô sinh viên cao đẳng ngôn ngữ Nga đắm thính vào lưng tôi, yêu cầu tôi tường thuật lại tình sử với cô gái Nga một cách ghen tuông. Tôi lúi túi trong cuốn vở thời còn học trung học ra tấm ảnh một cô gái Nga cắt từ họa báo ra: Một mái tóc màu hạt dẻ, vành môi cong như mặt trăng lưỡi liềm, cổ cao thon, đôi vú núng nính - đặc trưng của những cô gái chuyên vắt sữa bò ở các nông trường quốc doanh - Người nữ anh hùng Liên Xô

đang nhìn tôi cười... – Cô ta có đẹp không? – Không biết, nhưng anh thích cô ta... Cô ấy lăn một vòng trên giường: Đi tìm cô vắt sữa bò của anh đi... Rồi có một ngày tóc tôi sẽ biến thành màu hạt dẻ, vú tôi sẽ to như vú cô ta... Và quả thật là cô ấy đã có điều đó, nhưng những thứ ấy chẳng mang lại hạnh phúc mà là đại họa cho chúng tôi.

Những ký ức cứ cuộn cuộn dâng trào khiến tôi đau đớn, đối diện với khuôn mặt đầy nước mắt của “vú sữa bò” của tôi, không cầm lòng được, tôi kêu lên nho nhỏ:

- Vú sữa bò... Anh chưa chết...

Gương mặt sưng húp chẳng biểu lộ tình cảm gì, đỏ như cái màu mà cô chuyên gia chỉnh dung sau này cứ luôn mồm nhắc đến – hoa thạch lựu. Cô ta chết mê chết mệ một loài hoa này, một sự cuồng si đến độ khó khó lý giải – Tôi giật mình bừng tỉnh: Phương Phú Quý đã chết, trước mắt Đồ Tiểu Anh lúc này là Trương Xích Cầu - mặc bộ quần áo màu xanh bạc, tay bê đĩa thức ăn đến để an ủi vợ của một người bạn!

- Thầy Trương! Thầy ngồi đi!

Dù gì thì cô ấy cũng được giáo dục tử tế, cho dù lúc này cô ấy đang lột da thỏ trong xưởng đồ hộp của trường, nhưng nền tảng giáo dục vẫn chưa mất, giống như tục ngữ nói: Lạc đà gãy giò xương cũng vẫn to hơn lừa – Cô ta bảo con gái:

- Phương Hồ! Rót nước trà mời chú Trương!

Tôi đành phải đặt cái đĩa nặng trĩch xuống bàn, nói một cách khó khăn:

- Cô ấy,... mẹ của mấy đứa nhỏ bảo tôi mang ít thức ăn biếu chị và các cháu... Cô ấy e rằng chị vì quá đau thương mà mang bệnh thì nguy... nên bảo tôi đến an ủi chị...

Thầy giáo vật lý nói đến đây thì quá sức đau lòng, nghẹn ngào nói không thành tiếng. Anh ta lật đật lấy tay che gương mặt, nhưng nước mắt vẫn trào ra từ các ngón tay. Anh ta khóc thành tiếng...

Tiếng khóc của anh ta khiến cô ấy khóc theo. Tiếng khóc của hai người khiến Phương Hồ khóc theo (Phương Long ở đâu nhỉ?). Cuối cùng thì cô ấy vẫn là người nín khóc trước tiên (có lẽ là vì cô ấy khóc mấy ngày nay đã đủ và nước mắt e rằng cũng đã cạn), đi đến bên anh (khi cô ấy bước đến bên cạnh, toàn thân anh đã cảm nhận được mùi vị sữa bò Nga lan tỏa, riêng cái mặt đang được che bởi tay anh thì không cảm nhận được). Cô ấy nói:

- Thầy Trương! Anh bảo là đến an ủi tôi, cơ sao anh lại khóc làm tôi càng đau lòng hơn như thế? Rồi dùng một bàn tay đặt lên vai tôi, cô ấy nói tiếp: Thầy Trương! Người chết rồi không thể sống lại. Tôi biết rằng tình cảm giữa anh và ông Phương nhà tôi rất sâu đậm. Ông ấy chết rồi, thôi thì số mệnh ông ấy như thế. Chỉ mong anh cố gắng bảo trọng, đừng chết vì kiệt sức trên bục giảng... Phú Quý ơi là Phú Quý! Kể từ

ngày ông cưới tôi, những điều không may luôn giáng xuống cuộc đời chúng ta. Tôi bị người ta nghi ngờ là mật vụ của Liên Xô, do vậy mà ông đã bị vạ lây. Tôi bị đuổi khỏi trường, chỉ một suất lương của ông mà nuôi sống chúng ta... Cả đời ông chưa hề uống được một giọt rượu Mao Đài, ăn được một miếng thịt bò nướng, chưa được một bát gà xáo măng... Chúng ta vẫn nghĩ là chờ cho con mình ra đời, kiếm được tiền và cho ông ăn một bữa thịt bò nướng thật ngon với rượu Mao Đài... Không ngờ, ông lại đi rồi...

Đoạn sau này là cô ấy than thở với vong linh Phương Phú Quý hay nói với anh? Anh vẫn ôm mặt khóc.

- Anh Trương! Anh hãy về đi, đừng để chị nhà nghi ngờ! Cô ấy đẩy nhẹ vào người tôi rồi bê chiếc đĩa đồ tất cả thức ăn vào một cái bát to, suy nghĩ giây lát rồi mở một chiếc hũ men đặt ở góc tường, lấy ra ba chiếc đầu thỏ muối, đặt lên chiếc đĩa:

- Anh Trương! Đây là đồ thừa của xương, mang về bảo chị ấy nấu ăn nhé!

Tôi mà không về thì không còn đạo lý gì nữa!

6.

Cô chuyên gia chỉnh dung quan sát kỹ càng hai khuôn mặt của hai thầy giáo vật lý, xem trái xem

phải, xem sau xem trước, hệt như một người mẹ hiền muốn nhìn kỹ đứa con trước khi tiễn nó vào chiến trường. Trước tiên là cô ta bắt Trương và Phương đổi kính đeo mắt cho nhau, sau đó nghiền nát ba viên phấn màu đen, màu xanh và màu vàng, trộn lẫn vào nhau và bôi lên lớp da quá non, quá trắng của Phương và cuối cùng ra lệnh cho cả hai cứ theo kế hoạch mà làm.

Hai thầy giáo vật lý ngượng ngùng bắt tay nhau. Phương cầm lấy giáo án đi đến trường số 8.

Con đường quá quen thuộc, cảnh vật vẫn như xưa. Bà chủ quầy tạp hóa điều khiển một chiếc xe ba bánh vượt qua mặt anh. Lúc chiếc xe và cô ta chậm chậm vượt qua, anh nhìn thấy trên xe chất chồng nhiều hộp giấy, có thuốc lá, có rượu, có kẹo bánh... Bình thường anh rất ít chào hỏi người đàn bà này, cô ta cũng chẳng để ý gì đến anh. Nhưng hôm nay cô ta lại nhìn anh chằm chằm khiến lòng anh bất an.

- Ăn cơm chưa? Cô ta hỏi với giọng thân thiết.

- Cô hỏi tôi à?

- Giả vờ ngây ngô gì thế? Cô ta nói một cách thân tình : Đến chỗ tôi đi, tôi còn để dành cho anh một tút "nhân sâm" đấy.

- Xưa nay tôi có hút thuốc đâu? Anh dường như quên mất mình là ai.

- Ôi chao! Anh đã bị cô nàng chuyên cạo râu cho người chết kia hành hạ cho đến nông nổi này cơ à?

Một người đàn ông mà ngay cả quyền được mua một liều thuốc lá cũng không có, thế thì còn đeo hai cái hòn dái để làm gì cơ chứ?

- Cô hãy ăn nói lịch sự một tí có được không?

Bà chủ quán nhảy từ xe xuống, chế giễu một cách sâu cay:

- Ái da! Có chuyện gì xảy ra vậy, anh mắc bệnh rồi à? Mấy ngày trước gặp tôi, đôi mắt của anh vẫn lăm lăm lét, hôm nay sao lại biến thành chính nhân quân tử thế?

Anh đành cố gắng kiềm chế những lời chửi bới sắp sửa tuôn ra.

- Hãy nhìn cô ta hành hạ anh kìa, toàn thân xanh lét, chỉ còn cái chóp trên đầu là còn đen! Rồi hạ giọng thăm thì: - Đàn bà là kẻ thù của đàn bà, anh biết rồi đấy! Nói cho anh biết, người vợ hiền thực của anh đã ăn nằm với lão già nuôi thú dữ rồi, chính mắt tôi trông thấy họ vật nhau dưới rừng cây...

Thầy giáo vật lý không hề tức giận, chỉ cảm thấy bị quấy rầy, giống như ai đó ỉa mà bắt anh phải làm công việc chùi dít hộ.

- Tôi vẫn để dành cho anh một tút "nhân sâm" nhé. Đừng sợ! Hút thuốc cũng đã hút rồi, thế còn sợ cái nổi gì?

Nói xong, cô ta leo lên xe và chạy thẳng.

Lão làm công - Người đã từng khiêng anh vào nhà tang lễ đang quét dọn trước cổng trường. Một đám học

sinh đủ màu sắc ồn ào tiến vào cổng. Chúng rộn ràng chào anh:

- Chào thầy Trương! Chào thầy!...

- Lý Cang! Cậu nợ tớ mười đồng, chừng nào thì trả đấy? Anh nghe một đứa con trai nói.

- Tháng sau! Chờ bố tớ phát thưởng cho tớ đã! Lý Cang trả lời.

- Phải tính cả lãi nữa đấy!

- Đương nhiên, một xu cũng không thiếu!

Anh cho rằng bọn chúng chính là đại biểu cho một thế hệ mới vô cùng đáng nể. Có thể nói chúng là những kẻ truy lạc không khi trong túi xách, trong hộp bút chì của bọn chúng đều có bao cao su tránh thai? Khi anh vừa bước chân vào văn phòng bộ môn vật lý thì đã nghe tiếng Tiểu Quách đang lên tiếng:

- Những nhà đạo đức tại sao phải la lối om sòm lên như vậy? Về bản chất, ý nghĩa của từ đạo đức là luôn bao hàm sự giả dối. Không biết bao nhiêu nhân vật cỡ bự bây giờ vẫn là khuôn mẫu của đạo đức, nhưng chờ cho đến một ngày kia, khi anh ta bị hạ bệ, ắt sẽ không có biết bao nhiêu là chuyện phi đạo đức của anh ta sẽ bị phanh phui. Chỉ vì một cái bao cao su tránh thai mà đuổi một học sinh là không công bằng. Chúng tôi và các ông đều là con người, nhưng các ông già rồi, các ông căm ghét bọn người trẻ chúng tôi. Đó là vì sự đố kỵ. Ví dụ như Mạnh Lão Phu tử đây, nghe đâu thời trẻ ông cũng là tay phong lưu có hạng. Tổ

tông của ông là Mạnh Kha, được tôn xưng là Á thánh nhưng nghe đâu thời thanh niên cũng đã từng ve vãn vợ của người khác. Còn Khổng Tử thì sao? Ông ta cũng đã từng chòng ghẹo Nam Tử, bị chồng của Nam Tử đánh cho sưng mắt, tím mũi, chạy trốn như một con chó mất nhà, giẫy giụa như một con chó mắc lưới. Nam Tử nói: Không được! Khổng Phu tử nói: Ta muốn cười bề nổi trên biển. Vì ái tình mà thánh nhân còn muốn tìm về hoang đảo. Thánh nhân đã thế, huống hồ là người phàm chúng ta?

Mạnh Lão Phu tử lắc đầu ngao ngán;

- Đúng là đem trát phân lên đầu Phật! Hậu sinh khả úy, khả úy!

Cả tổ đều cười rộ lên, không khí thật vui vẻ! Hình như anh đã tìm thấy được cảm giác thư thái như cá tìm về với nước, những việc quá khứ dường như đã biến khỏi tiềm thức của anh, anh đã ngồi vào chỗ của mình trong phòng làm việc, đôi tay sờ sẫm mặt bàn quen thuộc. Có ai đó vỗ vào vai anh, nói nhỏ:

- Thầy Trương! Thầy quay về chỗ của thầy đi!

Đó là một trong hai anh em sinh đôi, là học sinh của anh, là đồ đệ thân thiết của anh, là một trong những anh hùng đã khiêng anh vào nhà tang lễ. Anh đành phải đứng dậy, liếc mắt nhìn cậu ta. Tất cả các thầy giáo đều ghé mõng ngồi hẳn lên mép bàn, khoanh tay trước ngực tranh thủ tận hưởng giây phút thoải mái trước giờ lên lớp. Anh cẩn thận hỏi:

- Chỗ ngồi của thầy Trương ở đâu?

Anh ta trở mắt nhìn anh:

- A! Thầy Trương! Thầy diên rồi à?

- Không! Tôi chỉ muốn biết chỗ ngồi của tôi ở nơi nào?

Anh ta đứng bật dậy, đi quanh anh một vòng. Anh nghe rõ ràng tiếng anh ta nói:

- Hay là hồn phách của thầy Phương đã nhập vào thân xác thầy... Giọng nói của thầy..., động tác của thầy...

Mùi vị của cái chết xông lên. Tất cả các thầy vật lý đều muốn khóc. Anh ta dẫn anh về chỗ ngồi của Trương Xích Cầu .

Tiểu Quách là người phá vỡ cái không khí nặng nề:

- Nói cho mọi người hay tin này, vì sao lễ truy điệu thầy Phương lại không tiến hành được, nghe đâu có ai đó đã ăn trộm thi thể thầy Phương đem đi đâu mất rồi!

- Nói láo! Mạnh Phu tử hét lớn: Ăn trộm tiền, ăn trộm vàng chứ lẽ nào lại có chuyện ăn trộm xác chết?

- Có lẽ bọn bán thịt bò ăn trộm đi để xẻ thịt trộn vào thịt bò để bán!

- Toàn là nói bậy!

- Điều này không phải là không có thể!

Anh lắc lư đứng dậy, lại lắc lư ngồi xuống.

- Thầy Trương! Anh làn sao thế?

- Nét mặt thầy trông thật khó coi!

- Mời bác sĩ của trường tới đây!
- Khỏi cần bác sĩ của trường, họ chỉ biết có Aspirin!
- Uống Aspirin không bằng ăn mấy viên phẩn!

Tiếng chuông reo lên lạnh lạnh ngoài hành lang, tất cả thầy giáo đều đứng dậy.

Anh khẩn cầu một trong hai anh em sinh đôi:

- Hãy đưa giúp tôi đến lớp tôi phụ trách...
- Thầy Trương! Hay là em giúp thầy lên lớp.

- Không ! Không!... Bỗng nhiên anh vỡ lẽ ra cái hàm nghĩa của các từ “anh dũng bi tráng”. Trước khi được một trong hai anh em sinh đôi dẫn đi, anh vẫn còn kịp cầm lấy cuốn giáo án và đi theo sau.

7.

7.1. Tuy Phương Phú Quý đã chết, nhưng tiếng giảng bài rành rọt và rất hấp dẫn của anh ta ngày nào cũng vang lên trong các hành lang của trường.

7.2. Để chuẩn bị cho đợt kiểm tra vệ sinh toàn thành phố, thầy giáo và học sinh cùng ra quân dọn dẹp nhà xí thật sạch; trên cánh cửa nhà xí nào cũng dán giấy niêm phong đỏ chói.

7.3. Đôi tân hôn ở trong phòng nghỉ giải lao của giáo viên mấy ngày trước cho ra đời một bé gái. Bà

mẹ này đã có mang trước khi kết hôn, nhưng theo sự phán đoán tích cực của ông bố, đứa bé này chính là con của anh ta.

7.4. Các thầy giáo vật lý cắn chặt môi góp tiền lại để mua một con gấu bông, trên đầu con gấu dùng kim băng gắn một dải lụa đỏ, trên đó ghi: “Tặng cho đóa hoa bé nhỏ của phòng giải lao - Tổ giáo viên vật lý trường trung học số 8”.

7.5. Mấy học sinh nam giấu bao su tránh thai trong cặp sách bị đuổi khỏi trường.

7.6. Một cô học sinh nhảy sông tự tử.

7.7. Một trong hai anh em sinh đôi kiến nghị: Sáng chủ nhật, mọi người cùng nhau đến thăm vợ con của thầy Phương, có tặng quà gì không thì tùy ở mỗi người, không thể để có tình trạng “người vừa chết, trà lạnh tanh”.

Chương sáu

1.

Tiếng gà ở ngoại ô đã gáy lần thứ ba, ánh sáng ban mai đã chiếu rọi trên cửa kính. Phương Phú Quý chết đã nửa tháng nhưng cái mùi tang tóc vẫn còn vương vất ở trên mỗi góc tường, mỗi vật dụng trong nhà. Ban ngày, cái mùi này có vẻ nhạt đi một tí, nhưng đêm đến, nó trở nên đậm đặc như sương. Lúc gà gáy lần ba, sương đêm càng dày đặc thì cái mùi vị ấy càng trở nên đậm đặc hơn.

Lúc này, cái mùi tang tóc ấy đang lúc đậm đặc nhất. Đôi mắt Đỗ Tiểu Anh cay xè và nhức nhối không thể nào chịu nổi. Chồng chết là một bước biến đổi vô cùng quan trọng trong cuộc đời một người đàn bà –

Ngày hôm qua, cô còn là một người vợ, hôm nay cô đã là một góa phụ.

Mùi tang tóc từ cái chết của chồng hình như còn có màu sắc. Nó màu đen, đối lập hoàn toàn với màu trắng của tang phục, tất nhiên không thể nào hòa hợp với màu đỏ. Màu đỏ là tượng trưng cho niềm vui, màu trắng tượng trưng cho cái chết, màu đen là sự bổ sung cho màu hồng, màu đen là đồng lõa của màu trắng. Mấy ngày trước, lúc Phương Hồ đem một chiếc nịt vú màu đỏ choàng vào cặp vú như hai quả đào của nó, đôi mắt của Đồ Tiểu Anh đã liếc xéo qua.

- Phương Hồ! Đổi cái khác đi!

- Tại sao? Có vẻ không hiểu, Phương Hồ hỏi: Vì sao phải đổi cái khác hả mẹ? Có phải vì nó không đẹp không?

- Bố con vừa mới mất!

- Bố con mất và cái nịt vú màu đỏ có quan hệ gì hả mẹ?

- Chúng ta phải để tang cho bố, không được dùng màu xanh đỏ.

- Mẹ à! Việc gì phải thế. Con không đeo nó thì bố cũng đã chết, con có đeo nó, bố con cũng không khỏi chết cơ mà!

- Không nói nữa! Con phải thay cái khác! Chờ đến khi lễ truy điệu bố con tiến hành xong, con hãy mang nó, nếu không, chiếc áo trắng của con sẽ không che được màu đỏ của nó, mọi người sẽ cười chê chúng ta.

Phương Hồ chỉ cười, lắc lắc đầu một cách vô ý thức; cởi chiếc nịt vú ra và đặt dưới chiếc gối trên đầu giường. Đồ Tiểu Anh thở ra một hơi nhẹ, cảm thấy lòng thoải mái hơn. Cô ấy nghe con gái nói:

- Mẹ cũng đừng tự làm khổ mình nữa. Bố chết nhưng chúng ta thì phải sống. Người chết không có quyền giữ rịt người sống. Con và anh Phương Long đã bàn với nhau, vì hạnh phúc của chúng con, trước tiên phải vì hạnh phúc của mẹ. Mẹ nên tái giá ngay. Anh ấy nói, chờ thêm vài ngày nữa, anh ấy sẽ mượn một chiếc máy cassette, mượn cuộn băng "Lý Nhị tẩu tái giá" về cho mẹ nghe. Ngày nào cũng than than khóc khóc, ngay cả sức khỏe của chúng con cũng bị ảnh hưởng, huống hồ là sức khỏe của mẹ!

Cô ấy nhìn cái lưng trần, cái gương mặt như một nụ hoa chớm hé của con gái, một cảm giác lạ lẫm đột nhiên xâm chiếm lấy cô ấy. Cô ấy muốn nói gì đó, song cuối cùng lại chẳng nói gì. Thân thể ngày càng nở nang của con gái khiến cô cảm thấy sợ hãi. Con gái rõ ràng là nỗi lo của bố mẹ, bố nó mất rồi, nỗi lo ấy hoàn toàn trút lên người cô.

Trong khi nhớ chồng, ký ức của Đồ Tiểu Anh bỗng nhiên nhớ đến một số mẫu chuyện lưu truyền ở phương bắc. Anh cất những mẫu chuyện ấy ra từ trong hời ỨC của Đồ Tiểu Anh, tóm lược lại để kể cho chúng tôi nghe - đó là câu chuyện về những ông già rụng răng, nhưng chúng tôi lại cần răng trợn mắt để nghe anh kể...

Câu chuyện thứ nhất:

Ngày xưa ngày xưa, có một quan huyện có tài xử án như thần đang ngồi trên kiệu đi trên đường. Bỗng nhiên, một trận gió xoáy thổi đến. Bọn phu kiệu đều bị che mắt, không dám đi tiếp. Trong lòng quan bỗng nghi ngại, bèn hạ lệnh dừng kiệu và bước xuống nhìn bốn phía. Mặt trời vẫn sáng rõ chiếu rọi khắp nơi, không có hiện tượng gì bất thường. Xem xét kỹ càng xung quanh một lần nữa, bấy giờ quan mới phát hiện trong bụi liễu um tùm có một ngôi mộ mới, bên cạnh có một người phụ nữ ngồi khóc. Quan lần dò đến thăm hỏi. Người phụ nữ này sắc đẹp mặn mà, mày ngài mắt phượng, cốt cách đoan trang thanh tú, trả lời những câu hỏi của quan thập phần lưu loát. Quan nghĩ: Có lẽ cơn lốc vừa rồi chẳng có liên quan gì đến tang phục của người đàn bà, nhưng nó đã thổi tung, để lộ bên trong một bộ quần áo màu đỏ. Ngay lập tức, quan ra lệnh cho bọn lính áp giải người đàn bà về công đường, tra khảo buộc cô ta phải cho biết vì sao khi mặc tang phục lại mặc thêm quần áo màu đỏ ở bên trong. Quả là một người đàn bà kiên cường, qua bao nhiêu đòn tra khảo cô ta chẳng hé răng nói lấy nửa lời..., tưởng đã bất lực, không ngờ quan nhanh trí, bảo bọn sai dịch nhè vào đám lông dưới nách cô ta mà cù. Người đàn bà chịu không nổi, vừa khóc, vừa cười, cuối cùng đành phải khai thật. Té ra cô ta đã thông dâm cùng người khác đầu độc chồng. Việc cô ta mặc áo tang bên ngoài chẳng qua chỉ là để che mắt thiên hạ...

Câu chuyện thứ hai:

Đã lâu lắm rồi, có một người tu hành đắc đạo, trên đường trở về nhà thấy một đàn bà xinh đẹp đang cầm một chiếc quạt, vừa khóc vừa quạt cho một phần mộ đất đang còn cỏ tươi. Trong lòng lấy làm kỳ, người ấy tiến đến bên người đàn bà hỏi: - Chị à! Dưới mộ là ai? Người đàn bà đáp: - Là chồng tôi! - Chết đã mấy ngày rồi? - Đã ba ngày! - Khóc và quạt cho mồ để làm gì? - Ông không biết đấy thôi, tôi và ông ấy đã ước hẹn trước là, sau khi ông ấy chết, tôi thủ tiết đến khi đất trên mồ khô và cỏ lên xanh thì tôi có thể tái giá. Ông ấy chết đã ba ngày mà đất trên mộ vẫn chưa chịu khô, do vậy mà tôi phải quạt cho nó mau khô dặng mà tái giá!

Con người đắc đạo này nghe xong, than thở khôn cùng, trở về nhà đem mọi chuyện đã gặp kể cho vợ nghe. Vợ chửi người đàn bà ấy thậm tệ. Ông ta cười nói: - Nếu tôi chết, nàng có thể thủ tiết bao ngày? Vợ nói: - Nếu trời không thương thiệp bắt chàng chết trước, thiệp nguyện cả đời không tái giá. Chàng không nghe người ta nói "Ngựa hay không quàng hai yên, gái trinh không thờ hai chồng" sao? Ông ta nói: - Là thật sao? Là giả sao? - Vợ rất tức giận.

Đêm ấy, người chồng không bệnh mà mất. Vợ chẳng thiết sống nữa, gắng gượng tổ chức tẩm liệm cho chồng, mời sư tăng về tụng kinh, đốt vàng mã mong chồng siêu độ vào chốn tiên giới.

Những bận rộn ban ngày đã vơi, màn đêm buông xuống. Sư ông cũng đã mệt, về chùa nghỉ ngơi, chỉ còn một chú tiểu ngồi gõ mõ tụng kinh trước quan tài. Người đàn bà ấy làm sao mà ngủ được? Tiếng mõ đều đều cốc... cốc... cốc.... như đánh thức cõi lòng cô ta. Giọng đọc kinh của chú tiểu sao mà thanh và vang như tiếng hát. Cô ta nghĩ: Nếu đã ngủ không được thì cứ đến gặp chú tiểu hàn huyên giải sầu. Nghĩ xong, bèn rời khỏi giường, pha một tách trà nóng, hai tay bê đến trước linh sàng, nói: Tiểu sư phụ chắc niệm kinh đã mệt, nghỉ một lát uống chén trà cho thanh giọng! Chú tiểu vút dùi, đưa tay đón chén trà đưa lên môi nhấp nháp. Cô ta nhìn kỹ chú tiểu, đúng là một thanh niên mày thanh mắt sáng, môi hồng răng trắng, dễ làm say đắm lòng người có khác nào Đường Tam Tạng khi xưa. Người đàn bà nói: - Đồ trọc đầu! Người chỉ nhìn ta thôi à? Để làm gì? Chẳng nói chẳng rằng, chú tiểu vút tách trà, nhảy một cái đã dè ngựa người đàn bà ra đất, làm chuyện ấy ngay trước linh sàng...

Đêm thứ hai lửa tình càng nồng. Chú tiểu nói: - Thân hình đẹp dễ của chị phải mặc áo đỏ, dắt hoa hồng, mặc áo trắng làm gì? Người đàn bà lập tức cởi quần áo tang, mặc áo đỏ, dắt hoa hồng ái ân suốt đêm cùng chú tiểu.

Đêm thứ ba, sau một hồi mây mưa dầm dề, đột nhiên chú tiểu đưa tay ôm đầu kêu la thảm thiết. Người đàn bà hoảng kinh không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Chú tiểu nói: - Chứng bệnh cũ của tiểu tăng tái phát, e rằng phải chết! Nước mắt chảy dài, người đàn bà hỏi: - Lẽ nào không có cách cứu chữa sao? - Nếu có óc người sống mà ăn mới có thể cứu được mạng sống của tiểu tăng! Làm sao tìm được óc của người sống bây giờ? - Óc người mới chết cũng có thể được! Trong cơn nguy cấp, người đàn bà trở nên sáng dạ, chỉ vào quan tài hỏi: - Óc con quý chết kia có được không? - Được! Người đàn bà lập tức vào nhà trong tìm rìu, đập vỡ nắp quan tài, lột mũ của người đang nằm trong ấy, giơ rìu lên nhắm thẳng vào đầu bổ xuống.

Chỉ nghe một tiếng cười lạnh lùng, người chết trong quan tài nhảy vọt ra!

Như hai con rắn, hai câu chuyện này đang bò ngang bò dọc trong trí óc Đồ Tiểu Anh, tâm thần cô đang bất định, đứng ngồi không yên. Chồng chết là một cách để thử thách đàn bà. Nếu lúc này có một chú tiểu xuất hiện, liệu tôi có thể chế ngự được lòng ham muốn của mình? Nhất định được! Nhất định có thể! Đồ Tiểu Anh cho rằng mình đã bị hai câu chuyện tầm thường, thô thiển dung tục theo quan niệm phong kiến cổ hủ ấy quấy nhiễu và uy hiếp. Chắc chắn là không có một tiểu hòa thượng đẹp trai nào từ trên trời rơi xuống. Đã từng là đoàn viên cộng sản, lại từng đảm nhiệm công việc tuyên truyền, những kinh nghiệm trong quá trình công tác lại không cản được hình bóng chiếc quạt và của chú tiểu, chúng giống như những con rắn lắc đầu quẫy đuôi bơi trong tiềm

thức của cô ấy. Lúc này, cô ấy đã vứt bỏ sự nỗ lực ngăn cản những dục vọng để chìm vào cái đầu tóc xanh xanh của chú tiểu và cái thân thể ngoài thì mặc áo trắng, trong thì mặc quần áo đỏ của người đàn bà. Mười mấy ngày nay, cảm giác ấy luôn luôn thường trực. Như đã kể ở trước, khi nhìn thấy Phương Hồ đeo cái nịt vú màu đỏ vào hai bầu vú như hai quả đào của nó, trong trí óc cô lại hiện lên hình ảnh người đàn bà quạt mồi. Ngày hôm kia! Đúng! Ngày hôm kia! Cầm chiếc đĩa tiến vào cửa nhà tôi! (trong đĩa là thịt bò, thịt gà, không có tóc, chỉ thấy làn da đầu xanh xanh. Đúng rồi! Đó là chiếc đầu của tiểu hòa thượng).

Hai câu chuyện ấy cứ ám ảnh tôi, lẽ nào đó là sự ngẫu nhiên sao? Giống như số mệnh, những hiểm họa của sự dâm loạn đã gần kề! Cái mùi kỳ lạ ấy đã đầy ắp, đã thành cao điểm, trong đó mùi chân chiếu, mùi trên gối là cao điểm nhất. Suy cho cùng, cái mùi vị ấy là do loại vật chất nào tạo thành? Tại sao trong cuốn sách này, các nhân vật lại đặc biệt quan tâm khai thác cảm giác mùi vị đến như thế, trái lại tính logic của ngôn ngữ chỉ dường như là bị tê liệt hoàn toàn vậy. Chúng tôi đem những bản thảo này đẩy cho người kể chuyện có khuôn mặt đầy bụi phấn làm cho nhem nhuốc kia.

Cho dù những cảnh tượng và mùi vị quái đản ấy khiến Đồ Tiểu Anh không thể nào ngủ được, nhưng cô ấy vẫn cứ theo thói quen, đành phải nằm cuộn mình

trong chăn. Khi ánh bình minh đã rạng, ánh trăng trở nên yếu ớt hẳn thì tiếng những con chồn trong vườn thú vang lên, tiếng kêu của chúng gần giống với tiếng khóc của đàn bà. Đồ Tiểu Anh sợ tiếng kêu của chồn. Con bé Phương Hồ đang khoan khoái duỗi đôi chân trên giường. Phải dậy thôi!

Cô ấy đi đi lại lại trên giường, lắng nghe muôn vàn âm thanh trước bình minh. Bên kia bức vách, tiếng Tiểu Cầu và Đại Cầu học tiếng Anh là rõ nhất: - Beef, beef - tea, beefburger! Thịt bò, nước thịt bò hầm, bánh mì thịt băm! Kế đến là tiếng ú ớ trong mơ của mỹ nhân họ Lạp, tiếng chửi của cô chuyên gia chinh dung, tiếng Trương Xích Cầu lâu bầu... Tất cả những âm thanh này đều rất bình thường, chỉ có một điểm bất thường: Liên tục mấy ngày nay, cô ấy lúc nào cũng nghe một âm thanh rất quen thuộc ở phía bên ấy. Cô ấy nghĩ là mình bị ảo giác, tai mình có vấn đề - nhưng những kết luận này rõ ràng là có mùi vị của sự tự lừa dối. Rõ ràng là có tiếng nói của chồng cô bên kia bức vách, tiếng của Phương Phú Quý. Cái bức tường quá mỏng không đủ sức ngăn trở sự xuyên thấu của âm thanh, thậm chí càng làm cho nó trở nên dễ nghe hơn. Chồng của cô ấy đã chết, thi thể đã được đưa vào nhà tang lễ chờ trang điểm, nhưng tiếng nói của anh ta ngày nào cũng vang lên trong nhà của cô chuyên gia - cho dù là khảo sát ở bất kỳ một góc độ nào, sự kiện này cũng có mùi vị hấp dẫn.

2.

Cô công nhân lột da thỏ trong xưởng đồ hộp Đồ Tiểu Anh – như đã giới thiệu ở trước, quê gốc ở Cáp Nhĩ Tân, máu trong huyết quản của cô ta có một nửa là dòng máu Nga. Trước khi Trung Quốc và Liên Xô ra mặt chống đối nhau, đây là một điều thật sự đáng tự hào, chỉ đáng tiếc là lúc ấy cô ta quá gầy và quá cao nên một chút biểu hiện của sự lai giống cũng không thể nhận ra. Lúc cô ta công khai thừa nhận mình là sự hợp chủng Trung – Nga thì chỉ nhận được sự chế giễu, mọi người đều cho rằng cô ta tự giát vàng bôi phấn lên mặt, nhưng đến khi thân thể cô ta biểu hiện rõ sự lai tạp Trung – Nga thì cuộc chiến tranh biên giới giữa hai nước lại bùng nổ.

Như đã giới thiệu ở trước, trong trường Đại học Sư phạm, cô ta là sinh viên tiếng Nga. Vì sao cô ta chọn tiếng Nga mà lại không chọn tiếng Anh hoặc một ngôn ngữ đặc biệt nào khác, chỉ có cô ta và mẹ cô ta biết. Cũng như đã kể, lúc ấy đôi vú của cô ta chỉ như hai quả táo nhỏ, khi Phương Phú Quý va đầu vào ngực cô ta, anh ta cảm thấy nó ấm và mềm, kỳ thực là nó rất cứng, rất lạnh; gặp phải chuyện đột xuất, thân nhiệt ở bầu vú lại hạ thấp xuống hẳn so với bộ phận khác. Có lẽ cảm giác của Phương Phú Quý phù hợp với nguyên tắc chạm giữa vật cứng và một vật mềm, một vật lạnh và một vật ấm. Đầu của anh ta tất nhiên

là cứng hơn đôi vú của Đỗ Tiểu Anh; đầu anh ta lạnh hơn nhiệt độ trên đôi vú của Đỗ Tiểu Anh! Do vậy, anh ta mới cảm thấy vú cô ta mềm và ấm!

Ngày ấy cô ta mặc một chiếc sơ mi màu xanh nhạt, da thịt cô ta khô khốc! Một thằng con trai ngây ngây dợn dợn tự nhiên chui tọt vào lòng mình, cho dù có nói gì thì nói, chuyện lúng túng khó xử là tất nhiên. Trong lòng Đỗ Tiểu Anh không vui, nhưng nhiều hơn vẫn là xấu hổ. Gò ngực nhô lên của cô ta chưa hề có một nếp nhăn, trơn bóng như hai cái muôi lật úp... Tiếng gõ mõ của tiểu hòa thượng trước linh sàng vắng vắng... Cái đầu cứng của anh ta húc vào cái khuôn ngực làm tiếng chuông ái tình trong lòng cô ta vang lên. Lúc ấy, ngay cả câu xin lỗi anh ta cũng chẳng nói, ngậm miệng như hến. Còn anh ta bây giờ thao thao bất tuyệt - tiếng anh ta vắng qua bức tường, rất quen thuộc:... - Chị à, tôi cầu xin chị... Anh ta cầu xin cô ta làm điều gì? Anh ta cầu xin một người đàn bà đã từng quan hệ mờ ám với phó cục trưởng Vương làm điều gì? Một dòng máu nóng như sắp trào ra khỏi cổ họng cô. Đó là dòng máu đổ kị, ghen tức. Ngay cả con chuột đang chạy men theo chân tường kia vẫn toát ra mùi bất hạnh của anh ta - Đôi mắt Đỗ Tiểu Anh nhìn theo con chuột chạy xuyên qua tường và lọt sang nhà cô chuyên gia chỉnh dung... Bài thơ tự sự về tình yêu bước sang một trang mới!

Như đã nói, con mọt sách mà bị đánh động về tình dục có khi còn mạnh mẽ hơn cả sư tử, trên con đường

vắng dẫn đến thư viện, cô và anh ta lại gặp nhau – Tình huống này dường như ngày nào cũng xuất hiện từ sau sự kiện “đầu đụng phải vú”. Lần này thì đôi mắt anh ta phát ra một thứ ánh sáng xanh lè, nếu là cô gái có kinh nghiệm thì có thể biết ngay đó là thứ lửa ái tình, nhưng Đồ Tiểu Anh không hề có kinh nghiệm. Trong cô bảy phần thích thú, ba phần sợ hãi trước ngọn lửa xanh ấy, cho nên vừa muốn xông đến, vừa muốn chạy trốn (cảm giác này ít hơn). Cái ánh sáng xanh ấy rất dễ dàng làm cho mắt con gái bị mờ đi, nhưng cô vẫn tò mò thích thú tiến gần đến nó, nhìn vào nó. Đúng ngay lúc ấy, đôi vú đã từng bị va chạm lại ngẩng cao lên, phình to ra... Cảm giác này khiến cô xấu hổ, cúi gập người xuống một cách vô ý thức.

Người kể chuyện nói với chúng tôi: Đêm ấy, trong sân trường đang chiếu một bộ phim Liên Xô, cho nên trong thư viện hầu như không có người. Đúng thời điểm quan trọng nhất thì đường dây điện thấp sáng cho con đường dẫn đến thư viện lại gặp sự cố - cũng là ngẫu nhiên thôi - giống như chuyện anh ta đâm sầm vào ngực cô cũng là một sự ngẫu nhiên. Đèn đường phụt tắt, trong bóng tối đôi mắt anh ta phát ra tia sáng càng xanh hơn. Chẳng kịp chờ Đồ Tiểu Anh định thần, anh ta cắn chặt răng (có tiếng răng nghiến vào nhau trèo tre), nhảy đến.

Lúc ấy hình như cô đã bị choáng, một cảm giác lạnh choán lấy toàn bộ suy nghĩ của cô. Chiếc eo lưng bị ôm siết lấy đến nỗi xương cốt kêu lên răng rắc, thức

ăn trong dạ dày đảo lên đảo xuống. Ngã nằm xuống đất được xem là hành động hợp lý nhất lúc ấy. Ngay cả nếu thượng đế bị Phương Phú Quý ôm lấy eo lưng mà siết như vậy, bà ta cũng phải nằm xuống đất thôi, không còn cách nào khác – Những năm hòa bình này, trong niềm tin của chúng tôi, thượng đế là một người đàn bà trung niên lương thiện có đôi vú thật to. Mất bà ấy màu tro như màu nước biển ở vịnh Bột Hải, đầu tóc màu hạt dẻ... Hình như người kể chuyện cảm thấy hơi ngập ngừng khi bắt đầu kể đến đoạn cao trào - Kể tiếp đi chứ! Chúng tôi nhắc – Chúng tôi yêu cầu anh cứ kể, chớ có kiêng dè gì - Được rồi! Thực ra đó cũng là những biểu hiện hết sức bình thường, biểu hiện của sức sống mạnh mẽ ở tuổi thanh niên. Tình dục của Đồ Tiểu Anh rất mạnh, rất dai, nếu không làm sao chịu nổi sự phát tiết dục tình đến độ điên cuồng của chàng thanh niên này, ngay cả thượng đế cũng khó lòng chế ngự tình cảm, mọi ý chí dễ dàng biến thành mây khói nếu bị con người cuồng loạn này ôm siết vào lòng - Một cái mũi bất thường đột nhiên bay lên từ chiếc nồi áp suất, nhiệt độ cao trong nồi không đủ sức để xử lý – bên kia bức vách hình như anh ta và cô chuyên gia đang nói gì đó về cô ta, không kềm lòng được, cô ta khóc nức lên, cố ý khóc to để tiếng khóc có thể xuyên vách để người bên kia nghe thấy. Đây chính là lời kháng nghị, lời cảnh cáo, không khác mấy so với những lời nguyên rủa; cũng có thể hiểu như là một pháp thuật... Nó giống như tiếng kêu của chim nhạn lẻ bầy,

cũng giống như tiếng tru của con chó sói trong lồng sắt dưới ánh trăng. Tiếng khóc ấy rồi sẽ có ngày đầy ngà bức tường sơ sài kia - đấy là chuyện sau này, tạm thời chưa nhắc đến.

Mùi thức ăn xông lên xộc vào mũi, vào bụng Đồ Tiểu Anh (cô chẳng để ý là chúng tôi có ác tâm hay không). Đó chính là mùi rau hẹ. Chính vào lúc miệng tôi đang đầy mùi rau hẹ mà sinh ra cảm giác tự ti..., cái miệng của Phương Phú Quý đã trùm lên miệng tôi. Tôi mím chặt môi, ngậm chặt miệng, nhưng rõ ràng chuyện này không thể kéo dài. Cô ta có cảm giác một sự kích thích giống như một luồng điện phát xuất từ xương cốt, lan tỏa dần đến đỉnh đầu, chiếm lĩnh toàn bộ cơ thể cô ta, miệng cô ta mở ra một cách vô ý thức (lúc này trong đầu cô ta nghĩ đến một loài trai. Loài trai khi bị bắt, miệng lúc nào cũng ngậm kín, nhưng chỉ cần đem vắt vào nồi nước sôi là nó há miệng ra ngay tức khắc. Trong nước sôi mà còn ngậm miệng, chính là con trai đã chết).

Mùi rau hẹ này tôi tặng cho anh đó!

Những tiếng kêu điên cuồng của tôi xộc vào miệng anh đó!

Không cho phép anh bỏ ra ngoài một chút mùi vị và một tiếng kêu nào của tôi!

Chúng là sản phẩm phụ của ái tình!

Uống rượu ngon phải chuẩn bị tốt tinh thần để tiếp nhận tác hại của rượu!

... Nhưng mà, âm thanh mà chúng tôi nghe được chẳng qua là tiếng thở hỗn hển của hai người.

Người kể chuyện nói với chúng tôi: Trong sân trường đang chiếu bộ phim nổi tiếng của Liên Xô - rất lâu sau chúng tôi mới biết tên bộ phim ấy là “Chim nhận bay về phương nam” – Máy bay Pháp oanh tạc thành phố; cửa kính ở các tòa nhà bị vỡ nát, nằm ngổn ngang trên mặt đất. Cô gái xinh đẹp liên tục tát vào mặt người đàn ông hai mươi sáu cái tát tai. Đôi mắt người đàn ông phát ra tia sáng xanh lè, bị đánh nhưng vẫn không lùi bước! Anh ta ôm chặt lấy cô gái, thân thể cô ta ngã ngửa ra sau...

Cô nghe rõ ràng tiếng kính vỡ rơi xuống đất. Cô nhìn thấy anh ta đứng dậy, hai tay buông xuôi, trông giống như đứng trước một xác chết. Cô ấy cảm thấy mình đã chết, nước mắt chảy dài. Màng trinh đã bị phá nát của Đồ Tiểu Anh đang khóc than ư? Câu hỏi này không hề có câu trả lời.

Cô ta bò dậy, lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò. Cái cảm giác lúc ấy đến bây giờ vẫn tồn tại. Sau đó thì hai tay chống xuống đất, mông từ từ rời khỏi mặt đất, đùi cũng rời khỏi mặt đất, nặng nề bò dậy... Mỗi một động tác đều biểu hiện sự xấu hổ và nhục nhã, mỗi động tác đều rất xấu, rất bẩn mắt...

Đồ Tiểu Anh giáng một bạt tai vào mặt Phương Phú Quý, còn thuận tay cào lấy mặt của anh ta rồi như một con chim, cô chạy biến vào bóng đêm.

Cô ta chạy vào sân trường. Đúng là quý đưa đường chỉ lối cho cô ta chạy vào sân trường. Chiến tranh đã kết thúc, những chiến sĩ trở về quê hương. Hãy nhìn hàng vạn cô gái, trẻ con rừng rùng kéo đến bến xe, bến tàu... Bọn họ đều ôm hoa tươi. Anh chỉ nhìn thấy cô ấy ôm một bó hoa, nước mắt vẫn chảy dài trên má chen lẫn trong đám đông, bị đám đông che lấp, bị không khí vui vẻ cuốn theo. Chiến tranh thắng lợi rồi! Cô ta đem hoa tặng cho tất cả những ai cô ta gặp. Cô ta thiện lương, cô ta bác ái, cô ta... tê liệt...

- Đồ Tiểu Anh! bạn khóc à? - Một cô bạn học với giọng điệu đồng tình hỏi. Mắt cô ta cũng đang đỏ.

- Không! Tôi không khóc! Cô ta đưa tay lên quạt nước mắt. Nỗi đau âm ỉ giữa hai đùi khiến cô hận cái gã sinh viên khoa vật lý kia vô cùng.

Tại ký túc xá nữ, cô bạn ấy lại hỏi cô:

- Quần của bạn sao lại bẩn thế? Ôi chao! Xem dầu tóc của bạn kia!

Lúc ấy mái tóc của cô vẫn đang còn là một mái tóc đen Trung Quốc chuẩn mực. Cô đưa tay lên vuốt lại mái tóc. Tay cô lạnh buốt, những lông ngón tay vì phải co vào duỗi ra quá nhiều và quá nhanh nên trở nên mềm nhũ và cứng ngắt. Cô nói:

- Mình bị trượt ngã... đau quá!

Đồ Tiểu Anh quyết tâm không gặp tay sinh viên ấy nữa – Cô ấy vẫn chưa biết tên anh ta, cũng chưa hề nghĩ là sẽ yêu và sẽ lấy anh ta làm chồng. Ngay cả

việc màng trình bị anh ta cướp mất, thôi thì âu đó cũng là một hạnh phúc bất ngờ của anh ta, tôi nhất định trở thành kẻ câm điếc vậy!

Những năm ấy, việc xem màng trình là tính mệnh vẫn là cách nhìn của rất nhiều người. Rõ ràng, việc mất mát của Đồ Tiểu Anh là quá lớn!

3.

Trước khi nghe tiếng gõ cửa, cô ta đã nghe tiếng bước chân. Chồng vừa chết, vinh dự lại đến khiến cô ta không giống như các phụ nữ chết chồng khác để cho dung nhan tiêu tụy, mà phải đặt mình trên cương vị là vợ một chiến sĩ anh hùng hy sinh trên trận địa vinh quang: Bên trong thì đau khổ nhưng bên ngoài thì phải bình tĩnh; giọng nói phải nhẹ nhàng lưu loát; phong thái phải cao thượng – không cần phải có những lời động viên yêu cầu nào từ tổ chức mà phải tự mình phải khắc phục, lý tưởng phải kiên định... Tôi cần phải cố gắng trong công tác, phải dạy dỗ bọn trẻ, đặt đôi gánh của người chết để lại lên vai...

Ngày ấy, cô ngồi trên chiếc xe chuyên dụng chở thỏ về xưởng tạm thời được sử dụng như một chiếc xe tang, đưa thi hài Phương Phú Quý về nhà tang lễ. Cô quan sát hàng cây rậm rịt hai bên đường, quan sát dòng nước sông màu xanh nhạt. Hiệu trưởng hộ tống thi thể Phương

Phú Quý ngồi phía sau thùng xe, còn cô thì được ưu tiên ngồi phía trên buồng lái, trong lòng cảm thấy bồn chồn không yên. Sau đó thì cô trông thấy hiệu trưởng và những người khác khiêng thi hài Phương Phú Quý vào nhà tang lễ, tay của hiệu trưởng không ngừng bấm mạnh vào phía sau đầu của chồng, đôi môi mấp máy, ông ta đang cầu nguyện cho Phương Phú Quý siêu thoát hay là đang chửi vậy? Nhưng sự quan tâm của hiệu trưởng đã làm cho cô cảm động. Khi ấn những ngón tay vào sau ót của Phương Phú Quý, nét mặt hiệu trưởng biểu lộ những trạng thái tình cảm phức tạp, có lẽ ở phía trong ấy, những công thức vật lý phức tạp đang liên kết lại với nhau thành một dây rào kiên cố. Có lẽ vì mất một thầy giáo vật lý ưu tú nên lòng hiệu trưởng đang đau chẳng?

- Đồng chí Đỗ Tiểu Anh! Đồng chí cố nén đau thương... Nước mắt ràn rụa, hiệu trưởng nói: Tôi sẽ báo cáo tình hình công tác của đồng chí với lãnh đạo thành phố. Một sinh viên tiếng Nga tốt nghiệp lại đi lột da thỏ, thực là lãng phí nhân tài. Thầy giáo Phương mất sớm, để tạo cơ hội tìm lại sự công bằng cho đồng chí, chúng tôi sẽ can thiệp với các bộ phận hữu quan để giải quyết trọn vẹn việc này.

Cô chỉ muốn khóc, không phải vì thương xót chồng mà khóc, mà vì sự quan tâm nhiệt tình của các cấp lãnh đạo đảng và chính quyền đối với cô. Lúc này mà hiệu trưởng thay mặt đảng hạ lệnh cho cô ấy: Vì lợi ích của nhân dân, cô hãy móc mắt mình ra, chắc có lẽ cô ấy chẳng do dự gì mà thực hành mệnh lệnh ấy.

- Hiệu trưởng à, công việc ở trường quá nhiều đã khiến ông mệt rồi, không cần phải lo lắng quá cho công việc của tôi nữa. Người ta chết, có cái chết nặng tựa Thái Sơn, có cái chết nhẹ tựa lông hồng. Anh Phương tôi vì lợi ích của nhân dân mà chết, cái chết của anh ấy còn nặng hơn cả Thái Sơn. Công việc của tôi ở xưởng đóng đồ hộp của trường rất tốt, rất tốt...

Phương Long cười nhạt. Nó đang là một thanh niên chờ việc. Căn cứ vào lý luận chung của sinh vật học, nó chính là thể hệ tạp giao thứ hai, có rất nhiều ưu điểm. Chúng tôi không biết tuổi đích xác của nó, cũng không biết tí gì về quá trình học tập của nó. Chẳng biết nó có từng thi trung học không nữa. Nó xuất hiện một cách đột ngột trước mặt mọi người.

Người kể chuyện nói rằng, anh ta quan sát chàng thanh niên này rất kỹ càng, đồng thời lại dùng một thứ ngôn ngữ cực kỳ chính xác để miêu tả hình dáng của nó: cao một mét tám mươi tám, đôi chân vừa dài vừa chắc, bụng thon eo nhỏ, ngực rộng vạm vỡ, hai vai hơi xuôi, đôi bàn tay to chắc. Mặt nó hơi gầy và dài, sống mũi cao một cách bất thường, đôi môi mỏng kiên nghị, mắt sâu và màu xám dễ gây cảm tình. Hàm ria mép màu vàng, đầu tóc cũng màu vàng sậm.

Hiệu trưởng, bí thư chi bộ, chủ tịch công đoàn đang ngồi trên ghế, ai ai cũng biểu lộ vẻ bi thương. Lúc họ dùng giọng điệu - lúc thì bi thương, lúc thì khẳng khái - để an ủi Đỗ Tiểu Anh, anh thấy đứa con trai, hình như

là đã trưởng thành sau một đêm, đứng tựa vai vào khuôn cửa, không ngừng uốn éo thân mình. Còn cô ta thì nghe rõ tiếng cười lạnh lẽo rất nhỏ từ miệng nó phát ra.

Tất nhiên những người đang ngồi đấy - kể cả hiệu trưởng - cũng nghe tiếng cười lạnh ấy và cảm thấy bị xúc phạm, nhưng chẳng ai dám nhìn về phía phát ra tiếng cười ấy. Mồ hôi túa ra trên đầu họ, chảy thành dòng xuống ướt cả cổ áo sơ mi. Mông họ nhấp nhóm không yên, điều đó chứng tỏ họ đang muốn cáo từ.

- Đồng chí Đồ Tiểu Anh, cố nén đau thương... Có người nói: Cây cối trong sân trường đều héo úa vì cái chết của thầy Phương! Câu nói này quá đúng...

Bằng thái độ rất long trọng, chủ tịch công đoàn nói:

- Nói ra thì có vẻ tôi đang tuyên truyền sự mê tín, nhưng sáng nay trời trong, không có một gợn mây, cũng chẳng có gió, nhưng cái cây to nhất trường, tức là cái cây bên cạnh nhà xí bỗng đứng ngả nghiêng, lá cây kêu xào xào, những hạt nước cỡ bằng hạt đậu rơi xuống như mưa. Tôi lấy làm kỳ lạ, tưởng như trời đang mưa. Nhưng bầu trời vẫn không một gợn mây, nắng rực rỡ. Hay là nước đá ve, nhưng trên cây chẳng có chút tiếng ve nào. Nghĩ mãi, cuối cùng cũng vỡ lẽ ra: Đúng là cây đang khóc. Việc này nếu tôi không tận mắt chứng kiến, mà nghe ai kể lại chắc chắn tôi sẽ không tin nổi. Đây là việc tôi tận mắt chứng kiến, vì lúc ấy tôi đang đi tiểu...

Bí thư chi bộ vội vàng ngắt lời chủ tịch công đoàn, đứng dậy nói:

- Đồng chí Đồ Tiểu Anh! Ngày mai chúng tôi đến mời đồng chí và hai cháu đến nhà tang lễ dự lễ truy điệu trước di thể của thầy Phương. Chi bộ nhà trường muốn đem toàn bộ giấy chứng nhận vinh quang của thầy Phương bàn giao hết cho đồng chí. Cố gắng nén đau thương...

Ba vị lãnh đạo cao nhất của trường đồng loạt nói:
- Cố gắng nén đau thương... rồi cũng đồng loạt quay người, đi ra khỏi phòng. Khi đi qua cửa lớn, cả ba đều có vẻ sợ hãi vì Phương Long đang đứng tựa lưng vào khung cửa phía phải, họ đành phải né người đến độ chạm vào khung phía trái để rời khỏi nhà.

- Ngay cả cây dương cũng khóc sao? Phương Long như tự hỏi mình.

Đã đi ra đến sân, chủ tịch công đoàn quay mặt nhìn vào nhà. Mặt ông ta vàng vàng giống như màu hoa quỳ. Chân ông ta vốn khập khiễng.

Họ đến cũng nhanh và đi cũng nhanh, tất cả như một cơn mơ. Cô ấy đi vào nhà, vừa ngược mặt lên đã gặp đôi mắt quái dị của đứa con trai - lạnh lẽo và sáng rực. Cô muốn trốn chạy khỏi đôi mắt ấy, cảm giác như mình đã làm một việc gì đó sai trái vô cùng.

Thằng con trai rút ra từ túi quần sau một tập giấy bạc mười nhân dân tệ còn mới, vò vò trong tay. Tập giấy bạc mới kêu xào xào. Nó ném tập giấy bạc lên mặt bàn, nói:

- Mẹ không nên nghe những lời như đánh rắm của họ. Bọn họ đều là loại người không có lương tâm. Bài "Quốc tế ca" có câu: "Từ xưa đến nay chẳng có đáng cứu thế nào cả, cũng không thể dựa vào thần tiên hay vua chúa". Muốn ăn ngon uống ngọt thì chỉ dựa vào chúng ta thôi!

Hai tay đút vào túi quần, nó xiêu xiêu vẹo vẹo rời khỏi nhà. Cách nói và điệu bộ của nó chứng tỏ nó đã là ông chủ của nhà này.

Xấp giấy bạc mười nhân dân tệ nằm trên mặt bàn, trên đó là ba khuôn mặt công - nông - binh tươi cười ngẩng đầu nhìn về phía trước. Từ khi cha sinh mẹ đẻ tới giờ, đây là lần đầu tiên Đồ Tiểu Anh nhìn thấy nhiều tiền đến như vậy. Cô đuổi ra đến cửa, nhìn theo cái dáng cao cao, hai tay thọc vào túi quần của đứa con trai. Cô muốn hỏi con: - Tiền này từ đâu ra? Nhưng mồm cô không cất nổi thành lời, vả lại, người anh hùng thân thiết ấy đã rời khỏi tầm nhìn của cô.

Đêm nay cô ấy không hề ngủ, lúc thì nghĩ đến Phương Phú Quý đang nằm trong nhà tang lễ, lúc thì tưởng tượng ra con trai đang dùng gậy sắt cạy cánh cửa của két sắt đựng tiền trong ngân hàng Nhân dân thành phố. Không biết Phương Hồ đang làm gì trong căn phòng nhỏ của nó mà có tiếng động rất kỳ lạ. Phía bên kia vách, tiếng ngáy vẫn đều đều, đó là tiếng ngáy của hai đứa con trai nhà họ Trương.

Tiếng gà từ ngoại ô gáy lần thứ ba, cô ấy nghe tiếng bước chân. Cô ấy nhảy ra khỏi giường, mở cửa. Cô ấy đã sẵn sàng tinh thần để nghênh đón cái thân thể đầy máu của đứa con trai.

Mùi vôi sống nồng nặc ập vào mũi của cô ấy. Dưới ánh sáng mờ mờ của những ánh đèn đường xa xa, cô ấy trông thấy một bóng ma trắng toát đứng ngay trước cửa. Cái bóng ma ấy nhấp nháy đôi mắt, nói phều phào:

- Mẹ mày đứa à, tôi chưa chết... Mẹ nó đừng sợ, tôi thực sự chưa chết...

Kêu lên một tiếng, Đồ Tiểu Anh ngất xỉu...

4.

Tiền bạc là xấu xa, nhưng không có tiền thì không thể sống. Cô không thể không lấy hai tờ trong xấp tiền mà Phương Long vất trên bàn đi cửa hàng lương thực mua một ít gạo. Khi cô đưa nó cho cô nhân viên kế toán, cô ta đưa đôi mắt sắc nhọn nhìn chăm chú vào cô. Trống ngực cô đập thùm thụp: Có lẽ nào hai tờ giấy bạc này là giả? Nếu là giả, nó có thể chứng minh rằng, thằng con trai vừa mất bố của cô đã gia nhập vào băng nhóm in tiền giả hoặc tiêu thụ tiền giả. Tội này cực kỳ nghiêm trọng, cô bắt đầu nghĩ đến cách

đối phó. Cô biết là cô không thể bỏ mặc đứa con, cô sẽ nói rằng, đây là tiền lương cô nhận từ xưởng đóng đồ hộp ở trường số 8.

Cô nhân viên bán gạo đưa ngón tay hồng hồng vuốt vuốt hai tờ tiền mới. Tiếng vuốt nghe rìn rít, sao mà đáng sợ. Cô nhìn thấy cô ta đưa tay xuống dưới hộc bàn làm một động tác gì đó, có lẽ là cô ta ấn nút báo động, những cánh sắt đang lớn vờn chung quanh cửa hàng lương thực ngay lập tức ập đến... Cô nghe rõ tiếng cọt kẹt mở ra của cánh cửa, một luồng gió lạnh ập đến sau lưng... Một nòng súng lạnh ngắt đã dí sát vào lưng tôi rồi!!!

Trên đầu cô nhân viên một lớp bụi bột mì, giống như đầu của những con chuột ở các kho lương thực. Cô ta chăm chú nhìn cô, có vẻ lạ lùng, hỏi:

- Sao chị lại đứng ngây người ra như thế?

Chắc cô ta muốn tôi đưa tay ra để cảnh sát còng vào đó một đôi còng số 8.

- Đưa cái ấy đây! Cô nhân viên quát lên.

Tôi run run đưa đôi tay lên.

- Đưa phiếu mua lương thực đây!

Trên tấm phiếu, tên Phương Phú Quý vẫn còn rành rành.

Cô vác bao gạo quay về, trong lòng vẫn còn hoài nghi về hai tờ giấy bạc. Thật hay giả?

... Trình tiết là rất đáng quý, nhưng mất nó rồi vẫn phải sống.

Đồ Tiểu Anh thề rằng chẳng bao giờ gặp lại anh sinh viên vật lý mặt sách ấy nữa. Nhưng quyết tâm này chỉ vốn vẹn có giá trị đúng một tuần.

Trong mơ, cô ấy cũng quyết tâm vứt bỏ hình bóng của anh ta. Nhưng cô ta không thể khống chế được đôi chân của mình, thậm chí đôi chân còn cưỡng bức tất cả những bộ phận còn lại của cơ thể, điều khiển cả lý trí và tự động mang toàn bộ chúng rảo bước trên con đường âm u quen thuộc dẫn đến thư viện.

Cô ấy đứng bên đường, đầu tóc bùng nhùng. Một loạt những từ ngữ nói về tình yêu, tình dục bằng tiếng Nga đang quấy đạp dữ dội trong cơ thể cô ấy, đồng thời hai chân cô ấy cũng đồ mồ hôi dầm dề.

Cô ấy đã biết rõ, số phận đã an bài cô ấy phải lấy anh ta! Nhưng đáng hận thay, thằng cha ấy khi thấy cô đứng đó, đã vội vàng bước sang ngã khác. Sự trốn chạy của anh ta khiến cô tức giận.

Cuối cùng thì trong sân trường cũng có chiếu một bộ phim Liên Xô khác. Người kể chuyện chỉ nhớ được trong phim có một cảnh: Một con ngựa đen đang ăn cỏ.

Anh ta và cô ấy cuối cùng cũng đã gặp nhau trên con đường đi vào thư viện. Điện đã được chữa, đèn đường sáng trưng, bóng của hai người ngã dài trên đất. Trên chỗ ấy vẫn còn dấu vết giọt máu quý giá đời con gái của cô ấy.

- Tại sao anh tránh tôi?

Đỗ Tiểu Anh hỏi, không hiểu vì sao mình lại bình tĩnh đến như vậy.

- Bởi vì tôi yêu em đến phát điên phát cuồng!

Cô ấy cũng không ngờ câu trả lời của anh ta lại xảo quyệt đến thế.

- Thế thì thế này, tôi sẽ lấy anh, tốt nghiệp xong sẽ làm lễ cưới.

- Đó là ước nguyện trong mơ của tôi!

- Tốt rồi, chúng ta đi xem phim!

Cả hai đi nhanh về phía sân trường, cảnh đầu tiên mà họ thấy chính là con ngựa đen đang ăn táo. Rõ ràng đây là một cảnh tượng trùng: Một con ngựa đen khỏe mạnh oai phong đang ăn một quả táo xanh, rồi lại một quả nữa. Con ngựa ăn hai quả táo xanh. Trước đây chúng ta đã từng đọc qua: Đôi vú của Đỗ Tiểu Anh lúc này giống như hai quả táo.

Ngựa ăn táo xong, trên màn bạc xuất hiện một cô gái Nga mỏng to vú nở. Dưới chiếc khăn quăn trên đầu, rõ ràng mái tóc của cô ta màu hạt dẻ. Tấm hình mà Phương Phú Quý giữ (đã nói ở trước) rõ ràng là một trang quảng cáo cho bộ phim này. Sau khi kết hôn, Đỗ Tiểu Anh căn cứ vào tấm hình cắt trên báo này mà chăm chút cho cơ thể và dung mạo của mình, lý do không chỉ là cô ta có một nửa dòng máu Nga trong người.

Sau khi tốt nghiệp, họ được điều động về cái thành phố xinh đẹp này của chúng tôi. Phương Phú Quý dạy

vật lý, Đỗ Tiểu Anh dạy tiếng Nga tại trường trung học số 8.

5.

Cô ấy đang chờ lãnh đạo trường đến, nhưng không phải chờ để họ tuyên bố cô được quay về với chức phận cũ là được đứng trên bục giảng, tay cầm phấn, tay cầm thước để truyền bá ngôn ngữ Nga vĩ đại cho học sinh, mà cô chờ họ đến để đưa cô cùng hai đứa con đến “thế giới mỹ lệ” nhìn mặt chồng lần cuối cùng.

Cô ấy chờ đã một tuần lễ.

Chúng tôi đều biết là sự chờ đợi của cô ấy chẳng có kết quả gì.

Đã từ lâu, cô ấy không hề hy vọng là mình có cơ hội quay lại bục giảng nữa. Năm ấy, chính cái ngôn ngữ vĩ đại có trong con người có một nửa dòng máu Nga vĩ đại đã khiến cô ấy nếm đủ mùi vị của những ngọn roi và nắm đấm, trở thành người chuyên lột da các loài thỏ trắng, thỏ đen, thỏ xám..., cuối cùng cũng ngộ ra một chân lý: Bất kỳ thỏ mang màu gì, đều có kết cục của số phận giống nhau.

Do vậy mà cô đã quên mất ý thức, quên mất từ vựng, quên cả những ngọn roi, quên cả ngôn ngữ Nga vĩ đại, thậm chí cô ấy còn quên cả dung nhan của mình.

Khi lột da thỏ, Đỗ Tiểu Anh ngộ ra chân lý và Lý Ngọc Thiên khi đứng trước chiếc giường chính dung ngộ ra chân lý có điểm giống nhau đến kinh ngạc. Chân lý của Lý Ngọc Thiên là: Cho dù là khi sống, mỗi người có mỗi vị trí hoàn toàn không giống nhau, nhưng sau khi chết, mùi vị của các xác chết đều giống nhau.

Tôi đã quên hẳn cái tiếng Nga vĩ đại ấy rồi, và lại, tiếng Nga lúc này cũng chẳng được dạy ở trường trung học nữa. Cô ấy lắm bả thành tiếng suy nghĩ này, dường như có vị lãnh đạo nào đó đang ngồi nói chuyện với cô ấy, mời cô ấy đi dạy vậy.

Không có ai mời cô ấy đi dạy, cũng chẳng có ai mời cô ấy đi nhìn mặt chồng, do vậy mà cô ấy đã bắt đầu tính chuyện quay về xưởng để lột da thỏ.

Nhưng cuối cùng, cô ấy chẳng thể rời khỏi nhà, vì cô ấy chưa được đến “thế giới mỹ lệ”.

Sáng sớm ngày chủ nhật, cô ấy ngồi thừ người trên giường. Con trai đem qua lại không về, đưa con gái lại ăn vội vàng rồi đi biệt tăm biệt tích. Ngồi trên giường, cô ấy hồi tưởng lại câu chuyện quen thuộc, hồi tưởng mùi vị của xưởng đóng thịt thỏ. Lúc bên kia tường văng vẳng giọng nói của người chồng đã chết, cô ta lại nhớ đến cái bóng ma toàn thân trắng toát và bốc lên mùi vôi sống kia.

Khi cô ấy ngất xỉu, hai đứa con phê bình:

- Mẹ bị bệnh thần kinh rồi! Người chết chỉ còn cái

xác, làm gì có hồn phách. Mà hồn phách nếu có đi chẳng nữa thì làm gì có mùi vị?

Nếu hồn phách mà có mùi vị, nhất định đó phải là mùi vôỉ sống!

Có lúc cô ấy đã nghĩ là mình có thể qua nhà cô chuyên gia chỉnh dung dò xét xem thế nào, thì thể của chồng đang ở "thế giới mỹ lệ" chờ cô ấy hay là đã bị hỏa thiêu rồi.

Buổi sáng, tất cả các thầy giáo vật lý nhất tề kéo đến, gương mặt người nào cũng tỏ vẻ đưa đám, lại vừa giống như những tên tù phạm vậy. Ngay lập tức, cô ấy chú ý đến người trọc đầu đi ở cuối cùng, không phải vì anh ta là người đã từng đến nhà tặng thức ăn. Mặc dù đi sau cùng, nhưng cô ấy chú ý đến anh ta trước tiên, bởi dáng đi của anh ta giống với Phương Phú Quý. Đột nhiên cô nghĩ rằng, chồng mình đang hóa trang thành một gương mặt khác để đùa vợ, hay là để thử thách vợ chăng?

Người đi đầu là thầy giáo tuổi cao đức trọng Mạnh Lão Phu tử, trên tay ông ta là một con ngỗng to đến kỳ lạ. Như một đàn cá, các thầy giáo vây quanh con ngỗng tiến vào phòng, căn phòng vốn chật chội như muốn bùng ra. Ghế ngồi có hạn, mỗi chiếc nói chung đều được hai chiếc mông ngồi lên, những thầy giáo trẻ - bao gồm hai anh em sinh đôi - học trò cưng của Phương Phú Quý, đành phải đứng. Mặt họ đồng loạt hướng về phía nam, nơi có chiếc cửa sổ đang rọi ánh

sáng cho căn phòng – Ngay dưới cửa sổ là một chiếc giường đôi, đấy là chỗ có thể ngồi, nhưng họ thà đứng còn hơn là ngồi xuống đấy, bởi đó là nơi ngủ của thầy Phương lúc còn sống, đã từng là nơi thầy cùng với người phụ nữ có một nửa dòng máu tây này làm chuyện vợ chồng, đã từng kêu lên kéo kệt dưới sức nặng và cử động của hai người. Nó vốn bình thường, thậm chí tầm thường, nhưng lúc này lại biến thành chứng tích thần thánh. Họ không dám ngồi lên chiếc giường ấy, bởi họ sợ xúc phạm đến anh linh của người đã chết. Theo suy nghĩ của chúng tôi (chúng tôi lúc này cũng lấy sự thật làm căn cứ, lấy lý luận làm kim chỉ nam để suy ra những kết luận tương đối hợp logic), việc này có một số lý do. Thứ nhất, mọi người không hề muốn ngồi cùng với người đàn bà mặc tang phục, toàn thân toát lên một mùi Nga đặc trưng (bởi mùi vị lúc nào cũng gợi lên dục vọng); Thứ hai là chẳng ai tự nguyện ngồi lên cái vị trí mà đang được tất cả mọi người chú mục vào. Ngoài ra còn có thể có một lý do tâm lý khác mà chúng tôi rất khó nói ra...

Người đức cao vọng trọng Mạnh Lão Phu tử đương nhiên được bố trí ngồi ở giữa, được ưu tiên ngồi riêng một chiếc ghế. Không ai chen mông vào ngồi cùng ông ta, nguyên nhân không phải vì mông ông ta to, mà là sự kính trọng. Tất cả bọn họ đều trẻ hơn so với thầy Mạnh, đều là học trò của thầy; đám thầy giáo trẻ này đều là những cái cây do chính ông ta trồng nên. Tất cả mọi người đứng ngồi lẩn nhẩn chung quanh

mái đầu bạc của thầy Mạnh trông giống như một đám lâu la đang vây quanh đại vương của mình (có lẽ sự liên tưởng quả có phần vô lễ và hoang đường). Mạnh Lão Phu tử đang ôm một con ngỗng vừa to vừa mập đã được làm sẵn. Chiếc đầu ngỗng dài dài vươn theo đầu gối của ông ta hướng xuống đất. Ông ấy nói:

- Tiểu Anh à, Phú Quý đi rồi, chúng tôi rất đau lòng... Đáng ra chúng tôi phải đến thăm cô sớm hơn, nhưng mà...

Ông ta chớp chớp mắt, có cảm giác như là sắp khóc đến nơi. Hốc mắt khô khốc chẳng có nước mắt, chỉ có ghèn. Đồ Tiểu Anh không những là đàn bà, mà còn là một loại đàn bà đầy nhục cảm, cô ta sẽ nghĩ gì? Cô ta không nhìn thấy, sự chú ý của cô ta tạm thời dồn vào con ngỗng. Miệng của con ngỗng đang chảy nước dãi, một dòng nước màu trắng đục liên kết miệng nó với nền nhà trông giống như trẻ con đang đái. Một thầy giáo trung niên cũng đồng thời với Đồ Tiểu Anh phát hiện ra sự việc thú vị này, nhưng anh ta chẳng nói chẳng rằng gì, bởi thầy Mạnh đang đại diện cho toàn thể thầy giáo dạy vật lý của trường đang phát biểu, ngỗng và nước không nên đặt thành vấn đề trọng tâm – Anh ta đang nghĩ: Nước là một chất dẫn điện, con ngỗng mập mập kia cũng là một chất dẫn điện, ngay cả đôi tay đang ôm con ngỗng kia của thầy Mạnh cũng là một chất dẫn điện, nếu lúc này dưới đất có điện, dòng điện sẽ theo dòng nước mà truyền vào con ngỗng, rồi từ con ngỗng mà truyền vào cơ thể

thầy Mạnh, thế thì những lời an ủi của ông ấy sẽ biến thành tiếng kêu, thân thể sẽ co giật, một làn khói màu vàng sẽ tỏa ra từ hai tai... Rõ ràng đó là trạng thái bị điện giật!

Những liên tưởng kỳ lạ và độc đáo này xuất hiện trong đầu óc của thầy giáo vừa bị cạo trọc đầu đứng lẫn lộn trong số thầy giáo lúc ấy và tự nhận mình là Trương Xích Cầu. Anh ta liên tưởng đến một câu chuyện thú vị khác: Có một cậu bé phát hiện trên đất có một dây điện. Nó quay về nhà mang thêm đôi giày da, muốn làm việc tốt bởi thấy đầu dây điện lửa đang chớp nhoáng nhoàng. Nó nghĩ nước có thể dập tắt lửa, bèn vạch quần nhắm thẳng đầu dây điện dái một một bãi. Điện giật, toàn thân nó tê liệt. Tỉnh lại nó chạy về nhà vừa khóc vừa nói với bố - vốn là thợ điện. Bố nói: Chờ đến khi học trung học, học môn vật lý con sẽ hiểu thế nào là dòng điện; nhưng trước hết con hãy nhớ một điều: không bao giờ dái một cách tùy tiện...

- Chúng ta đều nghèo như nhau, cô cũng biết cả rồi đấy - Thầy Mạnh nói: Chúng tôi góp tiền nhau lại, mua con ngỗng này... Ôi chao! Sao nó lại chảy nước dãi thế này?

Dòng nước từ miệng con ngỗng bắt đầu loang ra sàn, những thầy giáo đang ngồi đều đứng cả dậy, chăm chú nhìn đồng nước rồi lại nhìn con ngỗng vốn béo mập bỗng nhiên biến thành con ngỗng gầy xác xơ.

Tiểu Quách nói:

- Có gì mà phải ngạc nhiên, vấn đề nào cũng có cái lý để tồn tại cả...

- Miệng ngỗng chảy nước thì có gì là “vấn đề nào cũng có cái lý”? Mạnh Lão Phu tử có vẻ bức mình: - Anh mua con ngỗng quái quỷ gì thế?

Tiểu Quách nói một cách thần nhiên:

- Tôi đã biết là sau khi con ngỗng bị cắt cổ vật lông, người ta đã dùng ống tiêm và kim tiêm cỡ lớn bơm vào da thịt của nó độ khoảng một lít nước. Nhưng khắp chợ không có chỗ nào là có ngỗng không bơm nước... Còn nữa, chờ đến khi mổ bụng nó còn phát hiện trong bụng nó ít nhất là có ba quả trứng đá cỡ nửa ký được nhét vào từ hậu môn. Thầy Mạnh, em không thể tìm ra con ngỗng không bị nhét đá vào bụng...

Tất cả thầy giáo đều ồ lên vừa kinh ngạc vừa thần phục. Thầy Mạnh chuyển con ngỗng cho một thầy khác, người này đặt con ngỗng lên một chiếc ghế.

Lòng Đồ Tiểu Anh không vui vì một lẽ đơn giản: Nước trong thịt sẽ làm ướt củi khi nướng, mà củi khô nướng thịt vẫn tốt hơn là củi ướt. Cố nén vẻ không vui, cô ta nói:

- Rất cảm ơn các thầy, cảm ơn! Cuộc sống của chúng ta đều rất khó khăn, các thầy quan tâm làm tôi khó xử quá!

- Thật là quá quắt, không chỉ bơm nước mà còn nhét đá... Thật là mất mặt - Thầy Mạnh nói: - Người xưa nói: Ngàn dặm tống tiễn nhau, lễ mọn tình sâu

nặng. Cho dù là chúng ta bị lừa, song suy cho cùng nó cũng chỉ là một con ngỗng. Thôi thì cô làm cho bọn trẻ ăn một bữa, cứ coi như là thưởng thức tấm lòng của những người thợ dạy kiệt xác như chúng tôi...

- Nếu Phương Phú Quý trên trời có hiển linh cũng nước mắt lưng tròng vì có những người bạn như các thầy, xin cảm ơn..

Cô ấy đã phát hiện thầy giáo trọc đầu Trương Xích Cầu có những biểu hiện không bình thường, gương mặt biểu lộ những trạng thái tình cảm rất lạ lùng, hình như phía trong gương mặt kia vẫn còn có một gương mặt nữa. Một cảm giác rất mơ hồ, thần bí nhưng muôn phần đáng tin choáng lấy tâm trí cô. Nó đang run rẩy, đang hồ hoán về một điều gì đó...

Tiểu Quách kể lại câu chuyện chẳng đúng lúc tí nào:

- Đây là chuyện tôi tận mắt chứng kiến, còn tin hay không là tùy quý vị. Ngày ấy có một nhân viên quản lý thị trường chop được một tay bán ngỗng. Cô ta hỏi thằng cha ấy, vì sao lại nhét trứng đá vào bụng ngỗng. Thằng cha này nói: - Không phải tôi làm mà trong bụng ngỗng vốn có như thế. Trứng trong bụng ngỗng, theo tên gọi mà suy, há dám bảo nó là đá sao? Cô nhân viên đành phải bỏ đi.

- Toàn ăn nói hồ đồ! Mạnh Lão Phu tử đứng dậy nói: Chúng tôi phải về thôi. Từ rày về sau, gia đình có chuyện gì, cô cứ gọi chúng tôi. Thầy Trương! Hai người là hàng xóm, anh cố gắng chăm sóc cô ấy.

Cô nhìn thấy anh ta gật gật đầu, cảm thấy toàn thân ngứa ngáy khó chịu. Thấy giáo trọc đầu Trương Xích Cầu này có vẻ lạ lùng khiến cô ta cảm thấy sợ sệt.

Giống như khi đến, các thầy giáo vật lý sắp hàng một rời khỏi nhà, anh ta lại là người đi ra sau cùng, sau cặp kính dày cộp hình như có hai ánh lửa lân tinh lóe lên nhắm thẳng vào cô. Con đường tăm tối dẫn đến thư viện của trường đại học sư phạm thấp thoáng ẩn hiện trong ý thức, không tự chủ được, Đồ Tiểu Anh thở dài và kêu lên một tiếng nhỏ... Tiếng kêu này cũng là tiếng cô đã từng kêu lên trong đêm cách đây hai mươi năm ấy.

Trông anh ta đi theo đoàn có vẻ miễn cưỡng, nhưng chỉ được mấy bước thì đã về đến cửa nhà anh ta. Thầy Mạnh nói:

- Nhà của hai người gần nhau quá!

Cô thấy sắc mặt anh ta biến đổi, rồi nghe anh ta lắp bắp:

- Vâng!... Đúng thế!...

Cô không biết nói gì với anh ta nữa, chỉ gật gật đầu rồi bước vào nhà. Nên đóng hay nên mở cánh cửa mục nát này bây giờ? Cô ấy do dự, cô ấy chờ đợi...

Cô đóng cánh cửa lại và đi đi lại lại trong chiếc sân nhỏ. Trong sân chẳng có hoa thạch lựu, cũng chẳng có nhà xí. Toàn bộ các căn nhà trong khu tập thể này đều dùng chung một cái nhà xí, có nghĩa là, cô không thể đóng cửa mãi mà không đi ra ngoài. Ngày nào cô

cũng có thể bắt gặp đôi mắt kỳ quái của anh ta đang nhìn cô, ngay cả thân hình, động tác, giọng nói... của anh ta đều khiến cô không thoải mái, đồng thời cũng làm cô có chút lưu luyến xao động. Kể từ khi anh ta bê đĩa cánh gà, thịt bò qua nhà cô, anh ta đã trở thành một nhân vật trong câu chuyện mới, cô cũng đã bị anh ta lôi vào trong câu chuyện ấy, nói cách khác, cô và anh ta cùng chung tay làm nên câu chuyện mới. Câu chuyện về chú tiểu đầu tóc xanh xanh và câu chuyện người đàn bà quạt mồ biển thành một bộ phận của câu chuyện mới chưa hoàn chỉnh này. Chúng kết hợp với màu trắng, mùi vôi sống... Cô đã dự cảm được rằng, mình không có đủ sức mạnh để chống lại tính logic của câu chuyện ấy, kết thúc của truyện như thế nào có lẽ đã được an bài sẵn. Mệnh vận của cô nằm trong sự khống chế của con người đang ngồi trong chiếc chuồng sắt ấy!

Vừa mới kịp nhìn vào con ngỗng đang nằm trên ghế tiếp tục chảy nước ấy, Đồ Tiểu Anh đã phát hiện ra tiếng thở rất nhẹ đằng sau lưng mình, rõ ràng là tiếng thở rất quen thuộc của anh ta, nó rất nóng và đang phả lên cái cổ kiểu Nga của cô. Mùi vị của nó rõ ràng có mùi viêm lợi mãn tính đặc biệt của Phương Phú Quý. Cô đã ngửi quen cái mùi vốn bị đàn bà ghê sợ này. Nó đang kêu gọi những tình cảm vợ chồng trong lòng cô. Anh ta thường ôm lấy eo lưng cô, một tay sờ sẫm trên bộ ngực kiểu Nga của cô, miệng lẩm bầm cụm từ quen thuộc “bò sữa”...

- Bò sữa!... Bò sữa của anh...

Sức mạnh của “bò sữa” là vô cùng, nó vang vọng trong không gian...

Người kể chuyện đã từng giải thích là, “bò sữa” chính là ngôn ngữ âu yếm của Phương Phú Quý và Đỗ Tiểu Anh khi chăn gối. Anh ta dùng “bò sữa” để kêu gọi cảm hứng của cô, rồi sau đó sẽ làm tình. Trong lúc mê mê nhất, anh ta cũng cứ luôn mồm gọi “bò sữa”, đôi khi thêm vào một định ngữ, biến thành “bò sữa Nga”...

Đường chân tóc phía sau gáy của cô ta cảm thấy nhột nhạt, toàn thân nóng ran lên. Cô ta hoảng kinh cảm nhận ra rằng, từ chỗ kín đáo nhất của mình đang tiết ra một chất dịch nhờn nhờn (ý nghĩa của việc này là vô cùng sâu sắc, đừng vội coi thường). Không kềm lòng được, cô hất mạnh đầu, quay người lại. Mái tóc màu hạt dẻ giống như những đợt sóng màu hạt dẻ quét mạnh vào mặt kẻ đang đứng phía sau.

Trong lúc quan trọng nhất thường phát sinh những biến cố ngoài ý muốn. Khi quay đầu lại, ánh mắt cô vô tình trông thấy tấm ảnh cưới cũ nát trong nhà. Một Phương Phú Quý trẻ trung với đôi mắt dường như đang ẩn chứa nhiều ý vị sâu xa đang nhìn cô. Ngay lập tức, cô cảm thấy toàn thân lạnh toát. Người đang đứng sát sau lưng cô là người đàn ông thuộc bên kia bức vách, và những gì anh ta đang làm vốn tạo cho cô một cảm giác mê mê trước đó bỗng trở nên

gồm ghiếc. Vẫn không hề biết những gì diễn ra trong tâm lý của cô, anh ta vẫn tiếp tục thở vào gáy của cô, hình như càng gần hơn. Cô thật sự cảm thấy ghê tởm và sợ hãi.

Cho dù là như vậy, cô vẫn cố gắng dùng một động tác hết sức dịu dàng, đẩy nhẹ người đang đứng phía sau mình ra một tí, nói với giọng khẩn cầu:

- Thầy Trương! Anh Trương! Tôi không thể... Anh ấy đang nhìn chúng ta!

Cô ấy không hề phát hiện một biểu hiện nào tỏ vẻ xấu hổ trên khuôn mặt anh ta, nói chính xác hơn là không hề xấu hổ mà là phẫn nộ. Nhìn thẳng vào đôi mắt của Phương Phú Quý trên tấm ảnh, đôi mắt anh ta biểu lộ vẻ căm hận. Đúng là "kẻ thù gặp nhau, lửa thấp sáng trên mắt".

- Tôi hiểu lòng anh, tôi chẳng hề trách anh... Suy cho cùng anh cũng là một con người... Đồ Tiểu Anh nói với một vẻ độ lượng: Tôi không thể làm điều có lỗi với chị nhà...

- Tiểu Anh... - Anh ta khóc: - Anh không chết, anh chính là Phương Phú Quý, là chồng em đây!

- Anh nói nhầm gì thế? Cô ấy đã cảm thấy giận dữ.

- Lẽ nào em không nghe rõ lời anh nói? Đùi trái của em có một vết sẹo, em đã từng kể cho anh nghe, đó là vết sẹo bị ngã khi em còn bé...

Đồ Tiểu Anh lùi về sau mấy bước. Người đàn ông vừa quen vừa lạ này đang nói tất cả những điều bí

mặt trên cơ thể của cô một cách rành mạch, dường như cô đang trần truồng đứng trước mặt anh ta.

Anh ta vừa nói vừa bước tới, còn cô vừa run rẩy vừa lui.

- Anh... anh đừng đến đây... Anh là ma, là quỷ... Cô ấy hét lên.

Anh ta xiêu xiêu vẹo vẹo quay người, bỏ đi.

Nếu là quỷ, lẽ nào lại bị con người đuổi đi một cách dễ dàng như thế?

Nếu không phải là quỷ, tại sao anh ta lại biết rõ về tôi như thế?

Câu chuyện nhỏ thứ ba lại tiếp tục thêm thắt những tình tiết vào câu chuyện trọng tâm đang diễn ra...

Câu chuyện nhỏ thứ ba này là sự kết hợp giữa ma quái và hiện thực. Phần ma quái kể rằng, có một người có vợ chết đã lâu ngày, vong hồn vợ vẫn nhớ mãi về chồng, được nhiều sự giúp đỡ khác nhau đã mượn thân xác của một người đàn bà mới chết mà nhập hồn vào đó (loại chuyện này có rất nhiều dị bản). Phần hiện thực là chính Đồ Tiểu Anh chứng kiến khi cô ấy về nông thôn tham gia công tác vận động giáo dục xã hội chủ nghĩa. Nhà trọ của cô ta có một cô con gái tuổi hơn hai mươi, thường hay sùi bọt mép và hôn mê, tỉnh lại thì tự xưng là những người đã chết trong nhà nhập hồn về, lúc là hồn bà nội, lúc là hồn ông nội. Theo lời bố cô gái, khi cô ta sinh ra thì ông bà nội đã chết từ rất lâu, nhưng giọng nói của cô

ta, động tác và dáng đi của cô ta là nguyên bản của ông bà nội khi còn sống. Lúc ấy, Đồ Tiểu Anh vẫn là đoàn viên cộng sản, là sản phẩm của chủ nghĩa duy vật, cho nên cô ta nói với bố mẹ cô gái: Thần kinh của con gái ông bà không bình thường. Bố cô gái có vẻ không phục nói: Những chuyện con gái tôi kể lại toàn là chuyện đùa đã xảy ra khi nó chưa sinh.

Niềm tin đã lung lay lắm rồi, nhưng tôi vẫn cứng cổ nói với bố mẹ cô ta:

- Nhất định con gái của ông bà không bình thường, cô ấy đã mắc bệnh thần kinh!

Hay là tôi cũng đã mắc bệnh thần kinh?

Có lẽ Trương Xích Cầu cũng mắc bệnh thần kinh?

Đêm ấy, Đồ Tiểu Anh kéo Phương Hồ lên giường cùng ngủ với mình. Cô cảm thấy tâm thần bất định, chỉ cần nhắm mắt lại là đã nhìn thấy một thân hình toàn thân trắng toát đứng ở đầu giường, đã ngửi được cái mùi vôi sống quen thuộc. Mở mắt ra, tất cả đều biến mất.

Đã khuya lắm rồi, con trai vẫn chưa về.

6.

Anh ta vẫn chưa nói cho chúng tôi trường trung học số 8 nằm ở vị trí nào. Trong lời kể của anh ta, lúc thì nó nằm bên cạnh dòng sông nhỏ màu lam, lúc thì

nằm cạnh “thế giới mỹ lệ”, lúc thì hình như nằm bên phải công viên Nhân Dân, bên cạnh khuôn viên của vườn bách thú, có lúc lại nằm bên trong khuôn viên của công viên... Bây giờ lại có một chiếc cầu vượt trên không chạy cắt ngang một phần diện tích của trường, còn có một nhà hàng sang trọng cao vút thường tỏa bóng mát che mát một khoảnh vườn trường... Giống như những con chuột đồng không tìm ra con đường vào hang, chúng tôi cũng không thể tìm ra cổng ngõ nhà Lý Ngọc Thiên và Đồ Tiểu Anh. Khắp nơi toàn là hố vôi, khắp nơi toàn là gạch vỡ ngói nát, khắp nơi đều là cần cẩu vươn lên trời... Thành phố của chúng tôi đang xây dựng, mỗi ngày mỗi đêm đều thay đổi. Đây mới chính là ấn tượng chính xác mà người kể chuyện đã truyền đạt cho chúng tôi.

Anh ta tiếp tục huyền thuyên:

- Lúc mà cái bóng khổng lồ của nhà hàng sang trọng chưa chiếu tới (nói một cách chính xác hơn: lúc nhà hàng sang trọng chưa được xây dựng), Đồ Tiểu Anh đã đến xưởng đóng đồ hộp.

Được cơ hội công tác trở lại, Đồ Tiểu Anh vui mừng khôn xiết. Xưởng trưởng là một người đàn bà mặt vuông miệng rộng, tóc đã hoa râm. Lần đầu tiên đến xưởng, Đồ Tiểu Anh cảm thấy đôi mắt như chìm ưng của bà ta chăm chú nhìn như muốn đánh giá cô. Dưới cặp mắt ấy, Đồ Tiểu Anh cảm thấy mình như bị lột truồng ra, giống như cô là một kỹ nữ mới đến vậy... Nhưng chỉ là cảm giác, bởi Đồ Tiểu Anh không

phải là kỹ nữ, bà già cũng chẳng phải tú bà. Văn hóa xã hội chủ nghĩa làm gì có kỹ viện... Đồ Tiểu Anh thực ra đang được xưởng trưởng xưởng sản xuất đồ hộp kiểm tra. Cô nghĩ rằng trên tay bà ta đang cầm một chiếc gậy, mặc dù bà ta đang ngồi trên một chiếc ghế thấp sau bàn làm việc, và tất nhiên trong tay bà ta chẳng có gậy, trên bàn cũng chẳng có. Bà ta đang thò tay vào một chiếc lọ thủy tinh, trong đó có rất nhiều thuốc viên, lấy ra là một viên màu phấn hồng, do dự một lát rồi nhét vào mồm. Trên nét mặt của vị lãnh đạo cao nhất xưởng đồ hộp này biểu lộ vẻ đau đớn. Cho dù trong căn phòng này không thể có chiếc gậy nào, nhưng lúc nào cô cũng nghĩ là bà ta sẽ cầm một chiếc gậy và lữ lữ tiến đến trước mặt cô. Quần áo của cô đã bị bà ta cởi tuột ra hết, miệng bà ta gần mặt cô đến nỗi cô ngửi thấy mùi đường từ đó phả ra. Dù bàn tay của bà ta sần sùi như bọc một lớp da cóc nhưng nó lại cứng như móng chân gà khi sờ sẫm khắp người cô, cái thân hình mà trên đó tất cả đều không phù hợp với thân hình truyền thống Trung Quốc.

- Da của cô làm sao mà trắng đến như thế này? Cô đúng là đặc vụ Nga do một Sa hoàng mới phái đến Trung Quốc phải không? Nói mau! Cô làm tình bao lâu rồi?

- Vú của cô sao mà to đến như thế? Cô đã dụ dỗ được bao nhiêu cán bộ lãnh đạo? Sự kiện đảo Trần Bảo có liên quan gì đến cô?

- Đầu óc cô quá dị làm sao! Cô giấu điện đài ở chỗ nào? Mật mã? Súng ngắn? Máy nghe trộm? Tất cả để ở đâu?

Rõ ràng bà ta ghét cay ghét đắng cô. Hình như những người đàn bà đảm nhiệm các chức vụ lãnh đạo thường có những mối cừu hận vô căn cứ với những người đàn bà trẻ hơn mình, hận đến nỗi muốn thay đổi giới tính cho họ, hoặc tạt axít vào mặt và những chỗ hấp dẫn đàn ông nhất của họ. Đồ Tiểu Anh chẳng thể nào hiểu nổi tâm lý người lãnh đạo mới, cố gắng chịu đựng, cố thu nhỏ thân thể và linh hồn lại. Cô ấy vẫn là một người nhẩn nhục và chân thực. Tâm trạng này có thể ví von thế này. Thượng đế muốn chiếm đoạt cô. Cô là do ông ta sáng tạo ra, thân xác và linh hồn cô đều do ông ta ban phát. Ông ta muốn hưởng thụ thành quả của mình, cũng giống như người nông dân muốn ăn thịt con gà do chính anh ta nuôi dưỡng thôi. Tất nhiên là gà không bằng lòng, sẽ hoảng sợ nhưng nó không có quyền chống cự. Đồ Tiểu Anh cũng không bằng lòng và hoảng sợ, nhưng cô không có quyền chống cự.

Bởi vì bà ta là đại biểu của nhân dân, đại biểu của thần thánh!

Bà ta đang tiếp tục dùng những ngón tay chính nghĩa khô và cứng kiểm tra toàn bộ thân thể cô.

...Tâm trí cô bỗng vang lên một khúc nhạc màu hồng, rất trang nghiêm và rất kích động. Khúc nhạc

ấy là do ban quân nhạc diễn tấu. Có một chiếc phong cầm đang gầm rú, có ba chiếc kèn đồng đang gào thét, có hai chiếc dàn nhị đang rên rỉ, mười chiếc sáo đang kêu than... Hợp âm của những nhạc khí ấy đã làm cho những hành vi nguyên thủy nhất thăng hoa thành thứ thánh nhạc hiến thân cho thượng đế!

Trong cái thứ thánh nhạc thượng đế ấy, thân thể Đỗ Tiểu Anh đang bị một vị cán bộ kỳ quái hưởng thụ. Ông ta dùng răng và những ngón tay hưởng thụ cô. Cơ thể xinh đẹp của cô đang cảm hận đối diện với những chiếc răng và những ngón tay gớm giếc của ông ta. Nhưng đó mới chỉ là bước đầu, là người đầu tiên...

Những chuyện đã qua giống như một đoạn phim, có âm nhạc chủ đề hùng tráng; có màu sắc rực rỡ và cũng có cao trào kinh tâm động phách. Bọn họ dùng bộ phận sinh dục tràn trề cảm hận, chan chứa tình giai cấp luân phiên áp sát vào những chỗ nhạy cảm có mùi vị Sa hoàng mới của cô. Lúc ấy, âm nhạc cũng đến hồi cao trào "sắc màu tan tác rơi rớt". Cô không cảm giác được sự đau khổ về tinh thần đạt đến mức độ nào. Sau khi bọn họ bỏ đi, những chuyện ấy mới đeo đẳng lần mò theo cô bò về nhà. Sự đau khổ về thể xác là không cần phải bàn. Cho nên, lúc thấy những giọt nước mắt đau khổ của Phương Phú Quý, cô không chú ý lắm, thậm chí còn nghĩ là anh ta có phần ngụy tạo. Thời kỳ cách mạng không cần nước mắt, bởi máu tươi đã chảy thành sông, nước mắt do vậy mà chẳng có giá trị gì.

Sau khi chuyện ấy xảy ra, không còn ai đến quấy rầy cô nữa. Do vậy mà xem, vốn là tội đồ cũng có thể dùng mọi phương thức để tiến hành giải tội!!!

*

* *

- Nghe nói, cô đã từng bị hại trong thời kỳ đại cách mạng văn hóa? “Nữ chính ủy” của xưởng đồ hộp (Đồ Tiểu Anh nghe những người trong xưởng đồ hộp, cho dù là công nhân lột da hay chặt đầu thỏ, mổ bụng thỏ... đều gọi bà ta như vậy) đặt chiếc cốc bằng thủy tinh xuống mặt bàn, hỏi một cách soi mói.

Cô im lặng.

Bà ta nói:

- Tôi không quan tâm cô đã từng bị hại hay không, có nghĩa là không vì chuyện cô đã từng bị hại mà buông lơ sự quản lý đối với cô. Cô chịu một chút khổ và sỉ nhục ấy có đáng gì! Tôi yêu cầu cô quên chuyện ấy đi, cật lực mà kiếm sống. Cô làm nhiều, kiếm được càng nhiều tiền, lý lẽ thực đơn giản.

Cô phân vân: Lẽ nào cô đã bị bức hại?

- Cô có sợ trường gì không? “Nữ chính ủy” hỏi, cũng chẳng chờ cô trả lời, bà ta nói tiếp:

- Nghe nói cô đã từng học tiếng Nga, lại có một nửa dòng máu Nga, đúng không? Nếu xưởng của chúng ta và Liên Xô liên kết với nhau, tôi sẽ nghĩ đến cô. Bây giờ, cô hãy đến trình diện ở phân xưởng số một, ở đó người ta sẽ nói cho cô biết cô sẽ làm gì và làm như thế nào.

Cầm lấy điện thoại, “Nữ chính ủy” nói mấy câu. Cô ngẩng đại nhìn chiếc miệng của bà ta nói điện thoại. Đặt ống nghe xuống, bà ta hỏi cô:

- Còn việc gì nữa không?

- Tôi có thể đi được rồi chứ?

Phân xưởng số một là nơi giết mổ. Trưởng xưởng là một thanh niên anh tuấn, trông rất phong nhã lịch thiệp, nói tiếng phổ thông tương đối chuẩn. Cô nghĩ, vị trí của anh ta có lẽ là phải trên sân diễn hoặc phim trường. Anh ta vứt cho cô một chiếc quần bảo hộ có yếm che trước ngực, một đôi giày đi mưa cao cổ. Anh ta còn quan tâm hỏi cô mang giày số mấy để chọn đôi giày thích hợp hơn.

Bức tường phía nam của cửa phân xưởng có một khuôn cửa, đang đứng cạnh khuôn cửa là một người phụ nữ trạc tuổi cô. Người này trông có vẻ rất quen nhưng rất lạ, hình như ngày nào cô cũng gặp nhưng cũng hình như chưa gặp bao giờ. Tay cô ta đang cầm một cái chùy được bọc bằng da, trước cửa là một tấm ván được treo lơ lửng, giống như tấm ván của các vận động viên nhảy cầu. Trưởng xưởng nói với cô:

- Đây là công việc thứ nhất: đánh ngất thỏ, chúng tôi còn gọi là “vì thỏ giống chuông”.

Trưởng xưởng ra hiệu cho người phụ nữ cầm chùy bắt đầu thực hành những động tác. Cô ta dùng chân ấn một chiếc công tắc nằm dưới sàn, cánh cửa đang đóng kín chậm chạp nâng lên, hai giây sau, một con thỏ màu

tro mập mập từ từ đi ra và bước lên tấm ván treo lơ lửng trước cửa. Cô ta thả chân, cánh cửa đóng sập xuống. Lúc này con thỏ đã đứng trên tấm ván lơ lửng, mắt ngó phải liếc trái, đứng thừ vuốt râu. Cô ta nheo mắt, nhắm thẳng vào trán con thỏ đập một chùy thật chuẩn xác. Con thỏ kêu lên một tiếng và rơi xuống khỏi tấm ván, ở dưới đã có một chiếc xe nhỏ chờ sẵn, con thỏ rơi vào đấy. Cô ta lại dùng chân ấn vào chiếc công tắc điện khác, chiếc xe chạy theo một đường ray nhỏ trên nền, chạy thẳng đến trước mặt một người phụ nữ chuyên lột da... Cô ta tiếp tục biểu diễn lại, động tác, kết quả vẫn như lần trước, không hề sai biệt, chỉ có một điều khác duy nhất là lần này không phải là một con thỏ màu tro mà là con thỏ màu cà phê đậm...

- Nếu cô bằng lòng làm công việc này, tôi có thể điều động cô ta sang phụ trách một công việc khác. Làm việc này, mỗi ngày cô phải đánh bất tỉnh gần tám trăm con thỏ, đồng thời cũng phân phát chúng cho những người làm công việc lột da đằng kia. Yêu cầu của công việc này không cao, khó ở chỗ, chiếc chùy trên tay cô là phải đập đúng giữa đỉnh đầu của thỏ. Chỉ đánh ngất mà không được đánh chết, chỉ đánh một lần, không được đánh hai lần, nếu đánh chết một con, cô sẽ bị trừ một phần mười ngày lương, nếu đánh một lần mà không ngất, cũng trừ một phần mười ngày lương.

Lại một con thỏ màu cỏ úa bị đánh ngất rơi vào chiếc xe nhỏ. Sắc mặt của người phụ nữ vẫn không hề

thay đổi, hơi thở vẫn đều đặn, ngay cả một động tác thừa cũng không có.

Lại một con thỏ màu hạt dẻ đang đứng trên tấm ván chờ đợi cái chùy giáng vào đầu.

- Cô nên suy nghĩ cho kỹ - xưởng trưởng nói: Nếu cô muốn làm việc ở chỗ này, tôi sẽ cấp cho cô một trăm con để thực tập, đến khi nào thành thực, chỉ cần một cú dũa đánh ngất một con thì chính thức bắt tay vào công việc. Đường nhiên, trong thời gian thực tập cô không được hưởng lương.

Cô tự cho mình không thích hợp với công việc này. Hình như cô có vẻ sợ hãi trước những đôi mắt đen láy và rất đẹp của những con thỏ.

Trưởng xưởng dẫn cô đến công đoạn thứ hai. Anh ta nói:

- Nói một cách văn vẻ thì công đoạn này nên gọi là "lột mũ cởi áo", thực tế là thừa lúc thỏ chưa kịp tỉnh lại để lột da nó.

Anh ta dẫn cô đến trước mặt một bà già. Bà ta đang chăm chú vào công việc, dường như chẳng hề hay biết là có hai người đang đứng trước mặt mình.

- Công việc này có chỗ dễ chịu là có thể ngồi mà làm, với những người mà chân có vấn đề thì rất thích hợp. Anh ta nói.

Bà già nhặt một con thỏ màu xám tro từ trên chiếc xe nhỏ vừa dừng trước mặt, treo vào một cái móc. Con thỏ vẫn chưa chết, chỉ mới ngất, có thể nhìn thấy cái

bụng nó lúc co vào lúc phình ra. Với một con dao nhỏ và rất sắc, bà ta vạch một đường nhỏ trên da chân con thỏ. Cuối cùng bà ta nhét vào vết rạch ấy một vòi cao su và mở van một cái bình hơi ở bên cạnh. Không khí len vào khoảng giữa của da và thịt khiến toàn thân con thỏ căng phồng lên, đôi mắt nó trở nên sâu hơn, lông dựng đứng, đôi tai run rẩy. Sau đó, bà ta chụp lấy vết rạch, không cho không khí thoát ra ngoài rồi dùng một con dao mỏng như lá lúa rạch một đường thật dài dưới da bụng con thỏ, dùng hai tay nắm lấy da, lôi mạnh. Toàn bộ bộ da con thỏ đã rời khỏi xác nó, một giọt máu cũng không hề thấy.

- Công đoạn này không khó lắm, chỉ cần chú ý hai điểm: Một là không được làm hỏng bộ da thỏ, hai là không được làm nó chảy máu.

Bà già đã lột xong da con thỏ, bộ da được đặt trên chiếc xe nhỏ để bên cạnh, đặt lên đó một chiếc thẻ ghi số hiệu công tác của bà ta và đẩy nhẹ. Chiếc xe theo đường ray chạy đi. Tiếp theo, bà ta đặt xác con thỏ - đang run rẩy, đôi mắt vẫn mở trừng trừng - vào một chiếc xe khác, lại đặt lên đó một chiếc thẻ, đẩy nhẹ. Chiếc xe cũng men theo đường ray, chạy đi.

- Tôi nghĩ rằng cô không cần phải do dự nữa, chọn công đoạn "lột mũ cởi áo" này đi, công đoạn khác cũng không còn chỗ cho cô nữa rồi! Xưởng trưởng nói.

- Tôi sẽ cố gắng hết sức mình để làm tốt công việc! Đồ Tiểu Anh nói mà nước mắt chảy dài trên má.

- Hôm nay cô chưa phải làm việc - Xưởng trưởng nói: Ở chỗ tôi có một cuốn sách hướng dẫn, cô cầm về mà xem, chủ yếu là xem chương hai. Chương này có liên quan đến công tác của cô, những yêu cầu về kỹ thuật, những phương pháp thao tác, những chỗ cần phải chú ý... đều có. Ngày mai đến trước bảy giờ để bắt đầu làm việc, sai chỗ nào đều phải bị trừ một phần mười ngày lương.

Chỉ cần hai tiếng đồng hồ, cô đã xem xong cuốn sách hướng dẫn - Quá là cô đã từng học qua cao đẳng có khác.

Một tuần sau, xưởng trưởng biểu dương trước toàn thể công nhân trong xưởng: Cô là một công nhân điển hình cho trình độ nghề nghiệp và lòng yêu nghề!

Cô bắt đầu gắn bó với xưởng và công việc của mình. Chỉ có công việc mới mang lại hạnh phúc cho con người!

7.

Chỉ có chăm chú vào công việc lột da thỏ mới có thể đem lại sự yên ổn trong tâm hồn Đồ Tiểu Anh. Đôi bàn tay lạnh lẽo của cô tìm thấy hơi ấm trong công việc. Những bộ lông thỏ đủ màu sắc làm ấm tay cô, những tảng thịt đỏ hồng cũng làm ấm tay cô. Chúng bị lột da mà tim vẫn đập, giống như kẻ thù giai cấp ác

độc – cô nghĩ – Cô rất thích ấn ngón tay vào những bộ phận trong cơ thể đã bị lột da của thỏ, nhất là chỗ trái tim để nghe thấy tiếng đập gấp gáp của nó. Mỗi lần làm điều ấy, cô cảm thấy có một sức sống vô cùng mãnh liệt từ thân thể con thỏ truyền sang người cô, tim cô cùng đập theo nhịp tim của con thỏ, hài hòa đến độ cô sượng đến phát cuồng. Nhưng cô chẳng dám ấn ngón tay vào chỗ tim thỏ lâu, bởi việc này sẽ làm ảnh hưởng đến thành tích công tác, ảnh hưởng đến năng suất. Năng suất thấp sẽ chi phối đến thu nhập chỉ là một vấn đề, điều quan trọng hơn là, cô chẳng muốn mình là một kẻ lạc hậu... Để luôn luôn có được niềm vui và sức sống, cô cần phải lột da thỏ liên tục, lấy cơ thể đỏ hồng của thỏ từ móc xuống bỏ vào xe. Trong những động tác không thể thiếu ấy, ngón tay cô lúc nào cũng nhằm tim con thỏ mà ấn vào, và lần nào cũng thế, cô cảm thấy trong lòng dậy lên một niềm vui điên cuồng. Cho nên có thể nói, cô vừa công tác mà cũng vừa hưởng thụ niềm vui bí mật của riêng mình. Do vậy mà năng suất lao động của cô tăng lên từng ngày. Bà già cùng làm công việc này với cô có lẽ cũng đang gặm nhấm nỗi đau là không thể treo ngược cô lên móc để lột da như lột một con thỏ.

Một ngày nọ, bà già treo lên móc một con thỏ trắng, vừa lột da vừa kêu toáng lên:

- Đúng là một con thỏ cái Nga! Tôi đang lột da một con thỏ cái Nga! Mau đến xem tôi lột da con thỏ cái Nga nè!

Bà ta còn nói mấy lời cực kỳ thô tục nữa, nó bắn đến nỗi mà ngay cả người kể chuyện ưa văng tục của chúng ta cũng không đủ dày mặt để kể lại nữa.

Tất cả các bà già trong xưởng đều cười rộ một cách vui vẻ, lại còn thêm dầu thêm muối cho chuyện càng thêm thú vị. Trước mặt các bà già tai ác này, Đồ Tiểu Anh cảm thấy mình chẳng khác gì con thỏ lông trắng đang bị treo trên móc kia. Đây là trạng thái tinh thần thường thấy ở Đồ Tiểu Anh: Lúc nào gặp phải chuyện quẩn bách là cô ta cảm thấy mình như đang trần truồng trước mặt mọi người. Trong nhiều giấc mơ, cô ta đã từng thấy mình bị người ta lột truồng rất nhiều lần, thậm chí là còn bị lột da.

Đàn ông cũng lột, đàn bà cũng lột, ngay cả mấy đứa bé cũng đè cô ra mà lột quần áo, lột da.

Mồ hôi túa ra, gương mặt đỏ (khi làm việc lột da cô ta luôn có tình trạng này) của cô trắng bệch. Nước mắt và mồ hôi quyện lại với nhau.

Trưởng xưởng (ngày ấy anh ta trông rất đẹp mã) vung tay đe dọa bà già:

- Lưu Kim Hoa! Khi đang làm việc mà bà gây ồn ào, mất năng suất. Phải trừ lương tháng này của bà!

Lưu Kim Hoa vẫn không chịu thôi, và thế là bà ta bị trừ ba phần mười tiền lương.

Không biết bao nhiêu là lời dị nghị sau đó.

Cũng sau đó, Đồ Tiểu Anh đã nghe lời trưởng xưởng, chụp lấy Lưu Kim Hoa đánh cho một trận

(Xưởng trưởng đã dành hai giờ đồng hồ dạy cho cô ấy mấy miếng võ gia truyền).

Trong mấy ngày chờ đợi để được đi thăm thi hài chồng lần cuối, cô ấy vẫn nghĩ đến công việc đầy hấp dẫn của mình. Khát vọng được làm việc của cô mãnh liệt vô cùng.

*

* *

Trong lúc chờ đợi để được đi thăm xác chồng và chờ đợi được tiếp tục công tác, chủ tịch công đoàn trường mang đến hai trăm nhân dân tệ và một tờ chứng nhận. Ông ta nói rằng, trong lúc thụ lý những giấy tờ có liên quan đến cái chết của Phương Phú Quý, ông ta đã phát hiện ra Phương Phú Quý lúc còn sống đã viết một bức thư để lại. Bức thư viết rằng, sau khi anh ấy chết, không cần phải chỉnh dung, không cần phải làm lễ truy điệu, không cần người thân nhìn mặt, tự nguyện hiến xác cho việc nghiên cứu y học. Còn hai trăm đồng này là do học viện y khoa gởi (học viện y khoa thường chỉ mua một xác chết một trăm đồng). Tinh thần của thầy Phương đã làm tất cả các nhà khoa học trong viện nghiên cứu cảm động. Còn giấy chứng nhận này cũng là của học viện y khoa gởi đến... Cuối cùng thì sự chờ đợi trong khốn khổ của Đồ Tiểu Anh cũng đã được giải quyết!

Chương bảy

1.

Trương Xích Cầu đưa mắt nhìn theo cái dáng đi xiêu vẹo của người thay mình đang kẹp mấy cuốn vở dưới nách đi ra cửa. Anh ta chẳng hề ngoái đầu lại – hình như dưới mắt anh ta tôi chẳng hề tồn tại – Nếu khi anh ta rời khỏi cửa, chỉ cần ngoái đầu lại nhìn tôi một lát thôi; nếu trên mặt anh ta biểu hiện vẻ phẫn nộ và bất đắc dĩ, người kể chuyện nói – trong lòng tôi sẽ có cảm giác tự hào của một ông chủ đối với kẻ nô bộc, sự thích thú của kẻ chinh phục đối với người bị chinh phục hoặc chí ít là cảm giác của kẻ ban bố ơn huệ. Thậm chí anh ta cũng chẳng tỏ ra khó xử khi cầm

lấy giáo án của tôi mà rời khỏi cửa nhà tôi (hay là của anh ta?) để thay tôi dạy vật lý ở trường trung học số 8...

Anh nghe văng vẳng ở ngoài ngõ, tiếng một người đàn bà chào anh ta:

- Thầy Trương đi dạy đấy à?

Anh không nghe anh ta trả lời, nhưng nghe rất rõ tiếng chửi của người đàn bà ấy:

- Đồ một sách chỉ biết ăn phần! Có gì mà lên mặt chứ? Ngay cả một câu đáp lễ cũng không hé miệng! Đồ rùa đen!

Câu chửi của người đàn bà khiến Trương Xích Cầu choáng váng. Anh ta đổ sụp xuống ngạch cửa. Như một người đang cưỡi một con ngựa thấp đến độ không thể thấp hơn được nữa, gầy đến độ không thể gầy hơn được nữa, sống lưng của con ngựa chọc thẳng vào đốt xương cùng của anh ta, một cơn đau men theo xương sống lan tỏa ra toàn thân và tụ lại ở huyết bách hội. Anh ta chợt nhớ đến một đoạn trích giảng truyện "Tịch Phương Bình" trong chương trình văn học cấp trung học. Nhân vật Tịch Phương Bình bị bọn tiểu quý ở điện Diêm La chia thân thể thành hai mảnh, đau không thể nào kể được. Từ chương trình văn lại liên tưởng đến chương trình vật lý, từ môn vật lý lại nhớ đến những thầy giáo vật lý, nghĩ về chính mình, do vậy anh ta cố quên nỗi đau, bỏ dậy. Lần thứ nhất không

được, lần thứ hai cũng không được, cuối cùng phải vịn vào khung cửa, anh ta mới đứng dậy nổi.

Hình như thuốc ngủ đã hết hiệu lực, mỹ nhân họ Lạp đã tỉnh và đang kêu gào - Tiếng kêu của bà ta hôm nay sao khác với mọi ngày - thường thì sao mà giống tiếng chim kêu! Nhưng hôm nay thì nó lạnh lạnh và kèm theo tiếng cười khùng khục. Tiếng kêu lạnh và tiếng cười khùng khục kết hợp, rõ ràng là bà ta cố ý tạo cho tiếng kêu của mình có âm điệu ấy!

Vợ đã đi làm (trước khi đi cô ta đã ra lệnh cho chúng tôi, tựa hồ cô ta xem tôi và anh ta là một: Một phân thành hai! Tôi đã bị phân thành hai sao?) Nhiệm vụ của anh là đi buôn để kiếm tiền - nhiệm vụ này quá nặng nề. Đại Cầu và Tiểu Cầu đã đi học. Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy nỗi sợ hãi phải ở nhà chờ đợi, và có lẽ mở đầu cho sự sợ hãi ấy là tiếng kêu của mỹ nhân họ Lạp. Tuy bà ta nằm trên giường nhưng dường như quan sát và biết hết tất cả mọi chuyện.

Trong tiếng cười lạnh ấy, con người thật khó làm chủ được ý thức của mình. Anh muốn bỏ đi đâu đó.

Nhưng anh ta không thể bỏ đi được. Anh ta vén bức màn che khuôn cửa, bước vào chỗ nằm của mỹ nhân họ Lạp. Vật đầu tiên mà anh nhìn thấy không phải là đôi mắt của mỹ nhân họ Lạp mà là hai con chuột màu trắng. Chúng đang thi nhau cắn vào vành tai của bà ta. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy chuột

cắn tai người. Chúng đang dùng cái mõm hồng hồng gặm từ trên xuống dưới, rồi từ dưới lên trên, sao mà giống tằm ăn lá dâu. Rõ ràng là bọn chúng đã trông thấy anh nhưng lại chẳng tỏ ra sợ hãi gì cả. Anh chăm chú nhìn hai con chuột đang bình thản ngẩng đầu nhìn anh, cái nhìn biểu thị sự đánh giá. Anh biết chúng chẳng muốn sự xuất hiện của anh lúc này, bởi anh đã làm gián đoạn bữa ăn ngon lành của chúng. Cho dù chúng đã gặm nhấm được một ít thịt trên vành tai của mỹ nhân họ Lạp, nhưng hai chiếc vành tai đã biểu thị một vẻ đẹp mới, vẻ đẹp của sự tàn khuyết. Hai chiếc vành tai như được nặn ra từ sáp ong, rất lạ là không hề có giọt máu nào chảy ra. Anh hét to một tiếng, hai con chuột mới tiếc nuối nhả chiếc vành tai ra, men theo chân tường và chạy mất.

Mỹ nhân họ Lạp đã ngừng kêu thét trong khoảng một phút. Trong một phút ấy, bà ta dùng đôi mắt không hề bình thường chăm chú nhìn anh. Cảm giác đầu tiên là anh bị đôi mắt ấy nhìn xuyên suốt tâm can, cảm giác thứ hai là lạnh. Bà ta đang nằm trên một tấm ván khiến anh chợt nhớ đến một trận "chiến đấu ác liệt mà thuở nhỏ anh đã tận mắt chứng kiến – Anh đã từng kể rằng Phương Phú Quý cũng đã từng chứng kiến tận mắt một trận kịch chiến – Nhà cửa, cây cối đang bốc cháy và soi sáng những thi thể thương binh đang nằm bất động trên những tấm ván. Mùi vị trên thân thể bà ta, mùi vị trên thân thể của những

người bị thương, mùi vị trên mái tóc của cô chuyên gia chỉnh dung đồng loạt dung hợp, lịch sử và hiện thực lẫn lộn... Phải mau mau kiếm ít tiền mua một chiếc giường cho mẹ vợ. Dù sao thì bà cũng đã từng làm bánh sủi cảo mời anh ăn, anh không thể biến thành kẻ vong ơn bội nghĩa – Anh nghĩ thế.

Anh bỗng nhớ ra rằng, trong nhà vẫn còn có thuốc bầy chuột. Anh vội vàng quay vào nhà bếp lục lọi, nhưng không biết chúng ở nơi nào.

Để ngăn ngừa việc những con chuột quay lại để cắn tai mẹ vợ, Trương Xích Cầu suy nghĩ rất lung và cuối cùng đã tìm ra cách. Anh ta tìm gói thuốc ngủ mà Lý Ngọc Thiên vẫn dùng cho mẹ uống, dùng chày đâm nát và trộn vào rau cải trắng, thêm một ít dầu vừng và xào lên thật thơm, múc thành hai đĩa đặt ở hai bên tai của mỹ nhân họ Lap. Làm xong, anh ta rời khỏi nhà với ý thức về nhiệm vụ là phải đi kiếm tiền.

Buôn bán cái gì đây? Làm thế nào để kiếm tiền? Anh ta hoảng loạn nghĩ. Một chân trong cửa, một chân ngoài cửa, anh ta đang lâm vào cảnh ngộ tiến thoái đều không ổn. Anh ta nghĩ, Phương Phú Quý lúc này đang ở trên lớp, mạo nhận là tôi – Trương Xích Cầu giảng bài. Trương Xích Cầu giả đang điếu võ dương oai trên bục giảng, Trương Xích Cầu thật đang đứng chân trong chân ngoài ngạch cửa tiến thoái lưỡng nan. Trong hoàn cảnh này, ai là kẻ hạnh phúc, ai là người chịu bất hạnh đây?

Trong lúc bối rối tột cùng của Trương Xích Cầu, một lão già lưng gù nhẹ nhàng mở cánh cổng đang khép hờ bước vào. Anh cảm thấy lão già này rất quen biết, nhưng không biết là đã gặp lão từ bao giờ và ở đâu.

- Anh là thầy giáo Trương? Lão già hỏi.

- Ông là... - Thầy giáo vật lý ngáp ngừng. Bỗng nhiên trong đầu anh ta như có những tiếng nổ bùng bùng, ngược nhìn lên, hình như có một chiếc máy bay màu xanh đang chao đảo và chúi đầu xuống đất. Và một nơi nào đó, xa lắc, một đụn khói màu trắng bốc lên cao...

- A! Thầy giáo vật lý kêu lên, tiếng kêu vô nghĩa.

Lão già nói:

- Cô chuyên gia chỉnh dung bảo tôi đến đây, đưa chiếc phong bì này cho anh.

Đưa tận tay anh một chiếc phong bì đã được dán kín bằng băng keo, lão già quay lưng đi thẳng ra cổng.

- Ông không ngồi nghỉ một lát à? Anh đưa đẩy.

Lão già đột ngột quay người lại, nói:

- Ừ, thì ngồi nghỉ một tí.

Anh đành phải vào nhà mang ra một chiếc ghế, mời lão ta ngồi xuống. Ánh mặt trời nửa buổi chiều sáng gương mặt lão già. Lão ta đang nhíu mắt, ngồi thở đều, trông dáng vẻ của lão giống như một con rùa già trăm tuổi đang cố gắng chống chọi với tuổi già.

Đúng lúc ấy, tiếng nhai rau cải xanh của hai con chuột bỗng vang lên. Lão già ngồi trên ghế đang tận hưởng những phút giây thư giãn, còn anh đứng bên cạnh chẳng biết phải làm gì. Cuối cùng thì lão cũng đã đứng lên, bước ra khỏi cổng.

Thầy giáo vật lý đấu tranh giữa hai sự lựa chọn: Nên đi xem hai con chuột ăn rau cải trước hay là mở phong bì xem trước. Cuối cùng anh ta cũng tặc lưỡi, quyết định đi xem hai con chuột trước. Anh ta rón rén đi về phía mỹ nhân họ Lạp, vừa đi vừa nghe rõ tiếng tim đập thình thịch. Tiếng nhai rau nho nhỏ vang lên đều đặn, chứng tỏ chúng vẫn chưa hôn mê. Khi đưa tay định vén chiếc rèm qua một bên, tự nhiên anh đổi ý, rất nhẹ nhàng quỳ xuống, áp sát mặt xuống nền gạch, nhìn vào trong theo khoảng cách trống giữa tấm rèm và nền nhà. Một cảnh tượng thật đẹp mắt diễn ra trước mắt anh.

Hai con chuột đang đối diện nhau, chính giữa là khuôn mặt hồng hào của mỹ nhân họ Lạp. Hai con chuột này bằng nhau, khó phân to nhỏ. Chúng đang ngồi bên hai đĩa rau, đuôi thả dài ra phía sau và nằm trên tấm ván, hai chân trước tóm lấy những cọng rau tấm thuốc ngủ đang nhai một cách ngon lành. Làm sao để chứng minh được rằng chúng đang cực kỳ khoan khoái? Nhìn lại chiếc đuôi chúng đang ve vẩy thì có thể hiểu được điều đó.

Nếu như chỉ có thế thì sao lại có thể nói là cảnh tượng thật đẹp? Sau mỗi lần ăn ba cọng rau, cả hai lại

nhìn nhau và gật gật đầu (chi tiết này lặp đi lặp lại mười mấy lần, chắc chắn không phải là ngẫu nhiên), trên cái mặt nhọn của bọn chúng, hai con mắt đỏ hồng phát xuất những thứ ánh sáng lấp lánh. Gật đầu với nhau xong, chúng đồng loạt chạy qua mặt mỹ nhân họ Lạp để thay đổi vị trí cho nhau, lại tiếp tục ăn. Nếu không quan sát cả một quá trình, không thể phát hiện là chúng đã từng đổi vị trí cho nhau.

Sau khi đổi vị trí ba lần, chúng đồng loạt leo lên trán mỹ nhân họ Lạp, cùng kêu lên rất vui vẻ: Chít! Chít! Chít! Ba tiếng, rồi lại ba tiếng nữa: Chít! Chít! Chít!. Tiếng kêu của chúng như nói với con người rằng: Các người thật là ấu trĩ, thật đáng tức cười! Kêu xong, chúng song song bò xuống khỏi trán, di theo chiếc cổ, bò xuống đến ngực rồi phân làm hai bò theo hai chân của mỹ nhân họ Lạp. Hai chân của mỹ nhân họ Lạp co nhẹ lại, hai con chuột từ tốn bò xuống tấm ván, men theo hai chân giường và đi về phía cuối phòng.

Anh hy vọng nhìn thấy chúng ngủ, không ngờ lại nhìn thấy chúng trêu chọc anh!

Quá thất vọng, anh đứng bật dậy. Anh tiếc nuối cái khoảng thời gian đã bỏ ra để chế biến món thức ăn ngon dành cho hai con chuột, tự dằn vặt mình rằng đó là một hành vi ngu xuẩn. Đi ra sân, anh bắt đầu mở chiếc phong bì dày cộp đang cầm trên tay.

Trong phong bì là một trăm nhân dân tệ (tất cả đều là tờ bạc một đồng) và một tờ giấy viết thư, có in

bốn chữ “Thế giới mỹ lệ” ở trên đầu, trên đó có ghi mấy chữ nguệch ngoạc. Cô ta biết viết à? Trình độ văn hóa của cô ấy ra sao? Cô ấy học chữ ở trường nào? Những câu hỏi không đúng lúc này dồn dập xuất hiện trong trí óc anh.

Đại khái ý tứ của những chữ ấy là: Cô ấy đã đến nhà tang lễ mới nhớ ra rằng, muốn đi buôn là phải có ít tiền làm vốn. Bị việc này làm cho điên đầu, đành phải mượn người ta một trăm tệ. Cô ấy đấu tranh rất dữ dội với ý nghĩ cho rằng anh đi buôn có khi bị lỗ, khuyên anh chớ nghĩ đến chuyện thất bại mà phải nghĩ đến thắng lợi, tục ngữ có câu “Lo gì trẻ con không đánh được chó sói”!

Tiền và trang giấy như tiếp sức cho Trương Xích Cầu, đẩy anh ta bước ra khỏi cửa.

Anh ta rời khỏi nhà, tâm trạng lúc này giống như một người bất lương đang chuẩn bị bắt tay ăn cắp lần đầu tiên, có cảm giác như đang trước hàng trăm ống kính của người khác, mỗi cử động chân tay đều trở nên ngượng ngập vô cùng.

Người kể chuyện đã từng nói rằng: chỉ cần cầm lấy tiền, rời khỏi nhà đi về phía đông, đi theo con mương đầy cát bắn, ruồi muỗi hôi hám ghệt thở, hai bên hoa dại mọc um tùm, đỏ rực, rồi không cần phải đi lên chiếc cầu gỗ đã mục nát ấy mà lại nhảy qua mương, rẽ trái rẽ phải mấy lần nữa là sẽ đến chỗ bán tạp phẩm.

Những nụ hoa đỏ của hoa đại khiến anh liên tưởng đến những đóa hoa hồng tươi tắn. Sắc màu rực rỡ của hoa đại có phần vượt qua suy nghĩ của anh, đẹp đến bệnh tật (?). Thầy giáo vật lý tất nhiên không thể là nhà sinh vật học, nhưng cũng có thể nhận biết được một vài loài thực vật. Những cành hoa vươn cao đến quá đầu người, cành lá sum suê, hoa đỏ rực rỡ to tướng, nặng trĩu; lá dày rậm rịt xanh biêng biếc... tất cả đều kêu gọi cảm giác nhục dục, đều thể hiện trạng thái không hề già nua... Đây là loại cây gì vậy?

Lúc này, anh ta tưởng tượng ra hàng trăm ống kính đang chĩa vào mình thì ngay lúc này nó đã biến thành hiện thực. Bảy chiếc máy ảnh do bảy tay phóng viên đang chụp ảnh loài hoa đại rực rỡ bên con mương ở nhiều góc độ khác nhau. Mùi thối nồng nặc toát lên từ con mương khiến thầy giáo vật lý liên tưởng đến cái mùi nhà xí quen thuộc ở trường trung học số 8 cách đó không xa.

Người kể chuyện bình luận: May mà máy ảnh không thể chụp được mùi thối. Do vậy mà những tấm ảnh của họ sẽ được biểu hiện trên màn hình tivi của mọi gia đình, cũng có thể sẽ là những tấm ảnh được lồng trong khung kính và đặt nơi trang trọng nhất trong phòng khách của các gia đình phong lưu.

Các phóng viên ảnh chỉ quan tâm đến hoa trên ngọn mà không hề chú ý đến những gì ở dưới chân mình. Do vậy mà trong mắt thầy giáo vật lý, họ giống

như những vật thể đang vận động một cách loạn xạ. Anh nhìn thấy một tay phóng viên lưng dài, chân ngắn đang lăn tròn như một chiếc bánh xe trên chiếc cầu gỗ mà ngay cả anh cũng chẳng dám bước qua ấy. Chắc là anh ta đang tìm góc độ từ trên cao để chụp hoa đại ở dưới. Tiếng rên rỉ kéo kệt của chiếc cầu gỗ vang lên rất rõ dưới sức nặng của anh ta và có lẽ nó chuẩn bị gãy. Quả đúng như vậy! Tay phóng viên lưng dài chân ngắn cùng với máy ảnh của anh ta rơi tùm xuống dòng mương. Quá trình ấy nhanh như điện xẹt, khi rơi xuống mương anh ta mới lóp ngóp kêu cứu. Vốn muốn tránh mọi chuyện không liên quan gì đến mình, nhưng có một lực quán tính nào đó khiến thân xác anh không nghe theo sự điều khiển của lý trí – lý trí lùi về phía sau, thân xác tiến về phía trước. Nước không sâu lắm nhưng hình như có một lực hút nào đó khiến tay phóng viên không thể nào ngóc đầu lên được, hình như có một vật gì đó ngoạm chặt vào chân anh ta ở dưới mương. Nếu không cứu, anh ta có thể chết!

Nhặt lên một mảnh ván còn lờm chớm đầu đinh sắt, thầy giáo vật lý đưa thẳng về phía giữa dòng mương. Tay phóng viên chộp lấy, anh dùng hết sức kéo anh ta lên bờ.

Thầy giáo vật lý không hề biết rằng, trên góc phải trang của một tờ nhật báo sáng hôm sau có đăng một tấm ảnh có tựa đề “Cứu người rơi xuống nước” và sau đó là một đoạn văn dài khoảng năm mươi chữ thuật lại mọi chuyện đã xảy ra.

2.

Lúc này, thầy giáo vật lý đang đứng ở quầy tạp hóa. Đó là hai gian lều có vách được che chắn bằng tôn, trên cũng lợp tôn trông chặt chội, nóng bức và nhộp nhúa. Đối diện với quầy tạp hóa là một cánh rừng nhỏ khoảng bốn năm chục cây cổ thụ cành lá rậm rịt, thi thoảng một vài con thỏ, một vài con chó và cả mèo hoang chạy nhảy trong ấy. Ở đây vắng người, yên lặng đến rợn ngợp khiến thầy giáo vật lý đang đứng trước quầy hàng phân vân nghĩ: Cô ta bán những thứ đồ dùng trong sạp gỗ kia cho ai nhỉ?

Cô chủ quán xuất hiện trong bóng tối nhờ nhờ ở một góc lều, đôi tay đầy dầu mỡ, không cười. Trên người cô cũng chẳng có mùi vị gì, một gương mặt trắng nhợt, mắt, mũi, miệng cũng trắng nhợt...

- Hử...! Anh nghe rõ một âm thanh phát ra từ mũi cô ta, đồng thời cũng nghe từ miệng cô ta một loạt âm thanh nửa như cười, nửa như rên rỉ. Bị một loạt âm thanh đầy ý nghĩa ấy làm cho khó chịu, anh nói:

- Tôi đến để mua hộp thuốc lá!

- Không phải vừa rồi anh đã nói là đã cai thuốc lá đó sao? Không phải là anh đã cố tình ra vẻ đạo mạo của thầy giáo nhân dân di trên đường phố sao? - Cô chủ hỏi một cách cay độc.

- Tôi chưa hề nói là tôi đã cai thuốc...

- À! Thì anh không nói, nhưng cái tay bị cấm sừng ấy nói.

- Ai bị cấm sừng?

- Không phải anh thì có lẽ là chồng của người đàn bà có quan hệ mờ ám với tay quản lý thú dữ trong công viên ấy thôi!

- Anh ta là ai?

Cô chủ quán cố ghìm cái cười độc ác lại, nói một cách nghiêm túc:

- Chính là anh! Anh không cần phải giả vờ ngu ngơ trước mắt tôi. Trước đây anh đến mua thuốc lá chỉ là cái cớ để anh nghe ngóng tin tức thôi. Thật ra anh cũng chẳng ra gì. Nếu tôi muốn dụ dỗ anh, chỉ cần hai phút là xong, anh có tin không? Do vậy, anh đành phải giả câm giả điếc trước chuyện của vợ anh mà thôi!

- Tôi muốn mua thuốc lá thật mà! Thầy giáo vật lý đang lên cơn thèm thuốc.

Cô chủ bước vào trong mang ra một tút thuốc lá mà thầy giáo vật lý chưa hề thấy qua, ngay cả trong mơ cũng chưa hề thấy qua. Nó màu vàng, vàng rực như màu trong cung điện vua chúa ngày xưa.

- Bao nhiêu tiền?

- Anh có bao nhiêu tiền?

Một trăm tờ một nhân dân tệ đang kêu réo trong túi áo anh. Chúng là những con bồ câu, vâng, một trăm con bồ câu tượng trưng cho hòa bình đang quấy đập

trong túi áo anh hùng thoát khỏi sự chật hẹp để bay lên bầu trời cao rộng. Bất giác anh thò tay vào túi áo, ấn chúng xuống dưới, thật mạnh. Chẳng chờ cho anh mở miệng, cô chủ quán đầy kinh nghiệm đã chế giễu:

- Đã phát tài rồi ư? Để tôi đoán xem trong túi anh có bao nhiêu tiền.

Nói xong, cô ta nhú nhú đôi mắt vài giây, rồi cuối cùng đưa một ngón tay lên, nói một cách chắc nịch:

- Trong túi anh hiện có một trăm nhân dân tệ!

Tay anh nắm chặt lấy những đồng tiền một cách lo lắng.

- Một trăm tờ một tệ được bỏ trong một chiếc ví da bò nhỏ! Cô ta tiếp tục khẳng định.

- Quả là đoán việc như thần! Thầy giáo vật lý thậm kê lên. Trước người đàn bà này, không gì có thể che giấu được - Đúng là một trăm đồng, y như lời cô ta nói.

- Tút thuốc này đúng một trăm đồng! Cầm lấy đi, một tay giao tiền, một tay cầm thuốc!

- Sao đắt thế?

- Nếu anh không có chỗ nào khiến tôi thích thú, cho dù là một trăm, tôi cũng chẳng bán đâu! Gương mặt cô ta tỏ vẻ chân thành.

- Tôi không mua đâu... Giọng anh có vẻ ngập ngừng.

- Tôi vốn đã biết là không phải anh đến để mua thuốc lá.

Vừa nói, cô ta vừa bóc lớp giấy bóng bọc tít thuốc, lấy ra một hộp thuốc vỏ cứng màu xám nhạt, bóc nắp hộp rồi dùng ngón tay búng nhẹ dưới đáy hộp. Hai điếu thuốc nhô lên. Từ khi cô ta bắt đầu bóc hộp thuốc, thầy giáo vật lý đã ngửi thấy mùi thơm thoang thoang hấp dẫn của nó. Mùi thơm thật đặc biệt, thật kỳ dị, hai cánh mũi của anh ta phập phồng, tranh thủ thưởng thức cái mùi vị không phải trả tiền ấy. Đầu dót của điếu thuốc trắng đục như được tạc từ ngà voi. Cô ta lấy ra một điếu đưa đến trước mặt anh, triết lý:

- Không có tiền thì không sống được, tiền nhiều cũng chẳng có ý nghĩa gì. Con người trên cuộc đời này chỉ cần có cái hút, cái uống, cái ăn, cái mặc... thế là đủ.

Thầy giáo vật lý đưa hai ngón tay khô cứng, gầy guộc giống như hai viên phấn kẹp lấy điếu thuốc, có cảm giác điếu thuốc hơi lạnh, lại rất nặng. Hai mắt anh nhìn chăm chăm vào điếu thuốc cao cấp, trống ngực đập thình thịch, trông mắt như phình to ra khiến hốc mắt đau đớn. Rõ ràng anh nghe thấy tiếng máu trong người anh đang lưu thông một cách gấp gáp.

Cô ta cúi đầu, ngậm điếu thuốc đã nhô lên trong hộp, bật lửa. Một ngọn lửa màu xanh phụt lên. Lần đầu tiên thầy giáo vật lý có được cảm giác thân thiện, ấm áp, đầy tình cảm đối với người đàn bà này. Mồm miệng anh ta trở nên vụng về, nước dãi chảy cả ra ngoài. Cô ta vỗ vỗ vào vai anh một cách ôn tồn, nhẹ nhàng, đầy hàm ý và hình như đang thở dài một cách

thương cảm thì phải. Ngọn lửa liếm vào dầu thuốc, ngay lập tức một làn khói mỏng bay lên và sau đó là hai luồng khói trắng thoát ra từ hai lỗ mũi cô ta.

... Trong suốt quá trình ấy, mùi thơm quyến rũ của điều thuốc lá vẫn không ngừng lan tỏa trong không gian. Nó kết thành từng sợi, từng vòng..., hoặc màu trắng, hoặc màu lam, hoặc màu xám nhạt... thiên biến vạn hóa mà bay vào không gian. Thấy giáo vật lý đang mê man trong mùi thơm của của thuốc lá, như tạm thời quên mất thực tại để lạc vào cõi lai tiên cảnh. Qua làn khói thuốc, gương mặt cô ta biểu hiện vẻ mỏng lung một cách thần bí, như gương mặt của Quan Âm Bồ Tát ẩn hiện giữa mây khói trên trời.

Thầy giáo vật lý đang bị khói thuốc làm cho mê man. Anh ta nghe rõ tiếng than nhiều ý nghĩa của cô ta:

- Thật là đáng thương..., đáng thương quá!

Anh ngược nhìn khuôn mặt từ bi ấy, trong lòng chẳng có chút bức dọc nào. Tâm hồn anh như một mặt nước hồ lặng yên được ánh nắng chiều tà chiếu rọi. Hoa sen đang nở trên đó, những chú thiên nga trắng đang thong thả bơi lội trên đó. Gió mơn man mặt hồ và sóng lăn tăn không một tiếng động... Anh bật khóc.

Cô chủ quán dùng tay lau nước mắt trên mặt anh ta. Sao mà dịu dàng, sao mà thân thiết. Không biết từ lúc nào, cô ta đã đưa anh vào đến bên trong gian hàng, chỗ bóng tối. Ngoan ngoãn như một con cừu,

anh ngồi xuống bên mép giường gỗ. Mùi thơm của thuốc lá vẫn thoang thoảng...

- Tôi biết anh rất khổ tâm... đáng thương cho anh quá...!

Bộ ngực nung núc của cô ta chỉ cách mặt anh một milimét. Một mùi vị khác hoàn toàn với cô chuyên gia chỉnh dung xộc vào mũi anh, lấn át cả mùi thuốc lá thơm. Nó làm anh mê man, làm anh mất tỉnh táo. Cô ta vốn mặc chiếc váy ngắn màu trắng và mỏng như cánh ve này sao? Khuôn ngực ngon lành như muốn đâm rách làn vải mỏng kích thích tâm trí anh. Không rõ là thầy giáo vật lý đã chủ động áp khuôn mặt mình vào ngực cô ta, hay cô ta đã chủ động áp bộ ngực của mình vào mặt thầy giáo vật lý, nhưng đó là chuyện đã xảy ra... Một cảm xúc mạnh mẽ (vốn không tồn tại trong anh đã lâu lắm rồi) dâng lên... Anh ôm chầm lấy eo lưng cô ta.

- Không phải là tôi đang dụ dỗ anh... Cô ta vừa nói vừa nghiêng cổ để tránh cái mồm tham lam của anh - Tôi chỉ cảm thấy thương hại anh thôi... Cô ta đã cạy sừng trên trán anh... Anh có biết không, chỗ này vào ban đêm có thể nghe được tiếng hổ gào rống đấy!

Hình như có tiếng mài rít của kim cương trên mặt kính. Lời nói không đâu vào đâu của cô ta lại có hiệu quả ghê gớm, khiến thầy giáo vật lý tỉnh lại. Ngọn roi đạo đức sắc lẹm đang đập túi bụi vào trong linh hồn của anh. Anh cảm thấy sợ. Anh thấy thân xác mình

như đang chìm sâu xuống một vũng bùn không đáy... Hai cánh tay rã rời của anh từ từ rời lỏng ra.

Cánh tay rời lỏng cũng là lúc anh ta tỉnh táo hoàn toàn. Toàn thân anh ta đầy mồ hôi, thấm ướt cả chiếc áo màu xanh lục, mắt kính dẫm dấp nước. Kéo vạt áo lên lau kính, thầy giáo vật lý mới thấy rõ gương mặt cô ta đang đỏ rần, cái bốt nhỏ dưới cằm cũng bị kích động và đỏ lên một cách kỳ lạ. Cái bốt xinh xinh ấy khiến cho gương mặt cô ta bốt đi vẻ nanh nọc và gây cảm tình cho anh ta. Cô ta vẫn còn đang ngất ngây, như vẫn còn được anh ôm trong tay. Đàn bà không hề giống nhau, anh ta chợt nhớ đến lần đầu tiên ôm Lý Ngọc Thiên, cô ta như bị thu nhỏ lại...

Một tấm chiếu nhựa đang được trải dưới đất. Dưới chân giường có năm đôi giày đều có hình dáng chiếc thuyền, một đôi màu đỏ, một đôi màu lam, một đôi đen, một đôi trắng và một đôi màu xám. Trên có một chiếc gối và trên tường phía đầu giường có treo một khung gỗ có tấm kính hình bầu dục. A! Lại là chiếc gương soi hình bầu dục.

Đột nhiên, cảnh tượng chiếc gương bị vỡ nát hiện ra trong tâm thức anh, nhớ lại chuyện thay đổi dung mạo... Thầy giáo vật lý không dám nhìn vào gương, nhìn vào gương mặt xám ngoét và bạc nhược của mình.

- Anh không lên lớp để chạy đến đây là vì cơ gì? Cô ta dấu môi hỏi.

- Tôi... tôi từ chức rồi! Thầy giáo vật lý lấp bắp nói.

- Ôi chào! Từ chức rồi à?

- Đúng thế, từ chức rồi!

- Tại sao phải từ chức?

- Tôi muốn đi buôn! Như một người đang tuyên thệ, thầy giáo giơ nắm tay lên trước mặt: - Tôi muốn kiếm được nhiều tiền!

Cô ta rút ra một miếng thuốc ngậm trên miệng, lấy một miếng nữa gắn vào miệng thầy giáo vật lý. Mùi thơm xông lên, lan tỏa; khói thuốc như mây mù đậm đặc trong phòng. Cô ta nói:

- Nói thử xem, anh định đi buôn thứ gì? Tại sao phải cần có nhiều tiền?

- Tại sao tôi lại không cần tiền? Tại sao tôi không được hút thuốc lá cao cấp? Tại sao tôi không được uống rượu ngon? Tại sao tôi không được ăn sơn hào hải vị? Tại sao tôi không được ở nhà lầu? Tại sao...?

- Bởi vì anh không có tiền, đúng không? Không có tiền mà có quyền cũng còn được, anh không có cả tiền lẫn quyền, do vậy mà anh phải hút thuốc lá rẻ tiền (đôi khi thuốc rẻ tiền cũng chẳng có nữa), uống rượu nhạt, ăn cơm rau, ở nhà dột. Đó là chuyện quá bình thường!

- Người ta thường nói, người sang nhờ có nhiều tiền, ngay cả chó cũng phải nể! Đó là lời vợ tôi thường nói đấy.

- Vợ anh nói quá chí lý – Cô chủ quán vừa ngậm thuốc lá vừa nói, cung cách thật điêu luyện và lịch

thiếp. Đôi môi cô ta thật đỏ, thật bóng, chẳng có sợi râu nào (Ngay cả môi trên của Lý Ngọc Thiên cũng có một lớp lông mịn). Trước vành môi ấy, thầy giáo vật lý cảm thấy lúng túng - Người thì không thể không có tiền, đạo lý này dễ hiểu. Nhưng anh làm cách nào để có tiền, anh muốn buôn thứ gì đây?

Tay thầy giáo vật lý mò vào túi tiền một cách vô thức.

- Đó chính là tiền vốn của anh đó à? Một trăm đồng?

- Vợ tôi vừa đưa đây! Tôi muốn tới đây hỏi cô, cô nói giúp tôi, tôi nên làm cái gì?

- Tôi rõ rồi! Chúng ta có chút duyên, tôi không thể không giúp anh. Anh chưa từng đi buôn, anh cứ nghĩ là tiền bạc trải đầy mặt đất ư? Anh cho rằng làm thầy giáo trung học là khổ nhất, anh cho rằng đã đi buôn thì không cần học vấn ư? Một thằng ngốc cũng có thể kiếm ra tiền ư? Anh chỉ thấy được chó sói ăn thịt mà không thấy được sự vất vả của nó khi săn mồi. Được rồi! Tôi giúp anh. Anh đưa một trăm ấy cho tôi, tôi để lại cho anh bốn tút thuốc lá. Anh đem đi bán lẻ theo giá cao, mỗi gói ba đồng rưỡi. Bán hết bốn tút, anh được lãi bốn mươi đồng.

Cô ta lấy ra bốn tút thuốc, xem ra thì không quý và thơm bằng tút thuốc vừa rồi vứt vào lòng thầy giáo vật lý, nói:

- Trong các cửa hàng không thể tìm ra loại thuốc lá này. Nhà nước quy định mỗi tút hai mươi lăm đồng. Nếu

anh có gan, anh cứ hét giá năm mươi đồng, có nghĩa là với bốn tút này, anh có thể kiếm được một trăm đồng, gần bằng lương cả tháng của anh, đúng không?

Thầy giáo vật lý gật đầu, lòng cực kỳ hưng phấn. Những đồng tiền hạnh phúc đang bay lượn trong đầu óc anh như những cánh chim, thoát khỏi trí óc anh, tung bay trên trời cao rồi đậu xuống vai anh. Vai phải hay vai trái? Anh nghe rõ ràng tiếng đập của đôi cánh vàng nho nhỏ và cái mở bằng vàng cất tiếng hót du dương.

- Cô..., sao cô lại giúp đỡ tôi một cách nhiệt tình thế?

- Quả thực tôi có chút ít tình cảm với các thầy giáo trung học - Giọng cô ta vừa có vẻ trào lộng, vừa có vẻ thành thật - Đặc biệt là những người nghèo khổ như anh, lại có cô vợ không chung tình. Tôi tự nguyện giúp đỡ!

Trong lòng thầy giáo vật lý vẫn nghi hoặc và chưa yên tâm.

- Tôi biết anh đang nghĩ, cô ta là loại người nào? Có phải là nữ đặc vụ? Có phải cô ta đang dụ dỗ tôi để biến tôi thành một nam đặc vụ? Cái quây tạp hóa nơi hoang vu này có phải là nơi liên lạc của bọn đặc vụ? Cô ta tháng nào cũng nhận được một khoản tiền khổng lồ để hoạt động?...Anh đang nghĩ như thế, đúng không?

- Không, không có đâu! Thầy giáo vật lý phủ nhận, nhưng trong lòng lại ngầm thừa nhận. Bao nhiêu cảnh phim chống gián điệp hiện ra trước mắt anh ta, cảm

thấy ngứa ngáy khó chịu vì mồ hôi đã tứa ra làm áo quần dính sát vào người.

- Nói cho tôi biết, anh có sợ chết không? Cô chủ quán chụp lấy đôi vai của anh ta, đôi mắt thật đen và cũng thật hấp dẫn của cô ta nhìn thẳng vào đôi mắt nằm sau mặt kính của anh ta. Thầy giáo vật lý chẳng dám nhìn vào đôi mắt ấy, có cảm giác mình chỉ là một con thỏ đang nằm dưới móng vuốt của điều hâu.

- Tôi không sợ chết...

- Anh không nói thật! Cô ta cười độ lượng, nói: - Thực ra sợ chết hay không, anh chưa hề nghĩ cho rõ ràng. Tôi hy vọng anh không sợ chết. Làm được điều mình muốn là kiếm ra tiền để sống một cách dàng hoàng là mục đích hiện tại của anh. Khi nào anh đánh mất dũng khí, do dự ngập ngừng, anh chỉ cần nghĩ là cánh cửa của cái chết đang mở toang trước mắt anh, bước vào đó anh sẽ thấy đầy hoa, chẳng có nỗi đau, cũng chẳng có chút phiền não gì... Cho dù đi bằng cách nào, chỗ ấy vẫn là chỗ cuối cùng... Lúc ấy, dũng khí của anh sẽ cuộn cuộn trong thân thể, anh sẽ có sức mạnh để tìm kiếm hạnh phúc, thịt cá sẽ đầy miệng... Anh hiểu ý tôi chứ?

Thầy giáo vật lý ngây ngô gật đầu. Ánh sáng trong đôi mắt cô ta dường như cũng biến thành một làn hương hòa lẫn với mùi hương trên cơ thể, hòa lẫn với mùi thuốc lá thơm... Mùi hương đưa anh ta quay về

với mớ ký ức lộn xộn về những năm ấy, lúc cành lá và hoa bạch dương xanh um rục rờ, lúc anh ta lần mò về số mười ba ngõ Kim Ngư và cùng với người đàn bà có râu trên mép làm chuyện vợ chồng... Tất cả đã khiến cuộc đời anh chìm trong thiếu thốn vật vã mấy mươi năm. Lúc này cuộc đời anh lại đột nhiên thêm một hương vị mới. Cái hương vị mới này không biết sẽ đưa đẩy tôi đến đâu?

- Anh quả là người quá đa nghi! Anh hoài nghi thế giới này không còn những tình cảm chân thành nữa sao? Anh cho rằng tôi muốn hại anh sao? Anh nghĩ rằng tôi đang đưa anh vào tròng sao? Tôi rất có nghề đưa người khác vào tròng, nhưng tuyệt đối là không phải với anh. Một người đã có quá nửa cuộc đời mà ngay cả một chút mùi vị khoái lạc chân chính cũng chưa từng nếm như anh, quả là đáng thương, quả là không công bằng. Hãy đánh động lá gan của anh đi, làm ăn với tôi, ngay cả muốn ngủ với tôi thì cứ đè tôi xuống giường, xuống đất cũng được. Muốn phát tài thì cứ đi bán thuốc lá, muốn làm gì thì làm cái nấy... Nói tóm lại, tôi muốn biến anh thành con người sống trong hạnh phúc!

Cô ta vén váy lên khỏi đùi, ngúng ngoáy đôi chân dài và chiếc mông tròn lẳn. Một mùi hương là là thoang thoảng.

- Với đôi chân dài và đẹp thế này, tôi là một nữ đặc vụ thì cũng chẳng có gì đáng phải lo ngại quá như thế.

Thầy giáo vật lý lại tiếp tục bị chìm xuống dưới đáy bùn lầy, đôi chân run rẩy không thể nào kềm chế được. Cô ta đã vén váy lên cho tới nhìn thấy cặp đùi tuyệt đẹp, nõn nà (đùi của Lý Ngọc Thiên, kể cả móng cũng phủ một lớp lông vàng mịn). Trong cái gian phòng lợp bằng tôn tối tăm này không có điện, chỉ có nến đang cháy. Nó cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, vắng lặng tuyệt đối; chỉ nghe tiếng nổ lép lép rất nhỏ của ngọn nến, ngoài ra còn có tiếng đập của hai trái tim đàn ông và đàn bà. Mùi vị của cô ta có sức mời gọi khó cưỡng. Cổ họng anh khô cháy. Ngay trước mắt anh là nơi xuất phát ra mùi vị, anh đang lần mò theo mùi vị như một con chó nhỏ mù mắt.

Khi da thịt nóng bỏng của cô chủ quán nằm gọn trong vòng tay, anh cảm thấy mình hoàn toàn mất sức lực, mồ hôi túa ra ướt đầm đầu tóc, dính bết vào quần áo. Vành môi mềm mại của cô ta áp vào môi anh như muốn cổ vũ anh, truyền thêm sức lực và lòng quyết tâm cho anh. Anh tiếp tục đổ mồ hôi.

Tâm hồn của thầy giáo vật lý đang thử nghiệm một nỗi đau khổ sâu xa vì cảm thấy mình đã chết mất một nửa. Trước đây trong lúc thể hiện sự bất lực trước vợ, anh ta vẫn có lý do để biện minh, nhưng lúc này, trong tiếng thở dài tiếc nuối và ai oán của cô chủ quán, anh ta cảm thấy xấu hổ vạn phần. Khi cô ta vén chiếc váy qua khỏi móng để lộ chiếc quần lót màu đỏ, thầy giáo vật lý quỳ trước mặt cô ta, úp mặt vào cặp

dùi nồn nà và thơm phức. Anh ta thấy những ngón tay của cô ta đang lùa vào tóc mình.

- Anh nên tìm bác sĩ đi! Thảo nào vợ anh lại đi tìm người khác, không thể trách cô ấy...

Thầy giáo vật lý cảm thấy gương mặt mình đang rất bẩn. Mồ hôi, nước mắt... tấy cả đều bẩn và chúng đang vấy bẩn lên cặp dùi của cô chủ quán. Anh ta nhắc khuôn mặt rời khỏi cặp dùi của cô ta.

Quả nhiên, cô ta đang dùng khăn lau những chỗ ướt trên dùi của mình - Cô ta đã phát hiện nước mắt và mồ hôi của tôi rất bẩn? - Cô ta lại dùng chiếc khăn ấy lau khuôn mặt tôi - Thì ra cô ta không nghĩ như vậy!

- Có lẽ anh ăn uống quá kém! Anh nên đến hiệu thuốc mua ít nhân sâm ngâm mật ong chúa, một ít bột nhung hươu, rượu nhung hươu để bồi dưỡng đi. Dương nhiên cũng phải cần rất nhiều tiền!

Cây nến tắt ngấm. Cô chủ quán cầm chiếc lược lên chải mái tóc đen nhánh. Cánh tay nồn nà của cô ta đang đùa cợt anh.

Tiếng chim hót văng vẳng trên lùm cây liễu trước quầy tạp hóa. Gương mặt của thầy giáo vật lý cực kỳ khó coi. Anh đang phản bội linh hồn mình.

- Tôi hiểu nổi dần vật và đau khổ của anh. Thôi thì cứ đi bán thuốc lá trước đã vậy, được không? Nên tin tưởng vào chính mình. Anh đã có một chút dũng cảm rồi đấy. Tương lai của anh không đến nổi nào đâu!

Cúi xuống gầm giường, cô ta tìm lấy chiếc bao giấy, bỏ bốn gói thuốc lá vào và gói lại, đưa cho anh, cười một cách đầy ý nghĩa.

- Còn gói thuốc này anh cứ cầm lấy mà hút – Cô ta đưa gói thuốc lá cao cấp đã bóc cho anh ta: Bán thuốc lá thì phải dùng thuốc lá cao cấp.

Thầy giáo vật lý nghĩ đến một trăm đồng trong túi quần, nhưng ngay lập tức cô ta đã nói:

- Cứ giữ lấy tiền của anh đi, có đói thì cứ vào các quán cơm mà ăn.

- Tại sao cô lại tốt với tôi quá như thế? Anh ta cảm động hỏi.

- Bởi vì tôi là nữ đặc vụ! Tôi đã muốn nói cho anh biết cách thức và nghệ thuật buôn bán, nhưng tôi mệt rồi. Ngoài ra chắc gì đã vào đầu anh, tục ngữ nói, dạy có khúc điệu nhưng hát không ra khúc điệu. Thôi thì anh cứ tự mình thử nghiệm vậy.

Cô ta đẩy thầy giáo vật lý ra khỏi quầy hàng.

Ánh mặt trời chói lòa khiến anh ta không mở nổi mắt.

3.

Anh lưu luyến nhìn căn nhà bằng tôn lợp đang bị che lấp bởi hàng liễu um tùm và những cây hoa không tên. Cô chủ quán đang đứng trước nhà giờ tay vẫy

chào anh. Khuôn mặt cô ấy lúc này đã biến thành mặt trời không bao giờ lặn trong lòng thầy giáo vật lý. Vận may như từ trên trời rơi xuống khiến người được hưởng vận may như muốn phát điên vì hạnh phúc.

Ôm túi thuốc trong tay, thầy giáo vật lý bước những bước không hề có mục đích qua các con phố, đầu óc miên man với những ký ức về đàn bà, đặc biệt say sưa với việc so sánh thân thể Lý Ngọc Thiên với cô chủ quán, cuối cùng cũng rút ra được điểm tương đồng và khác biệt giữa hai người đàn bà. Xe buýt đang dừng trước mặt anh. Một nhóm người đang chen chúc xuống xe, và lại có một nhóm người đang chen chúc lên xe.

- Thầy Trương, thầy đi công tác à?

Một cậu học sinh mà trước đây anh cũng chưa hề biết tên đang đứng trước đường, tay xách khoảng mười con gà sống, hỏi anh.

Cậu ta còn trẻ lắm, hai con mắt nhỏ tròn tròn chớp chớp, hai vành tai rung rung, hai vành môi cử động một cách vui vẻ. Cậu ta gây cho anh một ấn tượng: Lành lợi nhưng không gian trá, vui vẻ mà không thô thiển. Anh cau mày cố lục trong ký ức về cái tên của cậu ta. Tại sao lại không tìm ra cái tên của cậu ta nhỉ? Bởi vì hình ảnh của hai người đàn bà khóa thân đã che lấp tất cả những hình ảnh còn lại. Họ đều đang dùng tay xoa nhẹ lên vòng eo (một người toàn thân vàng rực, một người toàn thân trắng muốt), hình ảnh này cứ hiện đi hiện lại trong đầu óc anh. Thậm

chí bọn họ còn đứng đối diện nhau, gườm gườm quan sát nét mặt của nhau giống như hai chú gà trống chuẩn bị bước vào cuộc đấu sinh tử.

Trong lúc hoảng hốt, thầy giáo bỗng nhiên nhìn thấy (đây là một ảo giác điển hình): hai chiếc móng của hai người đàn bà đều mọc lên hai chiếc đuôi gà rục rũ!

- Thầy Trương! Hình như thầy đang có biểu lộ của của một người giàu có. Ngay cả học sinh gần gũi mà thầy cũng không nhận ra - Cậu học sinh xách gà nói với giọng rất vui vẻ.

- Tên của em đang nằm trên đầu lưỡi của tôi... Có vẻ rất khó xử, thầy giáo vật lý nói. Lúc này, hai người đàn bà đang bắt đầu chê bai lẫn nhau về những khuyết điểm trên cơ thể của nhau - Trên người cô đang có một lớp lông vàng trông thật đáng ghét - Cô không thể phân định được rằng, thân thể có lông vàng hay thân thể trơn tuột như da lươn loại nào hấp dẫn hơn, gợi cảm hơn - Khi cả hai đều quay lại nhìn anh bằng ánh mắt đầy ma lực, khẩn cầu anh đứng ra làm người phân định, đầu anh như bị ai đó tát mấy bạt tai thật mạnh khiến anh choáng váng, cũng giống như lá non vừa bị băng tuyết vùi dập xong thì gặp ngay ánh nắng chói chang của mặt trời, gục xuống...

- Tên em là Mã Hồng Trình, thầy đã nhớ ra chưa?

Một vai của cậu ta lệch xuống (vì xách đến mười con gà), một vai lại vênh lên (vì không phải xách gà).

Tất cả các con gà đều quay đít trên trời, miệng chúc xuống đất. Nước dãi chảy ròng ròng từ gà xuống mặt đường bê tông.

Tiếng ồn ào nơi phòng nghỉ của các thầy giáo vật lý trường trung học số 8 khiến hình bóng hai người đàn bà có liên quan đến cuộc đời anh ta tạm thời nhường chỗ. Dầu óc nói chung là tỉnh táo - chỉ còn sót lại hai mùi vị đối lập nhau: Mùi tà khí của nhà tang lễ rất khó dùng ngôn ngữ để biểu đạt và cái mùi ẩm thấp nơi căn nhà làm bằng tấm lợp cũng rất khó hình dung. Tiếng nói của đồng nghiệp vang lên cũng là lúc cái mùi thối đặc biệt dọc theo các hành lang xông lên. Mùi thối này màu xanh lục, vật gây lên mùi thối là cửrt đá học sinh. Ngẩng đầu nhìn mặt trời, ngưng thần nhớ chuyện cũ mới phát hiện ra rằng mình mới chỉ rời bỏ cương vị thần thánh mới có nửa ngày trời (lúc này mặt trời đang nằm ở phía chính nam, giờ Bắc Kinh là mười hai giờ trưa - Tiếng loa vang lên: Tiết cuối cùng của buổi sáng đã kết thúc. Thường thì lúc này tôi đang vắt mẩu phấn thừa vào hộp, phủi bụi phấn trên tay và quần áo, bằng giọng khản đặc tôi nói: Tan học! Lớp trưởng hô: Đứng dậy! Năm mươi đứa học sinh chẳng hề đồng loạt đứng dậy, cúi chào tôi - Bọn chúng vịn vẹo chiếc lưng mới như cùng với tiếng mở cặp, tiếng ghế ngồi bị xô dịch rào rào hướng về tôi cúi chào). Nhưng cảm giác của tôi là, nửa ngày trời nhưng sao mà dài. Đối diện với dòng thời gian trôi chảy vô cùng chậm chạp ấy, trong lòng anh ta

bỗng nổi lên một cảm giác buồn bã rất khó diễn tả thành lời.

- Nghe nói thầy công tác rất tốt... - Chắc có lẽ cậu ta muốn nói: Nghe nói thầy đã phát tài to, nhưng lời nói đến cửa miệng thì thay đổi.

Chuyển chùm gà sang tay bên kia, Mã Hồng Trinh lùi một bước, đứng tựa lưng vào một gốc cây bạch dương, thanh minh:

- Đành vậy thôi! Đọc sách chẳng ích lợi gì, đành phải kiếm ít tiền vậy. Tục ngữ nói: gà di đường gà, chó chạy đường chó. Bố mẹ em chẳng cho em chút óc để theo đuổi con đường đại học, đành phải mở quán cơm gà thôi.

- Rất tốt, đúng là rất tốt...

- Tốt hay không nào ai biết – Mã Hồng Trinh nói: Khi đang còn ở trong trường, thầy đã nói với em một câu rất có ý nghĩa: Không đậu đại học thì đừng đổ lỗi cho tôi – Em không vào nổi đại học để đem vinh dự về thêm cho thầy. Thôi thì bây giờ, thầy muốn ăn gà, em biếu thầy một nửa tiền vốn. Nếu thầy cần tiền, cứ nói với em, nhiều thì không dám, nhưng bốn năm trăm đồng thì em có thể giúp thầy vay.

- Tôi không thiếu tiền, thật sự không thiếu!

- Thầy đừng khách sáo. Thầy trò khác nào cha con, thầy đừng khách sáo.

- Nếu lúc nào cần, tôi nhất định sẽ tìm đến em.

- Đến giờ ăn trưa rồi! Mã Hồng Trinh đưa đồng hồ lên xem. Chiếc đồng hồ sáng loáng, chắc là đắt tiền, thấy giáo vật lý nghĩ - Thấy ghé lại quán của em, em mời thầy một bữa cơm đạm bạc.

- Tôi đang có việc gấp, hẹn dịp khác vậy nhé.

Sau khi chia tay Mã Hồng Trinh, bụng anh bỗng dưng réo lên dữ dội. Hình bóng hai người đàn bà lại hiện lên trong trí óc anh, họ lại đang khiêu chiến với nhau. Bốn tút thuốc lá thơm cao cấp sao mà lại nặng thế này? Làm sao đem chúng đổi thành tiền được? Đáng ra lúc này nên tranh thủ hỏi kinh nghiệm buôn bán của Mã Hồng Trinh. Nhưng, hỏi ai cũng được, đừng bao giờ hỏi Mã Hồng Trinh! Lúc này trong các cơ quan, công sở, người ta cũng đã nghỉ việc, mọi người đổ ra đường, vội vã đạp xe về nhà ăn cơm trưa (thành phố này không lớn). Trên phố, dòng xe đạp cuộn cuộn như sóng biển, không chỉ xe đạp chạy trên đường dành cho người đi bộ mà còn lấn chiếm cả đường dành cho ô tô. Những sườn xe bằng inox phản chiếu ánh sáng mặt trời làm cho đường phố như một dòng sông màu bạc, chiếc ô tô của thị trưởng chẳng biết làm gì hơn là phải bò giữa dòng xe đạp ấy. Cảnh sát giao thông chỉ còn biết đưa mắt bất lực nhìn theo dòng người cuộn cuộn và tập trung tại ngã tư hút thuốc. Trên xe là những gương mặt ngẩn dài, không hề biểu lộ một sắc thái tình cảm nào. Người ta cứ đi theo dòng mà không hề nhìn nhau, không có lấy một lời nói nhỏ.

Thầy giáo vật lý bị dòng xe đẩy dạt vào bóng râm của một công trình đang thi công dang dở, ở đó có rất nhiều những sạp tạp hóa nhỏ. Các vật bày bán trên sạp đều phủ một lớp bụi dày. Những người buôn bán nhỏ đều đeo kính viền vàng đổi màu, mặt kính màu hồng; đôi mắt kính là màu lam nhưng da mặt là màu hồng. Mặt những người buôn bán nhỏ này đều có chung một điểm là có vẻ hung ác. Họ bán vải, bán hoa quả, bán quần áo may sẵn, bán kính mắt, bán giày... Nhưng không hề có người bán thuốc lá.

Trên bức tường loang lổ, giấy quảng cáo, sơn, phấn màu nằm chen chúc nhau để vẽ ra không biết cơ man nào là hình ảnh đàn bà (không có hình đàn ông nào) đang cầm trên tay thứ mà họ cần bán và nhìn thẳng vào những người đang đi cười rất tươi.

... Anh đã từng ăn sạch những mẫu phẩn bên cạnh chuồng hươu cao cổ, chuồng lạc đà và trâu nước. Để thỏa mãn dục vọng của anh, cũng là để duy trì tinh thần của anh, chúng tôi đành phải nén nỗi sợ hãi và bất chấp nguy hiểm để đột nhập vào ổ sói miệng cộp để lượm về những thứ thực phẩm cao cấp ấy cho anh. Những đôi mắt độc ác của những con thú dữ khiến chúng tôi lạnh toát cả sống lưng. Những ngón tay vốc phẩn của chúng tôi đều bị các loại phân dính vào trông gớm ghiếc như móng vuốt của quỷ. Ăn! Ăn! Ăn đi! Đồ quỷ quái nhà anh!...

Anh nói, anh ta nhìn thấy bức vẽ một cô gái mập mập trên tường, tay phải đang giơ cao một chiếc bánh

quẩy màu vàng, to như một cái gậy, tay trái cầm một cái chảo, gương mặt tươi cười. Bên cạnh cô ta là một cô gái khác càng mập mạp hơn, mặc chiếc áo hở ngực, hào phóng khoe đôi vú, một tay cầm cái đuôi chó, tay kia cầm một chai bia đang sủi bọt, nhìn anh ta cười rất tươi...

Tiếng réo trong bụng vẫn tiếp tục vang lên. Thầy giáo vật lý cảm thấy mình sắp chết vì đói. Vì sao anh ta không ăn phẩn? Chúng tôi hỏi.

Đáng ra lúc này tôi đang ngồi bên bàn, tay trái cầm chiếc bánh bao do một thứ bột kém phẩm chất làm ra nên có màu vàng xỉn, tay phải cầm dưa, đối diện là cô chuyên gia chỉnh dung, bên phải là Tiểu Cầu, bên trái là Đại Cầu. Sau khi ăn cơm trộn thuốc ngủ, mỹ nhân họ Lạp đang ngáy ồ ồ. Trên bàn nếu không phải là thịt bò thì nhất định là thịt chó (nổi nghi ngờ của thầy giáo vật lý là, thời gian gần đây, tại sao trong bữa ăn lúc nào cũng có thịt. Ruột chó cũng có thể xem là thịt).

Anh ta bồi hồi đi đi lại lại trước những cửa hàng ăn, những quán rượu nhỏ, thực khách chen vai thích cánh nhau dày đặc, bỗng nhận ra một điều hệ trọng: Anh ta đang ngồi vào vị trí đáng ra là của tôi, mặc chiếc áo xanh lục giống như tôi, cũng trọc đầu như tôi, mang kính của tôi... Thầy giáo vật lý của trường trung học vừa là tôi, cũng vừa không phải là tôi.

Anh ta mạo xưng là bố Tiểu Cầu và Đại Cầu để ngồi vào vị trí của tôi!

Anh ta mạo xưng là chồng của cô chuyên gia chính dung để ngồi vào vị trí của tôi!

Anh ta mạo xưng là con rể của mỹ nhân họ Lạp để ngồi vào vị trí của tôi.

Mạo xưng là con rể của mỹ nhân họ Lạp nên đi đồ bỏ cho mẹ vợ, cho bà ta uống nước ăn cơm. Mạo xưng là chồng của cô chuyên gia chính dung cũng có thể biến giả thành thật để lên giường cùng với cô ta.

Tâm trạng của thầy giáo vật lý trở nên nặng nề, chiếc túi giấy trong tay suýt rơi xuống đất, đôi giọng kính vốn không phải của anh ta như siết chặt lấy thái dương và trở nên nặng nề trên sống mũi anh ta. Mồ hôi đang rịn ra, toàn thân quá ngứa ngáy như có trăm ngàn con kiến đốt. Về thôi! Về thôi! Nhà! Nhà! Nhà!... Ngôi nhà đã làm cho tôi gặp quá nhiều phiền não song tôi không thể nào từ bỏ... Ngôi nhà chất chứa nhiều đau khổ nhưng cũng nhiều tình yêu. Mất nó tôi sẽ trở thành kẻ lưu linh lạc địa, có nó tôi sẽ trở thành kẻ đau khổ...

Hình như bụng anh đang cất tiếng ca. Đây là bài ca nói lên mối liên quan biện chứng giữa gia đình và tình yêu, giữa đau khổ và hạnh phúc. Bài ca kể về một thầy giáo trung học bị chức phận giam cầm mấy mươi năm, bị cuộc sống nặng nề đè nặng mấy mươi năm, bị xã hội tao loạn vùi dập mấy mươi năm, sau đó được giải phóng, trong túi có một ít tiền, bị những giằng xé giữa tính dục và tình yêu... đang do dự giữa tiến và lùi.

Tiếng ca như một đóa hoa đang từ từ nở bung ra trong bụng thầy giáo vật lý. Những cánh hoa cứng như tạc bằng ngà voi, bằng đá đang từ từ to lên. Âm nhạc rất trầm, chất chứa nhiều tâm tình của một người đàn ông già cỗi. Tâm tình này có vẻ bi thương nhưng lại làm cho người ta cảm thấy thư thái - Sự thư thái bi thương - Sự thư thái nhục thể - Tình cảm bi thương dâng lên cực điểm thì thân xác lại nảy sinh một loại tình cảm gần như phản bội, đòi hỏi được hưởng thụ. Sự hưởng thụ này chính là sự biến thái của nhu cầu khoái lạc nhục thể. Thầy giáo vật lý chú ý lắng nghe, một mặt thưởng thức tiếng nhạc trong bụng mình, một mặt cảm thấy mình sung sướng đến phát điên vì nhận ra nhục thể của mình đang cuộn trào một sức mạnh phản bội.

Như đã nói ở trước, những hành vi đem lại những kích thích cực đoan hoặc ít hoặc nhiều đều có sắc thái tính dục. Những nhạc sĩ, khi thưởng thức hoặc đang diễn tấu một nhạc phẩm, những vận động viên nhảy dù (bao gồm cả lính nhảy dù), lần đầu tiên nhảy ra khỏi máy bay từ độ cao nghìn mét rơi xuống đất... lúc nào cũng xuất hiện những hiện tượng có liên quan đến tính dục - Thầy giáo vật lý bị thứ âm nhạc của riêng mình làm cho kích động, bị những mâu thuẫn trong âm nhạc của riêng mình cho kích động, như một con lươn luồn lách giữa ánh sáng chói chang từ các khung xe đạp, giữa những khuôn mặt hồng hào mà đi. Đây là một loại vận động siêu vật chất, thậm chí là phản vật chất.

... Loại cảm giác này quả thật là khó mà thể nghiệm đối với những người bình thường. Cả một đời mà không có cảm giác siêu tưởng như thế quả là phí phạm. Do vậy mà chúng tôi bị mê hoặc bởi những lời miêu tả đầy mị lực của người kể chuyện.

Anh ta tiếp tục luồn lách giữa dòng người và xe, thân thể uốn éo một cách mềm mại như những cành liễu đang lá lướt trước gió đối diện với gian phòng làm bằng tôn lợp. Bốn tút thuốc lá cao cấp (có thể đổi thành hai trăm nhân dân tệ) đang nằm trong tay, anh cảm thấy nó nhẹ tựa lông hồng. Anh nghiêng bên này, anh lệch bên kia khiến chiếc túi trong tay anh cũng đánh võng theo nhịp bước chân đi, lúc thì như sao băng đuổi nguyệt, lúc thì như rồng đen vẩy đuôi. Nó giống sóng trào, giống mây nổi, giống tình yêu trong cảm giác của anh. Anh vung vẩy nó, vung vẩy cái sự kết hợp giữa hộp giấy và thuốc lá. Nó là một sản phẩm của sự kiên trì mà phóng đảng. Nó mang theo linh hồn và đôi vú bóng mượt của cô chủ quán. Nó biến thành một bộ phận cấu thành trên thân thể anh, máu huyết của anh đang lưu thông trên từng sợi thuốc. Do vậy, nó có thể làm xiêu vẹo thân thể con người và nghiêng lệch bánh xe. Xe đạp và người cưỡi xe đạp gắn lại với nhau, gắn với người khác, cùng chen nhau, cùng xô đẩy nhau – Bên phải, bên trái, phía trước, phía sau, tất cả đều giống nhau – Chỉ có điều không thích hợp lắm là, kính mắt của người ta lấp loáng khiến mắt anh chỉ thấy một màu xanh đen.

Trong cái màu xanh đen ấy, tất cả đều bay lượn một cách nhẹ nhàng. Nói khác đi, trước mắt anh bây giờ là “hình thái vật chất” của một cuộc sống hiện thực đã trở thành nửa thật nửa giả, nửa mộng nửa thực...

Hình như tất cả mọi người đang đeo mặt nạ, bất động và vô cảm, chỉ có cái miệng là động dẫy để chửi rủa những người chung quanh. Tiếng chửi rì rầm không ngớt vang vọng trên không trung khiến anh liên tưởng đến những dây bong bóng nước do những chú cá thổi ra từ dưới đáy biển. Chúng len lỏi giữa rong biển, san hô đủ màu xanh, vàng, lục, đỏ, trắng rồi kéo nhau thành từng dây nổi lên mặt nước và vỡ ra lách tách. Trong mơ hồ, anh ta cảm thấy có một mảnh xương nhọn và sắc màu trắng từ từ xuyên thủng thịt da và lòi ra ngoài trên cánh tay mình.

Có một vật gì đó đập vào sau gáy, những ảo giác biến mất, trạng thái siêu vật chất kết thúc, anh ta hoảng kinh khi phát hiện một đám đông đang bao quanh mình. Ánh nắng rực rỡ soi rọi những gương mặt đầy mồ hôi, còi xe kêu inh ỏi, mùi khói xăng hòa quện với mùi mồ hôi người ngầy ngật.

- Đánh chết nó đi!
- Nhất định nó đã bị điên!
- Cảnh sát đâu? Đi gọi cảnh sát mau!
- Cảnh sát đi ngủ cả rồi!
- Xem dáng vẻ, thằng điên này là một trí thức!
- Càng trí thức càng dễ mắc bệnh thần kinh!

- Hãy xem trong túi xách anh ta có gì!
- Yên tâm đi! Chắc là không có bom khủng bố đâu!
- Biết đâu đấy! Có lẽ nó đang chuẩn bị đặt mìn đấy!
- Có lẽ nào nó lại đi đặt bom để đánh sập cầu

Tang Đức La?

- Tôi thì cho rằng nó định đặt bom đánh sập trụ sở uỷ ban thành phố!
- Trong bao có ít nhất một trăm nghìn nhân dân tệ!
- Các người xem kìa, nó đã ôm chiếc túi vào lòng!
- Tránh ra, tránh ra! Cảnh sát đến rồi đấy!
- Tránh ra!

Hai viên cảnh sát thất nịt trắng, tay cầm dùi cui trông rất oai phong. Họ vung dùi cui hăm dọa và chen vào vòng vây, hét lớn:

- Mau giải tán! Không cho phép tụ tập trên đường phố!

Trong đám đông, anh trông thấy một thanh niên thân hình cao gầy và thẳng đuột như cây vừng bị một cảnh sát đẩy mạnh, rất giận dữ chụp lấy cổ tay viên cảnh sát nọ, đúng vào chiếc đồng hồ đeo tay. Viên cảnh sát chỉ dùng một chút sức lực từ cánh tay (động tác nhẹ nhàng đến nỗi khó nhận ra), chiếc dùi cui đã chọt đúng vào ngay cổ tay của anh ta. Người này thả tay, ôm lấy cổ tay, kêu la thất thanh:

- Ai da! Đau quá mẹ ơi!

Tiếng kêu đau đớn và non nớt của anh ta khiến

những nữ công dân đang cười xe đạp phải liếc nhìn một cách thương cảm.

Trước khi chuyện ấy xảy ra, anh vẫn đang ôm chặt chiếc túi đựng bốn tút thuốc lá như muốn bảo vệ nó, như đang nâng niu một vật báu do tổ tông truyền lại. Đôi bàn tay anh cảm nhận được cả những góc cạnh của những tút thuốc lá thơm. Bọn chúng đang run rẩy (hay là anh run rẩy?) trông giống như những con vật nhỏ trong lòng anh. Hòa lẫn trong mùi thơm ngọt của dưa hấu theo gió đưa lại là mùi mồ hôi và cả âm thanh của những con bồ câu màu xám đang đậu trên mái tòa nhà truyền hình và đang hát những bài ca của chúng.

Một bãi dờm bay vèo tới. Trong đầu óc anh chỉ kịp thoáng nghĩ đến chữ “dờm” thì nó đã đập thẳng vào sống mũi anh. Sống mũi anh vốn đã có một vết sẹo nhỏ màu hồng. Lúc này, anh đau khổ nghĩ, đang có một thầy giáo vật lý khác trên sống mũi cũng có một vết sẹo hồng đang đứng dậy bên bàn ăn. Trên bàn có hai chai bia vẫn đang còn một ít dưới đáy chai. Đây là hai chai bia mà cô ta đặc cách cho phép anh ta uống. Anh ta đứng dậy, ợ một tiếng rõ to. Mùi bia sắp bị tiêu hóa thoát ra khỏi miệng (trong những quán rượu trên đường phố cũng thường có mùi này). Uống đã đủ, ăn đã no, đứng dậy ợ hơi là chuyện bình thường!

Anh chẳng để ý gì đến bãi dờm dính trên sống mũi vì anh thừa hiểu cô chuyên gia chỉnh dung là người chẳng ngại gì chuyện chung đụng xác thịt một cách bạo

lực. Sau khi ăn no, cô ta có thể cởi hết quần áo, chỉ còn để lại chiếc quần lót bé xíu, hai tay kẹp lấy đôi bầu vú hồng hồng hoặc có thể vuốt ve lớp lông mịn màu vàng trên toàn thân, đi đi lại lại trong ngôi nhà nhỏ. Điều đáng sợ là căn phòng quá chật, anh ta có muốn trốn tránh cũng không có chỗ để trốn tránh – Nhưng..., trước cái thân thể trần truồng của vợ người khác, liệu người đàn ông nào lại có thể lẩn tránh?... Chuyện sau đó thì không thể tưởng tượng thêm được điều gì!

Khúc nhạc về gia đình lại một lần nữa vang lên trong bụng thầy giáo vật lý. Anh ta nhấc chiếc túi lên, nhằm hướng mọi người đang tụ tập đông đúc lao thẳng đến. Nhà! Nhà! Nhà!... Nhà chính là nơi con người nếm trải mùi vị ái ân, cũng là chiếc giường ấm áp uơm lên mầm sống. Hành vi của anh ta khiến nhiều người vây quanh hoảng sợ, vừa kêu vừa tránh sang một bên. Nhưng anh không thể tẩu thoát. Giống như một con chó bị đeo vòng xích sắt vào cổ, anh tức giận nhăm thẳng mọi người xông đến, nhưng vòng xích lại kéo nó đứng lại. Anh đứng yên như trời trồng giữa vòng vây. Chẳng bỏ lỡ cơ hội, viên cảnh sát giơ đôi bàn tay cứng như hai gọng kềm chụp lấy đôi vai anh.

Anh cảm giác thấy toàn thân tê buốt, miệng há to ra, trông mắt như lồi ra ngoài, toàn thân run rẩy và ngã lăn ra đất.

- Mau về nhà ăn cơm, đừng cản trở giao thông!
Các vị công dân, mau về nhà ăn cơm, đừng cản trở giao thông!

Viên cảnh sát đạp chân lên thân thể thầy giáo vật lý đang nằm dưới đất, ra lệnh với đám đông bằng một giọng hết sức uy nghiêm.

Mọi người dần dần giải tán. Như xách một con gà, viên cảnh sát xách thầy giáo vật lý ra bên vệ đường. Dòng xe cộ vẫn tiếp tục lưu chuyển, tiếng còi xe có vẻ thư thái, độ lượng vang lên. Viên cảnh sát đẩy thầy giáo vật lý đi về phía đồn cảnh sát, thầy giáo vật lý ôm chặt chiếc túi đi theo lực đẩy một cách ngoan ngoãn.

Bài ca về gia đình lại một lần nữa vang lên trong bụng, nhưng anh không còn một chút sức lực nào để giãy giụa. Viên cảnh sát lưng hổ tay báo này như một dải Vạn lý trường thành uy nghi sừng sững vây chặt lấy anh, mọi sự giãy giụa của anh như đều húc phải tường thành, tất cả đều vô hiệu. Khi nỗi sợ hãi đã dâng đến cực điểm, tinh thần và thể xác anh luôn luôn phản bội nhau, trở thành địch thủ của nhau. Biểu hiện của sự phản bội về thể xác chính là ở chỗ nó lấy sự thư thái buông thả cực độ để thay thế cho sự căng thẳng cực độ; sự phản bội về tinh thần khiến nó bỏ qua cái tiền đồ thống khổ trong hiện tại vượt qua để hồi tưởng về những gì đã diễn ra trong quá khứ.

Thân xác của thầy giáo vật lý đang bị viên cảnh sát đẩy về phía trước, nhưng suy nghĩ của anh ta lại bị vận động lùi về phía sau, từ những năm tám mươi, lùi về những năm bảy mươi, từ những năm bảy mươi lùi về những năm sáu mươi, rồi từ những năm sáu mươi

lùi về những năm năm mươi... Trong một ngày xuân, rừng bạch dương đang tỏa mùi hương cay nồng, độ lùi của anh ta đã bị niêm dính lại, thời gian cũng bị dán dính lại. Anh như một con côn trùng đang quẫy đạp trong thùng keo dán đặc sệt, anh giãy giụa, anh quẫy đạp trong quăng thời gian này; giãy giụa quẫy đạp trong cái mùi vị cay nồng của loài cây bạch dương. Trong quăng thời gian rực lửa này, tràn ngập không gian là màu đỏ rực rỡ như lửa của hoa thạch lựu. Anh giãy giụa quẫy đạp trong không gian và thời gian rực lửa ấy, trong màu đỏ của hoa thạch lựu.

Người kể chuyện phác họa cho chúng tôi một cảnh tượng đẹp đẽ có liên quan đến thời gian: Một mặt, nó hướng về phía trước mà chảy với một tốc độ kinh hoàng như một dòng sông gầm thét dữ dội, không kể ngày đêm hướng về biển lớn (*). Ở đó chính là nơi nó trở về, cũng chính là nơi nó bắt đầu. Nhưng không phải lúc nào nó cũng chảy về phía trước. Nó thường quay ngược, có lúc rất nhanh, có lúc rất chậm. Nó còn quay vòng (giống như một quả bóng khổng lồ) với hàng ngàn hàng vạn mũi gai nhọn sắc tua tủa vươn về khắp néo mà chúng ta có thể biết hoặc có thể không biết.... Biểu hiện trên bề mặt là, nó đổ về bốn phương tám hướng, so với những hệ mạch máu trong cơ thể con người có khi còn phức tạp vạn lần. Nó thay

(*) Tác giả dùng ý của Khổng Tử: "Thệ giả như tư phù, bất xả trùy dạ" (Chảy mãi thế này ư? Ngày đêm không ngừng nghỉ) – ND.

đổi trong nháy mắt, nó vô ảnh vô hình, nó có mặt dưới ánh sáng mặt trời, cũng ẩn tàng ở đuôi của sao chổi. Nó khiến trăm hoa đua nở song cũng khiến trăm hoa tàn tạ... Nó đang nhìn cô chuyên gia chỉnh dung cõi bộ quần áo, đang quan sát những giọt mồ hôi chảy trên sống mũi của thầy giáo vật lý. Nó quán quít bên cạnh hoa thạch lựu đỏ rực và mùi vị cay nồng của rừng bạch dương. Nó chính là hóa thân của thượng đế, do thượng đế dùng một thứ nguyên liệu đặc thù chế tạo ra nên vừa cứng như đá, nhưng cũng vừa mềm như bùn, cũng có sức đàn hồi mạnh hệt như sợi dây thun.

Lúc đi ngang qua đường, anh cảm thấy nhựa đường như những mảng cao su nóng bỏng đang run rẩy dưới ánh mặt trời. Hình ảnh những người đàn bà trong đầu óc anh trộn lẫn vào nhau, trong đó người đàn bà có hàm râu xanh xanh trên mép và cô chủ quán có đôi môi xinh đẹp là rõ nhất. Nói chung mọi đôi môi của phụ nữ đều đẹp, lại có sức đàn hồi (giống như bóng cao su được bơm căng không khí). Thời gian cũng chập chờn, trùng lặp lên nhau, hình ảnh cũng che lấp nhau. Anh che tôi, tôi che cô ta, cô ta lại che lấp anh. Hai bên đường, cây quỳ vò xanh đang tươi tốt, dây leo chằng chịt trên cành. Một người cảnh sát già đầu tóc bạc phơ đứng trên một chiếc ghế cao đang cầm kéo cắt hoa quỳ. Trước đồn cảnh sát, hương hoa quỳ thơm lừng. Một nữ cảnh sát đầu tóc rối bồng, đang ngược khuôn mặt đỏ au và cười tủm tỉm (chóp mũi có ba giọt mồ hôi lóng lánh,

miệng như của trẻ con chum lại), hai tay đỡ lấy chiếc mũ cảnh sát hứng những đóa hoa quỳ rơi xuống sau mỗi nhát kéo của người cảnh sát già. Trong mồm cô ta hình như đang nhai một miếng xà phòng (?) vì anh thấy bong bóng đủ màu sắc sùi ra khỏi miệng cô ta, bay lên không trung và len lỏi giữa những đóa hoa quỳ.

- Đừng đùa nữa!

Viên cảnh sát già phúi chiếc bong bóng bám trên mặt, giả vờ nghiêm trang nói.

- Đừng im đó và chớ có giả vờ!

Viên cảnh sát cao to vừa nói vừa đẩy thầy giáo vật lý vào phòng tạm giam. Trong khi anh ta đang lảo đảo chực ngã thì mệnh lệnh của viên cảnh sát như có một sức mạnh thần kỳ đỡ anh ta đứng vững.

Viên cảnh sát đi nhanh về phía nhà xí. Trên lưng của gã loang lổ những bông hoa màu trắng do mồ hôi muối khô vẽ nên. Nhìn theo lưng gã, trong lòng anh bỗng dưng trào lên một niềm kính phục. Từ trong nhà vệ sinh, tiếng súc miệng và khịt mũi của gã vang lên, có lẽ gã đang tẩy rửa những lớp bụi nhớp nháp ngoài đường bám trong miệng và mũi. Tiếng nước róc rách chảy trong ống nghe rất rõ ràng, giống với tiếng réo trong bụng anh về âm hưởng và cường độ. Hình như chúng đang hô ứng với nhau. Tiếng róc rách biến thành một màu đen tượng trưng cho một thứ ái tình dung tục, tầm thường và đáng sợ, dung hợp với không gian đặc trưng của mùa xuân (mùi cay nồng của cây

bạch dương, màu đỏ như lửa của hoa thạch lưu...); dung hợp trong cuộc đời rất thực của cô chuyên gia chỉnh dung sau bữa ăn trưa (cô ta chỉ mặc độc một chiếc quần lót đi lại trong căn phòng chật hẹp, Trương Xích Cầu giả làm sao mà chẳng bị kích động tâm thần?); dung hợp trong sự tan chảy của nhựa đường dưới nắng trưa; trong những nhát kéo cắt hoa quỳ và trong cả những bong bóng xà phòng từ miệng cô cảnh sát.... Tất cả những điều đó diễn ra trong thời gian hiện thực và tất cả đều biến mất, kể cả những ấn tượng ảo về không gian cũng biến mất khi viên cảnh sát to cao vừa đi vừa kéo quần xuất hiện trước cánh cửa nhà xí.

Viên cảnh sát thứ hai (đã từng nói ở trước) lúc này cũng đã trở về trụ sở, sau lưng gã là một đám đông, dẫn đầu là một cô gái béo mập và chàng thanh niên gầy đét như cây vừng đã từng bị viên cảnh sát đập đùi cùi vào cổ tay. Cô gái dùng bàn tay trái nắm lấy cổ tay phải, chàng thanh niên dùng bàn tay phải nắm lấy cổ tay trái, gầy và béo phối hợp, trái và phải phối hợp, tất cả đều tạo nên một vẻ đẹp hài hòa đến độ kỳ quái trước mắt thầy giáo vật lý.

Viên cảnh sát này tuy không có vẻ của hổ báo nhưng mặt đen cầm vuông, tay vươn chân voi..., tất cả đều thể hiện vẻ oai phong凛冽 khiến người ta sinh cảm giác “kính mà phách xa”. Khi gã quay đầu lại quát lên mấy tiếng, đám người đi theo ngay lập tức thối lui mấy bước, nhưng khi gã quay mặt lại thì họ đã trở về vị trí ban đầu.

- Cút hết đi! Gã đứng ngay trước cửa phòng tạm giam ra lệnh. Vì tức giận, mệnh lệnh biến thành tiếng chửi: Các người muốn làm loạn à! Cút mau! Cút xéo hết đi!

Đôi thanh niên nam nữ cùng với quần chúng lập tức gào lên:

- Cảnh sát chửi nhân dân! Cảnh sát chửi người bị hại!

Viên cảnh sát cao to đứng chắn ngay trước cửa, cao giọng hỏi:

- Các người muốn làm gì? Há? Cuối cùng thì các người muốn gì ở đây? Há?

Cô gái giơ cao một cánh tay lên, mặt đỏ rần, hăm hăm hỏi:

- Cổ tay tôi bị gãy rồi, làm thế nào?

- Cổ tay cô làm sao mà bị gãy?

- Rơi từ trên xe đạp xuống!

- Ai đã hất cô từ trên xe đạp xuống thế? Hay là cô tự rơi?

- Không biết được...

- Đúng là đồ chẳng ra gì! Viên cảnh sát nói: Tự mình không biết thì đến tìm chúng tôi làm gì? Chúng tôi là bảo mẫu của cô đấy à? Lẽ nào sáng sớm, khi mở cửa cô đập mũi vào cánh cửa cũng sẽ tìm đến chúng tôi sao? Lẽ nào buổi tối cô ỉa ra quần cũng đến tìm chúng tôi sao? Làm gì có thứ đạo lý ấy?

Mọi người cười ồ lên, vui vẻ.

- Tất cả đều do thằng điên kia! Hấn ta vung vẩy chiếc túi khiến chúng tôi hoa mắt và rơi xuống khỏi xe.

- Cô gái à! Viên cảnh sát chế giễu: Cơ quan cô không hề tổ chức cho cán bộ học luật à? Người điên mà có giết người cũng không bị kết án, huống hồ chỉ làm cho cô rơi xuống xe. Vả lại, đôi mắt của cô sáng lắm vì nó được hấp thu không khí trong lành, lẽ nào cô không thấy anh ta vung vẩy chiếc túi sao?

- Lẽ nào cổ tay của tôi gãy oan à? Cô gái tru tréo: Tôi là thợ thêu, gãy tay rồi thì làm sao mà thêu thùa được nữa?

- Cô gái à, tôi vẫn biết là gãy tay là sẽ rất khó khăn, không những không thể thêu thùa mà cầm dũa ăn cơm cũng không được nữa, cũng không thể cầm lược chải đầu, thậm chí cởi quần cũng khó. Tôi rất thông cảm cho cô. Cô thuận tay trái à?

- Sao ông lại biết? Đồ đáng ghét!

- Ha! Ha! Tôi nhìn thấy rõ ràng mà! Không hề hấn gì cả, bởi vì cô thuận tay trái, cô lại bị gãy tay phải. Tay phải của cô vốn là đồ vô dụng, đúng không? Nhưng nói chung, gãy một tay là không tốt, tôi khuyên cô là hãy đến bệnh viện ngay... Hay là cứ về nhà ăn cơm trước đã, đừng để chồng cô đang ngồi bên mâm cơm chờ đợi mỏi mắt... Cô có chồng chưa? Cho dù trên bàn ăn có bày đầy trân châu hải vị, trong cốc đang đầy bia, bọt trào cả ra ngoài... cô

cũng phải đi bệnh viện, tới khoa chỉnh hình, kết hợp đông y trị liệu...

- Ông bớt nói lại đi! Cô gái kêu lên: Ông thừa biết là chồng tôi đã bỏ trốn với người đàn bà khác từ lâu rồi mà vẫn cứ chằm chọc tôi. Ông đúng là đồ lòng lang dạ sói, đồ trứng thối. Đúng là tôi đã đánh đàn bên lỗ tai trâu! Ai da! Đau quá mẹ ơi! Đau chết mất thôi!

Cô ta ôm lấy cổ tay, chạy biến ra ngoài. Viên cảnh sát đưa đầu lưỡi liếm đôi môi khô nẻ, cười giờ đôi hàm răng trắng lóa.

Mất vây cánh, dũng khí của chàng trai cao gầy dường như mất đi vài ba phần. Anh ta rón rén bước lên mấy bước, nói:

- Đồng chí cảnh sát! Cổ tay tôi đã bị ông đánh gãy rồi!

- Anh tự tập gãy não loạn trên đường, cản trở giao thông, lại còn muốn hành hung nhân viên cảnh sát; đáng ra phải bị phạt tiền, hoặc bị tạm giam, có khi còn bị truy tố trước pháp luật... Hôm nay trời nóng quá, chẳng dại gì chuốc lấy phiền hà, tôi đã tạm tha cho anh. Không những anh không lấy đó làm vinh hạnh mà còn đến tận đây kêu réo. Anh lý đầu! Đem con khi gãy này nhốt lại.

Chàng ta nghe xong, co giò chạy mất. Đám đông đồng loạt hoan hô viên cảnh sát lưng gấu tay vượn nhưng lại rất mực lợi khẩu này.

Viên cảnh sát nói:

- Các vị công dân, giải tán đi! Về nhà ăn cơm đi! Cưỡi xe chậm một tí, không được vượt đèn đỏ, chú ý an toàn. Chờ ba mươi giây để khởi ân hận trong một giây! Vui vẻ đi làm, bình an trở về!

Mọi người huyết sáo inh ỏi, tiếng chào vui vẻ lẫn trong tiếng chửi vật giá leo thang, rừng rừng kéo nhau rời khỏi trụ sở cảnh sát hướng về đường phố lớn.

Gã cảnh sát to cao nắm lấy cổ tay anh đẩy vào phòng tạm giam, nói:

- Hãy ngồi yên đó mà chờ, không được phá hoại đồ đạc trong phòng, nếu không... Gã huơ huơ nắm đấm to như bộ vó ngựa trước mặt anh – Tôi sẽ đấm nát óc anh ra!

Gã cảnh sát kia khép cửa lại. Anh nghe rõ tiếng ổ khóa lách tách ở bên ngoài. Căn phòng đã tối om.

- Anh Lý à! Chúng ta đến quán Tiên Khách Lai làm vài chai bia nhé!

- Được lắm! Anh mời nhé!

Thầy giáo vật lý nghe tiếng họ vừa đi vừa nói. Anh ta ngồi thẩn thờ trên nền đá lạnh, đầu óc mê man, mắt hoa tai điếc, bụng đau dữ dội và đau đớn hơn cả là miệng chưa kịp mở để thanh minh câu nào.

Chương tám

1.

Trong một thời khắc mơ mơ hồ hồ nào đó, cô chuyên gia chỉnh dung và người kể chuyện ngồi trong chuồng sắt đã va vào nhau một cách vô tình trước cổng nhà tang lễ. Anh nói với chúng tôi: Tôi hoảng hốt cúi người xin lỗi, đồng thời tránh sang một bên, giờ đôi bàn tay về phía trước giống như những cô tiếp viên xinh đẹp trong các khách sạn cao cấp vẫn thường làm để hoan nghênh sự giáng lâm của các thượng đế. Cô ta chẳng nói chẳng rằng, chỉ lườm tôi một cái. Tôi phát hiện ra rằng, sau mấy ngày làm việc liên tục nhưng thần sắc của cô ta vẫn bình thường, mặt chỉ đỏ lên một tí, hàng ria mép càng thêm xanh, trên cổ tay đeo một chiếc khăn quàng bằng lụa màu xanh.

Chiếc khăn quàng này đã gợi cho tôi những kỷ niệm về một thời đã qua. Hình như tôi nghĩ thấy mùi vị cay nồng của loài hoa bạch dương đang tàn mát trong không gian mùa xuân xưa nay vẫn thế. Chính là dưới sự dẫn dắt của mùi vị đặc biệt này, Trương Xích Cầu bắt đầu theo đuổi cô chuyên gia chỉnh dung. Như ở trước đã kể, lúc ấy cô ta cưỡi một chiếc xe đạp bóng loáng bon bon như bay trên đại lộ trong thành phố nhỏ, thầy giáo vật lý mặc bộ quần áo thể thao số 99 chạy đuổi theo sau, từ số nhà mười ba ngõ Kim Ngư đến “thế giới mỹ lệ”, có lúc thì từ “thế giới mỹ lệ” chạy về số mười ba ngõ Kim Ngư. Ngày tháng trôi đưa, chiếc xe đạp ngày ấy bây giờ đã đi về phương nào?

Tôi biết rõ nguyên nhân vì sao mà cô chuyên gia chỉnh dung đã bước vào tuổi trung niên vốn nổi tiếng chua ngoa đánh đá này không chửi tôi (hình như tôi đã đụng vào ngực của cô ta), bởi tôi biết cô ta đang rất vui. Mấy ngày nay cô ta gặp toàn là chuyện vui: Cô ta đã làm cho phó cục trưởng Vương - người có cái bụng phê, gương mặt núng nính đầy mỡ, thoát nhìn trông giống một tên tham quan ô lại ngày xưa, biến thành một con người gầy đét, dung mạo đoan trang giống như một kẻ nô bộc suốt đời chỉ biết canh thừa cháo loãng. Với thành tích này, cô ta đã được thưởng một trăm nhân dân tệ. Cô ta còn nhờ được của phó cục trưởng Vương ba chiếc răng vàng và đang giấu ở một nơi bí mật. Rồi chuyện cô ta thay hình đổi dạng

cho Phương Phú Quý để đi dạy thay cho Trương Xích Cầu đi buôn bán. Trong lòng cô ta đang vang lên ca khúc hoan lạc, mặc dù vẫn có một chút âm điệu bi thương lạc điệu ẩn tàng trong đó; nhưng cô ta chẳng chú ý nhiều đến chuyện này...

Hình như tôi đang đuổi theo cái mùi cay nồng để đến với mùa xuân nồng nàn, cũng từ mùa xuân nồng nàn để đến với mùa hè oi ả. Tôi nhìn thấy thầy giáo trẻ dạy vật lý của trường trung học số 8 Trương Xích Cầu do vì ngày nào cũng đạp xe như điên như cuồng nên đôi chân dường như dài thêm ra, bàn chân như to thêm ra, mang đôi giày da bóng đã không biết bao nhiêu lần qua tay người sửa chữa giày. Trong mắt anh ta có nhiều đường máu đỏ li ti, bọt mép túa ra đầy mồm. Anh ta theo đuổi đến cùng, ngập ngừng bước vào căn nhà số mười ba, tay run run đón lấy chén trà nóng do cô ta mang đến. Với mái tóc có giắt hoa thạch lựu, mỹ nhân họ Lạp đã làm một món thật ngon để chiêu đãi anh ta: Giá đậu xanh xào hai con tôm to tướng. Loại tôm to như thế này lâu nay đã biến mất trên thị trường, do vậy mà món ăn quý giá ấy trở thành ký ức không thể nào quên trong suốt cuộc đời của anh ta.

Cô ta đang vội vàng đi ngang qua tiền sảnh của “thế giới mỹ lệ” để đến căn phòng làm việc của mình; gót giày bằng gỗ gõ cồm cộp xuống nền đá. Cửa lớn của nhà tang lễ tự động mở khi tiếng gõ cồm cộp của đế giày xuống nền đá vang lên, rồi nó tự động đóng

lại. Người kể chuyện nói rằng anh ta đã bị cách ly với cô ta bởi cánh cửa kính màu nước trà đậm này, nhưng anh ta vẫn nhìn thấy bóng dáng của cô chuyên gia chính dung ở phía bên trong.

Thò tay vào túi lục tìm chìa khóa, cô ta mở cửa phòng làm việc. Giống như những cảnh quay trong phim, sau khi cài cửa, cô ta không ngồi xuống ghế hoặc bàn mà tựa lưng vào khung cửa, ngược đầu, cầm vươn lên cao, chiếc cổ thẳng đứng, chiếc khăn quàng màu xanh lục cầm trên tay, ngực nhô về phía trước và cao vồng lên, phập phồng. Có lẽ sự kích động về tình cảm khiến lồng ngực cô ta phập phồng, hai dòng nước mắt chảy dài trên gương mặt cô ta.

Chúng tôi không thể hiểu vì sao cô chuyên gia chính dung lại khóc. Căn cứ vào những thông tin mà chúng tôi có trong tay, cô ta không hề là một người đàn bà đa sầu đa cảm. Vậy cô ta khóc vì cái gì?

Chúng tôi cảm thấy bao nhiêu điều nghi vấn về người kể chuyện và cô chuyên gia chính dung. Anh ta đang ngây ngây dại dại đứng trầm tư bên ngoài cánh cửa, còn cô ta thì vẫn đứng tựa lưng vào khung cửa tiếp tục khóc.

Vì sao tôi chảy nước mắt? Tôi đã khóc! Cô ta như vừa nói với chính mình, cũng như muốn nói với chúng tôi. Vui quá khiến người ta khóc, buồn quá cũng làm người ta khóc. Vì sao tôi chảy nước mắt? Một cách lười biếng, cô ta nhích dần thân thể rời khỏi khuôn

cửa, lúi theo chiếc khăn quàng đi quanh chiếc bàn trang điểm phủ vải trắng, trên đó có một bình hoa nhựa. Cô ta đi ba vòng, vừa đi vừa chăm chú nhìn bình hoa. Đó là loài hoa cúc vàng. Hàng ngàn hàng vạn cách hoa nhỏ li ti giống như những lọn tóc con gái buông rủ xuống, lại có cánh đậm thẳng lên trên. Những cánh hoa che lấp cành lá và che lấp cả cái miệng bình màu hồng bằng sứ. Cô ta bắt đầu lăm bắm, ban đầu thì rất nhỏ nên không thể biết cô ta nói gì, sau đó thì to dần lên nên đã có thể nghe ra cô ta đang lăm bắm điều gì đó.

Cô chuyên gia nhìn bình hoa trên mặt bàn, lăm bắm đủ để chúng tôi nghe:

- Đừng tưởng rằng chúng mày đẹp. Toàn là đồ giả cả đó mà, đúng rồi, là đồ giả! Chúng mày chỉ có hình dáng của hoa cúc, nhưng không hề có mùi thơm. Chúng mày có cành lá xanh của hoa cúc, nhưng không hề có máu ở bên trong. Chúng mày toàn là đồ giả! Thoạt nhìn, chúng mày rất đẹp, rất phong độ, không thể lẫn với thế giới dung tục này, nhưng suy cho cùng, chúng mày đều là đồ giả. Ha! Ha! Ha!

Cô ta dùng dải lụa đập túi bụi vào bình hoa. Nói là cô ta đánh hoa, nhưng có thể nói chính xác là cô ta đang phủ bụi cho chúng. Những động tác, nét mặt đều thể hiện vẻ lập dị, trông giống như những diễn viên điện ảnh hạng ba đang vụng về trước máy quay khiến cho người xem phát ngấy. Cô ta hất mạnh tay,

bình hoa rơi xuống sàn nhà, lăn lông lốc mấy vòng rồi thật kỳ lạ, nó đứng lên, những bông hoa vẫn vàng rực, cành lá vẫn xanh um, hàng ngàn hàng vạn cánh hoa vẫn rung rung trông giống một người đàn bà đang cười một cách điên dại khiến toàn thân rung lên bần bật. Tiếng cười điên dại ấy ẩn tàng một sự ngạo mạn, vô nghĩa và có ý vị khiêu khích.

- Hình như tôi đã trông thấy - Anh nói với chúng tôi: Cô ta chống hông lên, đưa nó đến sát khuôn mặt thâm sì của phó cục trưởng Vương và dãi một bãi nước tiểu màu vàng vàng. Đúng là một hành vi "giết Phật diệt tổ", nhục mạ thần linh. Nhưng thật quái lạ, phó cục trưởng Vương không hề tức giận, không những thế mà trên gương mặt đầy nước tiểu lấp lánh hình như lại nở một nụ cười rất tự nhiên và chân chất. Ông ta trông giống như một đứa bé trai đang đùa nghịch với cô ta - một đứa bé gái một trò nghịch ngợm không bình thường. Hình như tôi cũng thoáng trông thấy tay phóng viên - phó phòng phóng viên - tay đang cầm chặt chiếc máy ảnh đến đỏ mồ hôi, chụp lia lia cái cảnh tượng vui vẻ kỳ lạ vừa diễn ra. Hình như tôi cũng nghe tiếng bài ca "Đóa hoa thạch lựu xinh đẹp" réo rắt trong trái tim ông ta rồi lan đến tận những ngọn sóng lăn tăn trên dòng sông, trên ngọn những cây bạch dương... Tất cả đều hòa chung vào một bài ca ca tụng "ái tình rực lửa". Đương nhiên chỉ có thời đại rực lửa mới có thể sản sinh ra loại ái tình rực lửa thế này.

Hình như chúng tôi cũng đã cảm nhận được một sự lăm lăm về mặt kỹ thuật đã bộc lộ trong lời kể: Hình như anh từng kể rằng, sau khi cô ta đái vào mặt pho cục trưởng Vương thì mê mê sáng sáng quay về số mười ba ngõ Kim Ngư, lúc đứng trước cái cổng có chốt cửa giống như hai bầu vú nhỏ thì giáp mặt với tay phóng viên đang đứng chờ ở đó để đợi tin tức tốt lành. Nhưng trong lời kể của anh lúc này thì tay phóng viên nọ đang chụp ảnh ở “thế giới mỹ lệ”?

Cô ta vẫn còn ở đấy để chỉ trích bình hoa cúc nhựa:

- Cho dù mây cứ nở tươi rói, nhưng thực ra mây là đồ xác chết. Mây không thể hấp thu không khí giống như hoa cúc thật. Mây bị chặt đứt ngang lưng cũng không hề nhỏ một giọt máu nào... – Mặc dù miệng có ta đang chỉ trích hoa cúc nhựa, song tâm trí thì đã bay đến tận căn phòng quét vôi trắng bên cạnh trụ sở ban quản lý thú dữ trong công viên...- Tôi sờ nắn cái phong bì được bọc bằng lụa vàng, do dự một lát rồi kiên quyết mở tung ra. Chỉ có những thằng lưu manh chính hiệu mới chụp những bức ảnh như thế này... Tôi đái vào mặt ông ấy! Ngày hôm kia ông ấy vẫn còn nằm trên cái giường này, giống như năm xưa uy phong đỉnh đạc nằm trên bãi cỏ. Ngày hôm qua, những bộ phận tự động ở dưới chiếc băng ca sắt đã bắn thân thể ông vào lò thiêu xác... – Ông là đồ ma quỷ, đồ trộm cướp! Cô chuyên gia chỉnh dung đưa quyển sách tướng số đập đập vào cái đầu nhẵn bóng của lão nuôi dạy thú dữ... Cô ta giơ chân, đá mạnh vào bình hoa,

nó lăn lông lốc vào góc phòng, quay mấy vòng rồi đứng lên. Hoa, cành, lá... lại không hề hấn gì! Ôm lấy bàn chân, cô ta ngồi bệt xuống sàn, hình như bình hoa đã làm cô ta đau. Những đóa hoa đích thực ở bên ngoài phòng đang rì rào trò chuyện, loại hoa bàn tay tiên màu vàng như đang mím cười phía bên ngoài khung cửa sổ.

Hình như chúng tôi đã nghe tiếng huyền ảo trên đồi khi, người thấy mùi đặc trưng của loài hổ Đông Bắc. Ánh trắng vàng vặc trong đêm ấy chiếu sáng khuôn mặt của chúng tôi.

- Hãy nói cho chúng tôi biết, vì sao cô lại làm vợ Trương Xích Cầu, một người mà cô không hề yêu?

Lão quản lý thú dữ chộp lấy cổ tay cô chuyên gia chính dung bóp chặt. Cô ta cảm thấy đau, các ngón tay lỏng ra, cuốn sách xem tướng cũ kỹ rơi xuống đồng thức ăn do thịt và mỡ của phó cục trưởng Vương chế tác thành.

Lý Ngọc Thiên giận dữ nhổ nước bọt vào mặt lão, dùng chân đá vào hạ bộ lão, dùng bàn tay còn lại móc mắt lão. Lão cũng chẳng kém, dùng bàn tay còn lại bóp chặt vai phải của cô ta. Toàn thân Lý Ngọc Thiên rung động, tê buốt, ngay lập tức ngồi thụp xuống.

Hình như tôi nhìn thấy một tờ lịch màu xanh lục. Đây là hoàng hôn của ngày thứ bảy. Trong cảnh sắc huy hoàng của ráng chiều, hoa thạch lựu đã bắt đầu tàn để chuẩn bị cho những quả non hình thành. Cô

không để ý gì đến tay phóng viên có chiếc mũi cực kỳ mẫn cảm với mọi chuyện ấy, mở cổng, trong ánh sáng rực rỡ của ráng chiều bước vào khoảng không gian của mỹ nhân họ Lạp ngày xưa – nay đã trở thành ấn tượng khó phai trong ký ức của cô. Trong khi ấn vào miệng bà ta những thức ăn có trộn thuốc ngủ, làm sao cô có thể không hồi tưởng lại bóng cây thạch lựu lấp loáng trong vại nước có nuôi mấy con cua sông xanh xanh? Còn nữa, làm sao quên được trong những kỳ thạch lựu nở hoa, mẹ và con cùng khóa thân chạy đùa trong vườn? Trên những cành cây thạch lựu, những mầm lá non màu vàng nhạt cũng đã đâm ra, những chú chim yến trên trán có vết lông màu huyết bay vào nhà tôi và làm tổ dưới mái nhà... Người mẹ phong lưu một thời của tôi, cho đến bây giờ đã bị những con rắn bám vào da thịt của bà để biến làn da nõn nà ngày xưa thành tờ giấy nhàu nát. Cô giết rắn cho bà ta, trộn vào thức ăn của bà một ít bột sâm núi... Hành động thân ái này là hệ quả của những hồi ức mật ngọt giữa mẹ và con đột nhiên hiện về trong lòng cô. Cô nằm dài trên giường. Đã đến hoàng hôn. Mẹ cô đã từng truyền đạt kinh nghiệm một đời của bà cho cô: Đừng bao giờ đắc tội với chính mình! Chim yến kêu rón rã trên tổ, cô nằm trên giường lặng lẽ khóc. Mây đen kéo đến, mưa xuân bắt đầu rơi rỉ rả trên trên mái ngói, tí tách tí tách cả đêm, bầu trời sáng tinh mơ tươi mát và đẹp như tranh vẽ. Những luồng gió mát từ những cánh đồng xa thổi ùa vào thành phố nhỏ. Trong gió có

mùi thơm của hoa quỳ, mùi ngai ngái của cỏ, có mùi của ếch nhái, có mùi quyến rũ của ái tình... Ngô Kim Hoa có một cô gái quê trẻ cất giọng thanh thanh và ngọt ngào rao bán những đóa hoa tươi. Có ai đó đã làm một câu thơ: "Thành nhỏ suốt đêm nghe mưa xuân, Ngô vắng ngân dài tiếng rao hoa". Hoa hạnh sớm biến thành bùn đất, hoa đào đã vữa nát dưới gốc cây, hoa lê theo gió cuốn bay xa, cô gái quê cũng không biết là đã trôi giạt về phương nào... Hình như tôi thấy, trong cái buổi sáng sớm ấy, mỹ nhân họ Lạp xiêu xiêu vẹo vẹo chạy đến cư xá trường trung học số 8, gõ cửa phòng thầy giáo vật lý Trương Xích Cầu. Lúc ấy anh ta đang soi gương cạo râu, dưới cằm đầy bọt xà phòng. Anh ta đang cầm lưỡi dao cạo thủ công, hình dáng trông rất thô song vô cùng sắc. Hoàn toàn có thể khẳng định là, bởi vì mỹ nhân họ Lạp đến nên thầy giáo vật lý đã lú lẫn mà phạm phải sai lầm nghiêm trọng - Lưỡi dao phập vào sống mũi khiến từ đó thầy giáo vật lý có một cái sẹo không thể phai mờ, trở thành đặc điểm nhận dạng của anh ta để sau đó mấy chục năm, vết sẹo trở thành sự chuẩn bị cho việc thay hình đổi dạng của Phương Phú Quý...

- Tôi biết cô không hề yêu anh ta, nhưng cô vẫn cứ lấy anh ta!

Lão nuôi thú dữ buông tay, cô ta ngồi xuống chiếc ghế, ánh mắt tỏ vẻ buồn thảm, chăm chú theo dõi lão già lục lọi trong chiếc tủ đựng thức ăn của hổ, báo, sói... lấy ra một tảng thịt khô, cắn một miếng to một

cách thô lỗ. Nhìn cái mồm nhai của lão, cô đoán là hàm răng của lão vẫn còn chắc lăm, cơ và xương hàm của lão rất khỏe và đã được rèn luyện để ăn những thứ thức ăn khô cứng lâu ngày. Lời nói tàn nhẫn của lão vang lên bên tai cô:

- Tôi chắc rằng cô đã mang thai nên mới bằng lòng lấy anh ta! Lúc ấy mà đi bệnh viện để nạo thai là một chuyện cực kỳ phiền phức, cần phải xuất trình giấy đăng ký kết hôn, có giấy giới thiệu của đơn vị, lại có chữ ký của chồng...

Bụng cô đang tràn ngập cảm giác của lần mang thai đầu tiên. Nó động đập, nó cựa quậy như có một cái trứng vừa được thụ tinh di động ở trong ấy. Trên đôi, những cơn khỉ nháy múa điên cuồng... Cô đưa tay lên che mặt, lấp bấp:

- Không..., tôi không cố ý...

Đang lúc ấy, thầy giáo vật lý toàn thân ướt sũng, ống quần và đôi giày dính bết bùn đất, vội vàng đẩy cánh cổng nhà cô, và như một con sói, chạy sộc vào nhà đứng ngay trước đầu giường. Cô trông thấy rõ ràng toàn thân anh ta run rẩy trông giống như một cành hoa trong gió xuân. Lúc ấy cô không hề hiểu được nguyên nhân làm cho anh ta run rẩy chính là vì anh ta đang vui mừng như điên dại.

Trên thân thể anh ta có mùi lúa mạch, có mùi của lợn con vừa chui ra khỏi bụng lợn nái. Đột nhiên cô nghĩ đến người cậu. Cậu đang nuôi một con lợn nái và

một ổ lợn con. Lông chúng màu đen, màu trắng đều có nhưng tất cả đều mềm mại và bóng mượt. Người cậu chuyên mổ lợn cũng là một người biết nuôi lợn...

Anh ta khịt khịt mũi nói:

- Bác nói cô bị ốm, bảo tôi đến thăm cô... Những bông hoa này...

Anh ta đặt bó hoa xuống trước đầu giường. Mũi anh ta đang băng một miếng vải sa trắng trông rất giống anh hề trên sân khấu kịch. Lưng anh ta cong lúm, giống như lưng tôm, đầu tóc anh ta dựng đứng trông giống như lông gà!

Anh ta khóc, nước mắt thấm xuống miếng vải trắng trên sống mũi. Nước mắt màu vàng! Vành tai anh ta sao mà xấu, nhăn nheo giống như một miếng đậu phụ chiên. Tôi muốn chụp cái vành tai ấy mà kéo!

- Đúng thế! Từ trước đến nay tôi chưa hề yêu anh ta... – Cô chuyên gia chỉnh dung khóc to, nói.

Hình như tôi nhìn thấy bùn đất màu vàng bám đầy chân của mỹ nhân họ Lạp (lúc ấy trong thành phố còn rất nhiều đường đất). Bà ta giẫm chân xuống bùn! Tôi biết bà ta đã nhận ra thời kỳ phong lưu của mình đã hết, tìm một chàng rể một nửa là cho con gái, một nửa là cho mình. Buổi sáng hôm ấy, mặt trời vừa ló ra đã bị mưa che lấp, những đám mây màu tro chỉ cách mặt đất khoảng vài trăm mét đang ùn ùn trôi, mưa có lúc to lúc nhỏ. Mỹ nhân họ Lạp dùng loại bột tốt nhất để làm sứ cảo, lại còn mua một ít rượu và

Thập tam bộ

làm thêm vài món ăn. Bốn giờ chiều, bà ta khóa cổng và trốn biệt trong buồng...

Cô ta bất lực nhìn bình hoa cúc giả, cởi quần áo trên người, mặc bộ đồ công tác vào, mở cửa tủ lạnh hít hít cái mùi thịt người chết quen thuộc rồi đóng lại. Hôm nay không có người chết cần trang điểm...

Hình như tôi thấy trong tiếng mưa rơi, cô ta khép đôi mắt lại, hỏi:

- Tôi có quan hệ với người chết, anh không e ngại gì sao?

Nụ cười của cô ta vừa ác độc vừa khinh bạc.

- Không sợ!

Thầy giáo vật lý quỳ ở trước giường, nói như tuyên thệ:

- Không sợ gì cả!

Cô ta tung chân, một cặp đùi trần truồng, to và chắc hiện ra trước mắt anh. Như một người đàn bà đã từng chinh chiến lâu năm trên mặt trận tình ái, cô ta nói nhỏ:

- Đến đây đi!

... Chủ nhiệm nhà tang lễ có một chiếc chìa khóa gian phòng chính dung của Lý Ngọc Thiên. Anh ta mở cửa, nhìn thấy cô ta hai tay đang ôm cầm, ngồi bất động trong ấy.

- Trường trung học số 8 gọi điện đến hỏi, lúc nào thì có thể tổ chức được lễ thăm viếng và từ biệt thi hài thầy giáo Phương? - Anh ta hỏi nhỏ.

Lý Ngọc Thiên đứng dậy, chiếc mồm ngoác lên thành hình bầu dục:

- Nếu không quá mệt, tôi sẽ phải cạo râu, rửa mặt cho anh ta. Nếu không biết đây là thầy giáo vật lý, tôi đã nghĩ anh ta là một tay thổ phỉ!

Chủ nhiệm tiến lên mấy bước, xoa xoa đầu Lý Ngọc Thiên một cách thân thiết, lại dùng đôi môi ướt át hôn vào gáy cô ta.

- Tôi biết mấy ngày nay, lão bụng phê ấy đã làm cho cô mệt muốn đứt hơi. Lãnh đạo thành phố vô cùng vừa lòng, cô chính là niềm kiêu hãnh của “thế giới mỹ lệ” chúng ta.

Từ phía sau đôi tay, đôi tay của chủ nhiệm quàng qua phía trước ôm lấy cô ta, đôi tay mân mê bầu vú – đây là động tác quen thuộc của anh ta. Bình thường thì cô nhiệt liệt đón nhận chúng, rồi cô quay đầu lại đón nụ hôn của anh ta, rồi cả hai sẽ dìu nhau đi về phía chiếc giường trang điểm cao một nghìn milimet, rộng một nghìn milimet, dài hai nghìn milimet được phủ vải trắng toát. Chiếc giường đã từng chịu đựng hàng trăm xác chết ấy, dưới trọng lượng của hai người, rung lên bần bật, loan diên phượng đảo... Chủ nhiệm vốn là một thanh niên đẹp trai, lại là một người có tâm địa rất tốt, nhiệt tình với mọi người. Năm nay anh ta đã hiến hai nghìn mililit máu (tờ báo của thành phố đã biểu dương hành vi nghĩa hiệp này). Lần này, anh ta cũng ôm lấy cô định dìu về

chiếc giường ấy, nhưng cô đã không thuận theo sự điều khiển của anh ta.

Trong vòng tay của anh ta, cô xoay người 180 độ, trán của cô chạm phải môi anh ta. Sau khi nhận ba nụ hôn ở trán, cô ngửa mặt lên, mắt nhìn vào mắt, hơi thở hòa lẫn vào nhau, tim đối diện với tim (trái tim của cô chuyên gia nằm phía bên phải - quả là chuyện hi hữu xưa nay). Lòng cô đích xác là đang đau nhói nhưng trong vòng tay anh ta, cô cảm thấy mình đã tìm được một chút thư thái. Đôi tay mạnh mẽ của anh ta ghì lấy đôi vai cô, cô cảm thấy mình nhẹ hẫng như một quả bóng, buồn buồn tủi tủi như một cô gái trinh trắng bị những bàn tay lưu manh chọc ghẹo. Cô lí nhí nói:

- Chủ nhiệm,... làm thế nào? Anh nói đi,... giờ phải làm sao?

- Cô gặp phải chuyện gì à? Vòng tay của anh ta càng xiết chặt hơn, hôn hít khắp mặt cô, hỏi: Hay là có một gã đàn ông nào đó yêu cô? Hay là cô đã bị một gã đàn ông nào đó hớp mất hồn?

- Nói bậy! Anh toàn nói bậy thôi! - Cô chuyên gia vò tai chủ nhiệm.

- Thế thì chuyện gì mà có thể làm cho cô lo lắng đến như thế?

- Cái xác của thầy vật lý... biến đi đâu mất rồi!

- Nói bậy! Chủ nhiệm nói: Có chuyện ăn trộm vàng bạc, lẽ nào lại có chuyện ăn trộm xác chết sao?

- Nhưng thực tế là nó đã biến mất...

- Thế cô để anh ta ở đâu?

- Trong tủ lạnh!

Chủ nhiệm mở cửa chiếc tủ lạnh to tướng đặt ở góc phòng. Bên trong chỉ có một ít mỡ và một vài chiếc túi nilon.

- Đúng là cô đã để anh ta ở đây chứ?

- Vâng! Tôi đã nhét anh ta vào đó mà.

- Lẽ nào anh ta biến thành hơi? Đôi mắt chủ nhiệm nhìn cô dò xét. Bỗng dưng cô cảm thấy trống vắng lạ lùng, tức giận nói:

- Anh nhìn tôi làm gì? Anh nghĩ là tôi đã lên đưa xác chết về nhà? Nếu tôi muốn ăn thịt người chết, tôi dư sức tìm một cái khác nhiều thịt hơn, ngon hơn...

Chủ nhiệm mỉm cười nhiều ẩn ý, cẩn thận quan sát bên trong tủ lạnh một lần nữa rồi đóng cửa lại, bước đến cửa sổ lay song cửa, cúi người nhìn xuống gầm giường... Cuối cùng anh ta nói:

- Cô không được nói lại chuyện này với ai, tôi nhận trách nhiệm giải thích với thầy giáo và học sinh trường số 8. Nhưng suy cho cùng, tôi vẫn cho rằng đây là chuyện không thể giải thích tường tận được.

2.

Suốt cả ngày hôm nay, đầu óc cô ta lúc nào cũng ẩn hiện cái bàn tay to lớn của con khỉ. Nó nằm trong chiếc khoang thuyền rách nát, những chiếc móng tay lấp lóa như những đôi mắt hướng lên bầu trời xanh lơ ngấm những đám mây trắng đang trôi lững lờ và những cánh chim hải âu. Những con sóng bạc đầu mệt mỏi lười nhác vỗ vào mạn thuyền, cánh bướm như một lá cờ rách xác xơ, gục đầu buồn bã. Trong những chiếc móng tay ẩn hiện hình hài một đứa bé đầy lông vàng (sau này sẽ là trạng nguyên) và gương mặt đột nhiên già hẳn đi như một ông lão chín mươi của người bố. Tiếng hát của khi mẹ cứ vắng đi vắng lại như tiếng nhạc nền trong những bộ phim hiện đại.

Chúng tôi phát hiện rằng, thói quen tư duy của cô ta rất giống Hồ Tiểu Anh: đắm chìm trong những câu chuyện cổ mà suy nghĩ, mà công tác.

Cuối cùng thì cô ta đi xe đạp hay xe buýt hay đi bộ về khu cư xá giáo viên trường trung học số 8? Cô ta có đi đi lại lại bởi hồi bên bờ rào sắt ở công viên hay không? Hàng cây tùng đang ươm nhựa, mùi nhựa tùng có thoảng qua mũi cô ta không? Nhà cô ta cách “thế giới mỹ lệ” hai trăm mét hay là mười cây số? - Người kể chuyện đang ẩn nấp trong những lùm cây rậm ở công viên Nhân Dân, từ trong đó đôi mắt của anh ta (của cô ta?) sáng lấp lánh. Chúng tôi nhìn thấy cô ta

thoảng rừng mình, ngay sau đó, gió đông mang theo mùi vị tanh tào của những con mẫn thú thổi đến.

Nếu thời gian ấn định là ban đêm thì có lẽ họ đang bắt câu chuyện đã rơi vào tình trạng chờ đợi vô cùng lo lắng: Mỹ nhân họ Lạp chờ đợi thứ thức ăn hỗn hợp; Đại Cầu và Tiểu Cầu chờ đợi cơm tối; Phương Phú Quý chờ đợi Lý Ngọc Thiển. Kìa cô ta đã xách chiếc túi màu gan lợn, uốn ngực ngẩng đầu bước vào nhà.

Trước khi bước vào nhà, cô đã nhét vào miệng mình một viên thuốc nhỏ màu nhũ bạc. Nó vẫn còn nằm dưới lưỡi cô. Chúng tôi cảm thấy trên đầu lưỡi cô, viên thuốc đang tan dần, chua chua ngọt ngọt, không khó nuốt lắm. Tiếp ngay sau đó, chúng tôi biết cô đã đảo chiếc lưỡi một cách đầy kinh nghiệm để cho nước bọt tiết ra làm cho viên thuốc trơn tuột và rất nhẹ nhàng, cô nuốt nó xuống bụng.

Anh ta còn nói với chúng tôi rằng, trong túi cô từ trước tới nay lúc nào cũng có loại thuốc có màu trắng nhũ này. Trong những lúc mất tinh thần hoặc lo lắng, nó có thể làm cho cô phấn chấn và vui vẻ trở lại; lúc cô bị kích động, nó có thể làm cho cô trở nên bình tĩnh, nhu mì trở lại.

Vừa bước vào trong phòng, cô bỗng nhiên trở nên vui vẻ lạ thường, cái miệng như đôi chim sẻ đang đậu trên đường dây điện cao áp nói chuyện yêu đương trở nên hoạt bát lạ thường. Cô cởi giày, cởi quần dài, mặc

chiếc váy rộng thùng thình vào. Trong suốt thời gian ấy có sáu con mắt chăm chú nhìn vào cô ta.

Một cách dứt khoát, cô kéo Đại Cầu và Tiểu Cầu vào trong phòng của chúng, hình như hai đứa đang đang chùi rửa gì đó.

Ánh đèn thành phố soi sáng gian phòng. Cô ta liếc nhìn anh ta, cười một cách lém lỉnh, hỏi nhỏ:

- Thế nào? Không có ai nhận ra anh chứ?

Mặt anh ta bỗng nhiên sa sầm, hàng chục nếp nhăn hiện lên, trên bộ đồng phục màu xanh lục vẫn còn vương đủ loại bột phấn màu. Hình như miệng anh ta trở nên khô khốc và đắng ngắt vì chúng tôi nghe tiếng anh ta chóp chép miệng.

- Ngày đầu tiên chắc chắn là chưa quen – Cô ta vừa nói vừa tiến về phía trước, ngược miệng lên cạ cạ vào chóp mũi anh ta. Anh ta cảm thấy một cách rõ ràng có một sự an ủi và động viên trong sự tiếp xúc nhẹ nhàng này khiến những điều phiền muộn và uất ức chất chứa trong lòng bỗng nhiên tiêu tan như sương sớm dưới ánh nắng mặt trời – Anh cần phải quên hẳn anh là anh, lúc nào cũng phải nhớ rằng anh là anh ta. Mặt của anh là mặt của anh ta, miệng lưỡi cũng là của anh ta, tim gan phèo phổi cũng đều là của anh ta... Nói tóm lại, anh chính là anh ta!

Anh ta nói với chúng tôi rằng, những lời nói khô khốc của Lý Ngọc Thiển đã khiến những nếp nhăn trên mặt thầy giáo vật lý từ từ giãn ra, tiếng chóp

chép nuốt nước bọt cũng ngừng lại, đôi tay cứng đờ đã linh hoạt trở lại. Anh ta còn đưa tay lên để vuốt nhẹ đôi lông mày bóng mượt của cô ta. Những sợi lông vàng mềm mại trên bầu vú của cô ta như những mảng rêu xanh ẩm ướt bám trên vách núi lộ rõ ở dưới chiếc cổ áo quá rộng.

Cô ta không hề tỏ ra cự tuyệt cử chỉ này của anh ta, cũng không hề có có dấu hiệu nào tỏ ra khuyến khích anh ta dần sâu hơn nữa, toàn thân chỉ tiết ra cái mùi vị đặc biệt đã từng khiến anh ta mê mẩn và nụ cười trên miệng cũng không hề tắt.

Chúng tôi nghe anh ta nói rằng, trong cái mùi vị đặc biệt và nụ cười ấy, tiếng Đồ Tiểu Anh đang than khóc bên kia vách văng vắng vọng sang, hình như là những ký ức về chồng đang hiện về trong mơ khiến cô ta khóc trong khi ngủ. Anh ta vội rút tay lại, giống hệt như con chim vừa mới tung đôi cánh đã vội vã xếp lại.

- Dàn ông lúc nào cũng thế! - Tiếng nói của cô ta khiến anh ta bừng tỉnh khỏi giấc mộng và quay về với thực tế: Tôi đã nói rồi, anh vẫn có thể quan hệ với cô ấy, tôi không có lý do nào để ngăn cấm anh.

Vén chiếc váy lưng bùng lên, Lý Ngọc Thiên quay người đi vào nhà bếp.

Những nếp nhăn trên mặt thầy giáo vật lý tiếp tục xuất hiện dày đặc trở lại. Anh ta đang chơi với giữa hai nguồn xúc cảm: nơi phát sinh ra tiếng khóc

và nơi phát sinh ra mùi vị đặc biệt. Anh ta không có cách nào vi phạm những định lý vật lý học kiên cố. Anh ta muốn chạy theo mặt trời nhưng không thể quên nổi mặt trăng. Thầy giáo vật lý đang dùng hành động của chính mình để chứng minh định lý, thuyết minh một cách rõ ràng sự huyền vi của vật lý học.

Tiếng loảng xoảng của soong chảo, bát đĩa vọng ra từ nhà bếp. Như một nhà điêu khắc, cô ta đã hoàn thành việc điêu khắc một chiếc đầu người, mục đích là để kiếm tiền, song khi đem công trình của mình bán cho người khác, trong lòng cô ta lại trào dâng một nỗi chua xót, đắng cay.

Thầy giáo vật lý đi vào nhà bếp. Lý Ngọc Thiên đang khóc. Anh ta ôm lấy vai cô.

- Đúng là “tri nhân tri diện bất tri tâm”! Cô ta nói.

Mọi nhà văn muốn đem chuyện nam nữ ra phân tích một cách chuẩn xác những biểu hiện của nó đều trở nên bất lực, nếu có ai đó tuyên bố là anh ta đã làm được điều ấy thì quả là một tuyên bố ngu xuẩn - Người kể chuyện bình luận.

Anh ta kể rằng, thầy giáo vật lý và cô chuyên gia chỉnh dung đang cùng nhau chuẩn bị bữa ăn tối. Hai người phối hợp với nhau thật nhịp nhàng như thể hòa thành một khối, tình cảm và lý trí hòa hợp một cách tuyệt vời, mọi động tác tay và chân dường như đã được huấn luyện cùng nhau trong một thời gian khá dài. Lúc cô ta cầm dao, ngay lập tức con dao đã

như một chú chim nhỏ bay vèo đến đậu trên tay. Khi cô ta cần đĩa, ngay lập tức chiếc đĩa như một con bướm chấp chới đậu trước mặt. Trong thời gian ấy, Tiểu Cầu hai lần thò cái đầu trọc ra khỏi tấm rèm, nói vọng vào:

- Bố, mẹ! Cơm vẫn chưa xong à? Đại Cầu đang phá tường nhà đấy!

Chiếc rèm buông xuống. Hai người đối mặt nhau. Mùi thơm của thức ăn tràn ngập nhà bếp, tiếng dầu sôi trong chảo, ngọn lửa ga liếm vào đáy nồi giống như cái đầu lưỡi hồng hồng của một loài động vật nào đó đang liếm vào những đoạn xương trắng của kẻ hy sinh!

Cô ta nhào đến, áp miệng vào miệng anh ta, nói trong hơi thở dồn dập:

- Ôi chồng tôi!... Người chồng yêu quý của tôi!...

Tôi cảm thấy đôi môi của cô ta sao mà tham lam. Đôi cánh tay đang ôm lấy tôi siết thật mạnh, vội vàng và nóng cháy. Cô ta nói, trong lòng tôi có sự hận thù, có những suy nghĩ tà dục, cũng có một chút ác độc, nhưng chủ yếu nhất vẫn là một chút thèm muốn đàn ông âm í không phút nào rời. Đã lâu lắm rồi, tôi đã từng bị trạng thái sinh lý này sai khiến nên đã nhào vào lòng ông ta, sau đó tôi nhớ rằng ông ta, rạch bụng ông ta. Tôi không nghĩ mình là một người đàn bà dâm dăng. Xét về nguyên tắc, đàn ông thường thích loại đàn bà dâm dăng, suy cho cùng đó chỉ là trò đùa giỡn,

là trò mèo vờn chuột mà thôi. Anh ta đi ra ngoài buôn bán, đến lúc này vẫn chưa quay về, kỳ thực tôi cũng có chút lo lắng. Nhưng tôi không hề mong ngóng anh ta trở về. Không đúng! Không đúng! Tôi vẫn nhớ anh ta. Có phải là tôi đã yêu cái người mang gương mặt anh ta, nhưng tôi biết chắc chắn đó không phải là anh ta. Có phải là khi quyết định sửa dung mạo cho anh ta, tôi đã từng nghĩ là mình sẽ cùng chân gối với anh ta? Tôi không có cách nào để trả lời câu hỏi của anh ta, tất cả chỉ là một sự an bài của số phận. An bài để anh ta chết, an bài để anh ta cho tôi chính dung, an bài để anh ta bị phó thị trưởng Vương đuổi vào tử lạnh... Hay là tôi đã cố ý đưa đẩy anh ta vào hoàn cảnh này? Lẽ nào tôi đã phát hiện ra anh ta đang bị mê muội vì mùi thơm trên cơ thể tôi?

- Em... thật là thơm! Anh ta nói trong mê man.

Cũng đã từng có một gương mặt đàn ông giống hệt thế này nhiều lần phê phán thân thể tôi có mùi vị của xác chết, đã từng nói là ngay cả trong răng lợi của tôi cũng ẩn chứa mùi vị của xác chết. Không còn nghi ngờ gì nữa, những lời tán tụng của anh ta đã làm cho tôi mê man. Có lẽ anh ta chưa biết đó thôi, đàn bà hơn hẳn đàn ông ở cái khoản được tán tụng, đàn bà cũng hơn hẳn đàn ông về lòng từ bi. Anh ta đã mê muội cái mùi thơm từ cơ thể tôi, có lý do nào để tôi từ chối anh ta? Có thể anh cũng chưa biết là, cái mùi chân chính của đàn bà chỉ có thể phát tiết một cách trọn vẹn khi nằm trong vòng tay của đàn ông, được bàn tay đàn

ông xoa nắn, giống như rượu ngon thì phải lắc mới có thể toát lên mùi thơm, giống như bị vò thì hoa mới phát tiết cái mùi thơm tinh túy. Anh đừng vội chê tôi là nói năng lẫn lộn lung tung, ngay cả một vị tổng thống mà nằm trong hoàn cảnh của tôi lúc này cũng nói những lời đại loại như thế mà thôi, huống hồ tôi chỉ là một phụ nữ bình thường chỉ học hết phổ thông trung học.

Khi anh ta ôm chặt lấy tôi, lòng tôi vẫn còn dừng đứng lăm. Khi thân thể anh ta nóng lên thì cơ thể tôi cũng nóng lên, lòng tôi thực sự bị kích động. Tiếng khóc của Đỗ Tiểu Anh không thể đánh bật được mùi hương trên cơ thể tôi, nhưng rồi dường như cảm giác được điều gì, tiếng khóc của cô ta đột nhiên to hẳn lên. Bức tường ngăn cách giữa hai nhà dường như đã bị phá, tiếng khóc không còn vật cản, lan tỏa khắp nơi. Đầu lưỡi anh ta trong miệng tôi đột nhiên cứng lại, cánh tay ôm tôi đột nhiên mềm oặt, nhiệt độ thân thể giảm xuống. Hình như tiếng khóc đã biến thành tiếng cười lạnh lẽo một cách đặc ý. Cô ta đứng trước mặt tôi, đứng sau lưng anh ta, đôi vú Nga điển hình vồng ngược lên, mái tóc giả Nga vung vẩy khiêu khích. Tôi nghĩ, mình không thể nhường nhịn, không thể thụt lùi. Tôi dang ôm chổng mình trong tay. Mặt anh ấy là mặt chồng tôi! Cô ta nói một cách vô sỉ: Thân thể anh ấy là của chồng tôi! Rồi cô ta kẻ vạch những đặc điểm trên thân thể anh ta như một nhà tướng số. Cô ta lôi kéo anh ta. Nhiệt độ cơ thể anh ta tiếp tục hạ. Tôi

gào lên: Đi tìm lãnh đạo trường! Ngay cả một đứa học trò tiểu học cũng biết chống cô đã chết! Thân thể của ông ấy đã bị sinh viên của học viện y khoa cắt năm xẻ bảy rồi! Toàn trường có ai biết trên của quý của ông ấy có có một cái bớt đen nào? Cô có dám đi tìm hiệu trưởng không? Tiếng khóc của cô ta ngưng bật, lấp bắp gì đó trong miệng trông thật đáng thương, đôi vú Nga nặng trĩu buông rũ xuống đến tận thắt lưng. Anh đừng hỏi tôi vì sao tôi lại trở nên ác độc như vậy, vì anh thừa biết giữa đàn bà và đàn bà làm gì có chuyện hòa bình. Còn chuyện đồng tính luyến ái ấy à? Tôi chẳng thể hiện nổi trạng thái tâm lý của những kẻ đồng tính! Anh chớ có trách tôi vì tôi đã ôm anh ta thật chặt, nhìn cô ta một cách thương hại. Cô ta đang mặc một bộ đồ đen – đúng là một quả phụ xứng đáng được mọi người kính trọng, nuốt nước mắt bỏ đi. So với đàn ông, tôi hiểu đàn bà sâu sắc hơn nhiều, tôi hiểu nỗi đau của đàn bà. Hình như sự cuồng nhiệt đã quay trở lại, thân nhiệt của anh ta lại cao vọt lên. Thân nhiệt của anh ta càng cao, tôi càng cảm thấy đồng cảm cho Đỗ Tiểu Anh - lúc này có lẽ đang nằm dài trên giường, miệng cắn chặt lấy tấm chăn để những tiếng khóc không bật ra khỏi cổ họng. Một cảm giác đắng cay dâng trào trong tôi: Tôi đã cướp đi người đàn ông của cô ấy. Tôi chẳng nói điều đâu, đó là suy nghĩ của tôi lúc ấy, cho dù tôi cũng đang điên cuồng đáp trả lại sự ve vuốt của anh ta, cho dù thân nhiệt của tôi cũng tăng lên theo thân nhiệt của anh ta...

Một lần nữa, chiếc rèm lại được vén lên, cái đầu trọc của Tiểu Cầu nhô ra, nói:

- Bố mẹ chỉ lo ôm nhau mà không hề nghĩ cho bọn con đang sắp chết đói rồi. Hai người nên biết rằng, Đại Cầu đã đục thủng tường nhà rồi đấy!

Dưới sự can thiệp của Tiểu Cầu, cả hai không thể không rời nhau ra, tự thưởng thức cái dư vị từ mồm của nhau, im lặng bày thức ăn lên bàn.

Cô ta lên tiếng gọi Tiểu Cầu và Đại Cầu, chuẩn bị chế biến thức ăn cho mỹ nhân họ Lạp. Cả hai cùng cho mỹ nhân họ Lạp ăn cơm. Khi ăn, răng của bà ta thường cắn lấy chiếc thìa. Cô ta vừa dứt cơm, vừa chăm chú nhìn gương mặt đầm mồ hôi, cố gắng lẩn tránh cái nhìn dò xét của mỹ nhân họ Lạp.

Hai thằng bé đang ăn ngón ngấu, Lý Ngọc Thiên phàn nàn:

- Đúng là hai thằng thiếu giáo dục. Bố chưa quay về mà những thức ăn ngon trên bàn đã bị ngón sạch trơn!

Gương mặt của Đại Cầu đầy bụi vữa. Đưa tay xoa mặt, nó nói:

- Thế không phải là bố đã về từ rất sớm rồi sao?

Tiểu Cầu chế giễu:

- Mẹ đã bị bố cắn đến độ choáng váng khi còn ở trong bếp mất rồi!

Hai khuôn mặt giống như hai con tiểu quỷ nói xong, đồng loạt đứng dậy đi vào hang động của chúng.

Tôi nhắc anh ta ngồi xuống ghế. Trên mặt anh ta, những nếp nhăn như dày đặc thêm. Mồ hôi làm chiếc gọng kính trở nên trơn tuột và thường xuyên trễ xuống đến tận chóp mũi, anh ta phải liên tục dùng ngón tay đẩy lên. Đôi mắt nói với tôi rằng, trái tim anh ta đã rời khỏi thân thể, xuyên qua bức tường và đang treo lơ lửng trên không gian căn phòng bên cạnh, quan sát người đàn bà của mình.

Cô ta cởi phất chiếc áo đang dầm dấp mồ hôi, dùng khăn lau những giọt mồ hôi lấp lánh trên khuôn ngực trần, nói nhỏ:

- Tôi không ép buộc anh. Anh có thể đi sang bên ấy thăm cô ta!

Anh ta đứng dậy, cúi đầu, chẳng dám nhìn vào đôi bầu vú để trần của tôi, cảm giác xấu hổ của anh ta trông thấy rất rõ. Tôi không thể xem thường thái độ vừa thềm muốn lại vừa không thể chế ngự sự thềm muốn đối với bầu vú của tôi ở anh ta. Anh ta đã ra khỏi nhà một cách lặng lẽ. Ánh sáng yếu ớt từ những ngọn đèn đường chiếu vào khiến tôi nhận ra cổng và cửa nhà đều đang mở rộng. Hoặc là người ấy phát tài lớn quay trở về; hoặc là người bên kia bức tường khốn khổ quay lại; hoặc là người ấy mất cả vốn lẫn lãi ử rữ quay đầu trở về, nói với tôi rằng công việc buôn bán quá gian nan, tôi sẽ không trách móc mà cũng chẳng động viên. Nếu anh ta ngủ qua đêm trên chiếc giường ấm áp quen thuộc ấy không quay về, thoát nhìn tưởng như đó là quan hệ bất chính với hàng xóm nhưng kỳ thực đó là chuyện bình thường,

là vật quay về với chủ cũ. Với tôi lúc này, mọi điều đều có thể xảy ra - kể cả việc cả hai đồng loạt quay về và cùng trèo lên giường của tôi - tôi cũng sẽ phó mặc để những gì tiếp theo sẽ xảy ra một cách tự nhiên.

Những âm thanh ở phía bên kia tường vừa khó chịu lại vừa kích thích. Người kể chuyện nói rằng, cô chuyên gia chính dung lấy bông vệ sinh bịt chặt đôi tai rồi vẫn để trần nửa người trên, điềm nhiên ngồi ăn cơm. Bát canh nguội tanh, trên mặt đóng một lớp mỡ trắng đục và dày cộp, giống hệt màu nước bẩn rửa ruột lợn. Cô ta đổ canh vào bát cơm, lại thêm một ít rượu, một chút tương và một chút dấm, dùng đũa khuấy đều rồi bê lên, uống ừng ực.

Chúng tôi nghe anh nói rằng, khi uống canh, đôi mắt cô ta dăm dấp nước - Tại sao cô ta lại khóc? Một nụ cười lạnh lẽo trên môi, cô ấy nói một mình:

- Chuyện này quá ấu trĩ!

3.

Tin trên tờ nhật báo:

Con hổ Đông Bắc bị giết một cách thảm khốc

(Tin của bản báo)

Trong công viên Nhân Dân của thành phố, một con hổ Đông Bắc chín tuổi đã bị lột da. Căn cứ vào sự phân tích

của cơ quan hữu quan, con hổ này sau khi ăn phải miếng thịt bò có tẩm thuốc trit sâu kịch độc đã chết, sau đó thì bị lột da. Các chuyên gia cho rằng, kẻ gian nhân cơ hội dạo chơi trong công viên vào ban ngày đã nấp trong công viên, chờ đến tối mới ra tay. Thành ủy và ủy ban nhân dân thành phố rất quan tâm đến vụ án này. Trong thời kỳ xây dựng cuộc sống tinh thần văn minh này lại có kẻ hám lợi đến độ điên cuồng, ra tay một cách tàn bạo để làm những điều phi pháp như thế, quả thật là một điều sỉ nhục cho toàn thể nhân dân thành phố. Dưới sự lãnh đạo của thành ủy và ủy ban nhân dân, cơ quan công an đang ráo riết điều tra để truy tìm tung tích thủ phạm.

Tin trên tờ nhật báo:

Chuyện con hổ chết oan chưa giải quyết, nhân viên quản lý thất cố chết

(Tin của bản báo)

Cách đây không lâu, bản báo đã đưa tin về một con hổ Đông Bắc chín tuổi đã bị đầu độc chết để lột da khiến toàn thể nhân dân thành phố đều phẫn nộ. Rất nhiều quần chúng đã viết thư gửi đến tòa soạn, lên án mạnh mẽ hành vi bất chấp pháp luật của kẻ gian, đồng thời tha thiết mong mỗi cơ quan công an tích cực điều tra để bắt kẻ phạm tội đưa ra tòa quy án, lập lại kỷ cương cho xã hội, làm dịu sự phẫn nộ của toàn dân. Sáng sớm hôm nay, phóng viên của tòa soạn nhận được tin, nhân viên quản lý thú dữ của công viên khi nhìn thấy xác con hổ không còn da đã hôn mê bất tỉnh. Sau khi tỉnh dậy, ông ta hoa chân múa tay, la hét điên

dại. Vì sức khỏe của ông ta, lãnh đạo công viên đã đưa ông ta vào một ngôi nhà yên tĩnh, đồng thời mời bác sĩ tới chăm sóc. Ngày hôm qua, người này đã bình tĩnh trở lại. Nhân viên chăm sóc nghĩ rằng bệnh tình ông ta đã khỏi, được sự đồng ý của các cấp lãnh đạo đã cho phép ông ta ra ngoài tiếp tục công tác. Sáng sớm nay, những người đến cho thú dữ ăn sáng mới phát hiện ra ông ta đã treo cổ chết trong chuồng của con hổ Đông Bắc.

Tường thuật của tờ nhật báo:

Sau khi con hổ bị lột da...

Sau khi bản báo đăng tải bản tin về con hổ Đông Bắc dưng mãnh ở công viên Nhân Dân bị lột da, tám trăm nghìn dân thành phố đều tỏ ra phẫn nộ, đều bày tỏ những nỗi đau của mình.

*** Nước mắt của trẻ em:**

Phóng viên của bản báo mang theo rất nhiều thư của các học sinh tiểu học gửi cho báo đến trường tiểu học Dục Hồng. Hiệu trưởng và trưởng phòng giáo vụ rất nhiệt tình đón tiếp phóng viên và giới thiệu một số tình hình có liên quan.

Hiệu trưởng nói rằng, tiểu học Dục Hồng là trường có truyền thống lâu đời nhất của thành phố, là một trường trọng điểm, chất lượng giáo dục tốt. Phó bí thư thành ủy Lưu Trường Kinh, Giám đốc Viện nghiên cứu sinh vật Tô Kính Văn, nhà văn nổi tiếng chuyên

viết truyện nhi đồng Ngũ Hóa Hồ đều là học sinh của trường.

Theo hiệu trưởng, phương châm đầu tiên của trường là không chạy đua theo thành tích, không buộc các học sinh của trường phải cắm cổ trong lớp để học vẹt. Trường phòng giáo vụ nói, trường luôn quan tâm đến đặc điểm tâm sinh lý của lứa tuổi tiểu học, thường xuyên tổ chức ngoại khóa, chẳng hạn như: đi chơi xuân, leo núi, đi bộ... Đồi kỏi và khu vực nuôi thú dữ trong công viên Nhân Dân đều là địa chỉ quen thuộc của thầy và trò trong trường. Học sinh của trường đều có thể gọi tên các loài động vật. Do vậy, tin tức về cái chết của của con hổ Đông Bắc đã khiến cho rất nhiều em khóc òa lên.

Hiệu trưởng đưa tay chỉ về tấm bảng đen rất to đặt trong vườn trường. Phóng viên bản báo thấy rõ, trên bảng có hình vẽ một con mãnh hổ vằn vện bằng phấn màu, phía trên viết dòng chữ nguệch ngoạc: "Khang Khang! Hãy yên nghỉ". Trường phòng giáo vụ nói với phóng viên rằng, Khang Khang chính là tên của con hổ Đông Bắc. Phía dưới tấm bảng là một lẵng hoa được kết bằng những cành liễu mềm, trong lẵng có một bó hoa khô và bảy chiếc đuôi gà chiên vàng, ba con cá hồ chiên vàng, một chiếc bánh và rất nhiều kẹo đủ màu sắc...

Hiệu trưởng nói: Đó là quà của các em hàng ngày, chúng nhin ăn để tập trung lại tưởng niệm linh hồn của Khang Khang.

Trưởng phòng giáo vụ nói: Hành vi tàn bạo của kẻ trộm đã làm tổn hại đến tình cảm trong sáng của các em. Nếu lương tâm của hắn chưa hoàn toàn mất hết, hắn phải tự xỉ vả mình.

Hiệu trưởng nói: Chúng tôi giáo dục thế hệ con cháu thành những người có tinh thần nhân đạo chủ nghĩa, có sự thông cảm và nhân ái. Con người và thế giới tự nhiên vốn là một chỉnh thể. Nhưng vẫn có những kẻ không chỉ phá hoại những khu rừng nguyên sinh, tiêu diệt động vật mà ngay cả con hổ trong vườn thú cũng bị lột da – Dã man quá!

Phóng viên bản báo đề nghị với hiệu trưởng được tiếp xúc trực tiếp với học sinh. Hiệu trưởng đồng ý và ấn định thời điểm gặp gỡ là lúc giải lao.

Tiếng chuông vang lên. Trưởng phòng giáo vụ dẫn theo mười mấy em học sinh lớp một đeo khăn quàng đỏ tiến vào phòng hiệu trưởng. Cương mặt em nào cũng tỏ vẻ căng thẳng.

Một bé gái có đôi mắt thật to và gương mặt bầu bĩnh vừa mở miệng đã khóc, chưa nói được lấy một tiếng. Trưởng phòng giáo vụ xoa đầu an ủi rất lâu, tiếng khóc mới dừng lại. Em bé nghẹn ngào nói:

- Chú phóng viên ơi! Cháu thương Nguyên Nguyên và Phương Phương quá... Mẹ của chúng đã chết rồi...!

(Nguyên Nguyên và Phương Phương là con của hồ Đông Bắc và sư tử Châu Phi, bản báo đã từng đăng tải ảnh của chúng).

Một em trai hỏi:

- Chú phóng viên à, đã bắt được kẻ độc ác ấy chưa?

Phóng viên bản báo nói với cậu bé cũng có tên là Khang Khang này là, vì tên trộm rất狡 hoạt, trước mắt vẫn chưa thể bắt về để xử tội, nhưng hãy yên tâm vì các chú cảnh sát nhất định sẽ bắt được hắn. Cậu bé chun mũi nói:

- Tại sao lại không mời cảnh sát trưởng Mèo Đen? Nếu cảnh sát trưởng Mèo Đen mà ra tay, chỉ cần một phút là phá án!

Khi phóng viên hỏi cậu bé, nếu bắt được tội phạm thì phải xử trí như thế nào, cậu ta nghiêng răng nói:

- Nhất định phải băm thịt hắn ra để trộn vào thức ăn hàng ngày cho Phương Phương và Nguyên Nguyên!

Đương nhiên, nếu kẻ phạm tội bị bắt, tòa án sẽ căn cứ vào pháp luật mà trừng phạt, việc phóng viên hỏi học sinh là cốt cho mọi người thấy rõ thái độ của các em học sinh trước hành vi tàn sát động vật một cách dã man này.

*** Ông già quỳ bên xác hổ:**

Sau khi phóng viên của bản báo nhận được tin con hổ bị lột da, ngay lập tức đã đến công viên Nhân Dân để chụp ảnh hiện trường, nhưng bởi tính chất đặc biệt của vụ án, những tấm ảnh ấy chưa thể đăng được. Qua mấy ngày thảo luận, mọi người cho rằng không thể che giấu được nữa, do vậy trong bài viết ngày hôm

nay có đăng kèm những tấm ảnh ấy (xem trang sau).
 Lúc phóng viên đến hiện trường, rất nhiều nhân viên
 công an cũng đã có mặt. Khi còn cách chuồng của
 Khang Khang khá xa, phóng viên đã ngửi thấy mùi
 tanh tưởi của máu. Đứng bao vây quanh chuồng là
 những nhân viên phục vụ mặc áo blouse trắng và
 giày cao cổ, nhìn nét mặt rất khó nhận biết họ đang
 nghĩ gì. Thi thể đã bị lột da của Khang Khang vẫn
 đang nằm trong chuồng. Bối chiếc đuôi đã bị cắt mang
 đi mất nên có cảm giác thân thể con hổ rất ngắn. Mới
 hôm qua thôi, chúa tể sơn lâm đáng vẻ uy phong, lông
 da bóng mượt, đuôi vểnh lên trời, chỉ cần ngoác mồm
 là núi non chao đảo; hôm nay đã trở thành một con
 chuột chết máu huyết dầm dề. Quý bên xác hổ là một
 ông già mặt như được phủ sơn đen, hai cánh tay buông
 thõng, cổ ngửa lên trời, đôi mắt u sầu bị thương. Không
 biết ông ta đang ngẩng đầu nhìn cái gì, đang lắng
 nghe điều gì. Một nhân viên công an cẩn thận tiến
 vào bên trong chuồng, giơ máy ảnh lên chụp một dấu
 chân màu đỏ bầm in trên nền đá. Một người nữa cũng
 cẩn thận tiến vào trong chuồng, dùng bàn tay có đeo
 găng trắng muốt lượm lên một miếng thịt đã bị nhai
 nát như (thịt bò) đặt vào một đĩa men trắng. Sau đó thì
 bọn ruồi đã bắt đầu bay đến, dày như một đám mây
 đen đổ ập xuống xác con hổ. Hình như ruồi toàn thành
 phố đã nghe được tin tức này nên đã tề tựu về đây
 kiếm một bữa no. Chúng bầu lên xác con hổ, trên nền
 đá, trên lưới sắt. Xác hổ đỏ lôm bôm biến thành con

quái vật màu đen. Ông già quỳ bên xác hổ cũng bị đàn ruồi bao vây, nhưng ông ta vẫn bất động như một tượng đá đen. Phóng viên đã nhận ra con đường rút lui của tên tội phạm là nhờ những con ruồi này: Hấn (có thể là đàn ông cũng có thể là đàn bà) đi theo con đường xi măng nhỏ, vọt qua hàng rào bằng những lùm cây lúp xúp, đi vòng qua chuồng con gấu, trèo qua hàng rào sắt. Theo hướng tẩu thoát của hấn nhìn thẳng về phía trước thì sẽ thấy toàn cảnh của “thế giới mỹ lệ”.

Sau một lát, ông Lưu, bí thư chi bộ cơ quan quản lý công viên Nhân Dân đã ra lệnh cho mấy công nhân trẻ dùng một tấm vải trắng bọc thi thể con hổ lại, đồng thời mời phóng viên đến văn phòng ban quản lý uống trà. Phóng viên bản báo chất vấn ông ta nhiều câu, song ông ta không hề trả lời thẳng vào vấn đề. Một lát sau, người ta mang đến một chiếc cáng cứu thương, bên trên đã được phủ một lớp nilon mỏng để máu huyết con hổ khỏi làm bẩn chiếc cáng. Khi phóng viên hỏi về việc giải quyết xác con hổ như thế nào, ông Lưu trả lời là phải chờ ý kiến chỉ đạo của các cấp lãnh đạo mới có thể quyết định được.

Ông già ấy vẫn quỳ ở đó, hoàn toàn bất động. Đàn ruồi bị mất miếng ăn ngon đã bay lên tán loạn. Mấy người mặc quần áo bảo hộ, đeo mặt nạ và những bình phun tiến vào chuồng phun thuốc sát trùng. Khi một người định đỡ ông già dậy, đột nhiên ông ta khóc nức lên, lăn lộn trên đất giống như một đứa bé không

bằng lòng chuyện gì đó nằm ăn vạ. Toàn thân ông ta đầm máu, nước đái, phân của con hổ. Ông Lưu đành phải ra lệnh lôi ông ta ra ngoài.

Từ ông Lưu, phóng viên biết rằng, ông già quý bên xác hổ chính là người nuôi dưỡng thú dữ của công viên. Ông ta công tác ở đây đã hơn hai mươi năm, tên tuổi ông ta không ai biết, nhưng vì ông ta thường đứng ở đồi khi bắt chước động tác và tiếng kêu của loài hổ (bắt chước rất giống), do vậy mà cánh thanh niên bèn gọi ông ta là “Lão Hổ”.

Ngay cả lai lịch chính trị và lí lịch cá nhân của “Lão Hổ”, bí thư Lưu cũng hoàn toàn mù tịt, chỉ biết rằng ông ta vốn có một đứa con trai rất khá, sau đó đã bị xe cán chết.

* “Lão Hổ” là ai?

Phóng viên của bản báo bị tình yêu đối với mảnh thú của “Lão Hổ” làm cho tò mò và cảm động, mong muốn được gặp gỡ để phỏng vấn, nhưng đáng tiếc là ông ta đã trở nên điên điên khùng khùng. Sau khi bị cánh thanh niên lôi ra khỏi chuồng sắt, ông ta kêu rống lên, tự nhận mình là con hổ Đông Bắc, việc bị cắt đuôi lột da chẳng qua là sự bắt đầu cho sự trừng phạt. Hình phạt tiếp theo sẽ là bị phanh thây xẻ thịt để lọc xương, bởi xương hổ là một loại dược phẩm còn quý hơn cả vàng ròng, có tác dụng trị liệu rất tốt đối với các chứng phong thấp, đau nhức chân tay. Vừa la hét những lời mê sảng ấy, ông ta vừa bò trên mặt đất, bắt

chước động tác nhảy, bước chạy, lắc đầu, vẫy đuôi của hổ, thi thoảng lại gầm rú giống như một con hổ thực thụ. Tiếng gầm của ông ta khiến hai con sư tử hổ (Nguyên Nguyên và Phương Phương) đồng loạt gầm lên. Đây là hai con vật hung dữ vừa giống sư tử vừa giống hổ, chúng đang điên cuồng lồng lộn trong chuồng. Đầu chúng húc vào lưới sắt vang lên những tiếng rợn người khiến những người đang đứng ở đáy xanh mây xanh mặt. Hai người công an rút súng ngắn ra cầm sẵn trong tay, những người công an chưa rút súng ngắn ra thì đặt tay phải lên bao súng, sẵn sàng rút súng ra bất cứ lúc nào. Ông già ép hẳn người vào lưới sắt, nói:

- Nguyên Nguyên, Phương Phương... Con của ta! Các con phải báo thù...

Hai con sư tử hổ dùng đầu húc vào lưới sắt, kêu lên thê lương. Hình như từ đôi mắt chúng, những giọt nước mắt màu xanh lục đang ứ đọng và chực trào ra thành dòng.

- “Lão Khỉ”! Ông đang làm loạn gì thế? Chúng tôi nghe thấy tiếng bí thư chi bộ Lưu kêu lên – Trông bộ dạng của ông kia! Về ngay đi!

Ông ta lồm cồm bò dậy, vặn vẹo chiếc lưng. Đôi mắt lấp lánh một cách thần bí, hình như trong đôi mắt ấy có ánh ma trời.

Phóng viên bản báo đưa máy ảnh lên, nhắm thẳng vào mặt ông ta. Đột nhiên ông ta đứng dạng chân ra,

ngẩng mặt lên, ánh mắt lấp lánh đảo qua đảo lại, sáng rực - thứ ánh sáng dễ làm người ta bị mê hoặc và sợ hãi. Loại ánh sáng này chỉ có thể có ở những thanh niên đang đắm say tình ái. Đôi môi ông ta lúc thì căng ra lúc thì chun lại, không thể hiểu được là đang chuẩn bị cười hay là khóc, làn da mặt đen bóng bỗng đỏ tía lên. Phóng viên nghe rõ lời ông ta nói như nói với chính mình: Chiếc máy đẹp..., đúng là chiếc máy đẹp quá...!

Như một con hổ vồ mồi, lão lao đến - Cái thân hình khô đét và thấp bé ấy lại có một sự nhanh nhẹn đến kinh người - Phóng viên bản báo chưa kịp phản ứng, chiếc máy ảnh đã nằm gọn trong tay ông ta. Ông ta quay người phóng vút đi như một con chim, len lỏi giữa các lùm cây, vọt qua hòn giả sơn, vừa chạy vừa cười như điên dại. Động tác và tiếng kêu của ông ta rõ ràng giống như một con khỉ lên cơn điên. Phóng viên, công an và tất cả nhân viên vườn thú nhất loạt đuổi theo, bao vây đón đầu, rất lâu sau mới bắt được ông ta. Phóng viên bản báo nhanh chóng đoạt lại chiếc máy ảnh.

Bí thư Lưu quyết định nhốt ông ta vào một căn phòng biệt lập rồi khóa cửa lại. Lão ta đăm rằm rằm vào cánh cửa sắt, vừa đăm vừa la hét:

- Trả chiếc máy lại cho tao! Trả vũ khí lại cho tao! Tao chẳng sợ chúng mày đâu! Tao sẽ tố cáo, sẽ vạch mặt chúng mày...

Căn cứ phản ánh của những người công tác trong công viên, ông ta rất ham mê những chiếc máy ảnh đồ

chơi. Ông ta đã từng có một chiếc máy ảnh cũ, sau đó nó đã bị lũ khỉ lấy đi và đập vỡ nát.

Nghi vấn tràn ngập trong lòng, phóng viên bản báo tìm gặp lãnh đạo công viên để được giải thích những điều có liên quan đến người nuôi thú dữ này. Bí thư Lưu vốn là một cán bộ ở huyện lân cận mới được điều động về đây được ba năm cho biết là ba năm trở lại đây, người nuôi thú này như một người câm, chỉ chú ý vào công việc, có nhiều thành tích xuất sắc, đã phối giống giữa sư tử và hổ thành công để cho ra đời hai con sư tử hổ được dân chúng toàn thành phố yêu thích. Bí thư Lưu còn nói là việc phối giống này là thành công đầu tiên trên toàn Trung Quốc, trên thế giới cũng không phải là nhiều (ở Châu Phi có một vườn quốc gia phối hợp với một sinh viên đại học ngành sinh vật đã tiến hành phối giống, kết quả chỉ có một con sư tử hổ ra đời nhưng chỉ sống được có ba ngày). Thành công của ông ta không những đem lại thanh danh cho toàn thành phố mà còn đem lại hiệu quả kinh tế rất lớn (những người vào thăm kỳ quan này ngày càng tăng). Bí thư Lưu còn phần nộ buộc tội người giết con hổ mẹ Đông Bắc. Ông ta cho rằng, kẻ tội phạm này không chỉ là giết chết một con hổ mà làm cho một người lao động chân chính và có nhiều thành tích phát diên. Nếu nói rằng, con hổ có thể định giá bằng tiền thì chi tiền để mua, nhưng một con người ưu tú như ông ấy là vật vô giá, cho dù bỏ ra hàng núi tiền vẫn không thể nào mua lại được.

Phóng viên bản báo đến phòng quản lý nhân sự để điều tra lý lịch của người nuôi thú này. Cô nhân viên quản lý lôi những hồ sơ về ông ta từ trên một cái giá đầy bụi bặm xuống. Điều làm cho người ta ngạc nhiên vô cùng là ngoài bì hồ sơ của ông ta chỉ có sáu chữ “Nhân viên quản lý thú dữ”, dường như đây là tên chính thức của ông ta. Điều còn đáng kinh ngạc hơn là, trong bì hồ sơ chỉ có một vài trang báo đã ố vàng, ngoài ra không còn gì nữa.

Phóng viên bản báo đã đưa ra nhiều câu hỏi cho cô nhân viên quản lý hồ sơ. Cô ta chỉ cau đôi lông mày sắc như một nét vẽ, nói với vẻ không vui: Tôi cũng vừa mới được điều động đến đây!

Phóng viên muốn hỏi thêm, chỉ nghe tiếng tí tách của chiếc bấm móng tay thay cho câu trả lời.

* Xương hổ chạy về đâu?

Trong quá trình làm sáng tỏ vụ án, những vướng mắc về bộ hài cốt là điều rất đáng quan tâm. Liên tục mấy ngày gần đây, điện thoại của văn phòng tòa báo réo liên tục. Ngoài những cú điện thoại hỏi thăm về việc tên tội phạm đã bị bắt hay chưa (khoảng một phần mười), còn lại đều có liên quan đến bộ xương hổ.

Phóng viên bản báo liên tục tìm đến bí thư Lưu, nhưng không thể gặp được ông ta. Phóng viên nhiều lần hỏi các nhân viên ở cơ quan quản lý công viên về bí thư Lưu, nhưng tất cả đều lắc đầu, tất cả đều không biết.

Để xác minh lời đồn đại là có có thực, phóng viên bản báo đã thuyết phục được người quản lý phòng lạnh mở khoá ngăn lạnh để xác con hổ. Chính tay của phóng viên đã mở vài bọc xác hổ, phát hiện trên chiếc băng ca chỉ còn lại những tấm thịt bầy nhầy, toàn bộ xương đã biến mất. Phóng viên thắc mắc: Xương hổ di đâu, anh ta chỉ lắc đầu và nói phòng lạnh này có bao nhiêu chìa khóa và bao nhiêu người giữ chìa khóa, anh ta cũng chẳng thể biết được. Anh ta còn nói: Các ông việc gì phải quan tâm đến những chuyện của công viên, nên tin tưởng là các ông lãnh đạo công viên không thể tham ô xương hổ, họ chỉ có thể làm cái việc là đem chúng đến một nơi mà cần phải mang đến.

Phóng viên hỏi: Chắc là đem đến xưởng sản xuất thuốc Đông y?

Anh ta nói một cách bức bối: Anh định giờ trò gì thế?

Phóng viên nói: Con hổ này bị ăn chất kịch độc mà chết, xương nhất định đã bị nhiễm độc, họ không sợ hay sao?

Anh ta nói, nó đã được xét nghiệm rất kỹ, không phải là thuốc độc, mà lại là một loại thuốc có hàm lượng ma túy rất cao.

Phóng viên hỏi: Họ không sợ chất ma túy à?

Anh ta cười nhạt: Anh đúng là đồ ngốc nghếch!

Phóng viên bản báo trở về nhà tra từ điển, đọc rõ:

“Cao hổ cốt, một loại thuốc đông y, được chế biến từ xương hổ, tính ôn, vị cay, có công dụng trị phong thấp, cường tráng cốt gân”...

Thế thì xương hổ có gì ghê gớm nào?

Không, nó quả thật là vô cùng ghê gớm!

4.

Vì sao ông già treo cổ?

Theo phản ánh của Tiểu Vương - một nhân viên quản lý thú dữ thì, khi thần trí không tỉnh táo, “Lão Khi” thường kêu rống lên: Ái da! Đau quá! Người ta đang róc xương tôi! Người ta đang xẻ thịt tôi! Nguyên Nguyên, Phương Phương! Đừng quên báo thù cho mẹ! - Lúc ấy tôi vẫn tưởng ông ấy đùa, hỏi: “Lão Khi” à? Ai róc xương ông thế? Ông ấy co rúm người lại, trông giống như đang bị róc thịt xương vậy - Họ, họ đang cầm con dao mổ trâu đến đây...! Ông ấy cuống quýt bò xuống gầm giường, kéo mãi vẫn không chịu chui ra. Tôi nói: - Được rồi, “Lão Khi”! Ông đừng kêu gào nữa. Cái mà người ta cần là cao hổ cốt vì nó có thể trị bệnh? Ông ấy nói, họ đã giết ba con khi, đem trộn xương khi với xương hổ... Họ còn ăn cả óc khi...! Họ là ai? - Họ... Họ...- Sau đó thì bác sĩ tiêm thuốc ngủ cho ông ấy. Trong khi ngủ, toàn thân ông ta vẫn run lẩy bẩy... quả rất giống như có người đang róc thịt xương của ông ấy...

Phóng viên bản báo còn đến tiếp xúc với một nhân viên y tế chăm sóc sức khỏe cho “Lão Khi”. Anh ta nói rằng, vào buổi sáng sớm cách đây hai ngày, tinh thần của “Lão Khi” đã trở lại bình thường. Ông ấy nói: Tôi đã tốt rồi, hãy báo cáo với lãnh đạo cho tôi xuất viện về đơn vị công tác. Lãnh đạo bệnh viện đồng ý để ông ta xuất viện. Nào ngờ ông ta lại nghĩ cạn đến như thế! Ôi! “Lão Khi!...

Khi phóng viên đến hiện trường, xác của “Lão Khi” đã được đưa đến đặt trên một chiếc băng ca, trông nhỏ thó, thảm hại, đáng thương. Ông ta dùng chiếc thắt lưng buộc vào thanh sắt ngang trong chiếc lồng sắt để treo cổ.

Toàn thể nhân viên ở vườn thú đều buồn rười rượi, còn các con thú dữ đều đang kêu gào. Nguyên Nguyên và Phương Phương đứng trong chuồng, đôi mắt hướng về bên này, từ trong cuống họng chúng phát ra những tiếng kêu gầm gừ trầm đục, ai oán, thoát nghe tưởng như tiếng sấm từ xa xôi vọng về.

Cuối cùng thì phóng viên bản báo cũng đã thấy mặt bí thư Lưu. Ông ta đang hút thuốc, thấy chúng tôi tới chẳng hề mở miệng, chỉ đưa cho chúng tôi một tờ giấy. Trên tờ giấy có mấy chữ nguệch ngoạc: “Hãy đem thịt tôi cho Nguyên Nguyên và Phương Phương ăn!!!”

- Là thư của ông ấy à?

Bí thư Lưu gật đầu.

- Các ông định làm thế nào?

- Chuyện quá trọng đại, chúng tôi không thể tự quyết được! – Ông ta đốt tiếp một điếu thuốc, nói một cách trào lộng: Tinh thần thật đáng khen!

Phòng viên bản báo cũng xem xét khá kỹ căn nhà nhỏ biệt lập bên cạnh văn phòng ban quản lý vườn thú của “Lão Khỉ”. Trong phòng có một vài công cụ và một ít thức ăn cho thú dữ, một chiếc giường nhỏ, một chiếc rương gỗ, bên trong chỉ còn lại toàn tro, một cuốn sách tường số mới cháy một nửa vẫn còn đang âm ỉ khói trong đống tro tàn.

Ông ấy chết như thế đấy!

★

★ ★

Các bạn thân mến,

Chúng ta đang sống trong một thành phố xinh đẹp. Chúng ta vẫn thường nghe thấy tiếng thú dữ hét gào vào nửa đêm, nhưng chúng ta chưa hề quan tâm đến cuộc sống khổ nhọc của người nuôi thú. Hằng ngày chúng ta vẫn dắt tay bạn gái, ôm ấp người yêu hoặc là vui vẻ cùng vợ con dạo quanh các chuồng thú để trầm trồ vẻ đẹp hùng dũng và hoang dã của chúng. Chúng ta thường thức vẻ đẹp của con sư tử đực, chúng ta trầm trồ cái hình dáng kỳ dị của hai con sư tử hổ, chúng ta chế giễu cái vẻ nham hiểm của con sói (bọn này vẫn thường núp trong các hang đá mà ít khi xuất đầu lộ diện); chúng ta kinh ngạc vì cái mềm mại nhưng đầy sức mạnh của con báo... Nhưng chúng ta vẫn

không hề biết có một con người không hề có tên đang âm thầm phục vụ chúng ta.

Bài viết đã kết thúc, song sự việc vẫn chưa kết thúc:

- Da hổ và kẻ lột da hổ, mày đang ở nơi nào?
- Hổ cốt (có lẽ đã trộn lẫn với khỉ cốt), mày ở nơi nào?
- “Lão Khỉ”! Tên thật của ông là gì?

5.

Thầy giáo vật lý đã xiêu xiêu vẹo vẹo bước vào nhà. Cô chuyên gia chỉnh dung đặt chiếc bát xuống bàn, vén chiếc áo dây mỡ hôi lên đến tận ngực, ngồi bất động. Cô ta đã nghe thấy tiếng thở biểu hiện của sự thất bại dần dần tiến đến tai mình.

Cô ta vẫn không ngoái đầu lại, lạnh lùng buông câu hỏi:

- Thế nào? Tại sao lại không ngủ qua đêm trên giường của cô ta?

Anh ta đứng phía sau lưng cô ta, ngập ngừng nói:

- Cô ấy..., cô ấy chửi tôi...
- Chửi thế nào?
- Chửi tôi...
- Chửi thế nào? Chửi anh là đồ lưu manh, đồ vô

lại, đồ sàm sỡ, đồ chim chuột đàn bà góa, là đồ không biết xấu hổ với bạn bè..., đúng không?

- Cô ta chửi là, ăn cái gì trong bát phải nhìn ra bên ngoài bát...

Cô chuyên gia quay phắt người lại, hai chân dẹt sang hai bên bên ghế hàm răng trắng lấp lóa, bộ ria mép xanh rờn và kèm theo là một câu nói đầy cay nghiệt:

- Nhưng mà, anh chưa hề được ăn những gì ở trong bát, chẳng qua là anh chỉ liếm được vài cái trên miệng bát thôi.

Anh ta quay người liếc nhìn về phía tấm rèm, vẫn còn nghe tiếng chì chiết đầy khinh bạc của cô ta:

- Lẽ nào tất cả các thầy giáo vật lý đều liệt dương?

Anh ta đóng cửa lại, suy nghĩ một lát rồi lại mở ra, lão đảo bước ra sân, khép cửa lại một cách nhẹ nhàng không một tiếng động, rồi lại mở cửa, lão đảo quay vào, lại đóng cửa lại nhẹ nhàng, không một tiếng động.

- Trông bộ dạng của anh giống một kẻ mất trí...

- Không, tôi chỉ là một kẻ dề tiện...

Anh ta bước đến trước mặt tôi, ôm gọn cả tôi và chiếc ghế vào vòng tay. Rõ ràng là người đàn ông này đã dùng hết sức lực nên lưng ghế làm cho da thịt tôi đau điếng. Lòng tôi không đau, không cảm giác; chỉ có da thịt tôi cảm giác. Nếu lúc này anh ta quay trở về thì sự thể sẽ ra sao? Không có câu trả lời, thôi thì tùy anh ta vậy.

Anh ta nhắc bổng tôi rời khỏi chiếc ghế rồi lại ôm chặt lấy tôi trong cái thân thể gầy guộc của mình. Thân thể tôi lơ lửng trên không trung, tôi cảm thấy có một sự thích thú mơ hồ. Anh ta bế tôi vào nhà bếp, đặt tôi xuống chiếc giường ọp ẹp chực đổ của anh ta - tùy ý anh ta vậy. Tôi nghe thấy tiếng sột soạt - tùy ý anh ta vậy. Anh ta chạy ra ngoài, tắt đèn - Mặc kệ anh ta...

Tiếng kéo kẹt của chiếc giường sao mà to - Mặc kệ - Anh ta khóc tí tê - Mặc kệ. Nếu anh ta có có gõ cửa mà cửa không mở, anh ta sẽ trả thù bằng cách sang nhà bên cạnh... Cô chuyên gia lắc đầu, những suy nghĩ ấy biến mất. Mặc kệ tất cả!

Người kể chuyện nói rằng, đây là một trận mây mưa vừa hoan lạc vừa thống khổ đối với Phương Phú Quý, kể cả Lý Ngọc Thiên cũng chẳng khác. Khi cao trào đã lắng dịu, cả hai dường như đồng loạt ngã vật ra giường và chìm vào trạng thái hôn mê. Sau cơn mê, họ ôm chặt lấy nhau, hai trái tim đối diện nhau, nhịp tim không hề điều hòa...

Cứ như thế, họ ôm nhau và chìm vào trong những giấc mơ chập chờn. Giấc mơ của họ so với những giấc mơ nói chung có khác một tí: Nếu những giấc mơ nói chung là những tấm ảnh đen trắng do một người có kỹ thuật bình thường chụp được thì giấc mơ của họ là những tấm ảnh màu do một người có kỹ thuật siêu việt chụp bởi một chiếc máy ảnh tốt nhất.

Chúng tôi nhìn thấy người kể chuyện đang nấp trong góc tối của chiếc chuồng sắt, lén lút thăm dò giấc mơ của thầy giáo vật lý và cô chuyên gia, đồng thời dùng những lời lộn xộn để kể lại cho chúng tôi nghe về những giấc mơ ấy. Trong âm thanh khàn khàn, trầm đục của anh ta - giữa miệng anh ta và những đôi tai của chúng tôi, thường thường có hình bóng của một người đàn bà già. Đầu tóc bà ta bấn thối, bạc phơ; thân thể bà ta cứt dái bám đầy, rận và bọ chét bò ngang bò dọc. Bà ta là xương sống của câu chuyện, tất cả âm thanh, mùi vị, màu sắc động tác đều xuất phát từ bà ta. Bà ta là tổng đạo diễn của một bộ phim đại quy mô, là tổng chỉ huy dàn nhạc giao hưởng, là tổng tư lệnh thống soái ba quân...

Giấc mơ của cô chuyên gia chỉnh dung:

Cô ta đang đứng trước quầy thu ngân của ngân hàng Nhân Dân (quầy thu ngân được ngăn cách với bên ngoài bởi một dây lưới thép cao với những sợi thép to gần bằng cây bút chì). Hình như đầu cô ta không còn chút trọng lượng nào, nhìn hai nhân viên ngân hàng bị nhốt trong chiếc chuồng thép một cách sợ sệt. Cô có cảm giác đầu của mình giống như một quả bóng được bơm căng hydro, chiếc cổ biến thành sợi dây nối quả bóng với thân thể bên dưới. Quả bóng thì muốn bay lên, còn thân thể thì cứ kéo xuống, kết quả là làm cho chiếc cổ ngày càng dài ra. Cậu nhân viên mặc chiếc áo sơ mi trắng, thất cả vạt màu đỏ, cô

nhân viên mặc quần áo đen, thắt cà vạt trắng. Trên cà vạt của cả hai đều có cài kẹp màu vàng. Chiếc cổ bị kéo dài ra khiến cô ta đau đớn, cô ta bèn dựa vào lưới thép. Đôi nam nữ bên trong nhìn nhau đầy ngụ ý và cùng mỉm cười. Cô ta cảm thấy toàn thân lạnh toát khi nhận ra rằng, gắn liền với nụ cười của họ là mùi của những con thú dữ trong công viên bốc lên nực nồng. Lúc ấy cô ta cảm thấy quả bóng (chính là đầu cô ta) đã bay lên đến trần nhà, không ngừng va vào trần xi măng, thậm chí cô ta còn nghe được cả tiếng va chạm giữa quả bóng khi chạm vào trần nhà. Đôi tay của cô ta nắm chặt chiếc túi, nhận ra toàn thân mình đang túa mồ hôi khiến lớp lông mịn màu vàng trên da trở nên ướt át khó chịu, chảy thành dòng xuống dưới và đọng lại trong giày. Đây là lời đối thoại của đôi nam nữ trong cái chuồng: - Mùi gì thế nhỉ - Mùi đàn bà - Mùi xác chết rửa - Mùi hoa lạ - Không! Mùi xác chết rửa... Cô ta cố gắng thu nhỏ thân thể, sợ sệt nhìn hai gương mặt xa lạ. Một bàn tay to tướng đầy lông lá, ngón tay co quắp, móng tay găm ghiếc thò ra khỏi chuồng, nói to: - Đưa đây! Cô ta luống cuống mở miệng túi, lôi ra một chiếc lọ sứ nhỏ đặt vào bàn tay thô nhám. Bàn tay ấy thụt vào và bóp mạnh cái lọ, nó vỡ nát và từ trong đồng sàng sứ ấy, có ba chiếc răng vàng. Màu vàng đến lóa mắt, hình như chúng đang nhảy nhót, như những con bướm vàng từ đồng mảnh sứ bay lên khắp phòng. Ngay lúc ấy, một cảm giác lạnh lạnh chạy dọc khắp sống lưng, quay đầu nhìn

lại, cô nhân viên ngân hàng đang mang đôi giòng kính đen to tướng một cách kỳ lạ, hai tay đang bóp chặt một khẩu súng đen sì, mũi súng đang ép chặt vào mạn sườn của cô ta. Cô nhân viên nói: - Nói thật đi! Răng vàng lấy từ đâu ra? Cô ta ớn lạnh khi có cảm giác nòng súng đang ấn sâu vào tử cung của mình, đầu súng giống như một chiếc đầu gà trống đang ngo ngoay, thì thoảng lại mở một vật gì đó. Quá hốt hoảng, cô khấp chặt háng lại, lắp bắp: - Là do cậu tôi để lại cho tôi... Cô nhân viên thúc mạnh nòng súng, nghiêng răng mím lợi chửi: - Nói láo! Cô là đồ yêu tinh, chuyên nhổ răng vàng của các xác chết! Như một người đàn bà cam chịu hiếp dâm, cô ta cam chịu những lời chửi bới của cô nhân viên nọ, những giọt nước mắt uất ức trào ra. Lão ta với chiếc bụng thè lè từ trên trần nhà bay xuống, còn cô chuyên gia chỉnh dung thì vươn đôi tay về phía lão như gặp được ân nhân cứu mạng. Lão đang lắc lắc vai cô nhân viên, ngay lập tức cô ta thối lui mấy bước, nòng súng cũng vì thế mà rời khỏi mạn sườn của cô chuyên gia chỉnh dung, rơi xuống đất, biến thành một con rắn chết, một con mắt vẫn còn mở thao láo. Lão ta há mồm, chỉ vào hàm răng bị mất mấy chiếc nói: - Đây là răng của tôi, là tôi cho cô ta, cô ta là tình nhân của tôi - Cô nhân viên tiếp tục lùi về phía sau. Lão ta cởi áo, chỉ vào vết rạch giữa bụng, từ giữa đôi vú xuống tận rốn và ra lệnh: - Mang túi đến đây dựng! Ngay lập tức, vết rạch vỡ toác ra, những đụn mỡ màu lam nhạt từ từ đùn ra, vừa chảy vừa kêu

tí lách. Một mùi tanh tươi, khó ngửi xông lên khiến cô ta cảm thấy buồn nôn... Mỡ cứ tuôn ra ào ào, chất chồng và cuối cùng là che lấp thân thể lão ta. Cô ta cũng bị mỡ, ruột của lão bao vây tứ phía, khắp nơi đều là nước nhờn dâm dấp. Cô ta cảm thấy rằng, mỗi một bộ phận trên cơ thể cô ta đều đang bị uy hiếp một cách nhục nhã... Cô ta bò, cô ta khóc, tay cô ta vớ phải những thứ kinh tởm, muốn tránh né nhưng không thể nào tránh né được. Kinh khủng hơn nữa là tất cả những thứ kinh tởm ấy lại cứ muốn chui vào người cô ta trên những lỗ hổng trên người. Cô ta giãy giụa, kêu khóc nhưng chúng vẫn cứ như sẵn sàng chui vào. Với những cố gắng tuyệt vọng, cô ta dùng một tay che cổ tử cung, một tay che lấy hậu môn...

Giấc mơ của thầy giáo vật lý:

Bỗng nhiên anh ta cảm thấy như có một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt lên trên lưng mình, sau đó bắt đầu đè với một sức mạnh kinh khủng. Cúi đầu xuống nhìn, anh ta nhìn thấy đôi gò má hồng hồng của cô chuyên gia, cái miệng đang há to và hai vành môi mọng căng. Tự nhiên thân thể anh trở nên cứng đờ, đôi mắt của cô chuyên gia biểu lộ vẻ bất mãn và châm chọc. Đúng lúc ấy, trên trời cao bỗng có tiếng cười. Bàn tay ấy túm chặt lấy da thịt trên sống lưng và nhấc thân thể anh ta lên. Đây là lần đầu tiên trong đời anh ta cảm thấy thân thể mình nhẹ tênh như một chiếc lông gà, đồng thời cũng cảm nhận được niềm

khoái lạc được bay lên không trung, hai bên tai nghe thấy tiếng gió thổi vi vu qua rừng tùng, hình như còn có tiếng chuông văng vẳng từ nơi xa xăm vọng về. Bên dưới là những đám mây hình chiếc nấm bồng bênh với muôn ngàn tia nắng chiều lấp lánh khiến chúng trở nên rực rỡ như những khu rừng rậm mùa thu ở bên nước Nga xa xôi. Chỗ kê hở giữa hai đám mây, mặt trời như một con mắt màu vàng sậm chiều rọi toàn cảnh nước Nga – nơi mà trong mơ tôi cũng nhiều lần trông thấy – đẹp dễ phôi nhiêu mà buồn bã. Tâm lý tôi bị kích động, nước mắt đã lưng tròng. Cô ấy đang đứng giữa một rừng hoa giơ tay vẫy chào tôi, đôi mắt sao mà nhu mì, đôi mắt màu xanh da trời; mái tóc sao mà rực rỡ, mái tóc màu hạt dẻ; cặp vú sao mà tròn, cặp vú Nga chính hiệu... Những chiếc máy đang gặt lúa mạch trên những cánh đồng cò bay thẳng cánh, loa phóng thanh đang mở hết công suất những bài ca yêu nước “Đêm ngoại ô Matxcova”, “Đông phương hồng”... Anh trông thấy cô ấy, như trông thấy người yêu đã trải qua thời gian sinh ly tử biệt. Ráng chiều như làm tươi thắm thêm lông mi cô ấy, lông mi cô ấy như màu ráng chiều rực rỡ. Hai tay cô ấy đưa về phía trước và bổ nhào vào lòng tôi, nước mắt lưng tròng nói: - Em chờ anh đã hai mươi năm nay - Em vẫn chưa lấy chồng? - Đúng thế! Còn anh? Anh đã lấy vợ rồi phải không? - Không... Không có! Thầy giáo vật lý lấp bắp khẳng định: - Không, Không có...! Lòng anh như bị kim châm, bao nhiêu nỗi thương cảm như

những làn sóng cuộn cuộn trong lòng. Cô ấy khóc: - Hai mươi năm nay, em viết cho anh đến năm nghìn lá thư, nhưng anh chẳng hề hồi âm cho em lấy một lần. Ngày nào em cũng trèo lên đỉnh núi để vọng về hình bóng của anh, nhưng chỉ trông thấy mây mù lớp lớp... Có lúc trong cơn mơ em thấy anh đã chết, khóc to và giật mình tỉnh dậy, nước mắt ướt đầm gối chăn, lòng em đau lắm... – Thầy giáo vật lý ôm cô người yêu Nga vào lòng mình... Rồi hai người mặc áo cưới đi về phía nhà thờ, trước cổng giáo đường có hai người đang đứng, tay nắm chặt súng, đầu tóc cắt ngắn: Người bên phải là Đỗ Tiểu Anh, người đứng bên trái là Lý Ngọc Thiên...

Giấc mơ của cô chuyên gia chỉnh dung:

Tôi đang bước đi trên phố, ban đầu hình như mặc quần áo bình thường, sau đó thì thấy mình đang mặc áo blouse. Tay tôi đang xách một chiếc túi nilon đen. Chiếc túi quá nặng khiến các ngón tay của tôi vừa nặng vừa đau. Hình như có ai đó bảo với tôi rằng, hãy mang chiếc túi đầy mỡ này đến uỷ ban thành phố. Tôi đã nhìn thấy ngôi nhà màu vỏ đậu xanh, trên nóc có mấy trụ ăng ten đâm thẳng lên trời. Giữa đám ăng ten ấy là một trụ cờ, trên ấy có một lá cờ đỏ. Hai bên cánh cổng sắt của tòa nhà uỷ ban có hai người đàn ông mặc đồng phục màu xanh lục, kiểu tóc ngắn giống nhau, đeo kính giống nhau, đều đeo thắt lưng và trên tay đều cầm hai ngọn giáo nhọn, trên ống tay áo đều đeo hai dải lụa... Nhìn thì hai mà trông giống như

một. Đột nhiên tôi nhớ ra lai lịch của họ, thừa lúc họ không chú ý, tôi cúi đầu định bước qua cổng. Nhưng hai ngọn giáo như đồng thời vươn ra cản lối, chắn đúng ngang ngực tôi, ngọn giáo bên phải đâm trúng vào vú trái, ngọn giáo bên trái đâm trúng vào vú phải, hai ngọn giáo giao nhau giữa ngực tôi. Tôi khiếp đảm thối lui mấy bước, cúi đầu nhìn hai bầu vú của mình bị hai ngọn giáo xuyên qua. Không có giọt máu nào mà chỉ có sữa tươi chảy ra ào ào... Tôi xách chiếc túi nặng trên tay đi đi lại lại trên con phố trước mặt ủy ban thành phố, chăm chú nhìn một đám thiếu nữ mặc đồng phục đen bó sát người cùng nhau khiêng những chiếc bàn phủ vải trắng và những chiếc ghế mạ inox sáng loáng đặt trên đường phố, trên quảng trường trước mặt ủy ban. Những thanh niên mặc áo trắng bê những mâm thịt gà, thịt vịt, cá... đang tỏa hương ngào ngạt tiến đến... Trong chớp mắt, những bàn ăn đã đông nghịt người, trong tiếng cụng ly rộn ràng, người ta đang vục đầu ăn uống ngấu nghiến. Có người đang oằn lưng nôn thốc nôn tháo, vừa nôn vừa đưa những loại thịt cá vào mồm. Tôi bị xô đẩy trong đám người quần áo rách rưới, cùng với họ đang trợn mắt nhìn những thứ thức ăn ngon lành trước mặt. Đám rước đèn lồng đã đến, đội ca múa, đoàn xiếc khi cũng có mặt. Một đứa bé gái buộc bím tóc bị treo lơ lửng trên một cây tùng, có ai đó đẩy nhẹ vào chân nó, nó bắt đầu đu đưa, chao qua chao lại và bay vút lên cao trông như trò đánh đu... Có ai đó kêu lên: - Sủi

cảo dây! Sủi cảo dây! Sủi cảo nhân thịt hổ cũng có dây! Những bát sủi cảo bốc khói nghi ngút. Lại có ai đó gào lên: - Sư tử hổ đến đây! Nguyên Nguyên và Phương Phương đến đây! Tôi nhìn thấy ở phía công viên Nhân Dân, hai con mãnh thú, hai con mãnh thú với bộ lông vằn vện đang lao đến như bay, mắt phát ra những tia sáng màu đỏ... Một con đầu hổ thân sư tử, một con đầu sư tử thân hổ... Chúng đang gầm rú, tốc độ lao của chúng có vẻ chậm hơn so với ngựa. Đám người đang ăn uống ngây người trong vòng ba giây rồi như choàng tỉnh. Có người chui xuống gầm bàn, chẳng kể gì nước thức ăn đổ tung tóe trên đầu và những đồng thức ăn bắn thiêu nôn ra ở dưới đất. Có người cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước, có người chạy dạt về hai bên, có người đứng như trời trồng... Thú dữ sống chuồng! Thú dữ sống chuồng! Tất cả những người có mặt tại hiện trường đều nhất tề hô vang. Cả thành phố náo loạn, có người nhảy xuống sông, có người trèo lên cây... Những chiếc xe phóng hết tốc lực như những con chuột bị mèo đuổi bắt, vội vã tìm nơi ẩn nấp. Có hai chiếc đâm sầm vào nhau dựng đứng lên rồi từ từ ngã ngửa ra đất, tám chiếc bánh quay vù vù trong không trung, những làn khói đen phụt ra rồi bắt đầu lập lòe những đốm lửa vàng. Có một chiếc xe tải hạng nặng đâm sầm vào một tòa nhà hai tầng... Tôi bị đám đông cuốn vào giữa dòng, nhưng tôi không hề sợ hãi vì có cảm giác mơ hồ rằng, hai con sư tử hổ chẳng có ác ý gì với tôi. Trong chớp

mất, đường phố đã vắng hoe, chỉ còn lại mình tôi cùng với bốn bề những bàn ghế, thức ăn, kể cả những đồng múa. Hai con sư tử hổ lao đến, đuôi của chúng quệt xuống đất, đánh bật những thứ do con người nôn ra, nhộp nháp và bắn thủ kinh khủng. Hai con bao vây, đi vòng quanh tôi, tôi cũng đi vòng quanh chúng vì e rằng mình không nhìn thấy được mắt chúng. Nhưng tôi bỗng nhận ra rằng, tôi đi vòng là vô ích, bởi lúc nào cũng có một con sẵn sàng tấn công tôi ở phía sau lưng. Tôi vội vàng, lùi mãi đến một bức tường và tựa vào đấy, bức tường đổ sụp, hai con sư tử hổ lại vây lấy tôi. Trước mắt tôi trời đất bỗng tối sầm, một luồng khí lạnh từ phía sau ập đến, kèm theo đó là một mùi vị quen thuộc – mùi vị của vườn thú trong công viên Nhân Dân. Kết thúc tất cả rồi! Bọn chúng đang lao đến, bọn chúng sẽ cắn xé tôi ra và nhai ngấu nghiến từng miếng thịt của tôi, ngay cả một đốt xương cũng không chừa... Một giọng nói quen thuộc vang lên từ không trung: Hãy buông chiếc túi trên tay ra!...

Giấc mơ của thầy giáo vật lý:

Ban đầu tôi đang đi trong cánh rừng bạch dương bên cạnh con sông, xuyên qua một cây, hai cây, ba cây... Cây này có vỏ màu trắng như tuyết, cây kia vỏ có lớp lông mịn màu vàng... và hình như tất cả đều xuất hiện một cặp vú trên thân... Hình như không phải là tôi đi đến với chúng, mà chúng di động để đến với tôi... Tôi cống quýt ấn nấp... Tôi trông thấy

dòng nước xanh mờ, diễm lệ. Dứng bên bờ là cô công nhân lúc nào cũng bịt mặt, tay cầm một nắm bao cao su, nói với tôi (cũng là nói với chính mình): Thanh niên thời hiện đại quả là chẳng ra thể thống gì... - Đúng là chẳng ra thể thống gì... Hình như tôi trả lời cô ta, cũng vừa tự nói với chính mình. Phía sau, hai cây bạch dương lớn lên tiếng cười nhạt khiến tôi cảm thấy xấu hổ vô cùng. Trên sông lúc này có rất nhiều thuyền nhỏ, trên mỗi chiếc thuyền đều có những ngư dân vạm vỡ, ở trần. Trong tay mỗi người đều cầm những tấm lưới lớn do những sợi tơ màu đen kết thành. Họ vớt lưới xuống sông, rồi lại kéo lên thuyền. Trong lưới đều là những học sinh trung học sắc mặt bạc tạng, có đứa mang kính, có đứa không, tóc dính bết vào đầu. Tôi gào to: Hãy thả học sinh của chúng tôi ra! Không được phép bắt học sinh! Hình như đám ngư dân này đều bị điếc, chẳng có một phản ứng gì đối với tiếng gào của tôi. Những học sinh của tôi nằm trong lưới, đứa thì gục đầu, đứa thì ngẩng đầu, đứa đầu hướng về nam, đứa đầu hướng về bắc... Đầu chúng đều hướng về tất cả các hướng mà trong kỷ hà học lập thể có đề cập đến. Tất cả các đôi mắt đều mở thao láo, trắng dã và trông giống hệt mắt cá, tôi không biết có phải là bọn chúng đang nhìn tôi hay không... Bỗng nhiên nước sông cạn khô, bùn dưới đáy sông bị mặt trời thiêu đốt, khô cứng lại và xuất hiện đủ loại hoa văn kỳ dị chẳng theo một quy tắc nào. Toàn thể dân thành phố đều tập trung dưới đáy sông, lom khom tìm

kiếm một vật gì đó. Họ tìm gì thế nhỉ? Thì ra họ đang kiếm cá! Có một chiếc đuôi cá trông giống như một con dao đâm thẳng lên trời, ngay trước mắt tôi và đang quẫy động, còn hai phần ba thân hình của nó thì chìm dưới lớp bùn khô. Tôi quỳ xuống, dùng ngón tay cẩn thận đào những vết bùn quanh chiếc đuôi cá. Bùn rất cứng khiến móng tay tôi đau nhức vô cùng. Tôi tìm một cành cây khô, dùng răng cắn để làm cho đầu cây nhọn sắc lại, sau đó đào bởi lớp bùn một cách cẩn thận. Toàn thân con cá từ từ lộ ra, lớp bùn phía dưới cũng mềm hơn, màu đen. Một mùi tanh tươi nức nồng... Tôi vớt cành cây, dùng tay tiếp tục đào bởi, cẩn thận lôi con cá lên, có lẽ nó là một con cá chép màu hồng.

Giấc mơ của cô chuyên gia chỉnh dung:

Đồ Tiểu Anh dùng lời nói cực kỳ ngon ngọt lừa tôi đến xưởng đóng đồ hộp của trường trung học số 8. Phên xưởng vắng hoe, chỉ có hai người chúng tôi. Tiếng nói của chúng tôi vang vọng trong không gian rộng lớn và vắng lặng. Cô ta nói bằng một giọng đâm loạn hèn hạ: Tại sao chúng ta chẳng cởi quần áo ra nhỉ? Từ trước đến nay, tôi và anh ấy lúc nào cũng cởi truồng! Cô cười thâm trong bụng, nghĩ: Nếu nói về chuyện cởi truồng, cô ta chỉ xứng đáng là một sinh viên kiến tập trước tôi. Cô ta không hề biết tôi từ nhỏ đã rất thích cởi truồng đi dạo dưới ánh mặt trời – Nhưng cô chẳng nói gì cả, chỉ cần cúi người một giây là chiếc quần đã tụt xuống ống chân. Cô và cô ta

đang thi đua cởi quần áo, kết quả ai thắng ai bại không hề phân biệt, cũng có nghĩa là: Khi cô trần truồng (không có một tí vải trên người) đứng trong phân xưởng thì cô ta cũng trần truồng (không còn một tí vải trên người) đứng trước mặt cô. Cô kinh ngạc khi phát hiện rằng, thân hình cô ta vừa đẹp vừa khiêu gợi đến độ dị thường, có sức hấp dẫn đặc biệt – không chỉ đàn ông mà ngay cả đàn bà cũng không thể cưỡng được sự thèm muốn – cô không thể dần lòng được, muốn vươn tay ra để sờ nắn cái thân thể ấy - giống như nhìn thấy một đóa hoa tươi tắn thì ngay lập tức muốn ghé mũi đến gần mà hít lấy mùi hương. Cô cố gắng kềm chế sự ham muốn điên cuồng ấy, cố gắng điều hòa hô hấp để kềm chế dục vọng. Cô nói một cách lạnh lẽo, đồng thời dùng một ngón tay - giống hệt một khẩu súng ngắn - nhắm thẳng vào đầu cô ta, tuyên phán tội chết cho thân thể của cô ta: Màu da cô quá khó coi, trắng như da lợn. Vú của cô quá to, giống như hai quả dưa to! Mặt của cô ta ngay lập tức đỏ rần: Đây không phải là chuyện mà ý chí của con người có thể thay đổi được. Tôi đã từng mơ ước toàn thân có lông mịn như khỉ con của chị, mơ ước trên miệng mọc râu như đàn ông của chị! Trong lời lẽ của cô ta có ẩn ý chế giễu khiến cô không vui, đang lựa những lời độc địa hơn để công kích thân thể cô ta thì cô ta lại lao đến, chup vào vai cô, nói: Chúng ta không cần tranh luận nữa. Đàn bà không thể bình phẩm nhau một cách công bằng được. Một thân thể đàn bà như thế

nào, chỉ đàn ông mới biết được mà thôi. Cô cảm thấy vừa lòng với câu nói này, nhắc lại một cách đầy ý vị: Cô nói rất đúng, chỉ có đàn ông mới biết mà thôi! Cô ta kéo tôi đi tham quan toàn bộ phân xưởng, bắt đầu từ công đoạn thứ nhất đến công đoạn cuối cùng, rồi quay lại công đoạn thứ nhất. Cô ta đứng trên bục thao tác, cười một cách lạnh lẽo chỉ vào chiếc cửa vuông nhỏ nối liền với mảnh ván treo lơ lửng như tấm ván trong môn nhảy cầu, trên đó có vương vài lông thỏ. Cô ta đang cầm trên tay chiếc chùy bọc cao su, điểm một nụ cười chân thành trên mặt trông đẹp đến mê hồn. Cô ta nói: Chị bằng lòng đặt đầu mình lên tấm ván không? Cô nghe lời, đặt đầu lên tấm ván, đôi mắt mở to hết cỡ nhìn nụ cười của cô ta. Cô ta hỏi: Chị nghe thấy âm thanh gì không? Cô nghe được một khúc nhạc tình yêu. Cô ta nói: Nếu chị nghe được một khúc nhạc tình yêu, chị hãy nhắm mắt lại – Cô nhắm mắt. Cô ta nói: Bây giờ tôi bắt đầu đếm, đếm đến số ba mươi thì chị sẽ chìm vào một giấc ngủ ngọt ngào – Trong tiếng nhạc êm dịu, cô nghe rõ tiếng đếm: một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười, mười một, mười hai... Đến đây, tiếng đếm của cô ta ngừng lại giây lát, cô nhìn thấy mười hai con số giống như mười hai dấu chân để lại trên cát vàng. Mười ba! Con số này vang lên như một tiếng gào và theo đó, cô cảm thấy một cơn gió mạnh thổi qua tai và cùng lúc, huyết thái dương của cô bị đập một cú thật mạnh. Cô biết mình đã bị đánh, nhưng đầu óc vẫn còn đang tỉnh táo,

chỉ có năng lực điều khiển thân thể và nói năng bị tê liệt. Cô nhìn thấy thân thể mình ngã xoài ra đất, đầu rời khỏi tấm ván. Cô còn nghe được tiếng kêu đau đớn, khàn đục từ miệng mình khi bị cái chùy bọc cao su đập vào huyết thái dương, giống như tiếng kêu của loài thỏ khi giao phối với nhau. Tiếng kêu giống như một con rắn ngoằn ngoèo bò trong phân xương. Cô ta giơ cao chiếc chùy, cúi gập người xuống, áp má vào ngực trái của cô để nghe nhịp tim. Nếu tim cô còn đập, cô ta sẽ tiếp tục dùng chùy đánh vào huyết thái dương của cô. Cô cười nhạt, không hề phát ra âm thanh, cảm thấy vành tai của cô ta đang áp vào ngực trái của mình, cảm thấy cặp vú nặng nề của cô ta đang áp vào bụng mình. Tim cô vẫn đang đập một cách kiêu ngạo bên phía ngực bên phải. Cô ta đứng dậy, vút chiếc chùy, nói một cách ảo não: Không bằng một con thỏ! Nói xong, cô ta lôi hai chân cô đi về phía góc phân xương... Cô ta dùng nước sôi rưới lên mình cô và cạo sạch lớp lông mịn... Cô ta moi hết ruột cô ra, cắt đầu cô vút vào một chiếc sọt, trong sọt có mấy chục cái đầu thỏ... Cô ta đem cô nấu chín, cắt nhỏ ra thành từng miếng và trộn với thịt thỏ bỏ vào hộp. Đầu cô nằm trong sọt mở mắt nhìn cô ta, thịt của cô nằm trong mấy trăm chiếc hộp cũng đang nhìn cô ta...

Giấc mơ của thầy giáo vật lý:

Anh ta đang ngồi dưới một gốc cây bạch dương có vỏ đầy lông vàng như râu, buồn buồn kể cho anh nghe

về một giấc mơ của anh ta. Mặt của anh ta hoàn toàn giống anh, mặc bộ quần áo màu xanh lục giống hệt anh, giọng nói hoàn toàn giống với anh – Anh nghi hoặc nghĩ: Anh ta là tôi hay tôi là anh ta? Anh ta nói: Ông bạn! Ông đã bôi tro trát trấu lên mặt tôi. Ông đã thừa lúc tôi không có nhà mà cắm cho tôi một cặp sừng. Thế nào là “đừng bao giờ sàm sỡ với vợ bạn” nào? - Chuyện giữa đàn ông với đàn bà lâu nay vẫn thế, rối rắm, phức tạp, chi bằng kể cho ông nghe giấc mơ của tôi vậy...

Tục ngữ nói, trong mơ bắt được vàng – Tôi nằm xuống bãi cỏ và ngủ thiếp đi. Một người đàn bà có mái tóc màu hạt dẻ, đôi vú Nga mê hồn vồng cao, toàn thân toát ra mùi sữa bò nói với tôi: Có một truyền thuyết rất đẹp từ thời xa xưa kể rằng, con người chỉ cần nhìn thấy chim sẻ đi từng bước một - Chim sẻ lúc nào cũng nhảy bằng cả hai chân cùng một lúc, không giống như loài gà cứ một chân nhấc lên, một chân chạm đất; chân phải nhấc thì chân trái chạm đất, chân trái nhấc thì chân phải chạm đất trông giống như con người, còn chim sẻ chỉ biết nhảy - Cô ta nói, con người chỉ cần nhìn thấy chim sẻ đi từng bước như gà, ắt sẽ gặp điều tốt lành. Nó đi một bước, anh sẽ phát tài; bước thứ hai, anh sẽ thăng quan tiến chức; bước thứ ba anh sẽ có số đào hoa; bước thứ tư anh sẽ có sức khỏe dồi dào; bước thứ năm anh có một tinh thần lúc nào cũng vui vẻ; bước thứ sáu, anh sẽ gặp thuận lợi trong mọi công việc; bước thứ bảy trí tuệ anh

sẽ mình miễn; bước thứ tám, vợ anh trung thành; bước thứ chín, thanh danh anh vang khắp thiên hạ; bước thứ mười, dung mạo của anh sẽ trở nên đẹp đẽ; bước thứ mười một, vợ anh sẽ xinh đẹp lạ thường; bước thứ mười hai, vợ và nhân tình của anh sống hòa thuận như chị em ruột thịt. Nhưng tuyệt đối không được xem bước thứ mười ba. Nếu nó bước mười ba bước, tất cả những điều tốt đẹp đều trở thành ngược lại và sẽ đổ dồn xuống đầu anh - Kể xong chuyện này, cô ta quay người bỏ đi.

Anh dùng ngón tay móc bùn lồi con cá chép lên. Nó nửa sống nửa chết, cái đuôi cử động một cách yếu ớt, cái mồm nhỏ đớp đớp...

- Anh thấy chim sẽ đi từng bước một chưa? - Anh hỏi anh ta.

Nước mắt anh ta chảy ra, nói:

- Xem thấy rồi... Cô ấy vừa đi, cũng vừa lúc có một con chim sẽ đáp xuống mặt tôi.

- Nó đi bao nhiêu bước?

- Mười ba bước...

- Đúng là đi mười ba bước chứ?

- Đúng là mười ba bước, sau đó thì tung cánh bay lên ngọn cây!

- Anh tính sao?

Anh ta ngẩng mặt lên, nhìn một cảnh nằm ngang to bằng bắp đùi trên cây bạch dương trước mặt, nói:

- Tôi nghĩ treo cổ là tốt nhất... Nửa đời tôi chưa hề gặp qua vận may, nhưng tôi cũng không thể chịu nổi vận xấu sẽ dồn xuống đầu mình. Để cho vận xấu hành hạ, sao bằng tôi treo cổ cho xong. Nghe nói rằng lão nuôi thú dữ trong công viên Nhân Dân vì trông thấy chim sẽ đi mười ba bước mà treo cổ tự tử đấy.

Anh nhìn nét mặt anh ta như nhìn vào nét mặt của chính mình. Anh ta nói tiếp:

- Ông bạn, chúng ta quen biết nhau bao nhiêu năm nay, trước khi chết tôi khẩn cầu ông một việc.

Anh trông thấy mặt trời ló ra giữa hai đám mây đen. Ánh sáng rực rỡ chiếu rọi rừng cây bạch dương hùng vĩ và dòng sông trữ tình. Anh ta nói:

- Ông hãy mang bộ quần áo của tôi về. Trên thiên đường người ta không cho phép những người mặc đồng phục tồn tại!

Anh ta cởi quần áo, lượm lên một chiếc dây thừng cũ kỹ nằm dưới đất, thắt thành một chiếc thông lọng và buộc lên cành cây, sau đó anh ta nhảy lên, chiếc đầu đã nằm gọn trong vòng thông lọng. Ngay lập tức thân thể của anh ta bị treo lơ lửng trên không trung. Dây thừng thắt chặt lấy cổ anh ta, xương cổ bị gãy, lưỡi thè ra ngoài, mắt trợn ngược lên, hai tay buông thõng, đung đưa, trông sao mà thư thái.

Giấc mơ chung của thầy giáo vật lý và cô chuyên gia:

Giấc mơ này làm cho tôi bực bội.

Từ trên thanh gỗ ngang, anh ta nhảy xuống, ngồi xếp bằng dưới nền chuồng sắt, dùng hai tay vun những thỏi phẩn màu vung vãi lại thành một đồng nhỏ, rồi cẩn thận thấm nước miếng lên đầu ngón tay, chấm những hạt phẩn rơi vãi và đưa lên miệng, giống như đầu ngón tay anh ta đã chấm mật ong vậy. Anh ta nói: Anh ta và cả cô ta đều nhìn thấy trong mơ, ở một nơi xa xăm Trương Xích Cầu đang phát tài to, trong túi anh ta không biết bao nhiêu là tiền, mua không biết cơ man nào là thịt lợn, thịt gà, hải sâm... Trong cơn mơ, anh ta và cô ta đều chớp chép miệng, đầu lưỡi liếm liếm mép và nước bọt túa ra đầy mồm, chảy thành dòng ướt cả gối. Một cách thô bạo, Trương Xích Cầu cầm một chiếc thước kẻ, giống như đang dọa nạt học sinh, đưa thước lên cao ngang đầu, nói: Hai người làm đẹp lắm! Dưới sự uy nghiêm của chiếc thước kẻ, anh ta và cô ta đều run rẩy. Cô ta mơ thấy mình nói (anh ta cũng mơ thấy cô ta nói): Anh là chồng của Đồ Tiểu Anh mà! – Cô ta biết là mình đang làm cho trắng đen lẫn lộn, anh ta cũng biết cô ta đang làm cho trắng đen lẫn lộn. Cả anh ta và cô ta đều thấy ngay sau đó, con người nhiều tiền mà lương tâm hắc ám ấy cười nhạt rồi quay lưng đi về phía gian nhà bên cạnh. Cả hai đều biết anh ta sẽ dùng tiền bạc để mở cửa cái căn nhà đóng kín của cô ta, rồi anh ta sẽ mang ý thức báo thù mà lao vào phòng. Trên cánh cửa được ghép lại bằng gỗ quan tài ấy, có những nét vẽ ngoằn ngoèo bằng phẩn màu đầy bí mật của bọn trẻ. Cả hai cùng

một lúc nhảy dựng lên, cả anh ta lẫn cô ta đều biết rằng tất cả mọi người đều đang sống trong sự đổ vỡ, ai cũng chua xót trong lòng như uống phải thứ dấm lâu ngày. Còn nữa, anh ta và cô ta đang ngồi xồm dưới một tấm bảng đen và ăn những viên phấn đủ sắc màu...

Cuối cùng ai là người ăn phấn?

... Người kể chuyện cầm lấy hai viên phấn nhét vào mũi, bụi phấn rơi lả tả. Anh ta bảo rằng, thầy giáo vật lý và cô chuyên gia chỉnh dung đang ôm nhau, mỗi người đang đắm chìm trong những giấc mơ của mình, không thể tự thoát khỏi được giấc mộng, nói về anh ta và cô ta bắt đầu mơ chung một giấc mơ giống như một sự liên kết chặt chẽ, không những về thể xác mà còn liên kết cả tâm hồn. Anh ta và cô ta đều nghe được nửa gian nhà bếp bên kia (được ngăn cách bởi tấm vách dán bằng bìa thùng các tông) tiếng kéo kẹt của chiếc giường. Họ cùng cảm thấy mỹ nhân họ Lạp nằm liệt giường bao lâu nay đang bò dậy – Đây có lẽ là kỳ tích tương tự như việc chết đi sống lại - cả hai đều trông thấy kỳ tích này đang phát ra ánh sáng, đều nghĩ là phải vùng dậy nhảy xuống khỏi giường để phân tích nguyên nhân của kỳ tích này, chúc mừng một kỳ tích nữa xuất hiện, nhưng nhục thể của họ không nghe sự điều khiển của tinh thần - Họ lại muốn trở dậy nhưng thân thể lại quấn vào nhau càng chặt, mong ước được hòa thân thể của hai vào nhau thành một...

Trong những dòng âm thanh trầm đục của người kể chuyện, chúng tôi nhìn thấy mỹ nhân họ Lạp lão đảo xiêu xiêu đứng dậy, ban đầu còn vịn vào tường để đi từng bước, nhưng ngay sau đó thì không cần vịn nữa. Dáng đi của bà ta rất tự nhiên, rất đĩnh đạc. Chúng tôi theo dõi bước chân của bà ta như đang theo dõi đứa con duy nhất của mình đang chấp chững những bước đi đầu đời. Lòng chúng tôi trở nên khoan dung, tình cảm của chúng tôi bỗng nhiên trở nên độ lượng, thiện lương, chứa chan tình yêu thương. Trong lòng tôi dường như đang mọc lên một mặt trời ấm áp.

6.

Dưới sự dẫn dắt của cô nhân viên bảo vệ “thế giới mỹ lệ”, tay phóng viên của tờ nhật báo thành phố mặc bộ đồ xanh lam, đeo đôi gọng kính to tướng hình vuông tên Hoa Tử Phục đang lần dò đến nhà cô chuyên gia chỉnh dung. Đó là một đêm khuya khoắt mùa thu, tất cả cây trong thành phố đang run rẩy dưới những làn gió thu lạnh lẽo và khô khốc.

Như đã kể ở trước, đây là một cặp tình nhân đại diện cho một trào lưu đạo đức mới trong xã hội hiện đại, có trong tay những kỹ thuật tránh thai siêu hạng với độ tin cậy cực cao, do vậy mà họ làm tình cả ngày mà chẳng dè chừng gì. Tay phóng viên này là hội viên

dự khuyết của hội văn học, còn cô nhân viên này như đã nói, vốn là vận động viên chủ công của đội bóng chuyên nghiệp dư, biệt hiệu “Nhị Lang thần”.

Cô ta hỏi:

- Cô Lý có ở nhà không?

Cô chuyên gia đang khoác một tấm chăn mỏng ngồi trên chiếc ghế ọp ẹp, đôi mắt ngầy ngồ nhìn đôi thanh niên vừa bước vào cửa nhà mình. Mỹ nhân họ Lạp vận vẹo hông, mồm kêu lên nho nhỏ và đi đi lại lại trong nhà bếp.

Cô gái lồi người yêu tiến vào phòng, nói:

- Cô Lý! Đây là phóng viên của tờ nhật báo chuyên viết về cái chết và tình yêu. Anh ấy đã tới “thế giới mỹ lệ” của chúng ta – Em là Tiểu Ngô, nhân viên gác cổng đây mà! Cô Lý, chúng ta đều công tác trong một cơ quan mà. Em tốt nghiệp trường số 8, thầy Trương đã từng dạy em môn vật lý. Em vốn là đứa trí não nhỏ bé nhưng thể xác phát triển, vì thế mà phụ lòng dạy dỗ của thầy. Ngày nào chúng ta cũng gặp nhau. Cô Lý à, thầy Trương treo cổ tự tử, em thật đau khổ, giọng nói và nụ cười của thầy vẫn lưu lại trong trí óc em... Em biết cô rất đau khổ, em cũng đau khổ... Gọi anh ấy là Tiểu Hoa, cái tên có vẻ con gái quá phải không, bởi vì tính tình em như con trai, do vậy anh ấy mới được gọi là Tiểu Hoa. Trước đây nhà bà nội em có một con chó cái tên là Tiểu Hoa, rất đáng yêu. Nó là một con chó bị cầm bầm sinh, không sửa tiếng nào,

khi thấy con trai là ve vầy đuôi, rất thích ăn trộm giày vợ của con trai đem về ổ, nằm nhìn giày vợ mà nước mắt chảy ra, không biết khi ấy nó nghĩ gì...

Tay phóng viên lúi “Nhị Lang thần” sang một bên, cắt ngang lời giới thiệu lộn xộn không đầu không cuối của cô ta, cúi người thật thấp, tự giới thiệu:

- Cô Lý! Cháu là phóng viên ở tờ nhật báo... Anh ta lúi ra một cái thẻ bọc nhựa, đưa ra trước mặt mình - Trước đây không lâu, báo của chúng cháu có đăng tải toàn bộ tin tức về thầy giáo vật lý ở trường trung học số 8 Phương Phú Quý vì kiệt sức mà chết trên bục giảng, ngay lập tức đã dấy lên một cuộc vận động “Hãy cứu lấy các thầy giáo”, Ủy ban thành phố đã cấp kinh phí xây dựng nhà ở cho giáo viên, nâng lương cho giáo viên để cứu lấy tính mạng của thầy giáo và học sinh đang giãy giụa chờ chết... Dợt sóng này chưa tắt, đợt sóng khác đã nổi lên. Tin tức về thầy Trương Xích Cầu treo cổ trong phòng học lan truyền ra ngoài làm cho cả xã hội chấn động, giới báo chí chúng cháu lại tiếp tục đau buồn, tiếp tục những công việc nhân đạo của mình. Lãnh đạo tòa báo đã chuẩn bị phát động một phong trào mới để cứu các thầy giáo. Do vậy, cháu đến đây... mặc dù biết cô đang rất đau khổ... Vì những thầy giáo trung học chưa chết hoặc chuẩn bị chết, mong cô hãy cố gắng vượt qua nỗi đau riêng để tham gia vào cuộc phỏng vấn của cháu...

Anh ta mở máy ghi âm, ấn vào công tắc. Chiếc đèn nhỏ xúu nhấp nháy, tiếng băng cát xet chạy xè xè.

Cô chuyên gia chỉnh dung vẫn ngồi bất động, gương mặt tái nhợt. Anh ta tắt máy, ghi vội mấy dòng trên cuốn sổ: “Phóng viên trông thấy nhạc mẫu của thầy giáo Trương Xích Cầu đang khoác một chiếc chăn rách nát, ngồi trên chiếc ghế xiêu vẹo và đang run lên bần bật... Nước mắt chảy thành dòng trên khuôn mặt bà... Vì quá đau thương nên tinh thần nhạc mẫu của thầy giáo trở nên bất loạn. Bà co rúm người lại, giống như một con chó bị đánh đang vịn vào tường mà lê từng bước, mồm không ngừng kêu lên nho nhỏ: Trương Xích Cầu ơi là Trương Xích Cầu ... Con suốt một đời khổ, khổ đến chết... Con hãy sống dậy để mẹ chết thay cho con... Lành đạo trường là bọn do chó đẻ ra, cả năm không hề cho con thờ... Phóng viên còn nhìn thấy, trong cái nhà tam đại đồng đường năm nhân khẩu này chỉ có một gian phòng, người mẹ phải ngủ dưới nhà bếp, còn hai đứa nhỏ phải nằm trong cái hang động rộng không đầy ba mét...”.

Anh ta nhìn “Nhị Lang thần”. Cô ta vò đầu nói:

- Những tay bụng bự ở thành phố này vẫn ngoác mồm nói những lời mật ngọt còn hay hơn cả ca sĩ... Nhưng chúng lại ở trong những ngôi nhà kiểu Tây, ăn uống no say, ngay cả sau khi đi ỉa còn có người chùi dít cho nữa...

Cô chuyên gia vẫn khoác chăn ngồi im, giống như một vị bồ tát bằng đá đang trầm tư.

Tiểu Hoa hỏi:

- Cô Lý! Cô có thể đứng ở góc độ là vợ của một thầy giáo trung học vừa mới mất để nói một tí về công tác giáo dục hiện nay không? Đặc biệt là việc dạy thêm...

Cô chuyên gia vẫn như một tượng bồ tát.

Phóng viên ghi vào cuốn sổ: "...Đề cập đến vấn đề tăng giờ dạy, cô chuyên gia chính dung số một của thành phố đã nói một cách cảm hận rằng: Chồng tôi đã chết vì chuyện này. Mấy năm nay, chồng tôi được phân công dạy lớp cuối cấp, mỗi tháng chỉ có một ngày chủ nhật, được cả thành phố gọi là "ngày đặc biệt", những ngày còn lại, lãnh đạo trường bắt buộc thầy giáo phải lên lớp ban đêm, ngay cả những quy định về nghỉ lễ, nghỉ hè, nghỉ đông có tính chất toàn quốc đều bị tước đoạt tất tần tật. Gần đây, học sinh tự tử, thầy giáo chết. Tôi nghĩ là nếu có vài trăm thầy giáo và học sinh tự sát tập thể, những ông quan giáo dục mới có thể để mắt đến những gì thực tế diễn ra ở các cơ sở giáo dục. Hãy nhìn xem, họ đã biến công tác giáo dục thành một trò quỷ quái như thế nào..."

Phóng viên tuy không hoàn toàn nhất trí với những lời giận quá mất khôn của thân nhân người chết, nhưng những lời nói của cô ấy đúng đến độ làm người ta sợ hãi. Theo thực tế hiện nay, ngay từ lúc vào lớp mười, thành phố đã chủ trương cho học sinh phân thành hai ban, ban xã hội và ban tự nhiên. Nếu học sinh ban xã hội về căn bản không cần học hóa học, vật lý; thì học sinh ban tự nhiên căn bản không cần biết địa lý, lịch sử. Cũng có nghĩa là, học sinh không cần phải học

những môn không có liên quan đến chương trình thi tốt nghiệp trung học. Phóng viên bản báo cũng đã từng thảo luận vấn đề này với nhiều lãnh đạo các trường trung học: Vì sao trung ương đã từng nhiều lần ra chủ trương không được phân ban, không cho phép tăng giờ, học thêm; dư luận xã hội cũng đã từng lên án, nhưng tại sao lại chẳng ngăn chặn được chuyện này? – Thành phố đưa chuyện học thêm tăng tiết thành một tiêu chuẩn thi đua xếp loại hàng năm, chúng tôi không có cách nào khác!!! Chúng tôi đã từng muốn giảm bớt cường độ lao động của cả thầy lẫn trò, nhưng chúng tôi không dám... Lãnh đạo các trường đều có chung câu trả lời này.”

Phóng viên hỏi:

- Cô Lý à, cô hãy nói suy nghĩ của cô về việc thầy Trương treo cổ tự tử... Tất nhiên tôi biết câu hỏi này của tôi sẽ xát muối vào vết thương lòng của cô...

Cô chuyên gia chỉnh dung vẫn ngồi im, ngay cả tròng mắt cũng chẳng hề di động, vẫn giống như tượng bồ tát bằng gỗ.

Phóng viên ghi tốc ký vào cuốn sổ:

“Vợ của người chết tức giận nói: Tôi đang chuẩn bị đến quảng trường Nhân Dân trước trụ sở uỷ ban thành phố để tự thiêu đây. Cái chết của tôi hy vọng sẽ làm cho các ông quan cách mạng tỉnh lại, cho dù chỉ tỉnh một phút thôi, tôi cũng đã thỏa mãn lắm rồi...”

Phóng viên đứng dậy gấp sổ, cầm máy, nói:

- Cảm ơn sự phối hợp của cô. Chúng tôi sẽ đưa bản thảo về cuộc phỏng vấn này để cô xem trước, nếu cô đồng ý, báo sẽ đăng ngay.

Anh ta rất muốn bắt tay cô chuyên gia, nhưng cô ấy vẫn bó chặt toàn thân trong chăn, tìm tay cô ấy ở đâu?

Chương chín

1.

Thầy giáo vật lý bị hai viên cảnh sát đẩy mạnh vào trại tạm giam, đầu va phải tường đau đến suýt ngất xỉu. Anh ta kêu thét lên thê thảm, hai tay ôm lấy đầu, hình như nếu anh ta ôm không chặt lấy nó thì não sẽ phá vỡ hộp sọ mà bắn tung tóe ra ngoài. Anh ta nghe rõ lời cảnh cáo của một viên cảnh sát từ phía bên ngoài:

- Không được làm loạn, không được phá hoại đồ dùng trong phòng, nếu không sẽ bị đánh vỡ sọ, phọt não ra ngoài.

Rồi anh ta nghe tiếng bước chân họ xa dần. Chờ cho tiếng bước chân mất hẳn, anh ta mới nới lỏng hai

cánh tay đang ôm đầu. Trong phòng rất tối, hai bên đều có cửa sổ song chúng lại treo tít trên cao và bé tẹo. Sau khi mắt làm quen được với bóng tối, anh ta mới phát hiện ra trong phòng còn có một chiếc ghế giả da cũ mềm. Đột nhiên anh ta nghĩ, không biết chiếc ghế da này đã tiếp nhận bao nhiêu cặp mộng đè lên, màu vàng xỉn đã chuyển sang màu đen vì ghét bẩn, một vài chỗ rách toạc lòi cả những dùm lông bẩn thỉu ra ngoài.

Anh ta bò dậy, ngồi lên ghế, hai tay đặt trên thành ghế, cảm thấy thân thể đau như của mình có đỡ đi phần nào. Anh ta đang tận hưởng những giây phút thoải mái nhất trong mấy ngày qua.

Bụng anh ta réo lên dữ dội. Đói quá rồi! Những ảo giác bị gián đoạn bởi những chuyện ngoài dự liệu đã quay trở lại: Cô chuyên gia chỉ mặc một chiếc quần lót nhỏ xíu và trong suốt đi lại trong gian nhà chật chội. Con người có gương mặt và áo quần hoàn toàn giống tôi, mang gọng kính của tôi, ngồi chỗ của tôi – hoàn toàn là tôi nhưng không phải là tôi – đang giương cặp mắt thô lỗ, dờ dẫm vào bộ ngực to tròn và đang đếm từng sợi lông vàng mịn như tơ trên thân thể cô ấy...

Dường như có một bộ móng vuốt thật sắc nào đó đang cào cấu những bộ phận bên trong thân thể anh ta... Tôi cảm thấy đau đớn vô cùng. Tiếng kêu khàn đục với những dòng nước mắt đặc sệt cùng xuất hiện một lúc trên miệng và trên mắt của tôi. Tôi cần về

nhà, tôi phải về nhà... Bài ca về gia đình vang lên trong lòng anh ta... – Tôi chờ ở đây làm gì? ...Thầy giáo vật lý bật dậy khỏi ghế, nhảy bổ về phía cửa, vung tay đập rầm rầm vào cánh cửa sắt... Thả tôi ra! Tôi muốn về nhà! Mày là đồ ngốc nghếch – Cánh cửa kêu lên – Đúng, tao là đồ ngốc nghếch. Từ bên ngoài, tiếng ồn ào của nhịp sống thành phố vọng vào... Sức lực của anh đã cạn kiệt, anh lê bước về phía chiếc ghế da, đôi mắt mệt mỏi khép lại.

Thầy giáo vật lý đang trần trở trong hai nỗi đau: Một là nghĩ về anh ta và cô ta. A! Lên giường rồi!... Đồ lưu manh! Đồ gái điếm – Anh ta ôm lấy đầu. Nỗi đau này thuộc về tinh thần. Hai là, bao tử đang réo lên ùng ục, trời đất tối sầm, miệng mồm khô rát, tay chân rã rời, ngón tay run rẩy. Nỗi đau này thuộc về thân xác.

Anh ta không thể tưởng tượng được rằng mình đã bị nhốt trong phòng tạm giam đến một ngày một đêm. Nỗi đau về thể xác đã chiến thắng nỗi đau tinh thần, một lần nữa chứng minh một cách hùng hồn tính chân thực của chủ nghĩa Mác. Thầy giáo vật lý trông thấy một cách rõ ràng một chiếc lá cờ có thêu tám chữ màu vàng rực “Vật chất có trước, tinh thần có sau” đang phấp phới trong gió ở trên cao. Đến chiều tối hôm sau, những lời quảng cáo về những thức ăn thức uống ngon lành thường thấy trên ti vi bắt đầu nhảy nhót một cách điên cuồng trong não anh ta, bộ phim nhiều tập về cô chuyên gia có lông

màu vàng và anh chàng Trương Xích Cầu giả làm diễn viên chính làm tình với nhau tạm thời dừng chiếu. Tần suất xuất hiện nhiều nhất giành cho các loài thực phẩm, mà món làm anh ta mơ ước nhất là một bát miến thịt bò!!!

Khi những tia nắng cuối cùng chiếu vào khung cửa sổ trên cao hắt vào phòng, anh ta đã ý thức được rằng, hai viên cảnh sát thô lỗ kia đã quên sự có mặt của anh ta trong căn phòng tạm giam này. Bao tử không còn kêu nữa, bởi hình như nó đã biết có kêu cũng chẳng được tích sự gì. Anh ta có cảm giác nó đang nằm hôn mê bên trong da thịt mình, thi thoảng lăm mồi động dấy một tí và rên lên những tiếng bất lực. Không những bộ phim truyền hình với sắc màu vàng vọt ấy không một lần chiếu lại mà ngay cả những lời quảng cáo cho thực phẩm cũng không hề xuất hiện nữa. Chỉ có một khoảng lặng trắng xóa đến rợn người, và đang nhảy nhót giữa khoảng lặng ấy là muôn vàn mũi kim nhọn sắc. Đôi mắt của anh lơ dờ quan sát căn phòng, thoạt nhìn nó là sự quan sát không có mục đích, kỳ thực ý đồ trong đó rất rõ ràng: Anh đang tìm kiếm một vật gì đó có thể bỏ vào bụng mình. Tia nhìn của anh di động trên tường; nhìn thấy vôi và bụi bặm. Có thể ăn được không? Nếu là đất sét trắng* thì có thể ăn được*. Đôi mắt anh ta

* Đất sét trắng: Nguyên văn là "Quan âm thổ" – Ngày xưa dân đói phải ăn loại đất này, không bài tiết nổi dẫn đến tử vong (ND).

nhìn lên trần nhà. Trần nhà được đóng la phong nhựa. Nhựa có thể ăn được không? Đôi mắt anh lướt xuống nền nhà. Xi măng có thể ăn được không? Ghế bọc bằng da nhân tạo ăn được không? Được! Tôi có thể ăn hết da bọc của chiếc ghế. Trong bóng tối anh nhìn thấy chiếc túi, trong ấy có cả bốn mươi gói thuốc lá. Thuốc lá có thể ăn được không? Ăn được! Thuốc lá có thể ăn được. Tục ngữ có nói “một điều thuốc bằng một chiếc bánh bao nhân thịt”! Bốn mươi gói, tám trăm điều, tám trăm chiếc bánh bao! Vui quá, vui muốn phát cuồng! Như một chiếc lá cuối cùng trên cành cây run rẩy trong gió..., niềm vui đến quá đột ngột khiến anh run lên không ngớt.

Anh ta muốn nhảy về phía chiếc túi, nhưng kỳ thực là chỉ có thể bò. Đôi tay run run của thầy giáo vật lý mở miệng túi một cách khó khăn, lôi từng tút thuốc ra khỏi túi. Đôi tay cuống cuống bóc thuốc lá, bóc không được thì đưa lên miệng cắn; cắn rách tờ giấy bóng bọc ngoài, mở hộp giấy, lôi ra một gói thuốc, rờ rẫm sợi dây bạc trên đầu gói thuốc, kéo mạnh và mở gói thuốc, lấy ra bốn điều. Những sợi thuốc vàng rực khiến đôi mắt anh sáng lên. Mùi thơm cao quý của loại thuốc lá thơm cao cấp khiến hai hàng nước mũi anh trào ra.

Nhưng lúc này, anh mới thất vọng khi phát hiện được điều trọng đại: Không có lửa!

Tuyệt vọng và chán chường, thầy giáo vật lý ngồi xuống ghế, dờ dẩn nhìn vào ánh sáng màu vàng

chuyển dần sang xám của trời chiều. Bên ngoài cửa sổ, những vì sao sớm đã bắt đầu xuất hiện, lấp lánh trên bầu trời, nhảy nhót trong trí óc anh. Bài ca về gia đình đã biến thành những tạp âm vô vụn, bài ca về lửa càng ngày càng rõ ràng. Bài ca như một bó đuốc cháy rực, bập bùng trong ánh lửa là tổ tiên xa xưa của loài người đang nhảy múa... Có cách làm ra lửa rồi! Đúng là đồ ngốc nghếch, sao tôi lại là một thầy giáo vật lý nhỉ?

Đầu óc anh bỗng nhiên linh hoạt hẳn lên: Lấy bông từ ghế salon ra, vê thành mấy sợi như bắc đèn, cởi một chiếc giày cầm trên tay, đặt sợi bông lên nền xi măng, đặt đế giày đè lên trên. Tất cả đã sẵn sàng, anh ta quỳ xuống nền nhà, điều hòa hơi thở, nghĩ về những đồng lửa ngoài cánh đồng trong thời viễn cổ, lẫm rậm khấn vái. Rồi, anh ta phủ phục người xuống, nhắm mắt, sức mạnh toàn thân tập trung vào cánh tay phải – cánh tay cầm chiếc giày rách nát và bắt đầu chà xát, thật mạnh và thật nhanh. Sức nóng thấm qua đế giày và thấm vào bàn tay, rồi một mùi khét của cao su bị đốt cháy xông lên, kèm theo đó một sợi khói thật nhỏ màu đen xuất hiện trước mắt anh. Anh lật đế giày lên, cầm lấy một sợi bông và thổi thật nhẹ nhàng... Bên ngoài cửa sổ, những vì sao đêm đang lấp lánh. Trong luồng gió nhẹ từ miệng anh phát ra, từ giữa sợi bông có một đốm đỏ thật nhỏ xuất hiện, dần dần lan rộng ra. Vội vàng, cuống quýt, anh dùng một dúm bông áp lên đốm lửa, thổi

mạnh hơn... Một ngọn lửa nhỏ bắt đầu liếm từ từ lên nhúm bông, soi sáng khuôn mặt đầy mồ hôi, đôi mắt đầy nước mắt và vành môi bạc thếch của thầy giáo vật lý.

Anh ta nằm dài trên ghế salon, nuốt từng ngụm từng ngụm khói thuốc lá thơm lừng. Ruột non ruột già đang ca hát, tâm can tỳ phế đang khiêu vũ; làn khói hạnh phúc bao phủ toàn thân anh ta. Thầy giáo vật lý say rồi, trí óc anh ta cứ lặp đi lặp lại câu nói mà anh ta đã từng dạy học trò: Thiên tài chỉ có thể ra đời từ sự cần mẫn, tri thức là sức mạnh. Anh ta đã từng dạy bọn trẻ mười mấy cách làm ra lửa, nhưng nói chung đều thông qua nguyên lý về lực ma sát. Không ngờ nó lại có công dụng thần kỳ trong thực tiễn đến như vậy. Nghĩ rằng mỗi lần lấy được lửa là một lần khó, anh ta hút liên tiếp mấy điếu thuốc liền, mặc cho chất nicotin đã làm cho cổ họng anh ta khô đến độ muốn cháy và đầu óc anh ta như muốn hôn mê.

Buổi chiều ngày thứ hai, anh ta nôn mửa đến mười mấy lần. Những lần đầu thì nôn ra những sợi nước vàng vàng, mấy lần sau thì là những sợi nước màu xanh. Ngay cả anh cũng cảm nhận được mùi thuốc lá bị bưng bít trong phòng tạm giam đã đến độ đặc sệt khó lòng chịu nổi. Anh ta run rẩy bò đến bên cửa, ghé mồm vào khe hở giữa cánh cửa và trụ cửa, thòm thòm thở cái không khí trong lành ở phía bên ngoài.

Cảm giác về cái chết đang đến gần như một con bướm bướm màu vàng đang chấp chới trước mắt anh ta. Con bướm vàng cứ bay chập chờn trong phòng tạm giam, đôi mắt nó màu đỏ, trông giống như hai đốm lửa nhỏ trong đêm đen. Con bướm đậu xuống đôi vai anh ta, hết bên phải lại sang bên trái, những chiếc râu nhỏ li ti đụng vào vành tai của anh ta...

Đây là đôi tai đã từng bị véo không biết bao nhiêu lần dưới tay cô chuyên gia chỉnh dung..., cũng đã từng bị mỹ nhân họ Lạp kéo một vài lần. Bà ta kéo tai tôi đi đến trước một tấm vải trải giường vắt trên một chiếc dây thép giăng trong vườn, lớn tiếng quát: Đồ tạp chủng! Hãy mở to mắt lên mà nhìn! Đây là cái gì? Trên tấm vải có một chùm hoa mẫu đơn đỏ tươi. Mỹ nhân họ Lạp đưa tay chỉ đóa hoa màu đỏ hồng, hỏi: Xem cho kỹ đi, đây là cái gì? – Là mực đỏ! – Quên mẹ cái thứ mực đỏ mực xanh của cậu đi, đồ mọt sách. Nói cho cậu biết, đấy là máu trình của con gái tôi. Cậu đã làm cho con gái tôi đổ máu! Cậu nên biết rằng, con gái tôi là một tiểu thư khuê các, cậu mà dám phụ bạc con gái tôi, tôi sẽ cầm tấm vải này tìm đến lãnh đạo của cậu đấy!... Nằm trên giường, những động tác của cô ta làm tôi giật mình khiếp đảm... Chỉ cần một cái vung tay, tấm chăn trên giường đã bay đi đâu mất: Đến đây đi! Những lời nói dâm dăng phát ra từ miệng cô ta đã làm cho da mặt tôi đỏ như... Ngay lúc ấy, tôi đã ngửi thấy trên người, trên tóc, trên miệng cô ta có mùi đặc trưng: Mùi xác chết!

Bên ngoài đã có tiếng lanh canh của kim loại, anh ta cho rằng đó là ảo giác. Cánh cửa bật mở, anh ta cũng nghĩ là ảo giác. Không khí trong lành ulla vào, ánh sáng chói lòa, anh ta vẫn cứ ngỡ đó là ảo giác.

Viên cảnh sát oai vệ và quen biết cách đó hai ngày đá mạnh vào mũi anh, chửi:

- Đồ phản cách mạng! Mày định phóng hỏa à?

Khói thuốc mù mịt trong phòng tạm giam làm cho gã ta ho sặc sụa. Gã lùi ra khỏi cửa, một tay vẫn nắm chặt lấy chiếc cổ gầy guộc của một gã trai trẻ lạ mặt, một tay phẩy mạnh để xua đuổi làn khói trước mũi, la to:

- Lão Thạch! Cái thằng bệnh thần kinh bị bắt hôm trước, sao vẫn còn giam ở đây?

Viên cảnh sát chẳng lấy gì làm oai vệ xuất hiện – hai tay đầy bột xà phòng, gương mặt tươi cười, nói:

- Tôi cứ tưởng anh đã xử lý chuyện này rồi chứ!

- Tao bận đến tối mày tối mặt, giải quyết chuyện này vào lúc nào? Tao lại cứ tưởng mày đã giải quyết nó rồi!

- Được rồi! Cả hai chúng ta đều bắt người, thế thì cả hai chúng ta cùng giải quyết vậy.

Viên cảnh sát cao to buộc tay thanh niên gầy guộc vào một gốc cây, đe dọa:

- Thằng oắt con! Đứng yên đấy! Mày mà vọng động là ông đánh cho gãy chân!

Hai viên cảnh sát lôi anh ta đến phòng thẩm vấn. Anh ôm lấy chiếc túi còn ba tút thuốc lá trong lòng, để họ mặc sức lôi mình đến đâu thì đến.

- Anh bị bệnh thần kinh phải không?

- Tôi không bị bệnh thần kinh!

- Không bị bệnh thần kinh mà lại cố ý gây cản trở giao thông, gây ra tai nạn, vậy bị tội gì?

- Tôi không cố ý..., tôi chỉ muốn về nhà...

- Nộp phạt một trăm nhân dân tệ, tạm giam ba ngày!

- Còn phải thông báo cho cơ quan anh đem tiền đến nộp phạt, hay là anh có tiền nộp ngay bây giờ?

Chẳng hề do dự, thầy giáo vật lý lôi từ trong túi quần ra chiếc túi nhỏ có đựng một trăm tờ bạc một nhân dân tệ đưa cho viên cảnh sát to lớn. Viên cảnh sát còn đưa lại cho anh một tờ biên lai nộp phạt, nói nhỏ:

- Cầm lấy, biết đâu lại có thể thanh toán với cơ quan!

Viên cảnh sát cao to khoát tay, bức dọc nói:

- Không còn gì ở đây nữa, đi đi! Hãy nhớ: Khi muốn đi băng qua đường, hãy chú ý đến đèn tín hiệu và đi đúng đường dành cho người đi bộ!

Anh ôm chiếc túi đựng thuốc lá lên, lòng vui như hội mở cửa chạy ra khỏi đồn cảnh sát. Anh cảm thấy

bước chân mình nhẹ tênh như những cánh chim đang chao lượn giữa lưng chừng trời. Anh quên mất khoản tiền nộp phạt, quên cả chuyện vợ anh đang nằm trong vòng tay của con người giả danh... Anh đang lắng nghe trái tim anh hò hét:

- Tự do muôn năm!

2.

Khi chất nicotin đã mất một nửa hiệu lực, cánh chim nhỏ từ trên không trung rơi xuống đất bằng. Anh đã nhận ra con đường quen thuộc, ngửi thấy mùi nước sông mát rượi, đèn điện đủ màu trong thành phố đang nhấp nháy, chiếu rọi lên rừng cây bạch dương. Dưới chân anh là con đường xi măng với những viên đá lồi lõm bằng quả trứng – con đường tình ái ngọt ngào của thành phố. Anh tự cảm thấy phiền muộn: Tại sao tôi lại đến đây? Mùi hương cay cay của rừng bạch dương vẫn cứ như bao nhiêu năm nay, nhưng anh cảm thấy hôm nay có gì đó khác lạ. Miệng anh khô khốc và cổ họng đắng chát, thi thoảng mùi dạ dày rỗng tuếch lại hộc lên – mùi vị này sao mà giống mùi xác chết để lâu ngày. Cũng chính vì cảm nhận này mà tôi càng muốn tiến nhanh đến phía dòng sông. Sự hấp dẫn của dòng nước khiến tôi lao đi như một con thiêu thân lao

vào ánh đèn. Anh ta đi xuyên qua rừng bạch dương. Mất anh ta hoa lên, tất cả trở nên mờ ảo, đầu anh ta liên tục va lộp cộp vào thân cây. Những con đom đóm như những nốt nhạc êm dịu hòa quyện với rừng bạch dương đang xuống những khúc tình ca. Thân thể đàn ông và đàn bà ép chặt vào nhau và cùng ép chặt vào gốc cây; cùng ép chặt xuống thảm cỏ... Họ đang hát, họ đang rên..., cùng với bài ca tình yêu của rừng bạch dương và những con đom đóm hòa lẫn vào nhau...

Như một con lạc đà vừa thoát khỏi sa mạc khô bỏng, thầy giáo vật lý lao về phía bờ sông, vứt chiếc túi xuống đất và quỳ xuống sát bên mép nước, úp mặt xuống dòng nước mát lạnh, uống lấy uống để. Những con cá nhỏ, kể cả nòng nọc theo dòng nước chui vào bụng anh ta. Có lẽ vì mệt (không phải vì đã hết cơn khát), anh ngóc đầu dậy, đầu gối và đôi bàn tay đã ngập xuống bùn nhão. Một con cóc nhỏ (dáng ngồi của nó giống anh cực kỳ) đang ngồi trong một bụi cỏ và đang quan sát anh một cách tò mò. Anh cảm thấy những con cá nhỏ, nòng nọc đang bơi, đang nhảy lung tung trong bụng mình. Mùi tanh tưởi khiến anh buồn nôn. Vội nước dùng đục trào ra từ mũi và miệng anh và theo đó, cá và nòng nọc được về với dòng sông... Bao tử trở nên trống không, cổ họng không còn khô cháy nữa. Thư thái quá! Dễ chịu quá! Tiếng sóng xì xào, rong rêu sinh trưởng, côn trùng rì rả... Một chú ếch nhảy ùm xuống dòng sông. Một

tiếng động khe khẽ vang lên, những vì sao dưới dòng sông xao động...

Anh ta lôi đầu gối và đôi tay lên khỏi bùn. Chiếc túi vẫn còn đó, gần với con cóc. Anh lượm cái túi lên, hất con cóc xuống dòng sông. Phía sau là một tiếng nước vỡ tan làm anh giật mình.

Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ cảm thấy yêu thích cánh rừng bạch dương ven sông này, thậm chí còn có một chút sợ hãi, thù hận và đố kỵ. Khi cái thân hình trống hoác của anh đi xuyên qua rừng bạch dương, anh nghe được tiếng vỗ cánh và tiếng kêu của loài chim ăn đêm hòa nhịp với âm thanh của tính dục và tình yêu.

Thầy giáo vật lý đã quên mất đường về nhà, hay là tôi không còn nhà để mà về, hay có nhà mà không thể về? Anh ta buồn rầu, ân hận nghĩ: Có lẽ nào đây là một sự sắp đặt có chủ ý của Lý Ngọc Thiên?... Trước rạp chiếu phim, đèn màu rực rỡ, một dãy xe đạp dài sắp xếp thật chỉnh tề, không biết có đến mấy nghìn chiếc. Âm thanh từ rạp chiếu phim lan tỏa trên quảng trường vắng: Dừng lại! Giơ tay lên!... Đồ tồi!... Tiếng bàn ghế ngã đổ... Tiếng đàn bà kêu thét... Hai tiếng súng đoàng đoàng!... Đây là bộ phim gì vậy? Thầy giáo vật lý đứng bồi hồi trên quảng trường trước mặt rạp chiếu phim, chăm chú nhìn hai nhân viên bảo vệ ngồi ngáp vặt trước cửa, cô nhân viên bán vé ngồi nhâm nhi móng

tay trong quầy vé. Đôi mắt anh dừng lại trên tấm biển quảng cáo: Một người đàn bà hai tay bóp chặt một khẩu súng ngắn đang chĩa vào người đàn ông mập mạp đang giờ tay quá đầu. Cặp vú của người đàn bà được vẽ theo bút pháp phóng đại dưới làn vải mỏng, nó vồng lên trông như hai chiếc răng nanh. Hai bên tấm bảng quảng cáo có mấy quầy bán hàng rong: Có quầy bán hoa quả; có quầy bán dưa, có quầy bán thuốc lá, có cả quầy bán mì vằn thắn. Ngọn lửa ấm áp trong chiếc lò ôm lấy chiếc nồi đơn sơ, chiếu sáng cả cái bụng trống hoác của tôi. Trên bàn có hai hàng bát bày sẵn, bên trong đã có một chút muối, một vài con tôm, một ít cải xanh. Anh không thể không dừng ánh mắt rất lâu ở quầy vằn thắn này và khi anh lữ đừ tiến về phía nó, anh đã nhận được một câu chửi, không chỉ thế, suýt tí nữa anh đã bị tay thanh niên có chiếc bụng tròn vo đánh cho mất mạng.

Sự việc là thế này: Khi thầy giáo vật lý xông đến trước quầy, đưa tay sờ soạng phải cặp mông (sau này anh ta mới biết) của một cô gái cao ráo, mặc chiếc quần màu trắng. Cô gái này cùng với bạn trai (gã này mặc áo đen), mỗi người đang bê một bát vằn thắn. Hình như trên mông của cô ta có đặt máy cảnh báo – nên khi tay anh vừa chạm phải thì cô ta đã kêu thét lên, vừa kêu vừa nhảy lên chồm chồm. Trên chiếc quần trắng tinh khiết của cô ta xuất hiện mấy dấu tay đen nhem. Hai mắt của thầy giáo vật lý đang chú ý đến dãy bát đặt

trên bàn, mở miệng hỏi giá thì cảm thấy bắp chân mình đau điếng. Cô gái đang dùng gót giày có đế bằng gỗ đập vào chân anh: Đồ lưu manh! Mày sờ sẫm cái gì thế? Cô ta chửi. Tay thanh niên nhìn xuống móng của bạn gái, đặt bát vằn thắn xuống bàn, hét lên: Đồ chó chết! Gã vén tay áo lên để lộ trên cánh tay có xăm hình con rồng đen đang nhe răng múa vuốt. Chỉ cần nhận một nắm đấm nện vào vai, thầy giáo vật lý đã ngã vật ra đất – Tao đánh cho mày nát ra tương! Cô gái lôi tay của anh bạn trai: Được rồi, anh Long! Hào hán không bao giờ đánh chó! - Không! Anh không thể chịu được sự sỉ nhục này! Anh ta cao khoảng một mét tám lăm, bộ ria mép dày và đen sì – Trò khỉ! Anh không thấy hấn ta sắp chết rồi à! Nói xong, cô gái kéo bạn trai bỏ đi, nhưng trước khi bỏ đi, cô ta còn quay lại nhổ một bãi nước bọt vào đầu thầy giáo vật lý. Gã thanh niên nói: Tha cho cái mạng chó của mày đấy!

Anh ta đau khổ và xấu hổ đến nỗi muốn chui xuống đất, nhưng thân thể vẫn cứ nằm trên đất và đầu óc thì vẫn đang nghĩ cách. Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn một cách là bò dậy. Lão già bán vằn thắn đưa mắt nhìn anh thương hại. Hơi thở anh đứt đoạn, nói:

- Bác à, nhanh tay lên..., cho cháu hai bát vằn thắn...

Lão già múc cho anh một bát, nói:

- Cậu à, tôi buồn bán nhỏ, ít vốn... Hay là cậu đưa trước tiền cho tôi đi. Ba hào một bát, hai bát sáu hào...

Thầy giáo vật lý thò tay vào túi quần, mới nhớ ra rằng trong người chẳng có lấy một xu.

- Cậu à, không phải là tôi keo kiệt... Nếu mà cách đây hai năm, hai bát vằn thắn này chả là gì đối với tôi... Nhưng bây giờ thì..., hãy thông cảm cho tôi.

Anh bỗng nghĩ đến mấy tút thuốc lá trong túi xách - Như người bị nước cuốn vớ được cây gỗ to, như chết đi sống lại, anh mở chiếc túi lấy ra một gói thuốc, run rẩy đưa lên - Lúc này anh mới thấy tay mình bê bết những bùn bên bờ sông, không chỉ nhớp nhúa mà lại vô cùng hôi thối. Gói thuốc thơm cao cấp nằm trong bàn tay bẩn thỉu trông sao mà đối lập - đối lập một cách hài hước và bi thảm.

- Bác à! Cháu đổi gói thuốc này lấy hai bát vằn thắn.

Lão già đưa cặp mắt nghi ngờ đánh giá thầy giáo vật lý, từ đầu đến chân, từ chân đến đầu rồi từ chối một cách kiên quyết:

- Không đổi!

Anh ta đã nhận được giá trị đích thực của mình qua ánh mắt và cái lắc đầu của lão già, lòng cảm thấy chua xót vô cùng. Chẳng còn cách nào khác, anh ta xách chiếc túi lên, xiêu vẹo bước đi. Mùi thơm của vằn thắn như cười lên một cách ác độc. Bỗng nhiên anh ta nhớ đến một câu tục ngữ mà cô chuyên gia thường nói "người ta đáng kính vì có tiền". Tôi có ba tút rưỡi thuốc lá cao cấp, bán đi sẽ

có tiền. Tôi sẽ mua tất cả những bát vằn thắn đang nằm trên bàn kia.

Anh chọn một ngã tư cách rạp chiếu phim không xa. Ở đấy có rất nhiều người đang nhàn nhã thả bộ. Một đám đông đang tụ tập quanh mấy người đang đánh cờ, một người đàn bà bán thuốc lá đang ngồi trên một chiếc ghế cao, bên cạnh bà ta là một chiếc xe cho trẻ con tập đi được cải tạo thành một chiếc xe để thuốc lá. Vài ba người đang phe phẩy quạt tán hươu tán vượn với bà ta.

Thầy giáo vật lý ngồi xuống chỗ trống giữa những người đàn ông đang đánh cờ và người đàn bà bán thuốc lá, mở túi lấy ra ba tút rưỡi thuốc lá bày xuống nền đất, chờ người đến mua.

Những con thiêu thân đang lao vào những ngọn đèn đường, trên đất đã có không biết bao nhiêu là con đã chết. Trước mặt anh là một cô gái trẻ đạp xe vút qua, anh dõi mắt nhìn theo cái thân hình động dậy và đôi chân khỏe khoắn của cô ta... Cặp đùi của Lý Ngọc Thiên và của cô chủ quán tạp hóa đột ngột hiện ra và mất hút, tất cả chỉ là một ánh chớp, bởi toàn bộ tinh thần và sức lực của anh ta đang tập trung cho việc bán thuốc lá. Từng người từng người vút qua trước mặt anh, anh chăm chú quan sát họ, đoán định họ nhằm tìm kiếm lấy một người khách.

Đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được sự thú vị khi quan sát những người đi đường. Nếu bụng

không đối, lòng không chút phiền não gì, chắc chắn sẽ còn thú vị hơn. Lướt qua mắt anh là đàn ông lẫn đàn bà, có cao có thấp, mập ốm khác nhau; trang phục có sang có hèn; gương mặt có đẹp có xấu; tuổi tác có lớn có nhỏ; dáng đi có thô lậu có thanh thoát; tốc độ có nhanh có chậm... nét mặt không ai giống ai, có người đang mỉm cười; có người ưu tư, có người lạnh lẽo... Nhưng nhiều nhất là những nét mặt lạnh lẽo.

Anh nghe thấy người đàn bà bán thuốc lá, hễ ai đi ngang qua là bà ta cười thật tươi và don đả: Ông anh, mua thuốc đi! Chú ơi, thuốc thơm lắm! Qua mấy lần như vậy, quả có người dừng lại mua thuốc. Anh đột nhiên đại ngộ: Giả cầm nhất định không thể bán được thuốc lá!

Tôi cần dùng cái chất giọng đã được rèn luyện hai mươi mấy năm trên bục giảng để nói những lời này:

- Ai mua thuốc lá nào! Thuốc lá thơm cao cấp đây! Mua thuốc lá thơm cao cấp đi ông anh!... Tôi phải rao cho thật cao, thật ngọt ngào. Chờ một vị đứng tuổi có ria mép thật rậm, ăn mặc bảnh bao bước đến gần, rất gần rồi, tôi há miệng định rao: - Thuốc lá..., nhưng rồi nghen lại giữa chừng. Người ấy động dậy ria mép rồi nhổ một bãi nước bọt xuống lòng đường, bước qua.

Thầy giáo vật lý cảm hận cái bộ dạng của mình quá sức. Anh ta đưa tay cào véo cái đùi mình. Lạ thay, da thịt

trên đùi anh chẳng có cảm giác gì, hình như nó không phải là đùi của anh mà anh véo phải đùi người khác – Mày sợ gì kia chứ? Mày đã từng đứng trên bục giảng, tay cầm thuốc, cao giọng giáo huấn trước mấy chục cặp mắt đen tròn. Tiếng giảng bài của mày đã vang khắp các phòng học, bay ra tận hành lang và tan vào không trung kia mà! Không phải lúc nào mày cũng có thể làm thầy giáo để dạy người dâu! Công tác cách mạng không phân biệt sang hèn, vô luận là làm việc gì cũng phải nghĩ đến vì nhân dân phục vụ, làm việc gì mày cũng chỉ là kẻ phục vụ nhân dân, bán thuốc lá cũng là phục vụ nhân dân, do vậy người bán thuốc lá cũng là một kẻ phục vụ nhân dân, vì nhân dân mà cung cấp loại nicotin cao cấp, làm cho tầng lớp nghiện thuốc có được niềm hạnh phúc và khoái lạc. Do vậy đây là một sự nghiệp vinh quang, mày xấu hổ gì cơ chứ?

Nhất thiết là phải chào hàng! Tôi hạ lệnh cho mình: - Rao đi!

Thầy giáo vật lý ngửa cổ lên, cất tiếng rao như tiếng gà trống gáy:

- Ai mua thuốc lá nào!

Những người đang đánh cờ đồng loạt ngược lên nhìn anh rồi tiếp tục cúi xuống bàn cờ, người đi đường nhìn anh rồi tiếp tục bước đi. Những người đàn bà đang tán gẫu với người phụ nữ bán thuốc lá quay đầu nhìn anh ta rồi tiếp tục câu chuyện; người đàn bà bán thuốc lá đứng lên rồi lại ngồi xuống...

Câu đầu tiên đã thoát khỏi miệng, dũng khí của anh đã tăng dần. Anh nghĩ: Còn gì nữa đâu, sự tình đã đến nước này thì còn có gì mà phải sợ chứ? Rao đi, không phải rao mà gào, gào thật to: - Thuốc lá đây! Thuốc lá thơm hảo hạng đây! Ai mua thuốc lá cao cấp nào! Thuốc lá hảo hạng đúng giá, đúng chất lượng đây!

Hình như tất cả những uất ức, phiền muộn chất chứa mấy ngày qua đã được bài tiết bớt qua những lời rao này. Nhưng anh đã thấm mệt. Anh quá đói!

Đầu tiên là có một người rời khỏi bàn cờ bước đến bên anh. Rõ ràng thái độ hần chảng thân thiện gì. Hần cầm một tút thuốc lá lên, hỏi:

- Thuốc giả à?

Hình như sau mấy phút rao bán, thầy giáo vật lý đã biến thành một người bán thuốc lá thực thụ (nếu không vì quá đói, lời lẽ anh ta có lẽ sẽ lợi hại hơn nhiều). Anh ta dùng hai ngón tay cầm một gói thuốc lá lên, cố ý làm cho tấm giấy gương bảo hộ hộp thuốc phản xạ ánh đèn đường lấp lánh:

- Ông bạn! Nói gì thì nói cũng phải chú ý đầu lười kéo bị đứt chứ! Há ông không nghe người ta thường nói: "Kẻ sĩ có thể chết chứ không chịu nhục" sao? Ông nói ai bán thuốc lá giả nào! Đáng thương cho đôi mắt của ông đã bị mù! Nếu là thuốc lá giả, tôi sẽ tự móc mắt của mình để ông dẫm lên, tự cắt đầu tôi để cho ông đá...

Người ấy nói:

- Được rồi, được rồi! Há ông chẳng nghe “mười người buồn đã có chín người gian, mồm loa mép giải” ư? Được rồi là thuốc thật, thuốc ngon. Bao nhiêu?

- Bốn đồng một gói, không phải trả giá, mua thì mua, không mua thì thôi! Thầy giáo vật lý nói một cách cương quyết.

- Hà? Anh đúng là đồ quý quyết!

Hắn tay đưa hộp thuốc lên mũi rồi hướng về phía những người đang chơi cờ, gọi to:

- Này, tới đây mua thuốc lá đi! Thuốc ngon!

Người phụ nữ bán thuốc cũng nháy sang, lượm một gói, hai mắt phát ra tia sáng xanh, vớ tay lấy hết những gói thuốc trên tay mọi người bỏ vào túi, ôm vào lòng, nói:

- Bao nhiêu một gói?

- Bốn đồng!

- Được! Tôi mua tất! Bà ta quay người định đi. Mọi người la ó dữ dội.

- Bà làm gì thế? Bà dựa vào chuyện gì mà định cướp hết? Muốn đi ỉa cũng phải xếp hàng kia mà? Bà định độc chiếm tất cả các gói thuốc này à? Muốn mua đi bán lại kiếm lời à? Đừng bán cho đàn bà, ông bạn! Chúng tôi muốn mua hết chỗ ấy!

Bà ta vẫn cứ ôm chiếc túi, nói:

- Năm đồng! Tôi trả năm đồng một gói! Mua tất!

Thầy giáo vật lý nói:

- Quân tử nhất ngôn! Tôi không thể bán cho bà. Tôi chỉ lấy bốn đồng và bán cho họ!

Bà ta vẫn không chịu buông tay. Chiếc túi đã bị ai đó giật lấy, có người còn đạp vào ống chân bà ta một cái. Bà ta giận dữ hỏi:

- Đưa giấy phép kinh doanh của anh ra đây cho tôi xem!

- Con hổ cái kia! Bà là cái thứ gì? Dựa vào thằng con rể làm ở sở thương nghiệp mà bà hoành hành ở đây à? Đừng để ý đến bà ta!

Những người chơi cờ mở tút thuốc phân phát hết cho mọi người: - Ai có tiền mang theo người thì trả ngay! Ai không có tiền thì về nhà lấy tiền! Thầy giáo vật lý cảm thấy mình và đám công dân đáng yêu ấy đã có một sự cảm thông và hữu nghị sâu sắc. Lòng anh ta cảm thấy ấm hẳn lên.

Đúng lúc ấy có người la to:

- Anh bán thuốc ới! Chạy mau đi! Con hổ cái đã gọi người của đội quản lý thị trường đến rồi đấy!

Thầy giáo vật lý bị mấy người lôi chạy vào một con hẻm nhỏ. Trong khi chạy, anh ta còn nghe tiếng người đàn bà "hổ cái" ấy kêu gào. Người đang xốc nách anh ta nói:

- Chạy nhanh lên! Để bọn họ bắt được, chắc anh khó giữ được mạng sống!

Anh cứ mặc cho anh ta xốc nách lôi đi, như đang bay trên không, chân không hề bén đất. Hết con hẻm này đến con hẻm khác, hết đường này đến đường khác, tiếng quát tháo đằng sau vẫn cứ lúc một gần, không chỉ có tiếng bước chân rầm rập mà còn có cả tiếng còi hú của xe cảnh sát.

- Không chạy trên đường lớn được! Có ai đó la lên.

Anh bị họ lôi chạy trên những con đường ruộng. Anh có cảm giác đôi chân của mình đã rơi tự lúc nào, ngay cả mình hiện ở đâu cũng chẳng biết nữa, chỉ có cảm giác mình là một con chó chết đang bị người ta lôi đi vất. Thôi, tùy các người, đưa tôi đến đâu cũng được. Hình như anh đã nằm trên một ruộng ngô, lá ngô sắc nhọn đang cứa vào da thịt anh, cọ xát vào mắt kính của anh phát ra những âm thanh rìn rít nho nhỏ.

- Ông bạn! Chúng ta thoát rồi! Ông bạn cứ tự mình tìm đường về nhà nhé!

Nói xong câu này, mấy người nọ quay người chạy mất, còn anh thì nằm im trên ruộng ngô, cảm thấy thân thể mình nhẹ tênh, thư thái vô cùng, như một đoá hoa bồ công anh bay lên, bay lên rồi chao nghiêng và nhẹ nhàng rơi xuống đất.

3.

Sau khi tỉnh dậy, anh không biết mình đang ở đâu. Nhắm mắt lại giây lâu, anh mới nhớ lại những âm thanh đêm qua: Tiếng bước chân, tiếng gầm rú của xe máy và tiếng còi hụ... Đưa tay vào mò mẫm túi quần, anh đụng phải mấy tờ giấy bạc nhàu nát. Điều này chứng minh, anh đang sống trong hiện thực, không phải sống trong ảo giác.

Trên bầu trời, sao dày đặc và lấp lánh. Không thể đếm được sao trời, không thể tả được vẻ đẹp của trời đêm. Dải Ngân hà sáng rực vắt ngang qua bầu trời, hai bên bờ Ngân hà là những tấm nhung đen mà những vì sao là những viên ngọc đính trên ấy. Những giọt sương đêm như những hạt châu đọng trên đầu lá ngô. Những con đế đang đang hát những bài ca về cuộc sống, tiết tấu hài hòa, êm dịu. Tiếng chó văng lên từ nơi xa xăm. Không có một tí gió nào cả, lá ngô và bắp ngô không hề dao động. Anh không biết lúc này đã là canh mấy, chung quanh anh, tiếng ca của những con đế càng làm cho đêm trở nên vắng lặng. Tiếng ca ấy đã thấm dần vào trong não tuỷ của anh.

Anh đứng dậy, lưng mỗi chân đau, xiêu xiêu vẹo vẹo, chân đạp loạn xạ khiến những cây ngô xô vào nhau kêu xào xạc như đau đớn lắm. Không thể đứng vững được, anh lại ngã xuống. Mặt anh đập xuống mặt đất mềm mềm, mũi anh ngửi thấy mùi đất nồng

nần. Anh nghĩ, mặt mình còn lạnh hơn mặt đất ẩm ướt này.

Quờ tay nắm lấy một gốc ngô, anh ta quỳ dậy. Để có một chút sức, anh ta làm một điều mà lương tâm không cho phép tí nào là bứt mấy trái ngô non bóc vỏ, cho vào mồm nhai. Vị ngô non vừa ngọt vừa chát, chát sữa ngập đầy mồm. Anh ăn ngấu nghiến, đến khi cảm thấy no căng bụng, anh mới dừng lại.

Tuy cảm thấy hơi đau trong bụng nhưng sức lực đã có phần hồi phục, da thịt đã có vẻ căng cứng trở lại, đầu óc anh ta cũng đã trở nên tỉnh táo hơn. Không cần vịn vào cây ngô, anh ta đã có thể tự đứng lên, dáng đi cũng đã đỡ xiêu vẹo hơn, mắt cũng không còn mờ mờ ảo ảo nữa, tiếng ong ong trong tai cũng đã mất. Tiếng đế cũng đã thôi rền rĩ. Tiếng lá ngô cọ vào nhau xào xạc, đột nhiên anh cảm thấy sợ. Anh tự trấn an mình: Sợ cái gì? Chết đã không sợ, thế thì còn sợ cái gì nhỉ? Anh men theo những luống ngô bước đi, hai hàng ngô hai bên như sẵn sàng đỡ lấy thân hình anh, lá ngô xào xạc trong gió như cổ vũ anh. Cả trời đất như đang nổi gió, gió mang đến hương vị của xóm làng và báo hiệu những cơn mưa!

Anh ta nói với chúng tôi rằng, không phải anh ta - người kể chuyện, cố tình làm khổ thầy giáo vật lý mà là thiên nhiên cố tình làm khổ anh ta. Như đã nói, sao đêm ấy sáng một cách đặc biệt, đó chính là điềm báo

sẽ có mưa to, chỉ có điều không ngờ được là nó đến quá nhanh. Mây đen bao trùm lấy dải Ngân hà, giống như một dòng nước đen vượt qua mặt đê, lan thật nhanh và cả bầu trời bị mây đen bao phủ. Thấy giáo vật lý vẫn chưa rời khỏi ruộng ngô, lá ngô lúc này cũng biến thành những ngọn roi đen sì, chỉ có không gian là trắng nhờ nhờ. Lá ngô như bị sơn đen xao động dữ dội trong không gian trắng nhờ. Chúng không biết thương da thịt anh đâu. May mắn là cặp gọng kính vẫn còn gắn trên sống mũi của anh, nhưng hình như nó rất lỏng lẻo, không áp sát vào mặt và mang tai anh nữa. Tất cả nói lên một điều: mấy ngày qua anh đã gầy đi rất nhiều. Gió rất lớn nhưng cũng có những khoảng lặng, trong những khoảng lặng ấy là những tiếng sấm xa gần vọng đến tai anh. Phía chân trời, một ánh chớp nhoáng nhoàng làm mọi vật hiện rõ như ban ngày và tiếng sấm rền vang, kéo dài. Những thân cây ngô cúi rạp, ngã nghiêng trước một cơn gió mạnh. Sau tiếng sấm là một quãng thời gian yên ắng ngẩn ngui. Một tiếng chim không biết phát xuất từ đâu vang lên trong quãng thời gian yên ắng ấy. Tiếng chim rất nhỏ, rất yếu, có lẽ đó là tiếng kêu cuối cùng của nó trước khi đi vào cõi chết. Tiếng kêu yếu ớt của con chim không chỉ vang lên trong đầu óc mà còn thấm vào cốt tủy, vào từng thớ thịt, từng mạch máu trong thân thể khiến anh chìm trong cảm giác về cái chết. Đến lúc này, những bước chân của anh dường như là một sự vận động mang tính cơ giới, không hề

có ý thức. Trước mắt anh không hề có con đường nào cả, bước chân của anh chẳng có mục đích nào hết. Anh chỉ là một hồn ma đang giãy giụa trong vòng xoáy tàn bạo của đất trời!

Trận mưa thứ nhất mạnh nhưng ngừng rất nhanh. Màu của mưa là màu bạc, những giọt mưa quất mạnh vào không gian, xối ào ạt xuống lá ngô, ào ạt nhưng vô lực. Trận mưa thứ hai dày đặc hơn, lại còn có cả những hạt mưa đá. Chúng rơi trên cái đầu trọc của anh ta, miệng anh ta mở ra ngáp ngáp, hình như là rất đau. Trước mắt anh ta là một thế giới màu trắng bạc, bên tai anh là một thế giới âm thanh cuồng nộ. Áo quần vốn đã ướt ngay từ đầu đang dính bết vào da thịt, bàn chân dẫm vào đất bùn nhão nhoét, nhưng anh vẫn cứ đi về phía trước.

Trận mưa thứ ba kéo dài đến vô cùng. Nó tấp vào mặt anh, vào người anh, biến thành dòng chảy... Anh không đi nổi nữa rồi, anh nằm đi, còn tôi, tôi vẫn hướng về phía trước...

Chương mười

1.

Đồ Tiểu Anh đang đứng trước gương, trên vai đeo một dải băng đen, mái tóc màu hạt dẻ được bện thành một chiếc bím thật to, cuối bím tóc là một chiếc nơ đen; một chiếc quần bó sát màu đen, một chiếc áo sơ mi đen, chân mang đôi giày vải màu đen... Cô ta đang ngấm làn da mặt trắng bóng như gốm sứ Cảnh Đức của mình. Trong thời kỳ chịu tang, mặt cô ta gầy tóp lại, chung quanh mắt có quầng đen. Phương Hồ vẫn thường nói:

- Mẹ à! Mẹ vừa trẻ lại vừa đẹp khiến con cũng phải phát ghen đấy!

Cô ta đưa tay mân mê bím tóc, hỏi:

- Hồ à, hay mẹ cắt bím tóc đi nhé?

- Không cần thiết đâu! Phương Hồ nói: Việc gì mà phải cắt hủ mẹ!

- Nếu để thế này e rằng mọi người sẽ dị nghị lung tung!

Thực ra thì cô ta tiếc và quý mái tóc của mình vô cùng.

- Được rồi, mẹ! Phương Hồ đang đùa với hai con chuột bạch trong hộp phấn, nói một cách thẳng thắn: Bố mất rồi, mẹ lại còn trẻ. Mẹ hãy nghe lời khuyên của anh hai, đi tìm người vừa ý kết hôn đi!

- Con à! Xác của bố chưa kịp lạnh, mẹ không muốn nghe các con nói những lời ấy!

- Đó là quyền của mẹ! Phương Hồ đưa đầu mũi bút chì chọc mũi con chuột bạch, nói.

Cô ta ngắm nghía khuôn mặt mình trong gương, nhận ra rằng tuy mình đang mặc tang phục, song trong lòng vẫn muốn mình đẹp lên, do vậy mà bộ tang phục này có lẽ còn thời trang hơn cả những bộ quần áo bình thường nữa.

Đây là chuyện xảy ra sau khi Phương Phú Quý chết đã mười lăm ngày. Chuyện này phát sinh ngay trong nhà của Phương Phú Quý: Đồ Tiểu Anh mặc tang phục, chuẩn bị đến xưởng đóng đồ hộp làm việc thì con gái của cô ta lại đang chơi đùa với con vật yêu quý do hai anh em ở nhà bên kia mang đến cho theo một con đường bí mật.

2.

Trong ngõ, cô gặp Lý Ngọc Thiên. Cô ta nhìn cô từ đầu đến chân, rồi kêu toáng lên:

- Ôi chào! Chị Phương! Chị đẹp quá, đẹp như một đóa mầu đơn đen. Bộ tang phục trên người chị còn đẹp hơn cả lễ phục. E rằng từ ngày mai, trên đường phố sẽ toàn tang phục màu đen mất thôi!

Như bị điểm phải huyết trí mạng, máu nóng dồn lên mặt cô, tai nóng ran. Cô cảm thấy Lý Ngọc Thiên đang trêu chọc mình, cho nên từ chỗ xấu hổ trở nên giận dữ.

- Chắc chắn chị sẽ tìm được một gã đàn ông tốt mã cho mà xem. Con trai bây giờ không thích phụ nữ trẻ, thích những người đàn bà đứng tuổi có dáng Tây. Đúng là chị đang rất mốt!

Tuyệt đối đó không phải là những lời tán dương mà là những câu chửi, cô nghĩ thế!

- Ông Trương nhà tôi đêm qua vẫn còn nói về chị. Ông ấy nói chị thật đẹp, tâm địa lại thiện lương, tính tình lại ôn hòa, trên người lại có một mùi sữa tươi rất hấp dẫn... Cô ta nheo mắt đầy ẩn ý, nói: Trên thân thể chị đúng là có mùi sữa tươi thật không? Cho tôi ngửi tí nhé! Về mặt lạ lùng, cô ta tiến về phía cô, chun mũi hít lấy hít để: Sao tôi chỉ ngửi thấy mùi thịt thối thôi nhỉ? Cô ta co một chân lên, dánh về cô ta khiến cô

nghĩ đến động tác đứng dái của loài chó đực, tiếp tục nói: Đàn ông lúc nào cũng “miệng thì ăn những gì có trong bát mình lại nghĩ đến những gì có trong bát của người khác”. Họ luôn luôn tìm thấy ở thân thể chúng ta một mùi đặc biệt nào đó. Chị đang làm cho chồng tôi mê đắm đấy, chị Phương à! Cô ta đứng thẳng thân người, nói một cách nghiêm túc: Từ trước đến nay, tôi luôn nghĩ là chị nhuộm tóc. Sao chị lại phải nhuộm tóc nhỉ? Hai ngày nay, ông ấy vẫn cười lên người tôi nhưng miệng thì gọi tên chị loạn xạ! Đôi mắt thâm hiểm đang nhìn cô: Nếu chị bằng lòng, tôi sẽ nhường ông ấy cho chị! Nghe nói loại đàn bà như chị, không có đàn ông thì không thể nào chịu nổi, đúng không?

Mặt Đồ Tiểu Anh từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng chuyển sang xám, từ xám chuyển sang xanh, trong màu xanh lại có màu trắng. Cô muốn khóc, muốn cười, muốn chửi, muốn kêu, muốn đánh, muốn nhảy, muốn đâm đầu vào tường và muốn treo cổ. Tay trái cô chụp lấy ngực áo của cô ta, miệng kêu lên khe khẽ (tiếng kêu này chỉ nghe được khi gần gũi với đàn ông); còn tay kia thì giơ lên, những ngón tay biến thành móng vuốt, chực chụp xuống mặt cô ta, nhưng sau một giây, những móng vuốt ấy trở nên mềm oặt, trượt dài theo khuôn mặt của cô ta, xuống ngực và cuối cùng buông xuôi. Trong tiếng cười hi hí của cô chuyên gia, thân thể không có chút sức lực nào của cô bỏ nhào về phía trước. Cô ta vội vàng đỡ lấy thân hình cô. Cô nhắm mắt lại, bên tai vẫn là tiếng cô ta:

- Chị Phương à, tôi chỉ đùa thôi mà, chị đừng xem đó là thật nhé!

Cô lắc lắc đầu. Cô căm ghét cái bờ vai đang đỡ lấy thân hình cô, nhưng cô không thể rời xa nó. Khi mở mắt ra, cô phát hiện tay mình đang níu chặt một cành cây quỳ mọc tự nhiên ở bên đường, sát với chân tường. Cô chuyên gia chỉnh dung xuất hiện và biến mất như là một giấc mơ! Cô đang hoài nghi tất cả những gì đã xảy ra.

Chúng tôi nghi ngờ rằng, đây chính là sự bịa đặt của người kể chuyện. Một người chỉ biết ăn phần thì có đáng tin không? Anh ta nói: Tôi nói cho các người biết rằng, tất cả những điều ấy chưa chắc đã phát sinh, cũng có thể đã hoàn toàn phát sinh, tất yếu phải phát sinh. Nó cũng có thể không nhất thiết phải phát sinh sau khi Phương Phú Quý chết mười lăm ngày, mà có thể là một lúc nào đó bất kỳ. Tôi nói với các người, Đồ Tiểu Anh thả tay ra khỏi cây quỳ, quay về nhà nằm vật ra giường, trăm mối tơ vò trong lòng biến thành những dòng nước mắt nóng hổi thấm ướt cả gối, trên gối vẫn còn mùi vị bất hạnh của thầy giáo vật lý. Các người đã nghe tôi nói qua về các loại mùi, mỗi mùi đều lấy những kết cấu và thành phần vật lý, hóa học khác nhau để tạo thành cái riêng và phát huy tác dụng đối với người sống, tất nhiên từ đó mà sản sinh những hiệu ứng khác nhau. Những hiệu ứng này cũng tùy theo sự biến hóa tâm trạng ở người sống mà thay đổi...

Tôi đưa ra một giả thiết: Sau khi bị Lý Ngọc Thiên làm nhục, Đồ Tiểu Anh vật mình trên chiếc giường và nghĩ thấy mùi vị Phương Phú Quý còn để lại khiến những hồi ức về người chồng xấu số hiện về cuốn cuộn trong trí óc của cô ta. Tâm tình cô ta có nhiều uẩn khúc cần phải bộc lộ, phải giải bày. Nhưng người sống rất khó lòng giải bày với người đang sống, người sống chỉ có thể bộc lộ với người chết. Giống như trong phim: Một người quả phụ xinh đẹp và đa tình lấy tấm ảnh cưới từ trên tường xuống, dùng bàn tay chùi thật sạch lớp bụi thời gian bám trên mặt kính rồi áp khuôn mặt vào đó. Cô ta quỳ trên giường để cho mặt kính lạnh dính chặt với gương mặt đầm nước mắt của mình, bên tai cô ta văng vẳng một giọng nói quen thuộc, vừa thương cảm vừa cười cợt: Bò sữa... Bò sữa Nga... đã nhớ anh rồi phải không?

- A!...A!...! Trong tiếng bắt chước tuyệt vời của anh ta, chúng tôi cảm nhận được tiếng khóc uất ức nghẹn ngào vừa tủi hận vừa yêu thương của Đồ Tiểu Anh khi bị người chồng đã chết đùa cợt. Anh nói, cô ta mê mê sáng sáng nói như một người thần kinh: Anh đúng là đồ quý dữ! Tại sao anh lại phải chết!... Anh đành lòng để tôi và con đại ở lại đây, còn anh một mình thì tiêu dao tự tại nơi "thế giới mỹ lệ" sao?...! Anh đành lòng nhìn con mụ đàn bà lông khỉ ấy cười cợt, chửi bới và làm nhục tôi sao?... Khi anh còn sống, tôi chưa bao giờ thấy anh quan trọng...! Anh chết đi tôi mới thấy anh quan trọng đối với tôi chừng nào?... Còn

anh ta thì ngày nào cũng đến giả giọng nói của anh, cố tình tạo ra cái mùi của anh! Anh ta gọi tên tôi, anh ta biết tất cả những bí mật của chúng ta... Tại sao anh lại đem tất cả những bí mật của vợ chồng ta nói với người khác cơ chứ? Đồ ác độc, đồ vô lương tâm, anh đúng là đồ ma quỷ...

Tiếng khóc cô ta ngừng bật, bởi cô ta nghe thấy tiếng của Phương Phú Quý – đích xác là Phương Phú Quý từ phía sau gáy vang lên. Nói chung, khi đàn bà khóc chồng thường hay nhắm mắt (100%), Đồ Tiểu Anh cũng không ngoại lệ. Cô ta cảm thấy tay chồng mình đang đặt trên đầu, trán chồng đang đặt vào sau ót. Nước mắt của anh ấy đã thấm qua đầu tóc và chảy xuống da đầu, chứng tỏ anh ấy khóc rất nhiều. Anh ấy nói: Tiểu Anh! Mẹ của mấy đứa nhỏ à... Anh chưa chết!...

Anh nói với chúng tôi rằng, cô ta trở nên tỉnh táo đến lạ thường, nhưng vẫn không mở mắt. Cô ta đã biết đó là người đàn ông ở bên kia vách tường đang giả trò ma quỷ. Lửa giận bốc lên người ngùn ngụt, nhưng cô ta không giận cô chuyên gia chỉnh dung mà là giận anh ta. Anh ta có cái giọng nói của Phương Phú Quý, mùi vị của Phương Phú Quý, sự ôn hòa của Phương Phú Quý, sự chân thành của Phương Phú Quý ... Trong mê mê muội muội, anh ta đã ôm lấy cô, đặt xuống giường....

Cô ôm tấm ảnh cưới nằm ngửa trên giường, cảm thấy làn môi khô khốc của anh ta áp vào môi mình,

đôi tay điêu luyện mò mẫm trên ngực mình. Tất cả đều giống như ngày xưa, hừng hực. Những gì có liên quan đến cách gọi “bò sữa Nga” mà anh ta dành cho cô êm đềm hiện về, toàn thân cô nóng rực lên. Cô úp tấm ảnh lên mặt ôm lấy thân hình anh ta...

Khi nhìn anh ta vội vội vàng vàng mặc quần áo, lòng cô tràn ngập sự hoan lạc vì được trả nợ, nhưng đồng thời cũng tràn ngập cảm giác chán ngán đối với gương mặt mỏng như tờ giấy kia. Trong mơ hồ, cô cảm nhận ra đằng sau cái gương mặt mỏng ấy còn có một gương mặt nữa đang ẩn tàng. Cô giơ tay lên, nhằm gương mặt ấy cào mạnh. Đòn đánh này là rất thực. Một tiếng rên phát ra, cô nhìn thấy trên gương mặt quỷ quái ấy xuất hiện bốn vết cào vừa trắng vừa thâm, và máu đỏ từ từ thấm ra từ vết cào ấy. Không hề kêu lấy một tiếng, anh ta nói: Cào nữa đi! Em cứ cào cho nó nát bét ra đi, lột bỏ tất cả đi. Tôi đã chán ngấy nó rồi...

Anh nói với chúng tôi là anh đã từng cho rằng: Chính những điều kỳ lạ từ gương mặt và giọng nói của anh ta đã làm cho Đồ Tiểu Anh bị kích thích. Cô ta cắn vào vai anh ta, liếm máu trên mặt anh ta và thưởng thức mùi vị của máu một cách say mê và nhớ lại một trường đoạn trong bộ phim nhiều năm về trước: Trên màn ảnh bạc là một con ngựa Nga chính hiệu đang cúi đầu gặm những quả táo lăn từ trên xe xuống...

3.

Khi cô ta mặc bộ đồ tang rất mốt, tết mái tóc màu hạt dẻ thành một chiếc bím to tướng, uốn cao đôi vú Nga chính hiệu và chiếc cổ trắng ngần xuất hiện trong xường đóng hộp thịt thỏ thì cũng vừa vặn có một con thỏ màu đen đã bị người nữ công nhân như một vị quan tòa "thiết diện vô tư" đánh cho một chùy, mê man bất tỉnh và rơi vào chiếc xe nhỏ ở dưới. Cô công nhân dùng chân đẩy nhẹ, chiếc xe lạng lẹ chạy theo đường ray, tiến thẳng về phía trước, dừng trước chỗ làm việc của cô. Cô hoảng kinh khi phát hiện ra chỗ lột da thỏ đã có một cô gái gầy gò không hề quen biết ngồi sẵn từ bao giờ. Bộ quần áo lao động quá thùng thình khiến thân thể cô ta càng trở nên gầy gò nhỏ bé thêm.

Cô đi đến bên cạnh cô gái trẻ, nghe tiếng cười gần đánh ác của Lưu Kim Hoa - mẹ đàn bà đã từng bị cô đánh cho một trận - văng vẳng bên kia. Cô gái nhỏ đang tập trung tinh thần vào công việc, không hề phát hiện là cô đã đến bên cạnh, đôi tay bé nhỏ và gầy gò xách con thỏ đen mập mạp từ chiếc xe lên, treo vào móc. Bụng con thỏ đang co giật, mắt khép hờ. Khi cô gái mở một đường dao trên da chân của nó, cô cảm thấy tim mình đang run rẩy. Đôi tay của cô gái cực kỳ mềm mại di động trên màu lông đen của con thỏ. Lưu Kim Hoa với đôi môi khắc

nghiệt, chớp mũi đỏ lựng, nhe hàm răng trắng bước đến, dùng một chiếc que sắt chọc chọc vào mõng con thỏ, nói:

- Tiểu Mạn! Đây là một con thỏ cái. Thỏ cái màu đen thường rất đậm dăng, giống như đàn bà chết chồng vậy, lúc nào cũng cảm thấy thiếu chuyện ấy!

Cô gái mở to đôi mắt màu xám tro nhìn người đàn bà tên là Lưu Kim Hoa bụng tròn, vú to, chân ngắn nhưng mõng nở này. Thân thể nhỏ nhắn của cô ta cảm thấy run trong bộ quần áo công tác. Cô ta có cái miệng như vắng trắng non, cong vút.

Cô bất lực đứng nhìn Lưu Kim Hoa dùng que sắt chọc vào đít của con thỏ, có cảm giác như thân dưới của mình đang run rẩy đau đớn. Bà ta vừa chọc đít con thỏ, vừa nhìn vào cô, như muốn cô ngã quỵ xuống đất, bà ta mới dừng cái động tác bỉ ổi này.

Cô gái đang xoa những vết máu dính trên tấm da thỏ bật khóc nức nở. Đúng lúc này, xướng trưởng – chàng thanh niên đẹp trai, bước đến; liếc nhìn cô một lát, chẳng nói câu nào. Anh ta quan sát con thỏ đã bị hồng treo trên móc, vỗ vai cô gái nói:

- Đừng khóc nữa! Con thỏ này không phải do cô làm hồng đâu, không tính! Rồi lấy con thỏ ra khỏi móc quăng xuống chân Lưu Kim Hoa, nói: Thánh thần thường nói: “Nhà người làm điều ác, ắt sẽ có ngày nhận lấy điều báo ứng của ta”.

Lưu Kim Hoa nhìn gương mặt trẻ trung anh tuấn

của xưởng trưởng một cách hần học, chẳng nói chẳng rằng lượm con thỏ treo vào móc mình.

Xưởng trưởng nói:

- Đồ Tiểu Anh! Bí thư chi bộ mời chị lên phòng bà ấy ngay bây giờ!

Rồi kéo tay cô, anh ta lôi cô đi thật nhanh. Cô nghe rõ tiếng nghiền răng của Lưu Kim Hoa lẫn với tiếng que sắt chọc vào bụng con thỏ vang lên tí tách...

4.

Đồ Tiểu Anh ngập ngừng gõ cửa phòng của “Nữ chính ủy”.

Trong phòng chẳng có tiếng động nào, song cánh cửa lại từ từ hé mở. “Nữ chính ủy” đang đứng vịn vào khuôn cửa, nhìn cô một cách dò xét sau đôi mắt kính.

Đồ Tiểu Anh có cảm giác cái nhìn của bà ta như muốn lột toàn bộ quần áo cũng như da thịt của mình ra, cảm thấy thân dưới của mình nổi lên từng cơn đau như bị kim nhọn chích vào.

“Nữ chính ủy” gạt đầu như muốn bảo cô bước vào phòng, rồi đóng cửa lại, đường bệ trở về ghế ngồi bên bàn làm việc của bà ta. Cô đứng trước bàn, ngây ngô nhìn bà ta lôi ra một chiếc khăn tay màu đỏ lau miệng. Trông bà ta đầy vẻ quý phái và uy quyền. Lúc này

trong trí óc cô có hai cảnh lồng vào nhau, một thực tại, một mộng ảo.

...Bà ta dùng que sắt đâm xuyên qua hậu môn con thỏ, đâm thẳng lên đến tận bụng. Mồ hôi của cô bắt đầu túa ra...

“Nữ chính ủy” đẩy chiếc gọng kính lên, trầm giọng nói:

- Thầy Phương mất rồi, tôi rất đau lòng... Bà ta nhấp một ngụm trà, rồi dùng chiếc khăn màu đỏ chấm chấm quanh khoe miệng và đôi môi màu đỏ: Cả đời ông ấy sống giản dị, bình thường nhưng rất vĩ đại, cái chết của ông ấy rất vinh quang. Cái chết của ông ấy đã làm sản phẩm của xưởng đồ hộp chúng ta bán rất chạy trên thị trường, do vậy toàn thể bộ cán bộ, giáo viên, công chức và học sinh đều phải cảm ơn ông ấy – Bà ta đưa cho cô một hộp thịt mới xuất xưởng, cô phát hiện ra nhãn hiệu thương phẩm vốn màu vàng nhạt lúc này đã đổi thành màu đỏ, trên đó có thêm một chiếc vòng tròn màu trắng, bên trong vòng tròn là chân dung Phương Phú Quý. Anh ta đang nhìn cô từ chiếc vòng trắng...

... Bà ta đang dùng dao vạch một vết nhỏ trên da chân con thỏ, nhét ống bơm khí vào. Toàn thân con thỏ căng phồng lên, thịt và da tách ra làm hai...

Bà ta nói:

- Nói gì thì nói, cần phải tin một điều là nhân dân lúc nào cũng chính nghĩa, nhân dân đang quan tâm

đến giáo dục! Cô nhìn thấy trên nhãn đồ hộp có in một dòng chữ to màu vàng: “Thầy giáo nhân dân ưu tú chết trên bục giảng khẩn cầu mọi người: Hãy mua mỗi người một hộp thịt thỏ nhiều dinh dưỡng, chất lượng cao này! Vì tất cả những đứa trẻ đang học tại trường trung học số 8, hãy mua thịt thỏ đóng hộp”...

... Chỉ cần một lần rạch da, bụng của con thỏ đã bị mở toang ra, và bộ da màu đen đã bị rơi ra khỏi xác thỏ, rơi xuống đất...

Cô quờ tay vịn vào bàn làm việc của “Nữ chính ủy”. Hộp thịt ngã nghiêng và rơi xuống nền xi măng. Nó đã nổ tung! Màu đỏ của thịt thỏ nằm lẫn lộn với màu đỏ của nhãn hiệu, mặt Phương Phú Quý đang ăn thịt thỏ! Nước thịt thỏ màu đỏ đang chảy ra và đầu Phương Phú Quý sẽ uống lấy nó!

“Nữ chính ủy” biểu lộ vẻ không bằng lòng. Bà ta ôm lấy chuông điện, một gã đàn ông mặt đầy sẹo, trông rất hung dữ bước vào, cúi khom người trước “nữ chính ủy”.

Bà ta chỉ vào hộp thịt đang vãi tung tóe trên nền nhà.

Gã đàn ông lặng lẽ tìm giẻ và các thứ khác lau sạch nền nhà.

... Bà ta lượm bộ da thỏ vứt vào sọt...

Bà ta đốt một điếu thuốc dài ngoẵng trông đến lạ mắt, rít một hơi dài và phả ra một làn khói trắng xanh, nói:

- Cho dù tôi không thể tha thứ cho cô về hành vi thất thố vừa rồi, nhưng tôi hiểu tâm trạng của cô.

Cách đây mấy ngày, chi ủy liên chi bộ trường đã họp đặc biệt, bàn về vấn đề của cô. Căn cứ vào những cống hiến của thầy Phương lúc còn sống cũng như sau khi chết, căn cứ vào những biểu hiện tốt của cô từ trước đến nay, Đảng ủy đề bạt cô đảm nhiệm chức vụ phó xưởng trưởng xưởng số một kiêm phó trưởng phòng tiêu thụ. Trong cuộc họp cũng có người đề nghị khôi phục chức danh giáo viên cho cô, nhưng tôi cho rằng cô đứng trên bục giảng lúc này chẳng hay ho gì. Trước mắt, đất nước còn nghèo, muốn sự nghiệp giáo dục đi lên, mỗi trường phải tự nghĩ cách để cứu lấy mình, do vậy với cương vị mới này, cô còn quan trọng hơn cả mười giáo viên trong trường nữa đấy! – Bà ta dừng lại, dò xét phản ứng của cô...

... Bà ta dè mạnh con dao, cắt rời đầu, chân, đuôi..., mổ bụng và lôi nội tạng con thỏ ra. Những ruột gan phèo phổi đeo lủng lẳng bên ngoài bụng, run rẩy...

Lòng cô cũng đang run. Tất cả những bộ phận trong cơ thể cô (tim, gan, phèo, phổi, mật, mạch máu...) đều đang nỗ lực làm việc.

- Rất xúc động, đúng không? Không thể tránh được xúc động, nhưng điềm tĩnh là tính cách đáng quý hơn. Đây là sự quan tâm và tín nhiệm của đảng đối với cô. Bắt đầu từ hôm nay, lương của cô sẽ được phân thành hai phần: Một phần sẽ do phân xưởng số một cấp phát, một phần do phòng tiêu thụ cấp phát. Hai phần lương này gộp lại ít ta cũng gấp ba lần so với lương trước đây

của cô. Sẽ có rất nhiều người đổ kị với cô, nhưng cô hãy nhớ rằng, bị đổ kị cũng là một hạnh phúc!

Cô ngu ngơ đứng đó, thấy anh ta (nhiều vô kể từ trong chiếc hộp thịt) đang nhìn cô cười khở.

- Nếu không còn có những yêu cầu gì khác thì hãy cầm lấy những giấy tờ này về phòng hành chính của phân xưởng số một mà điền vào, sáng thứ tư đến nộp cho tôi!

“Nữ chính ủy” đưa cho cô một tờ “Đơn tự nguyện xin gia nhập Đảng”.

5.

Bàn làm việc của cô đối diện với bàn làm việc của anh ta. Anh ta đang chăm chú nhìn vào mặt cô, trên đôi môi điểm một nụ cười kỳ quái. Lòng cảm thấy bất an, cô hỏi:

- Xưởng trưởng à, ... hay là cứ để tôi tiếp tục công việc lột da thỏ, được không?

Anh ta vỗ vỗ vào vai cô, nói:

- Việc này tôi không thể quyết định được, ngồi xuống đi, phó trưởng phòng Đồ, dần dần rồi sẽ quen thôi mà!

- Tôi phải làm gì đây?

- Điền vào tờ đơn xin gia nhập Đảng!

- Từ trước đến nay tôi chưa hề viết đơn xin gia nhập Đảng.

- Chẳng quan hệ gì cả, viết đi!

Cô ngồi xuống trước ghế đặt trước bàn, anh ta rót một cốc rượu nho đặt trước mặt cô...

... Bà ta nhận tờ đơn xin gia nhập Đảng của cô, liếc mắt nhìn một lượt và bỏ vào ngăn kéo, rồi đưa cho cô một phong bì:

- Đây là tiền thưởng tháng trước của cô.

... Anh ta nói:

- Tôi đã từng biết, trước đây Lưu Kim Hoa thường hay làm nhục chị, bây giờ đã đến lúc chị phải cho bà ta biết bản lĩnh của mình. Để đảm bảo cho việc chị quật đổ bà ta, tôi sẽ chỉ cho chị vài đường...

Trong phòng làm việc của lãnh đạo xưởng, vị trưởng xưởng trẻ tuổi, đẹp trai bộc lộ hết tất cả những vẻ đẹp cường tráng, trẻ trung của cơ thể đàn ông lâu nay vốn ẩn tàng trong bộ áo vét cho cô xem. Anh ta nói:

- Trong khi đánh nhau, chị phải tấn công vào chỗ bà ta khó ngờ nhất. Chỗ nào chị biết không? Đó là chỗ giữa hai bầu vú, chéch về phía dưới một tí. Ra tay thật nhanh, thật mạnh, thật chuẩn xác, chắc chắn sẽ làm bà ta ngã ngửa ra đất... Đòn đánh này có công dụng giống như chùy đập vào đầu thỏ vậy!

Và thật bất ngờ, anh ta vung quyền lên, nhằm ngay chỗ ấy trên người cô đấm nhẹ một cái. Cô kêu

lên một tiếng, cúi gập người xuống, mồm chảy ra những dòng nước dãi màu vàng. Anh ta nói:

- Như vậy đó! Bắt đầu từ ngày mai, chị hãy bắt đầu tập luyện đấm vào bao cát treo trên tường, đấm liên tục khoảng vài trăm lần mà cảm thấy cánh tay chưa mỏi, nhịp tim vẫn không cảm thấy nhanh thì về cơ bản đã đạt được trình độ như tôi vừa rồi.

Anh ta kéo tấm rèm treo tường lên, một bao cát treo trên tường lộ ra.

- Nếu còn tiếp tục đánh nhau, chiêu này là để phòng ngừa đối phương tấn công. Cần phải nhớ là phải mượn sức của đối phương. Chị là vợ của thầy giáo vật lý, chắc đã hiểu nguyên lý này: khi hai vận động trái chiều mà gặp nhau, thì sức công phá của nó càng dữ dội. Một chiếc máy bay siêu âm mà gặp phải một chú chim sẻ, e rằng phi cơ sẽ vỡ tan.

Anh ta kéo tiếp một tấm rèm treo tường nữa, một hình nhân bằng da xuất hiện. Anh ta nói:

- Chỉ cần chị ấn công tắc điện ở trên tường, nó sẽ bổ nhào về phía chị, lúc này chị cứ theo những lời tôi đã dạy, căn cứ vào những yếu lĩnh cơ bản mà luyện tập. Nếu cảm thấy chán - anh ta kéo một tấm rèm nhỏ nữa, một chiếc cửa sổ bằng kính rất tinh xảo hiện ra - chị có thể đến đây. Từ chiếc cửa sổ nhỏ này, chị có thể thấy toàn cảnh phân xưởng.

Khuôn mặt cô dán vào kính, quả nhiên qua lớp kính màu hồng đậm, toàn bộ cảnh tượng phân xưởng

hiện ra rõ mồn một. Những con thỏ hồng hồng liên tiếp nhau tuồn ra khỏi khung cửa nhỏ xíu, rồi từng con từng con bị đánh rơi xuống chiếc xe nhỏ... Lưu Kim Hoa dùng những chiếc que sắt chọt vào bụng của chúng... Thân dưới của cô đau rần... Lòng cô bỗng thấy căm hận cái hành động vô liêm sỉ ấy vô cùng...

Cô gơ tay lên dấm liên tục vào chiếc bao cát.

Cô dấm liên tục vào hình nhân bằng da khiến nó bay bổng lên trời rồi rơi xuống góc phòng.

Trưởng xưởng vui vẻ vỗ vào vai cô, nói:

- Không hổ danh là người mang hai dòng máu, đánh đẹp vô cùng! Đến lúc có thể đi dạy cho bà ta một bài học rồi đấy!

Cô mặc chiếc áo da màu đỏ sậm có cổ màu đỏ tươi, chiếc quần jin bó sát mông, mang đôi giày da màu xám tro. Vừa xuất hiện trong phân xưởng, tất cả mọi người đều ngậy người ra nhìn. Cô gái phụ trách công đoạn một (dập thỏ hôn mê) há hốc miệng, cô gái gầy gò giữ phần việc “cởi áo lột mũ” trợn đôi mắt tròn, tròn hơn cả trái bóng bàn, còn Lưu Kim Hoa dùng que sắt chọt vào âm hộ một con thỏ màu đỏ nhạt, chửi:

- Đến đây xem nè, đây là một con thỏ cái Nga. Nó đã đem cái này dâng cho hàng trăm con thỏ đực nên nở bung ra, so với cái bánh sủi cảo còn to hơn gấp nhiều lần.

Cô lạnh lùng vỗ vào vai Lưu Kim Hoa, nói:

- Đang giờ làm việc, bà kêu réo om sòm ảnh hưởng đến năng suất, vi phạm kỷ luật lao động. Trừ tiền thưởng tháng này của bà!

- Ôi chao! Cô đầm tây nào vừa rời khỏi kỹ viện xuất hiện ở đây thế này? Bán thịt để đổi lấy một chức quan mà cũng lớn tiếng ghê chưa?

Bà ta đẩy mạnh chiếc que sắt, máu từ bụng con thỏ túa ra.

Thân dưới đau dữ dội khiến cô sắp hôn mê, nhưng lửa giận thì bốc lên ngùn ngụt. Cô lẩm bẩm: Lạnh lùng, chuẩn xác và độc ác! Nụ cười nhẹ xuất hiện trên môi cô, Lưu Kim Hoa ưỡn ngực phênh bụng thách thức. Trong làn áo công tác, cô nhìn thấy đôi vú nung núc của bà ấy rung rinh. Nhắm thẳng vào chỗ “giữa hai bầu vú nhưng chệch xuống dưới một tí”, cô vận toàn lực giáng một cú đấm thẳng, thật mạnh.

Lưu Kim Hoa hực lên một tiếng, hai tay chụp lấy ngực, gập người, thối lui hai bước và ngã sòng soài trên đồng da và lòng ruột thỏ.

Cô điềm nhiên đút tay vào túi quần, đầu dựng thẳng, nhìn Lưu Kim Hoa đang quằn quại dưới đất. Sắc mặt bà ta xám ngoét, nước màu xanh trào ra đầy hốc mắt. Bà ta bò dậy - giống như người ta mô tả trong tiểu thuyết - vừa kêu the thé vừa vung trảo nháy bổ tới. Cô thoáng nhớ đến những yếu lĩnh vừa mới học, ưỡn ngực chờ, đầu gối phải sẵn sàng co lên chờ hạ bộ của bà ta; tay phải nắm lại thành quyền,

chờ chiếc cằm của bà ta. Đầu gối và nắm đấm của cô đồng thời tiếp xúc với da thịt của bà ta – Không phải là cô chủ động tấn công – mà bà ta chủ động ập đến. Tư chi của bà ta co giật một cách buồn cười, nằm ngửa mặt trên đồng phân thổ. Tiếng kêu rống từ đồng phân ấy phát ra.

Bà ta nằm đó mà lăn lộn. Cô bước đến, túm lấy mái tóc lốm đốm bạc lồi lên, cười nửa miệng, nói:

- Phải mở mắt ra xem tôi là ai để khỏi tiếp tục phạm sai lầm!

Đôi mắt như mắt cá chết đảo qua đảo lại, một dòng máu rỉ ra khỏi khóe miệng. Cô vừa buông tay, bà ta đã như một bộ da thỏ rơi bịch xuống đất.

Cô rút một chiếc khăn lụa màu đỏ phủi phủi tay và quần áo, xong vung một cái, chiếc khăn bay lên không trung, phấp phới và liệng vòng, rơi xuống nền xi măng bẩn thỉu.

6.

Cô mặc một chiếc áo màu đỏ hở nách, hở cả nửa ngực đứng trên một chiếc xe mui trần. Hai bên thùng xe là hình vẽ những hộp thịt to tướng, chân dung của Phương Phú Quý còn to hơn cả những chiếc mâm nằm trên những hộp thịt ấy. Anh ta đang

gương mặt nhìn người đi đường, nhìn xe cộ qua lại và nhìn cả những căn nhà cao tường hai bên đường. Anh ta đang khẩn cầu những công dân có quan tâm đến sự nghiệp giáo dục hãy mua thịt thỏ đóng hộp của trường trung học số 8. Hình như anh ta chẳng xấu hổ gì mà đang kêu gào: Hỡi các công dân, các người có tấm lòng thông cảm và đồng tình nào chăng? Hãy mua thịt thỏ đóng hộp hiệu Dục Hồng! Hỡi các công dân! Các ngài có quan tâm đến thế hệ tương lai của tổ quốc không? Hãy mua thịt thỏ đóng hộp hiệu Dục Hồng!

Cô ta đứng giữa thùng xe, đưa cao mô hình hộp thịt thỏ hiệu Dục Hồng làm bằng giấy lên quá đầu, nhiệt tình đưa qua đưa lại, quay ngang quay ngửa trước mọi công dân, xe cộ, nhà cửa, cây cối, không gian, mặt trời... Gương mặt kiểu Nga của cô điểm một nụ cười đẹp mê hồn!

Cô đứng giữa thùng xe, cảm thấy một luồng gió mát rượi đang ve vuốt hai bầu vú trần một nửa của mình, mân mê bờ vai tròn và toàn thân cô. Mái tóc Nga không buộc bay trong gió khiến ngay chính cô cũng cảm thấy mình vô cùng khiêu gợi. Xe cộ đang lưu thông đều nhường đường cho xe của trường trung học số 8. Như một con thỏ hoang, chiếc xe quảng cáo chạy rong khắp tất cả những hẻm cùng ngõ hẻm trong thành phố để giới thiệu sản phẩm đến từng nhà, từng người... Rồi đây sản phẩm của trường sẽ chiếm lĩnh thị trường, thầy trò của trường sẽ có cơ hội cải thiện

đời sống, ai cũng vui, ngay cả những cây bạch dương đứng trong sân trường cũng lay động cành lá cười đùa vui vẻ.

Cô đứng giữa thùng xe, nghe “nữ chính ủy” nói: Thông qua quyết định của Đảng ủy liên chi bộ trường, bổ nhiệm đồng chí Đỗ Tiểu Anh giữ chức vụ phó xưởng trưởng kiêm trưởng phòng cung tiêu.

Trong phòng chiêu đãi của nhà khách ủy ban thành phố, cô đang đàm phán với hai thương nhân đến từ Liên Xô. Phong thái lịch thiệp và trình độ tiếng Nga xuất sắc của cô đã làm cho họ xiêu lòng, ký kết hiệp nghị mua của trường một triệu hộp thịt. Một vị trông rất oai vệ nói:

- Cô đúng là một người mang dòng máu Nga chính gốc!

Cô nói thật kiên định.

- Mẹ tôi người Trung Quốc!

7.

Người kể chuyện nói: Những điều tôi vừa kể và sẽ kể cho các vị, nếu không phải là giấc mơ của Đỗ Tiểu Anh thì chắc chắn đó là giấc mơ của tôi. Giữa tôi và cô ta có một sự tương thông về tâm linh, về cảm ứng. Tục ngữ thường nói: Chim vừa vẫy đuôi đã biết nó định bay về hướng nào.

... Rất nhiều người đã từng nghe nói về quan hệ luyến ái mờ ám giữa Đồ Tiểu Anh và trưởng xưởng, nhưng ai cũng tỏ ra dè dặt khi nói về vấn đề này vì sự khác biệt về tuổi tác của hai người. Một chàng trai mới vừa ba mươi tuổi lại có thể tự nguyện kết hôn với một người đàn bà đã quá bốn mươi, lại mới mất chồng, có hai cục nợ là hai đứa con đang tuổi ăn lớn sao?

... Chuyện về thầy giáo vật lý Trương Xích Cầu đã gởi lên lãnh đạo trường một lá đơn xin ly hôn cũng rất nhanh chóng lan đi khắp nơi. Nói chung là dư luận đều đứng về phía người đàn bà và hai đứa nhỏ.

... Đồ Tiểu Anh cũng đã phát hiện ra mối quan hệ mật thiết giữa hai anh em con nhà họ Trương với con gái mình. Bọn chúng đã khoét thông vách tường, qua lại với nhau một cách lén lút. Đứa con gái nuôi trong hộp phấn hai con chuột bạch có đôi mắt đỏ chính là quà tặng của hai anh em nhà họ Trương.

... Ba ngày liên tục, tờ nhật báo của thành phố liên tục đăng tải những bài viết về hiệu quả công tác cũng như đức hạnh của Đồ Tiểu Anh khiến thành ủy và ủy ban nhân dân để ý, tổ chức gặp gỡ và được chọn làm đại biểu đại hội nhân dân toàn quốc.

... Rồi một ngày, “Nữ chính ủy” phát hiện Đồ Tiểu Anh và trưởng xưởng đang âu yếm nhau trong phòng làm việc. Bà ta ngã vật ra, bất tỉnh. Chúng ta có thể thả sức tưởng tượng trước sự kiện quá đỗi lạ lùng

này: Phải chăng “Nữ chính ủy” có khả năng tính dục quá mạnh? Chàng trưởng xướng đẹp trai có phải là “đĩ dục” của bà ta? Căn cứ vào những kinh nghiệm lịch sử, làm “đĩ dục” cho quý bà so với làm “bồ nhí” của quý ông còn đáng sợ hơn gấp trăm lần. Có đến tám nhăm phần trăm các “bồ nhí” có ít nhiều tình cảm với các quý ông của mình, do vậy mà loại quan hệ này ít nhiều có mùi vị của tình yêu lãng mạn, xét về cơ bản là đẹp. Nhưng hầu hết các chàng “đĩ dục” đều không hề yêu người đàn bà của mình, xét về mặt cơ bản anh ta chỉ trở thành một công cụ tình dục biết thở của quý bà mà thôi. Trông thấy cảnh này, quý bà nào chẳng tức mà chết. Do vậy, xét về cơ bản, những quý bà sẽ nổi cơn điên và họ sẽ trở nên hung tợn là điều rất bình thường.

... Đồ Tiểu Anh đã bị ép vào một vụ án tiêu thụ hàng giả, bị công an bắt giam. Công an điều tra đã đột nhập vào nhà Đồ Tiểu Anh, phát hiện trong học tủ của cô ta có rất nhiều tiền giả. Nghe nói, loại tiền giả này được in vô cùng tinh xảo, chẳng khác đồng tiền của ngân hàng nhà nước là bao nhiêu, ngay cả những chuyên gia chống tiền giả cũng lắc đầu thán phục. Chỗ sơ sót duy nhất là có đến mấy vạn tờ mười nhân dân tệ nhưng chỉ có một số hiệu duy nhất là 12127741. Có một cô nhân viên ngân hàng nọ bị người tình phụ bạc, ngồi tần mẩn cầm mấy tờ giấy bạc đọc số hiệu để đoán định tình yêu của mình, vô tình phát hiện ra chuyện này.

... Đồ Tiểu Anh về làm vợ một tay thư ký ở văn phòng thành ủy. Tay này đã già, năm mươi sáu tuổi, vợ mới chết, con cái đều đã đi làm việc ở xa. Sau khi cưới, cô ta đưa Phương Hồ về ở trong khu tập thể thành ủy (Phương Long vẫn cương quyết sống tự lập, tuy vậy vẫn tặng cho dượng ghê những món quà rất đắt tiền). Đây là một nơi yên tĩnh, thoáng đãng. Đêm về, gió mát thổi tung những chiếc rèm cửa, thổi vào áo quần đắt tiền trên người cô ta. Rồi một ngày, cô ta nửa vui nửa lo khi phát hiện ra mình đã có thai. Vứt quách nó đi hay cứ để nó ra với đời. Viên thư ký quyết định: Thà rời khỏi Đảng còn hơn vứt bỏ đứa con này. Bởi vì, lão ta nghĩ là đứa con lai dòng máu Nga thế hệ thứ hai này sẽ là viên kim cương trong bàn tay mình.

... Đồ Tiểu Anh nhảy xuống dòng sông xinh đẹp. Ba ngày sau, xác cô ta tấp vào một bãi cát cách thành phố hơn bốn mươi cây số. Một đám trẻ con trần truồng đang đi câu ếch ở ven bờ sông đã phát hiện cái xác lỏa lồ của cô ta nằm còng queo trên bãi cát; mũi, tai, mắt, miệng đều đầy bùn. Bọn trẻ con khi phát hiện cô ta từ xa, vẫn cứ ngỡ đấy là một con cá thật to màu trắng, khi vỡ lẽ rằng đó không phải là cá mà là một con người, bọn chúng vẫn cứ nghĩ đó là một người đàn bà đang nằm phơi nắng, đứa nào cũng tỏ vẻ xấu hổ. Một đứa nhặt lấy một hòn đá ném vào lưng thân hình ấy, nó chẳng hề phản ứng. Một đứa khác la lên: Đây, bà là ai? Nằm ở đây làm gì? Thân người vẫn

không hề động đậy. Lúc ấy mặt trời đang rực rỡ trên đỉnh đầu, sức nóng gay gắt ập xuống bãi cát, mấy đứa nhỏ trần truồng mồ hôi nhễ nhại. Một đứa đoán: Hay là bà ta đang ngủ? – Không đúng! Ngủ sao chẳng có tiếng ngáy nào! – Đàn bà khi ngủ thường ít ngáy, tớ chưa hề nghe mẹ tớ ngáy bao giờ - Nói bậy! đàn bà ngủ ngáy rất to. Tớ đã nghe mẹ tớ ngáy còn hơn cả bố nữa đấy...

Bọn chúng tranh luận ồn ào. Một đứa tỏ vẻ thông minh và dạn dĩ tiến thẳng đến trước đầu cô ta, cúi xuống quan sát và khẳng định: Bà ta chết rồi! Tất cả bọn trẻ chạy ào lại. Mắt cô ta nhắm, rong rêu dính đầy lông mày, lông mi, mắt, tai, mũi, miệng đều trám đầy bùn. Bọn trẻ đứng ngây người; kinh sợ. Đứa trẻ thông minh ấy nói: Bọn ta chạy về báo cho người lớn biết đi! Người lớn trong thôn ra đến bờ sông, một chàng thanh niên về nhà gọi điện cho công an. Nhân viên đồn công an nghe có một người đàn bà nước ngoài chết trên bờ sông thì cho rằng vô cùng trọng đại nên kéo toàn bộ nhân viên ra hiện trường, sau khi xác minh được đó là cô công nhân làm việc ở xưởng đồ hộp thuộc trường trung học số 8, họ vô cùng thất vọng.

... Thần trí Đỗ Tiểu Anh mê mê sáng sáng, đầu tóc xổ tung xông thẳng vào tòa nhà ủy ban thành phố tìm chồng. Nhân viên bảo vệ đẩy cô ta ra ngoài, cô ta bèn chạy đến “thế giới mỹ lệ” để tìm chồng, nhân viên gác cổng đẩy cô ta ra ngoài... Cô ta lại chạy vào ủy

ban thành phố để tìm chồng... Cuối cùng, người ta lôi cô ta vào “lầu vàng”. “Lầu vàng” là biệt hiệu của bệnh viện tâm thần thành phố.

... Đồ Tiểu Anh lao vào ngọn lửa bùng bùng để cứu tài sản quốc gia, bất hạnh thay, cô đã hy sinh. Thi hài của cô ta được đưa về “thế giới mỹ lệ”. Người trang điểm cho cô ta không ai khác hơn là cô chuyên gia chỉnh dung số một của thành phố. Cô đã dùng những kỹ thuật siêu hạng để khôi phục dung mạo cho cô ta, còn cài một đóa hoa lan trắng, một đóa cúc vàng, một đóa mẫu đơn lục trên ngực cô ta...

Chương mười một

1.

Xuyên qua làn mưa đá dày đặc, thầy giáo vật lý nhắm phía trước mặt, đi thẳng.

Da đầu của anh ta đã tê dại, toàn thân hình như đã đóng băng.

Trong làn mưa dày đặc, những chiếc lá ngô như những cánh chim sẽ bị gãy, sụp xuống đất. Nước mưa trắng bạc ngập đến đầu gối, những viên đá rơi ào ào khiến nước văng lên tung tóe, văng thẳng vào cái thân thể chẳng còn cảm giác của anh cũng như những thân ngô tả tơi thảm hại. Bộ đồng phục màu lục mà chúng ta đã khá quen thuộc của anh ta dính bết vào

thân. Chúng tôi nghe tiếng sấm rì rầm trên không trung, tiếng mưa, tiếng gió (chủ yếu cảm nhận được từ lá ngô) như hàng vạn khẩu súng liên thanh đồng loạt nhả đạn. Nhưng anh ta thì chỉ nghe được mỗi tiếng những viên đá gõ lộp bộp vào đầu, âm thanh vang lên khô khốc. Trong màn mưa trắng xóa, anh ta mơ hồ nhận ra những chiếc lá ngô đang oằn oại, run rẩy. Anh ta nhận ra một đốm sáng vàng vàng đang bị bao vây bởi lục phủ ngũ tạng trong cơ thể anh và chúng tôi đang lo lắng cho chút ánh sáng của hy vọng, chút lửa của sự sống ấy. Anh ta nói với chúng tôi rằng, anh đang níu kéo cuộc sống bằng chút hơi thở cuối cùng. Chúng tôi nhìn thấy anh đang chậm chạp lê chân về phía trước. Anh ta nói với chúng tôi rằng, các vị hãy học tập tinh thần “khi trái tim còn đập, còn lao về phía trước” của thầy giáo vật lý.

Mắt kính phải của anh bị một viên đá to bằng trứng chim cú đập mạnh, rạn nứt; mắt kính trái bị thân cây ngô cọ xát nhập nhòa. Trước mắt anh ta, tất cả đều nhập nhòa. Như vậy, nếu nói rằng anh ta có thể nhìn thấy tất cả cảnh vật chung quanh chỉ bằng nói anh ta có thể nhìn thấy được bằng tinh thần chủ quan của mình. Anh ta kiên trì và xúc động chăm chú nhìn đốm lửa vàng và những điệu nhạc sôi động đang bao bọc lấy nó. Khứu giác của anh ta có lúc chẳng có tác dụng gì nữa, nhưng có lúc lại trở nên bình thường. Khi nó mất tác dụng, anh ta chẳng nhận ra mùi vị gì nữa, giống như hai con mắt bị đui chỉ còn có một màu

tối đen, như đôi tai bị điếc thì chỉ có một khoảng lặng im chết chóc. Nhưng khi quay trở lại trạng thái bình thường thì tất cả các mùi vị lại lại đồng thời xuất hiện, không chỉ chúng xộc vào mũi mà còn cả tai, miệng, mắt... Mùi tanh của làn nước mưa lạnh lẽo màu trắng đục giống như sống mũi cá chép; mùi tanh của thân cây ngô, mùi trứng ếch nhái; mùi tanh của những viên mưa đá lạnh tanh màu bạc giống như ruột cá treo trên cành cây... Trứng ếch nhái nổi lênh bênh trên mặt nước. Anh ta vẫn tiếp tục lao về phía trước trong mưa, trong nước, trong những viên mưa đá, trong muôn vàn màu sắc, trong âm thanh của mùi vị và mùi vị của âm thanh, trong cái bóng của âm thanh và mùi vị, trong màu sắc của cái bóng âm thanh và mùi vị, trong năng lượng và trọng lượng của màu sắc, trong mưa, trong ái tình...

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian, anh ta thoáng thấy một ánh đèn từ rất xa. Mưa đã nhẹ hạt, tiếng nước chảy ào ào hòa với tiếng gào của gió, tiếng kêu của ếch ương. Trên bầu trời đã lấp lánh mấy vì sao lạnh. Tiếng chó tru trong cơn mê sáng từ phía xa xa. Trên đường ruộng, bùn ngập đến ống chân. Anh ta cứ men theo đó mà đi, những lùm cây lúp xúp bên đường trông như những con thú quái dị. Dường như chịu không nổi sức nặng của nước mưa đọng trên lá, chúng đang run rẩy, oằn xuống để hắt những giọt nước bám trên người. Chúng đang kêu rên, đang cười cợt, đang trêu đùa nhau...

Chút ánh sáng lóe lên từ xa xa hòa nhập và hiệu ứng với chút ánh sáng le lói trong lòng khiến trí não anh khôi phục lại trạng thái bình thường. Ánh sáng ấy đã xua đi bóng đêm hắc ám quanh anh. Anh cảm thấy tim mình đã đập lại bình thường trở lại, bao tử trống không đang quặn thắt. Ruột non ruột già cũng lên tiếng nói chứng thực sự tồn tại của chúng trong bụng anh. Toàn thân lạnh buốt cũng nói với anh rằng, thịt da của anh vẫn tồn tại, những bước đi khó khăn trên bùn nhão cũng chứng minh sự tồn tại của đôi chân, tiếng va đập cặp của hàm răng vào nhau khiến anh ý thức được sự tồn tại của nó là ở chỗ nào. Cuối cùng thì anh cũng nhận thức được toàn thể cơ thể mình đang tồn tại, và lúc này, bài ca về gia đình lại nổi lên. Tình cảm đã được khôi phục, đột nhiên anh ngửi thấy một mùi thơm quen thuộc của phấn viết bảng, mùi thơm cao quý quá!

Đôi mắt của anh ta đầy lệ. Anh ta đưa tay lên xoa xoa cái mồm dính đầy bụi phấn, qua làn nước mắt ngược nhìn chúng tôi.

Bài ca gia đình và ánh đèn le lói xa xa quện chặt vào nhau, biến thành một tòa tháp sáng rực trong đêm tối. Giống như một chiếc thuyền buồm căng gió, anh lao về phía nó. Chung quanh anh, những ngôi nhà như những chiếc bóng nửa thực nửa ảo. Anh đang tiến vào thế giới của truyện cổ tích hiện đại. Tòa tháp sáng rực đang nhấp nhót, lúc gần lúc xa... Cuối cùng thì anh cũng đến bên cạnh nó...

2.

Thầy giáo vật lý nửa mê nửa tỉnh cảm nhận mình đang nằm trong một chiếc nôi to tướng và chiếc nôi đang đu đưa, đu đưa... Anh ta cố gắng mở mắt, nhưng hình như nó đã bị một chất keo kết dính nào đó dán chặt lại. Bài ca về gia đình chân chính đang cất tiếng, anh ta đang chìm trong một niềm hạnh phúc vô bờ, nhắm mắt mà vẫn cảm thấy toàn bộ thân thể mình đang được bao bọc trong một màu vàng ấm áp.

Hình như có một đầu vú mềm mại, độ đàn hồi rất mạnh đã áp vào miệng tôi. Tôi có cảm giác hai trạng thái tình cảm áp đến cùng một lúc. Ngọt quá! Dòng sữa ngọt ngào trôi vào cổ họng tôi. Giống như một đứa trẻ con tham ăn, anh mút và nuốt một cách vô vấp, có một chút tàn bạo. Tiếng nuốt sữa ừng ực vang lên. Tay và chân anh ta co quắp, quấy đạp lung tung. Động tác anh ta lúc này chẳng khác nào một đứa bé đang bú mẹ.

Anh nhận ra những dòng sữa đang chảy và dung nhập với các bộ phận ở bên trong cơ thể mình, thấy được bao tử, ruột non, ruột già, xương và những thớ thịt đón nhận và hấp thụ nó như thế nào. Anh cảm thấy mình đang lớn!

- Nè, nhân viên bưu điện! Anh tốt lên rồi chứ?

Thầy giáo vật lý nghe thấy một âm thanh nhẹ

nhàng vang lên bên tai mình. Ai là nhân viên bưu điện nhỉ? Anh ta mơ hồ nghĩ.

Một ngón tay, nhất định là một ngón tay đang ấn vào sống mũi tôi – Thầy giáo vật lý nghĩ. Ngón tay ấy đang ấn vào sống mũi anh ta, giống như một cô tình báo viên đang ấn bàn phím để phát tín hiệu. Tít tít tè tè... tích tè... Những tín hiệu ấy truyền nhập vào trí não anh ta. Anh nghe tiếng nói ấy vang lên tiếp tục:

- Này, anh nhân viên bưu điện! Tỉnh dậy đi! Chúng tôi đã làm một tí cho anh ăn rồi đấy!

Anh ta cố gắng mở mắt. Trước mắt anh ta là một làn mây mù dày đặc và muôn ngàn màu sắc lấp lánh. Theo thói quen anh ta đưa tay lên thái dương xoa xoa.

- Bố, anh ta tỉnh lại rồi! Anh ta đã mở mắt! Này anh! Anh đang xoa xoa cái gì thế?

- Kính của tôi... - Thầy giáo vật lý nói.

- Ôi! Không có kính, anh trở nên mù à?

Khi gọng kính từ dưới ngực được đeo vào mắt, mắt trái anh nhìn thấy cô ta đích thực như một đóa hoa quỳ, mắt phải nhận ra một gương mặt tròn tròn, hồng hào, đôi mắt có hàng lông mi dày và rậm lóe lên tia sáng vui vẻ.

Cuối cùng thì thầy giáo vật lý cũng đã tỉnh. Anh ta xoay người định ngồi dậy nhưng cô gái đã vươn tay ấn anh nằm yên. Anh chăm chú nhìn gương mặt chất phác, nhìn chiếc miệng có hai hàm răng nhỏ đều và trắng bóng, nhìn đôi mắt có hai hàng lông mi dài nhưng lông

mày lại rậm như con trai... Gương mặt này dễ làm người ta chú ý. Trải qua mưa gió tẩy rửa, khướu giác của anh trở nên tinh tường hơn, anh ngửi thấy mùi mật ong thơm nồng từ hơi thở rất gần của cô ta trước mũi anh.

- Anh đừng cử động, cứ nằm yên. Để tôi gọi bố vào!
Bố! Anh nhân viên bưu điện đã tỉnh rồi, bố vào đây!

Một người đàn ông với dáng đi chắc nịch, đôi mắt rất sáng, rất khó đoán tuổi bước vào phòng. Trong quang thời gian chờ đợi ông ta bước đến bên mình, anh cố phát hiện chung quanh. Anh đang nằm trên một tấm thảm dệt bằng rơm vừa dài vừa rộng, mùi thơm của rơm vàng sức nức lẫn với mùi của nắng. Căn phòng này rất ấm, rộng rãi và hình như đây đã từng là một nhà kho. Trên xà nhà có treo một chiếc đèn bão, ánh sáng màu vàng nhạt tỏa ra vô cùng ấm áp. Trong góc phòng là một chiếc bếp lò đang cháy đỏ và một nồi nước đang sôi. Tường nhà loang lổ vết máu. Một con bò đang bị trói bốn chân nằm trên đất, chiếc sừng cong cong, đôi mắt xám xám. Nó đang thở phì phò. Một con chó đen to tướng đang nằm trong góc phòng, nhắm mắt như đang ngủ...

Khi người đàn ông tiến đến bên cạnh anh, anh cứ ngỡ ông ta sẽ hỏi lai lịch của mình, không ngờ chỉ nghe ông ta hỏi:

- Có uống rượu không?

Anh lật đật bò dậy, phát hiện ra mình đang mặc một bộ áo vải thô xù xì, dày cộp. Nó cọ xát vào da thịt

anh gây cảm giác ngứa ngứa dễ chịu. Cô gái – có lẽ là mười tám mười chín tuổi – đang giơ cao một chiếc bình sữa trẻ con, khề khàng hỏi:

- Anh uống sữa không?

Cô ta mặc một chiếc áo vải thô màu hồng, đầu tóc rối bù như tổ quạ.

- Rót cho anh ta bát rượu!

Người đàn ông nói. Nếu so với cô ta, có lẽ ông ta cũng đã gần năm mươi tuổi. Lôi ra một chiếc ống điều bằng đồng từ trong túi thuốc, ông ta ngâm vào giữa đôi hàm răng đen xỉn rồi dùng hai que sắt cời lửa trong lò, gắp ra một cục than đỏ hồng để đốt thuốc. Tất cả những động tác này đều được ông ta tiến hành một cách thuần thục, chẳng để ý gì đến những người chung quanh, biểu lộ thái độ cực kỳ gia trưởng.

Cô gái đứng dậy đi về cuối phòng. Thầy giáo vật lý dõi theo đôi móng tròn vo, đầy đặn của cô gái, tuyệt đối không chút tà niệm nào len vào trong cái nhìn ấy. Anh nhìn cô ta quay đi, rồi nhìn cô ta trở lại, hai tay ôm một chiếc bình quý quái. Người đàn ông dùng ngón tay dè vào bầu thuốc đang cháy. Anh kinh ngạc nhìn ngón tay ông ta. Sao nó lại có sức chịu nóng đến mức độ ấy nhỉ? Anh nhú mắt nhìn cô gái. Cô ta đang quỳ ở giữa anh và người đàn ông, cúi người đặt chiếc bình cổ quái ấy xuống tấm thảm rơm và lấy hai chiếc cốc to tướng hình thù cũng rất quý quái đặt xuống tấm thảm không bằng phẳng rồi mở miệng bình

rượu. Mùi rượu thơm nồng bay lên. Cả đời chưa hề làm quen với rượu khiến thầy giáo vật lý như đã thấy say khi ngửi phải mùi rượu. Anh mê man ngửi theo mùi hương màu xanh nhạt (anh ta tưởng tượng có thể trông thấy bằng mắt mùi hương này), đột nhiên cảm thấy cuộc đời thật đẹp. Cô gái bê bình rượu lên, một cách thận trọng rót vào hai chiếc cốc, hỏi:

- Bố! Có cần phải cho vào ít mật không?

- Cho một tí thôi! Giọng ông ta khàn đặc nhưng đầy quyền uy.

Mật ong màu vàng sậm, thơm lừng được đổ vào cốc. Cô ta cầm một chiếc que nhỏ, khuấy đều, rất nhẹ nhàng. Mật đã hòa tan khiến rượu đổi thành màu vàng nhạt. Sau khi đổ mật vào cốc, cô gái thè chiếc lưỡi xinh xinh liếm nhẹ xung quanh miệng lọ mật, chiếc cổ ngẩng cao, cái miệng trông thật xinh. Cô ta có vẻ đẹp của mật ong, toàn thân cô ta có mùi vị mật ong. Cô ta là một cô gái tốt bụng giống như mật ong. Thầy giáo vật lý như muốn khóc vì cảm nhận được một niềm hạnh phúc vô bờ...

- Con làm trò quỷ quái gì thế? Người đàn ông lừ mắt nhìn con gái, máng yêu.

- Tiểu Hắc! Liếm cái que đi!

Con chó mở mắt, lưỡi biếng nhìn chiếc que, và chẳng tỏ ra ham thích tí nào, lấy chân phải đè lên chiếc que, liếm vài cái rồi nhắm mắt nằm yên. Hình như mùi mật ong và mùi rượu chẳng có gì hấp dẫn

đối với nó. Nó liếm vài cái chẳng qua là muốn chấp hành mệnh lệnh của cô chủ mà thôi.

Cô gái bê cốc rượu đến trước mặt thầy giáo vật lý, nói:

- Anh nhân viên bưu điện, uống rượu đi!

Lòng tràn ngập cảm kích, thầy giáo vật lý tiếp lấy cốc rượu, lại nghe cô ta hỏi:

- Anh đi đưa thư bị lạc đường phải không?

Rồi chẳng chờ trả lời, cô ta bê cốc rượu còn lại đưa cho bố.

- Uống đi, uống vào sẽ xua được hàn khí trong người anh!

Người đàn ông nói.

Thầy giáo vật lý nhấp một ngụm nhỏ. Rượu màu vàng nhạt, rất thơm, ngọt, cay và nồng. Nước mắt anh ta túa ra.

- Lấy vài miếng thịt ra đây!

Cô gái đi về phía bếp lò, mở nắp chiếc nồi. Hơi nước tỏa ra cuộn cuộn, chiếc đèn bão trên trần trở nên mờ ảo. Trong nồi không có nhiều nước, chỉ có một ít thịt bò được thái thành từng miếng to đã được nấu nhừ. Con chó vẫy đuôi chạy đến, liếm vào bắp chân cô gái. Cô ta giơ chân lên đá nhẹ vào đầu nó, nói:

- Mà cũng muốn ăn thịt à? Chờ đấy, đừng vội!

Cô gái lấy ra một chiếc thớt gỗ từ phía sau bếp lò đặt lên bàn, lại dùng một chiếc nĩa to tương có hai

răng nhọn chọt vào nôi, nhấc lên một cục thịt to gần bằng chiếc gối đặt lên thớt. Cô ta nói với con chó:

- Đi lấy dao lại đây!

Con chó đứng dậy, lười biếng chạy đến giá để dao, ngoạm lấy một con dao to tướng chạy lại, ngẩng đầu lên chờ đợi. Tiếp lấy con dao, cô gái cắt lấy một cục to bằng nắm đấm vút xuống trước mặt nó, nói:

- Chớ vội vàng! Nóng quá là rụng răng đấy!

Con chó nằm xuống, hai chân dè lên cục thịt, đưa lưỡi liếm liếm để thử độ nóng của nó. Cô gái tiếp tục cắt ra hai cục to bằng nắm đấm nữa và dùng đũa xuyên qua, đưa cho thầy giáo vật lý một cục, cho bố một cục, đặt giữa hai người một đĩa muối, nói:

- Anh ăn đi! Ăn hết thì lấy nữa!

Người đàn ông chẳng nói chẳng rằng, cầm cốc rượu lên chạm nhẹ vào cốc của anh, ngửa cổ uống liền ba bốn ngụm. Anh như nhìn thấy dòng rượu cuộn cuộn đổ vào dạ dày của ông ta. Ông ta khà một tiếng thỏa mãn, nói:

- Uống đi!

Rồi cắn một miếng thịt thật to.

Anh ngửa cổ rồi cắn một miếng thịt. Thịt rất mềm và rất ngon. Anh uống một miếng nữa..., cảm thấy cuộc sống sao mà tốt đẹp.

Cuối cùng thì anh cũng đã uống hết nửa cốc rượu và ăn hết ba cục thịt. Đã say, đã no. Anh cảm thấy

những ngày khổ ải vừa qua đã hoàn toàn biến mất, tinh thần và thể xác trở nên sáng khoái vô cùng. Người đàn ông cầm chiếc ống điều lên, nói:

- Muốn ngủ cứ ngủ, muốn đi cứ đi, tùy ý anh. Con gái, mang giày vào, làm việc với bố!

Ông ta đi đến góc nhà, với chiếc tạp dề treo trên tường mặc vào người. Cô gái mang đôi giày đi mưa màu đỏ vào, nói với thầy giáo vật lý:

- Anh bưu điện à! Đừng để ý lời bố tôi nói. Anh chờ đến khi trời sáng rồi hãy đi nhé!

Rồi chỉ tay về phía bộ quần áo màu xanh đang được treo bên cạnh bếp lò, nói tiếp:

- Quần áo và tiền của anh ở đây, chờ khô hãy mặc vào!

Con bò nằm trên đất kêu lên những tiếng khản đục khi cô gái mang ra giữa phòng một chiếc bàn vuông nhỏ, trên bàn là một cặp nến to tướng màu đỏ có in những chữ màu vàng, giữa hai cây nến là một chiếc lọ cắm hương bằng đất, bên trong là những hạt tiểu mạch. Cô gái đốt nến và ba nén hương cắm vào lọ. Ngọn nến cháy sáng, đốm lửa dao động một cách thần bí, tất cả đồ vật trong phòng cũng dao động một cách thần bí dưới ánh sáng của hai ngọn nến. Mất bò động dậy, ngay cả hai con bướm đang đậu trên xà nhà cũng động dậy.

Người đàn ông quỳ trước hương án, lạy ba lạy. Cô gái đặt lên hương án một bó cỏ tranh khô màu vàng. Dưới ánh nến màu vàng, trong làn khói hương bảng

lẳng, trong bốn bức tường màu vàng loang lổ vết máu, người đàn ông chậm chạp đến bên chiếc giá đựng dụng cụ lấy ra một chiếc chùy sắt to tướng, lùi lại một bước, nhìn thẳng vào mắt con bò.

Đôi mắt màu hạt ngọc của con bò đang phát sáng. Thứ ánh sáng màu ngọc xanh ấy sáng hơn cả ánh nến, hơn cả những ngọn lửa trong lò và hơn cả ánh sáng của chiếc đèn bão treo trên cao. Ông ta chép miệng thở dài rồi xuất kỳ bất ý vung chiếc búa lên, nhanh như chớp, nhanh hơn cả ánh mắt và suy nghĩ của anh, đập thẳng vào trán con bò. Một tiếng kêu khô khốc, ùng ùng vang lên. Ông ta vứt chiếc chùy, quỳ một bên con bò và quan sát. Thứ ánh sáng ngọc xanh đã biến mất, chỉ còn là một chút ánh sáng màu lam yếu ớt, ngấn ngủ lấp lóe dưới ánh sáng của hai ngọn nến.

Cô gái cầm một chiếc dao mỏng cắt đứt những sợi dây buộc chân con bò. Bốn chiếc chân được cởi trói, phản xạ co co duỗi duỗi phát ra những âm thanh nhỏ. Đặt một chiếc đòn gỗ to bên cạnh xác con bò, cô và người đàn ông dùng sức lật ngửa nó ra, bốn chân giơ lên trời vẫn còn động đậy. Một cách thành thực, cô gái cắt gân chân con bò rồi từ giữa ngực, cô vạch một đường dao sắc lẹm, đổi một con dao móng hơn, cô bắt đầu lách vào những khớp xương ngực và từ đó, hơi ấm từ khoang ngực con bò tỏa ra. Trái tim màu đỏ bầm của nó vẫn còn đang co bóp. Con dao ấn mạnh vào ấy, máu phọt ra tung tóe, chảy ra thành dòng

ngoài sân nhà nhưng hình như cả hai bố con đều không để ý gì đến chuyện ấy.

Cô gái đi về phía góc phòng mang ra một chiếc bình phun thuốc trừ sâu được cải tiến, có hai chiếc vòi cao su màu hồng. Đầu một vòi được gắn vào một chiếc thùng chứa đầy nước trong góc nhà, một vòi đưa cho bố. Còn cô ta thì đứng lặng im bên chiếc bình, hai tay cầm lấy bơm khí, kiên nhẫn chờ đợi.

Máu từ tim con bò đã ngừng chảy. Người đàn ông cầm đầu ống nhựa, nhét vào động mạch chủ trên trái tim con bò. Cô gái bắt đầu kéo và đẩy cần bơm. Khi cô ngả người về sau để kéo, nước từ chiếc thùng bị hút theo ống cao su chảy đầy bình; khi cô đẩy về phía trước, nước từ đấy lại theo ống cao su mà chảy vào các bộ phận trên cơ thể con bò. Công việc có vẻ nặng nên anh thấy trên người cô ta ướt đầm mồ hôi.

Trong tiếng nước róc rách chảy, những miếng thịt và rượu trộn mật ong bắt đầu xông lên cổ họng anh ta. Thấy giáo vật lý có cảm giác không phải cô ta đẩy nước vào tâm tạng con bò mà là đẩy vào các bộ phận của anh ta. Anh ngây người nghe những dòng nước nhỏ róc rách chảy vào động mạch lớn động mạch nhỏ và len lỏi đến từng thớ thịt, từng khớp xương trong thân thể con bò. Người đàn ông dùng một miếng vải vo lại, nhét vào vết thương trên trái tim con bò.

Cô gái đến bên thùng nước, cuộn chiếc vòi cao su lại thành một vòng tròn, người đàn ông cũng cuộn

chiếc vôi cao su trên tay mình lại thành một vòng. Nến vẫn cháy, trong ngọn lửa có hai hoa nến màu đen. Nghe nói rằng, có thể căn cứ vào hình dáng của hoa nến này mà đoán định được sự may rủi ở năm sau cũng như dự báo được con cái có được hạnh phúc trong hôn nhân ở tương lai hay không?

Hai người làm những công việc trên một cách rất tập trung, dường như chung quanh họ chẳng có ai.

- Được rồi, dừng ở đây thôi! Người đàn ông nói: Trước khi trời sáng nửa canh giờ, chúng ta sẽ lột da. Lột sớm quá sẽ hao thịt...

Cả hai quay về tắm thắm rơm ở dưới đất, cởi giày, cởi tạp dề. Cô ta kinh ngạc hỏi thầy giáo vật lý:

- Anh bưu điện à, tại sao anh không ngủ?

Trong lòng dậy lên cảm xúc có lỗi vì nhìn trộm người khác, anh ta ấp úng:

- Tôi ... tôi không buồn ngủ!

- Không buồn ngủ à?

Cô ta hỏi một cách lém lỉnh rồi cười nhẹ, bước chân vào trong thắm, cầm cốc rượu anh đã uống dở, nốc sạch. Đôi môi cô ta sáng loáng và chắc chắn trên đó có mùi mật ong hòa với mùi rượu. Cô ta còn dùng đầu lưỡi hồng hồng liếm quanh mép. Cái miệng, hàm răng, đôi môi..., tất cả đều thuần khiết, chất phác nhưng cũng ướt át vô cùng...

Người đàn ông nhìn tôi quan sát, lôi tẩu thuốc, nhồi thuốc, đánh lửa rồi đưa cho tôi. Tôi tiếp lấy và

rit một hơi dài. Khói thuốc cay nồng xộc vào cuống họng, lan tỏa trong huyết quản khiến tôi chạnh nghĩ đến bốn tút thuốc lá thơm. Cái cảm giác bị trúng độc nicotin khi còn nằm trong phòng tạm giam khiến tôi cảm thấy ớn lạnh. Ngay lúc ấy, tôi nghe tiếng mưa rơi trên mái ngói và tiếng những giọt nước rơi tí tách xuống hiên nhà. Một luồng gió ùa vào phòng qua khe cửa hẹp mang theo mùi tanh tanh của bùn nhão.

Người đàn ông kéo chăn lên nửa người, nhắm mắt. Cô gái hỏi:

- Anh từ thành phố đến phải không?
- Đúng thế!
- Ở thành phố tốt hay ở nông thôn tốt?

Anh không thể trả lời câu hỏi này.

- Sáng nay là sinh nhật của tôi – Cô ta nói với giọng buồn buồn – Anh đoán thử xem, tôi bao nhiêu tuổi? Mười chín rồi đấy!

Người đàn ông liếc xéo nhìn con gái, ngay lúc ấy tiếng gõ cửa vang lên. Cô gái đứng bật dậy, chạy ra mở cửa. Một cơn gió mạnh ập vào. Một thanh niên gầy gò, sống mũi cao, cặp môi thật mỏng, đôi mắt đen đứng ở trước cửa, trên vai khoác một chiếc bao to.

- Thì ra là anh!

Cô ta kêu lên, tránh sang một bên và tựa lưng vào khung cửa.

- Chú Tư!

Tay thanh niên hướng về phía người đàn ông, cúi người chào, vòng tay rất lễ phép.

- Ôi chào! Thiết Ngưu! Ông ta nói: Ngồi xuống đi! Rồi bảo con gái: Rót cho anh Thiết Ngưu mầy một cốc rượu!

- Chả lẽ anh ấy không có tay sao? Việc gì con phải rót rượu cho anh ấy? Cô gái nói với vẻ không bằng lòng.

- Con bé này càng lớn càng chẳng ra sao cả! Ông ta nói.

Thiết Ngưu cười nhẹ, đặt chiếc bao xuống, tự rót một cốc rượu và uống ừng ực.

- Lâu nay buôn bán thế nào? Người đàn ông hỏi.

Thiết Ngưu đưa mắt nhìn thầy giáo vật lý dò xét.

- Anh ấy là người đưa thư bị gặp nạn ấy mà! Người đàn ông nói.

- Không! Tôi là thầy giáo vật lý ở trường trung học số 8!

- Ôi chào! Thì ra là thầy giáo! Tất cả các thầy giáo đều là người tốt! Ông ta kêu lên.

- Chú Tư à, năm nay cháu làm ăn thất bát quá. Cháu đã đi Giang Nam muốn tìm mấy người bạn cũ, muốn cùng họ xông xáo vài phen. Ai ngờ họ chẳng ra gì, có người không gặp may, có người cưới vợ sinh con đẻ cái, chí khí thời thanh niên đã bị gió mưa cuốn sạch rồi – Gã tiếp tục rót một bát rượu nữa, than thở: Nhớ lại khi xưa, anh em cháu buôn tầu giang hồ, gây náo động thiên hạ sao mà oai hùng... Bây giờ chỉ còn lại một giấc mơ!

Người đàn ông tỏ vẻ rất buồn bã, nói:

- Trong thiên hạ không thể có cuộc vui nào là không tan. Đó là quy luật. Bao nhiêu anh hùng cái thế, cuối cùng cũng táng thân nơi đất khách quê người. Lòng ta cũng đã sớm nguội lạnh rồi. Cháu cũng đừng quá ngang ngạnh, hãy làm rể ta, chúng ta dựa vào nhau mà xẻ thịt bò sống qua ngày thôi!

- Con không làm vợ anh ta đâu! Cô gái đỏ mặt, nói: Anh ta lấy đồ của con, đến bây giờ vẫn chưa trả lại...

Gã thanh niên mở chiếc bao, lấy ra một cái bao bọc cẩn thận đến gần mười lớp giấy, mở ra. Đó là một đôi vòng xuyến bằng vàng, sáng lấp lánh. Hai tay nâng lên một cách trân trọng, gã nói với cô gái:

- Ngày mai là sinh nhật của em, đôi vòng này xem như là quà tặng của anh Thiết Ngưu cho em trong ngày sinh nhật.

Cô gái tiếp lấy đôi vòng vàng đeo vào cổ tay, hỏi bố:

- Bố xem, có đẹp không?

Gã thanh niên tiếp tục lục tìm trong chiếc bao. Thấy giáo vật lý người thầy mùi thối khiến người ta buồn nôn xông lên. Con chó đen đứng dậy, lông dựng đứng lên, kêu lên ông ổng. Gã lôi ra một tấm da hổ cực to. Con chó đá vãi ra, run rẩy, toàn thân thu nhỏ lại cố núp mình vào góc phòng.

Gã trải tấm da hổ lên tấm thảm rơm, nói:

- Chú Tư! Thiết Ngưu nợ chú Tư bao nhiêu năm quan tâm chiếu cố, không có cách gì báo đáp, tìm được

tấm da hổ này để chú trải nằm, cứ coi như là tấm lòng hiếu kính của cháu đối với chú...

Thầy giáo vật lý ngây người nhìn tấm da hổ mịn màng rực rỡ, cứ ngỡ là mình đang nằm mơ. Người đàn ông vuốt ve cái đuôi hổ to tướng, hỏi:

- Cậu lấy vật này ở đâu?

Người anh hùng dả hổ chẳng nói năng gì.

Người đàn ông nói:

- Chỉ e rằng là cậu tự tìm lửa đốt chân mình!

Gã thanh niên nói:

- Chú cứ yên tâm! Những thằng như bọn cháu đều là những người biết mình đang làm việc gì, cháu...

Lời nói của người anh hùng dả hổ chưa kịp dứt thì đã nghe một tiếng “rầm” từ cánh cửa. Nó đã bị vỡ toác ra làm đôi, gió lạnh ùa vào. Bốn người cảnh sát mặc sắc phục lăm lăm súng ngắn trong tay ập vào.

- Đứng yên! Giơ tay lên!

Lại có bốn người nữa xông vào phòng, mỗi người cầm một chiếc còng đồng loạt còng tay tất cả. Thầy giáo vật lý tất nhiên cũng chẳng ngoại lệ. Anh ta muốn phân giải, nhưng vừa mở miệng thì đã bị nện cho một đấm trời giáng. Cú đấm này khiến cho miệng anh ta túa đầy máu, ngã lăn trên tấm da hổ. Anh ta vẫn cảm nhận được da hổ sao mà mềm mại. Một cảnh sát nói:

- Đứng dậy! Chúng mày là những kẻ phản cách mạng, dám giết hổ, dám lột da hổ làm cho bọn tao phải khổ bấy lâu nay!

3.

Trải qua không biết bao nhiêu lần thẩm vấn, thầy giáo vật lý được thả ra vì không có liên quan gì trong vụ giết hổ này.

Anh ta đang đi trên đường phố. Mùa thu rồi. Từng chiếc lá vàng tung bay trong nắng thu sáng rực và rơi xuống đường phố, rơi xuống dòng sông.

Toàn thân anh ta ngứa ngáy. Có thể là trên người anh ta có rất nhiều rận, cũng có thể là ghẻ và hắc lào đã mọc trên thân thể anh ta.

Anh ta đã đứng trước cửa hàng tạp hóa bên cạnh con mương hôi thối, phát hiện trên cửa đã có tờ giấy niêm phong của sở thương nghiệp có con dấu đỏ hằn hoi. Quay mình định bước đi thì đã có hai người mặc thường phục đi từ trong rừng bạch dương ra đứng chắn trước mặt anh ta.

- Anh muốn làm gì? Một người hỏi, giọng rất uy nghiêm.

Thầy giáo vật lý nhìn thấy những gì trên thắt lưng của họ, biết ngay họ là ai.

- Tôi là thầy giáo vật lý ở trường trung học số 8, muốn đến đây mua gói thuốc lá...

- Thầy giáo à?

Một người hỏi và đưa cặp mắt nghi ngờ quan sát anh. Người kia nắm lấy cổ tay anh ta, chỉ vào vết bầm do chiếc cùm để lại trên cổ tay, cười nói:

- Thật nực cười cho thầy giáo vật lý! Nói! Mày trốn ra từ lúc nào?

Thầy giáo vật lý có miệng mà không thể mở lời phản trần, đành phải đi theo hai người mặc thường phục. Đến đồn cảnh sát, anh ta liếc mắt đã nhận ra được người cảnh sát oai vệ đã từng gặp mặt lần trước. Anh ta cũng đã nhận ra anh, liền nói với hai người mặc thường phục:

- Người này bị điên, thả hắn ra cho rồi!

Trong lòng thầy giáo vật lý tự cảm thấy mình gặp may, rời khỏi đồn cảnh sát, quyết tâm quay về nhà. Anh nghĩ, công việc đầu tiên khi về đến nhà là: Yêu cầu Phương Phú Quý trả cái mặt lại cho mình, còn anh ta muốn sống muốn chết thì tùy ý. Vị trí của tôi là bục giảng trường trung học số 8.

Men theo những con phố quen thuộc, anh ta đi thật nhanh. Khi đi ngang qua một tấm kính lớn trong một cửa hàng, thật bất hạnh là anh đã nhận ra dung mạo của mình. Anh ta đang mặc một chiếc áo của những đồ tể vừa to vừa dày loang lổ vết máu, đầu tóc bạc trắng và bù xù, mặt mày trắng bệch... Ngay cả anh ta cũng không nhận ra diện mạo của chính mình.

Anh ta tìm đến người học trò cũ Mã Hồng Trinh để mượn ít tiền nhằm sửa sang lại dung mạo của mình. Mã Hồng Trinh hỏi đi hỏi lại nhưng vẫn không đủ can đảm khẳng định là thầy giáo cũ:

- Nói thế nào bây giờ nhỉ? Nghe giọng của ông và những điều ông kể, quả ông là thầy Trương. Nhưng nhìn mặt ông, ông không hề giống thầy Trương tí nào!

- Học trò tốt của ta... - Anh ta khóc: Thầy đã gặp đại nạn, nếu không thì chẳng bao giờ phải nhờ vả em. Hãy giúp thầy vượt qua cửa ải khốn cùng này!

Anh ta nói, nói nhiều lắm và cuối cùng quỳ xuống đất một cách không tự giác. Mã Hồng Trinh cuống cuồng đỡ anh ta dậy, nói:

- Thầy Trương! Học trò không có quyền hỏi thầy về cuộc sống cá nhân, nhưng nhìn tình cảnh của thầy, rõ ràng là không bình thường. Em tặng thầy hai trăm đồng, trước tiên là thầy đi mua một bộ quần áo, cắt dầu tóc, tắm một tí, thay đôi kính... Mọi chuyện sau này, từ từ rồi thầy trò ta sẽ tính toán.

Cầm chặt hai trăm nhân dân tệ trong tay, thầy giáo vật lý nghĩ đó chính là chìa khóa để mở cánh cửa thiên đường hạnh phúc. Anh ta đi qua mấy cửa hiệu quần áo. Hình như chẳng có cửa hiệu nào cấm cửa, nhưng khi đứng trước chúng, anh đều có cảm giác là mình đang đứng trước một cửa phần mộ. Anh không tự nguyện chui xuống mộ, do vậy mà bồi hồi đi qua những con phố càng lúc càng vắng người qua

lại. Anh ta cảm nhận được những âm thanh cọ xát giữa những chiếc lá bạch dương vàng rực với không khí trước khi rơi xuống đất, tiếng rơi rất khẽ của nó khi chạm đất. Tất cả là một bài ca bất tuyệt về sắc màu. Anh ta không hề có ý mượn tất cả những cảm thụ ấy mà liên tưởng tự do, nhưng một cách chân thành tha thiết, anh đã liên tưởng đến mùi hoa bạch dương khai hoa nở nhụy (thực ra anh ta muốn trốn tránh những liên tưởng này nhưng chẳng có cách nào tránh né). Chúng quyết định hạnh phúc hay đau khổ cả cuộc đời anh ta.

Anh ta không nhẫn tâm đạp chân lên những chiếc lá vàng nằm yên lặng dưới mặt đường, nhưng bắt buộc anh phải đạp lên chúng, bởi anh ta không thể không đi bằng hai chân, anh cũng chẳng có quyền chọn lựa con đường nào khác.

Trong rừng bạch dương bên sông, khúc nhạc màu vàng rực vang lên huy hoàng và tráng lệ như những kim tự tháp Ai Cập cổ xưa. Ánh mặt trời vàng cũng chiếu rực rỡ qua kẽ lá bạch dương thưa thớt. Cả đất trời này đều một màu vàng!

Một đám đông học sinh đeo khăn quàng đỏ chắn mất lối đi của anh ta.

Anh nhìn thấy bọn trẻ đang giương cao một lá cờ lớn, trên lá cờ có dùng phấn màu vẽ một khuôn mặt đàn ông với đôi gọng kính trắng, trên sống mũi có một vết nhỏ (khuôn mặt này được lồng trong một

vòng tròn màu đen). Mặt bên kia của lá cờ có dòng chữ: “Quyên tiền cho những thầy giáo đang già yếu giữa trên con đường chết”.

Một đứa – có lẽ là đứa cầm đầu – đưa cho anh một tờ giấy màu hồng nhạt. Trên tờ giấy viết những dòng chữ màu đen theo lối Tống thể:

Hỡi các công dân!

Các người có lòng thông cảm không?

Các người có tình thương không?

Các người có biết các thầy giáo trung học đang khốn cùng không?

Họ đã chết ngay trên bục giảng!

Họ đã treo cổ ngay trong phòng học!

Các người có con cái sắp thi vào đại học không?

Các người đã từng học trung học chưa?

Vì họ, các người hãy mở ví tiền ra:

- Một vạn đồng cũng không kể là nhiều!

- Một xu cũng không kể là ít!

Anh chăm chú nhìn những khuôn mặt thân yêu, xinh đẹp như những đóa hoa quý nở rộ dưới nắng vàng, đột nhiên nước mắt trào ra. Anh nghe rõ tiếng của bọn trẻ đồng thanh hô vang:

- Bác ơi! Hãy mở ví tiền ra!

Anh mở nắm tay, đem những đồng nhân dân tệ được cuộn chặt thành một cuộn đã dẫm dấp mồ hôi

Thập tam bộ

bỏ vào chiếc thùng công đức được kết lại bằng những tờ giấy màu đỏ.

Đám trẻ đồng thanh hoan hô!

Một cô bé dặt vào ngực anh một đóa hoa đỏ bằng giấy, gắn liền là một cái đuôi nheo, trên đó có một dòng chữ bằng phấn trắng:

"Người quên tiền quang vinh"

Chương mười hai

1.

Lãnh đạo thành ủy, ủy ban nhân dân thành phố đeo băng đen trên vai áo đi vòng quanh thi hài phó cục trưởng Vương. Lãnh đạo các ban ngành bám sau lãnh đạo thành phố cũng đi vòng quanh. Người đàn bà gầy và khô đét được hai đứa con đỡ hai bên đang dán mắt vào những người đang đi vòng quanh linh sàng của chồng. Phóng viên đài truyền hình đưa cao ánh đèn cao áp và máy quay phim, máy ảnh đi vòng quanh. Cô chuyên gia chỉnh dung đứng đơn độc ngoài vòng tròn.

Khi ánh đèn cao áp của phóng viên quét đến chỗ những người thân của phó cục trưởng Vương, cô ta

nhìn thấy cái bộ xương khô đét ấy nhắm mắt lại. Đứa con trai rất cao, nét mặt trịnh trọng, tóc xõa xuống đến lông mày trông rất giống ảnh của nhà vật lý Newton in trong sách giáo khoa vật lý những năm năm mươi. Cậu ta đang cắn môi, hai mắt tròn tròn nhìn thẳng vào bóng đèn cao áp như muốn cùng nó thi thố ánh sáng. Khi nhìn thấy cậu ta dùng hàm răng dưới cắn môi, ngay lập tức cô chuyên gia chỉnh dung nhớ lại những con vật có trí tuệ đang đứng vịn vào hàng rào trên đồi khi ở công viên Nhân Dân. Con gái phó cục trưởng khá mập, trên mặt lỗ chỗ vết tàn nhang.

Hoa tươi được đặt tới tấp bên cạnh xác phó cục trưởng, chiếc bụng bằng phẳng được đắp một chiếc khăn lông, gương mặt bất động nhưng vẫn thể hiện được sự lao tâm quá mức khi còn tại thế.

Buổi lễ kết thúc, đại sảnh của nhà tang lễ trở nên vắng hoe, cô chuyên gia cùng với mấy người tạp vụ đẩy xác phó cục trưởng về lò hỏa thiêu – đây là chuyện vượt ra ngoài trách nhiệm, nhưng cô ta cảm nhận được một cách thần thánh rằng, cô ta có trách nhiệm đi cùng với ông ta một đoạn đường ngắn nữa – đây là trách nhiệm thiêng liêng! Đúng ra, thân nhân của người chết phải đưa người thân vào đến lò thiêu, đây là trách nhiệm không thể từ chối, là sự hiếu kính đối với người chết, nhưng sau khi những nghi lễ kết thúc, con trai và con gái đã dìu mẹ chúng đi (thực ra là chạy) về phía cửa lớn!

Như đã kể ở trước, chiếc giường trang điểm có thể hất xác chết lên một tấm thép có gắn bộ phận tự động một cách dễ dàng. Ông ta đang nằm đó, trên tấm thép lạnh giá, hoa tươi đã bị quăng toàn bộ vào một thùng rác đặt cạnh lò. Một công nhân thiêu xác toàn thân bịt kín, chỉ còn chừa lại đôi tai chẳng hề khách khí gì, dùng một chiếc móc sắt móc xác ông ta kéo vào tận miệng lò, ấn công tắc. Xác của phó cục trưởng Vương như một mũi tên, bay thẳng vào trong, cửa lò tự động từ từ đóng lại. Trong quá trình ấy, cô chuyên gia còn kịp nhìn thấy nghìn vạn ngọn lửa xanh thè lưỡi liếm vào cái xác, và hình như gương mặt vốn thân nhiên như ngủ của ông ta đột nhiên co rúm lại và thân thể ông ta cong lên.

Cảnh tượng cuối cùng đập vào mắt khiến cả quãng đời còn lại của mình, cô chuyên gia chính dung không thể nào xua đuổi nó ra khỏi ký ức. Ấn tượng này mỗi khi xuất hiện lại làm đầu vú cô đau nhức như bị hai ngón tay to tướng như vô hình kẹp chặt lấy mà vò, mà véo...

2.

Sau những cơn mưa liên tiếp, tất cả những gì có thể chứa được nước trong nhà đều đã đầy ắp. Cô chuyên gia chính dung vẫn chưa về, mỹ nhân họ Lạp lại phá lệ, không đi đi lại lại trong nhà nữa mà lại ngồi bó gối run rẩy đằng sau cánh cửa lớn. Sau khi

dem tất cả đồ đạc ra để hứng nước mưa, chẳng còn việc gì để làm, thầy giáo vật lý ngồi lắng nghe tiếng mưa, nghe những giọt âm thanh đủ cung bậc của mưa rơi vào các vật dụng. Trời vẫn chưa tối hẳn mà trong nhà đã tối om, tiếng muỗi vo ve trong tiếng mưa rơi, tiếng những con chuột chạy đùa trên nóc nhà..., nhưng rõ nhất là tiếng khóc ghen ngào bên kia bức tường.

Anh ta đã từng nhìn thấy Đại Cầu và Tiểu Cầu chui qua lỗ hổng trên tường, và lúc này thì anh đã vén tấm rèm che lỗ hổng lên, chẳng thấy bóng dáng Đại Cầu và Tiểu Cầu đâu cả. Chiếc hộp phấn đựng con chuột bạch đang nằm trên đồng chân gối, bên cạnh là một con mèo đang nằm thè lưỡi liếm những vết máu dính hai bên mép. Gian phòng Đại Cầu và Tiểu Cầu được ánh sáng từ phía bên kia rọi sang, và từ bên này, anh ta nhận ra đôi chân quen thuộc từ lỗ hổng...

Có nên chui qua bên ấy không? Anh ta đang do dự.

Khi anh ta đưa nửa người bò qua lỗ hổng, một cú gậy thật nặng đập thẳng vào sau gáy anh ta. Khi tỉnh dậy, anh ta phát hiện một nửa thân hình của mình vẫn còn nằm vắt bên nhà Đồ Tiểu Anh, chung quanh gương mặt đang úp dưới đất của anh ta toàn là những mảnh phấn vụn và những hộp phấn rách nát, nửa thân sau của anh ta còn đang nằm trong ổ của Tiểu Cầu và Đại Cầu. Bức tường bị hổng nằm ngang trên thất lưng anh ta, giống như một chiếc máy chém sẵn sàng áp xuống bất cứ lúc nào để cắt thân thể anh ta làm đôi.

Anh nghe rõ ràng tiếng chửi nhỏ của Đồ Tiểu Anh:

- Đồ súc sinh, đồ chó đẻ! Anh định xưng là chồng tôi để đùa cợt, tôi không tính... Anh còn bảo con trai anh quyến rũ con gái tôi... Phương Phú Quý ơi! Anh mở to mắt mà nhìn người bạn tốt của anh đang làm gì đây này....!

Anh chẳng còn gì để sợ nữa, bò hẳn sang bên ấy. Đồ Tiểu Anh hung dữ giờ gây lên như vừa tự bảo vệ, lại vừa muốn tấn công. Để bảo vệ chiếc đầu, anh đành phải đưa tay lên cao. Cánh tay vừa đưa lên gặp ngay chiếc gậy vừa bổ xuống. Cốp! Cốp!

Vừa đánh, cô ta vừa kêu gào:

- Trả con gái cho tôi! Trả con gái cho tôi!

Thầy giáo chịu hết nổi những đòn đánh độc địa ấy, hất chiếc gậy sang một bên rồi xông tới, ôm chặt lấy eo cô ta và ấn chặt xuống giường. Tay phải cô ta quờ quờ trên giường, ở đâu đấy có một chiếc kéo rất sắc.

Bản năng sống khiến anh ta nhảy dựng lên khi nhìn thấy chiếc kéo sắc trong tay Đồ Tiểu Anh. Mái tóc màu hạt dẻ của cô ta như một đốm lửa màu hạt dẻ - nếu nó màu đen thì sẽ là đốm lửa màu đen - Cái miệng đang kêu khóc và chửi bới vẫn toát ra mùi sữa bò. Thầy giáo vật lý chăm chú nhìn tám ảnh cười nằm trên giường. Chàng giáo viên trẻ đang cười trong ảnh. Một tay cầm kéo, một tay che ngực, Đồ Tiểu Anh đang dang sát khí lao tới.

Thầy giáo vật lý đưa hai tay lên khỏi đầu một cách vô thức, lấp bắp:

- Tiểu Anh! Vợ tôi...! Tôi không phải là Trương Xích Cầu ... Tôi là chồng em, là Phương Phú Quý...

Anh ta quỳ dưới chân Đồ Tiểu Anh. Và dường như có quỷ thần sai khiến, anh ta vợ lấy một nắm phấn nhét vào mồm, nhai rau rầu.

Anh ta cảm thấy có một bàn tay nhẹ nhàng xoa mái tóc của mình, nghe tiếng Đồ Tiểu Anh nói:

- Anh Trương! Tôi van anh, đừng có làm phiền tôi nữa... Anh cũng biết là chẳng bao giờ tôi tự nguyện làm cái trò mèo mả gà đồng ấy... Chẳng lẽ anh không nghe người ta thường nói "trước nhà quả phụ đầy rẫy chuyện thị phi" sao? Tôi van anh, hãy dạy dỗ hai đứa con trai, đừng dụ dỗ con gái tôi nữa...

- Con gái đâu?

Anh ta phun ra một búng bột phấn, hỏi.

- Bị hai thằng con trai anh dụ dỗ đi rồi... Phú Quý ơi là Phú Quý! Anh vừa mới mất thì nhà tan cửa nát anh ơi!

Anh ta lão đảo đứng dậy, đi ra phía cửa. Đồ Tiểu Anh chạy theo níu lại, nói:

- Tôi van anh! Anh đừng đi ra cửa lớn. Khắp nơi đều có mắt. Anh sang đây bằng đường nào thì về bằng đường ấy thôi!

3.

Cô chuyên gia tần ngần đứng trước quầy thu mua vàng bạc cao cao của ngân hàng thành phố, cuối cùng cũng lôi ba chiếc răng lấy từ miệng tình nhân đã được cô dùng búa đập dẹp lại đưa vào phía trong.

Bên trong tấm lưới sắt thô tháp có một nhân viên ngân hàng mặc áo vét thắt ca vát màu đỏ. Tiếp lấy ba miếng vàng nhỏ, anh ta đưa mắt nhìn người đứng bên ngoài. Cô chuyên gia đang bấu chặt hai bàn tay vào lưới sắt, tưởng chừng bỏ tay ra thì thân thể cô sẽ bay lên không trung mất. Cố gắng giữ bình tĩnh, cô ta chờ đợi.

Gã nhân viên đang dùng một chiếc máy thử vàng, cái miệng cười cười, thì thoảng lại lắc đầu.

- Ông Vương!

Cô nghe tiếng gã trai trẻ gọi to.

- Có chuyện gì vậy?

Lão Vương ngồi ở phía bên kia đứng dậy.

- Ông đến đây một tí!

Cô chuyên gia cảm thấy mình sắp ngất xỉu.

Lão Vương cầm lấy ba thỏi vàng, định lượng.

- Anh cho rằng đây là vàng thật à? Đây là đồng pha vàng!

Gã trai trẻ vất ba chiếc răng của phó cục trưởng lên mặt quầy.

- Hãy nhớ cho! Muốn bán những thứ này thì đừng đến ngân hàng. Nên đến cửa hàng thu mua đồ phế phẩm!

4.

Từ chiếc lỗ hổng chui về, thấy giáo vật lý bất gặp ngay cái nhìn sắc lạnh của cô chuyên gia chính dung. Anh ta chẳng để ý gì đến cô ta, mở cửa bước thẳng ra làn mưa dày đặc. Anh ta chạy khắp một lượt các con đường lớn nhỏ, các ngõ hẻm của thành phố. Xe cộ trên đường hắt nước tung tóe vào bộ đồng phục xanh, chân anh ta dẫm xuống không biết bao nhiêu là vũng nước trên đường. Không khí trở nên trong lành hơn sau đợt mưa dữ dội, thành phố trở nên sạch sẽ, đẹp hơn rất nhiều. Chân anh ta chạy, còn trái tim anh ta thì kêu thảm: Trở về đi các con! Trở về nhà, về với mẹ! Các con trở về, bố nhất định sẽ chết!

Đèn thành phố rực sáng trong mưa, trên đường phố cơ man nào là ô che mưa đủ màu sắc trông giống như nấm màu đang mọc đầy đường phố, giống như những nấm màu đang vận động ngược xuôi. Anh nghi ngờ tất cả những đôi nam nữ đang che chung một chiếc ô, âm thanh vang lên từ những chiếc hôn của họ vang lên làm cho tâm trạng anh bị khuấy động một thứ tình cảm cực kỳ phức tạp khó nói thành lời. Chỉ cần một đôi hôn nhau là anh nghe thấy tiếng âm âm vang lên bên tai.

- Đồ điên! Làm gì thế! Muốn mất mạng à?

Một khuôn mặt con gái bự phấn ló ra khỏi chiếc dù. Mặt anh nhận một bãi dờm có thoảng mùi thuốc lá. Anh biết là mình đang tự tìm lấy phiền phức. Anh đưa tay gạt bãi dờm, đi thẳng về phía rừng bạch dương âm u dưới mưa. Trên những trụ đèn màu trắng, những bóng đèn vẫn tỏa thứ ánh sáng nhờ nhờ muôn đời xuống những con đường tình yêu xuyên giữa rừng. Nước sông ánh một màu bạc, vỏ cây bạch dương vừa trắng vừa sáng. Trong mưa, mùi cây bạch dương vẫn khô chát, cỏ vẫn thoảng mùi tanh tanh. Những con cá thi thoảng vẫn nhảy vọt lên khỏi mặt sông làm tiếng nước xao động.

Anh chẳng còn tâm trạng đâu mà thưởng thức cảnh đẹp mê hồn ấy vì lòng anh đang rối như tơ vò. Anh đang quan sát những người đang che ô đi thong thả trên con đường có những viên đá lát to bằng quả trứng. Đêm nay là của ái tình, của nhục dục, những đôi tình nhân đều rạo rục... Những con ốc sên thò đầu khỏi vỏ, cái miệng mềm mại gặm vỏ và lá cây. Tiếng phát ra từ những cái hôn, tiếng rên rỉ dề mê dường như chẳng ngăn ngại gì mà phát tiết đến cùng cực. Em ôm lấy cổ tôi còn tôi ôm lấy eo em; Em véo vào tai tôi còn tôi thì bóp lấy ngực em..., cuồng phong mưa xối còn không đáng để ý, hướng hồ đây chỉ là một trận mưa phùn. Những mái tóc ướt sũng, những bộ quần áo hợp thời trang dính bết vào thân người...

Trước mặt thầy giáo vật lý, một cánh tay trần có xăm hình một con rồng đen đang luồn trong áo một cô gái như đang lục lọi vật gì đó trong ngực cô ta. Nếu không có con rồng đen trên cánh tay, chắc đó là con trai tôi – Phương Long; còn đứa con gái chính là đứa vén chiếc váy jin dái dưới gốc cây bạch dương mà trước đây tôi đã gặp.

Một cách vô thức, anh ta đi đến trước mặt đôi nam nữ ấy, trong lòng vừa xấu hổ, vừa giận dữ. Anh cảm thấy chân lý sao mà tàn khốc quá đổi. Chúng ta đều là sản phẩm hợp giao của cha mẹ, nhưng chúng ta chẳng dám tưởng tượng chuyện ấy như thế nào, còn nếu thấy được chuyện ấy, chúng ta e phải treo cổ. Chúng ta cũng biết là con trai con gái đến tuổi trưởng thành đều phải có quan hệ giới tính, chuyện ấy cũng chẳng nên tưởng tượng sâu hơn làm gì. Nhưng chuyện ấy bây giờ lại xuất hiện ngay trước mắt anh. Trên chiếc ghế đá, thằng con trai đang kéo quần đứa con gái xuống khỏi đầu gối. Nước mưa chảy trên cặp đùi trắng của đứa con gái. Hình như cả thế giới này là của hai đứa, chẳng còn có ai tồn tại.

Anh xông tới, giận dữ quát to:

- Đồ súc sinh! Đồ vô sỉ! Nhục nhã quá!

Thằng con trai ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn anh. Đầu tóc nó xoăn xoăn nói rõ thân phận và huyết thống của nó.

- Ối! Chú Trương!

Nó gật đầu, nói có vẻ kinh ngạc.

- Đồ súc sinh! Tao không cho phép mày làm chuyện này ở đây! Bệnh AIDS đang lây lan! Mày có về nhà ngay không!

- Ông là ai? Nó khinh khỉnh nói: Cút đi!

- Tao là bố của mày!

Nó buông đứa con gái ra, đứng dậy, đấm một cú trời giáng vào bụng thầy giáo vật lý. Anh ta gập người, ngồi bệt xuống mặt đất sình lầy. Rồi anh ta đứng dậy, hai tay ôm đầu, lặng lẽ bỏ đi.

Những tiếng kêu réo trong lòng anh từ từ lắng dịu lại.

Trong một đoạn đường cong, thầy giáo vật lý nhìn thấy Đại Cầu đang ôm Phương Hồ nhảy múa dưới mưa. Bọn chúng đang lỏa thể và nhảy vũ điệu lỏa thể. Tiểu Cầu đang ôm quần áo của hai đứa ngây người đứng nhìn một bên.

Anh ta nhắm mắt lại xấu hổ, hai tay lục tìm một cách vô thức trong túi áo khoác. Bắt gặp một mẫu phấn màu xanh, anh ta cho vào mồm, nhai ngấu nghiến. Từ trong mắt anh ta, một dòng nước mắt màu vàng túa ra. Anh nghĩ, mình đã là người chết. Người chết cần quay về với vị trí của người chết, không được can thiệp vào thế giới của người sống.

5.

- **C**ô có nhận ra tôi không?

Gã lúc lắc cái đầu kiểu Newton hỏi.

Cô chuyên gia chỉnh dung đã vô cùng hoảng hốt khi nhìn thấy thằng con trai của tình nhân bước vào nhà. Lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy cho dù chỉ ở nhà một mình mà chỉ mặc độc nhất một chiếc quần lót là việc không lấy gì làm tốt đẹp. Cô ta muốn vào phòng trong mặc quần áo nhưng gã thanh niên có gương mặt điên dại đã chặn mất lối vào.

Gã cũng cao to như phó cục trưởng Vương!

- Cô hãy đưa ba chiếc răng vàng ra đây!

Cô chuyên gia vòng tay che lấy hai bầu vú - Cô ta sợ ánh mắt của gã - mười mấy năm trước cô ta cũng đã có cảm giác sợ hãi ánh mắt này.

- Chúng không phải là răng vàng... mà là răng đồng...

- Đưa cho tôi!

... Cô ta quay người chạy, vẫn nghe thấy tiếng cười chế nhạo của gã nhân viên ngân hàng.

- Này bà chị ơi! Hãy quay lại cầm lấy ba thỏi vàng của chị...

- Mất rồi! Tôi đã vất nó rồi!

- Thế thì làm sao? Tôi còn biết, không những cô

Thập tam bộ

nhỏ răng vàng của người chết mà còn bán cả mỡ của người chết...

Cô chuyên gia thối lui mấy bước.

- Mười mấy năm trước khi cô nhảy xuống sông tự tử, tôi đã thầm yêu cô...

- Ôi! Lúc ấy... Cậu không biết... cậu vẫn còn là một đứa trẻ con sao...

Gã thanh niên cởi quần áo nằm lên giường, nói nhỏ:

- Đánh răng, tắm đi... Nhanh lên! Tôi chờ cô..., tôi muốn cô.

6.

Phòng làm việc của tổ vật lý trường số 8 đóng kín mít.

Hai anh em sinh đôi mỗi đứa một bên, chụp lấy một cánh tay và một chân anh dốc ngược lên, đầu anh bị nện xuống nền đất mấy lần.

- Đồ súc sinh! Nếu còn đến nhà để trêu chọc vợ của thầy tôi - Mẹ kiếp! Chúng tôi sẽ giết ông!

Mạnh Lão Phu tử nói với vẻ rất đau buồn:

- Chẳng bằng loài súc sinh! Loài súc sinh cũng chẳng làm như thế!

- Đồ bại hoại! Ve vãn đàn bà góa, làm nhục đồng nghiệp. Treo cổ là đáng lắm!

- Nên phạt hẳn ăn mười hộp phẩn.

7.

Anh ta giận dữ hét vào mặt cô chuyên gia chỉnh dung:

- Hãy trả gương mặt Phương Phú Quý lại cho tôi!

Cô ta ngồi đó, ngây ngây dại dại, chẳng nói chẳng rằng!

Gương mặt đầy nước mắt, thầy giáo vật lý tiếp tục van nài:

- Tôi xin cô, tôi lạy cô! Hãy phẫu thuật đi! Trả... mặt...lại.... cho... tôi!

Cô ta vẫn ngồi đó ngây ngây dại dại, chẳng nói chẳng rằng.

Chương mười ba

1.

Anh nói với chúng tôi rằng, tất cả mọi điều đều có thể xảy ra...

... Anh ta đang cúi đầu ngồi sau bàn, phê chấm bài tập của học sinh. Tiếng kêu rìn rít của đầu bút cọ xát với giấy nghe như tiếng khóc. Trước đây, khi bước vào lớp học, nhìn vào vở của học sinh, tất cả mọi suy nghĩ vụn vặt của cuộc đời đều bị loại khỏi trí óc của anh ta. Nhưng hôm nay, anh ta không có cách gì để tập trung tinh thần được, bởi vì tất cả các thầy giáo đang thì thào bình phẩm về chuyện Đồ Tiểu Anh ân ái với tay trưởng xưởng ngay tại phòng làm việc và đã bị bắt quả tang.

- Không thể tin được đàn bà. Giống như trong “Hồng lâu mộng” viết: “Người đời đều biết thần tiên tốt, chỉ có vợ yêu không thể quên. Lúc chàng còn sống bao ân ái, chàng xuống suối vàng thiếp theo trai” – Đây là lời của Mạnh Lão Phu tử.

Tiểu Quách phản đối:

- Mạnh Lão Phu tử à! Ông hãy mở mắt ra mà nhìn thế giới. Đồ Tiểu Anh chẳng có gì đáng trách cả. Thầy Phương chết rồi, cô ấy có quyền đi tìm hạnh phúc mới! Người sống chẳng việc gì mà phải vì người chết mà sống khổ, người chết không thể ôm siết lấy người mãi được!

Một giọt mực đỏ bầm nhỏ xuống bài tập của học sinh, loang ra rất nhanh và to dần, to dần.

- Thầy Trương! Ngày nào thầy cũng ghé nhà Đồ Tiểu Anh, liệu thầy có hưởng được một chút gì không?
- Thầy giáo vật lý có cái đầu hói hạ giọng hỏi.

Anh đứng bật dậy há mồm định hét lên, nhưng đã kìm lại được.

- Nghe nói Đồ Tiểu Anh đã lên lút quan hệ với tay trưởng xưởng này từ lâu lắm rồi, nhưng may là đã qua mặt được con một sách Phương Phú Quý.

- Được rồi, được rồi! Biết đâu rằng chúng ta đang ngồi đây đàm tiếu người khác thì ở nhà hoặc ở đâu đó, vợ các anh đang ôm người tình thì sao? Tiểu Quách nói: Toàn thể tinh thần và sức lực của người Trung Quốc chúng ta dành quá nhiều cho việc chúm mũi vào chuyện riêng của người khác. Trên thực tế, tâm sự của

ai cũng chẳng trong sạch cả đâu! Trong số các người, ai nhìn thấy một cô gái đẹp mà không động lòng? Đặc biệt là một số cán bộ, thoát nhìn cứ ngỡ họ là những người đạo đức tuyệt luân, nhưng toàn vớ vẩn cả thôi. Như “nữ chính ủy” chẳng hạn. Làm sao mà có thể đếm được bao nhiêu chàng trai đã từng chôn vùi trong cái thân thể đồ sộ của bà ta?

Thầy giáo vật lý đứng dậy, kéo cửa bước ra hành lang mà chạy như bay về nhà. Tôi cần nói thật tất cả mọi sự việc cho em, rằng tôi chưa chết, tôi vẫn đang còn sống. Tôi phải yêu cầu cô ta trả gương mặt lại cho tôi. Tôi không cho phép em lấy người khác, tôi không thể chịu nổi chuyện em làm tình với gã thanh niên bảnh trai ấy, nhưng đương nhiên... tôi cũng đã từng phạm phải tội lỗi này.

Anh ta chạy, nghe thấy bọn học sinh đang chạy thể dục dưới sự điều khiển bằng tiếng còi của thầy giáo, nghe thấy tiếng gầm rú của chiếc máy trộn bê tông làm rung chuyển cả khu tập thể của giáo viên.

Anh chạy về nhà mình. Đồ Tiểu Anh không có nhà, chỉ có tấm ảnh cưới của hai người trên đầu giường nhìn thẳng vào Đại Cầu đang ôm Phương Hồ nằm trên giường. Anh ta học ra một búng máu và giơ tay lên tát thẳng vào mặt Phương Hồ. Đại Cầu chụp lấy tay anh ta giữ lại, Phương Hồ ôm lấy mặt vừa cười vừa khóc:

- Lão già kia! Ông có tư cách gì mà đánh tôi? Lúc còn sống bố tôi chưa hề đụng đến tôi...

Đại Cầu đẩy anh ép vào tường, nói:

- Bố! Bố đúng là đồ dít chó!

... Anh nói với chúng tôi rằng, nếu Đồ Tiểu Anh lấy tay thư ký thành ủy thì... thấy giáo vật lý nghe Mạnh Lão Phu tử cười nhạt, buồn rầu và tức giận nói:

- Người đàn bà này thật quá quắt, thi thể chồng chưa kịp lạnh mà đã leo lên cây cao để nương tựa rồi.

Anh ta chẳng có cách nào mà tập trung tinh thần để chấm bài của học sinh. Cửa sổ đang mở, đối diện là sân vận động. Trên sân có mười mấy chiếc xe con trang hoàng sắc sỡ, pháo đỏ treo trên cành cây nở đúng dịp. Hai cô phù dâu mặc áo hồng điều màu đỏ dịu Đồ Tiểu Anh mặc áo cô dâu theo kiểu Nga truyền thống bước ra khỏi xe. Chú rể mặc áo đại cán, đang dùng đôi tay đẩy lang ben ôm vai cô dâu. Trước ngực cô có một đóa hồng cực to...

Anh ta học ra một búng máu, nằm gục xuống bàn. Máu tươi chảy tràn trên vở học sinh...

Anh thuật lại cho chúng tôi nghe lời của Tiểu Quách:

- Nghe tin này chưa? Vợ của thầy Phương đã nhảy sông tự tử rồi!

- Thật là một phụ nữ tiết hạnh và thủy chung! Mạnh Lão Phu tử cảm thán.

- Chị ấy là sinh viên của một trường đại học danh tiếng mà! Thầy Lý nói.

- Chết càng tốt, gắng gượng mà sống làm chi cho khổ! Thầy Tống nói.

- Nói thì cứ nói, nhưng khi biết mình sắp chết thật thì lại cố gắng vẫy vùng để mà sống! Thầy Lý nói.

- Đây chính là nhược điểm của nhân loại! Tiểu Quách nói: Tất cả chúng ta đều không triệt để, tôi cũng thế, biết rõ ràng dạy trung học là một nghề chẳng ra gì nhất mà chúng ta cứ bám lấy, miệng thì chửi cái nghề chết tiệt nhưng chẳng ai dám bỏ, chẳng ai dám thay đổi. Chúng ta đều biết cho dù có đi nhặt đồ phế thải kiếm ăn vẫn tốt hơn làm thầy giáo, nhưng chúng ta không ai dám đi nhặt rác, chẳng ai dám bỏ mỗi tháng chín mươi đồng năm hào tiền lương!

- Bí thư Lưu đến rồi đây! Thầy Tống hạ giọng nhắc Tiểu Quách.

- Thầy Mạnh! Thầy nói xem, chúng ta có cần phải dạy cho học sinh thuyết tương đối của Anh-xtanh? Tiểu Quách cao giọng hỏi.

... Anh đang đứng trên bãi bồi ven sông cách thành phố ba mươi cây số, chăm chú nhìn vào thi thể của Đồ Tiểu Anh bị bùn vùi mất một nửa, nghĩ đến con cá bị bùn vùi một nửa dưới đáy sông. Cảnh sát điều tra khẳng định đây không phải là một phụ nữ ngoại quốc mà là vợ của một thầy giáo vật lý vừa mới chết nên đã thất vọng bỏ đi. Cô ta nằm đó, cô đơn, toàn thân đã bốc mùi thối khiến hàng vạn con nhặng lao đến bám đầy trên làn da trắng bầm, hàng chục con quạ

bay quần đảo trên trời và mười mấy con chó hoang bao vây chung quanh. Anh gào thét xua đuổi bầy chó nhưng bọn chúng chẳng chịu bỏ đi mà cứ giương những cặp mắt đỏ lòm nhìn anh và gầm gào luôn miệng. Quạ trên trời vừa kêu vừa ỉa những bãi phân đen ngòm hôi thối vào đầu anh. Anh phát hiện ra rằng, phân quạ có mùi chẳng khác mấy với mùi phân chim yến. Những con nhặng tìm không ra chỗ để bâu trên xác chết nữa, bèn tấn công người sống. Toàn thân anh ngứa ngáy, nhưng anh không bỏ chạy mà lại quỳ xuống bùn đất, trước thi thể Đồ Tiểu Anh. Anh đang chờ bọn chó hoang xông đến để cắn đứt cuống họng anh, chờ bọn quạ khoét ruột anh, chờ tất cả bọn chúng xâu xé thịt da anh để cuối cùng anh sẽ trở thành một bộ xương trắng hếu.

... Anh nói với chúng tôi rằng, anh ta trông thấy một đứa trẻ chạy từ trong rừng bạch dương ra. Đó là một đứa bé trai, mặc quần soóc và một chiếc áo lông, đôi chân trần hồng hào, đầu tóc màu hạt dẻ và có đôi mắt màu xanh da trời. Một phụ nữ trẻ dong dỏng cao, ăn mặc rất đẹp, mái tóc búi cao xuất hiện từ bìa rừng và đuổi theo đứa bé. Cô ta đang chạy, cặp vú nặng kiểu Nga đung đưa... Liệu anh ta có nghĩ đến chuyện kỳ ngộ khi anh ta đâm sâu vào ngực cô ta? Còn nữa, đó là hình ảnh con ngựa đen đang gặm vỏ quả táo. Anh giơ cao bó hoa đỏ rực nghinh đón cô ấy, và đứa bé xinh đẹp - kết quả của một sự lai tạp giống - trở thành vật cản giữa hai người.

... Anh nói với chúng tôi rằng, có một người bị nhốt vào trong chuồng sắt và ăn phẩn... Anh ta đang đưa tay nhét một viên phẩn vào mồm, chúng tôi nhìn thấy một cách rõ ràng màu sắc cũng như ngửi thấy mùi vị của viên phẩn. Anh nói rằng, anh ta cảm thấy viên phẩn này có da thịt, có vị mặn và vô cùng thơm ngon, trông giống như một khúc dồi lợn được chế biến một cách công phu...

Chúng tôi nghe anh nói rằng, có một người đang ngồi trong lồng sắt và đang ăn phẩn...

Chung quanh anh và chúng tôi, ngoài con hươu cao cổ ra, còn lại tất cả loài thú bay hay đi trên đất đều đồng loạt kêu lên hỗn loạn.

2.

Cũng có thể là thế này - tại sao lại không thể nhỉ? - Anh ta mặc bộ quần áo của đồ tể xuất hiện trong lễ truy điệu của Trương Xích Cầu - kỳ thực là lễ truy điệu của Phương Phú Quý.

Lễ truy điệu được cử hành trong sân vận động trường trung học số 8. Mấy nghìn học sinh đứng chen chúc thành một khóm đen kịt. Không có xe con - Nguyên nhân vì đâu mà không có xe con? Hiệu trưởng đang đứng trên chiếc khán đài dựng tạm, ánh mặt trời

chiếu thẳng khiến mặt ông ta sáng bừng lên. Lý Ngọc Thiển đứng một bên khán đài. Lúc này cô ta trông giống một khúc gỗ đen. Bên cạnh cô ta là Tiểu Cầu và Đại Cầu... Những chiếc đầu đen lơ nhố đằng sau và hai bên.

Hiệu trưởng đang nói, giọng ông ta đầy bi thương:

- Các em học sinh! Hôm nay chúng ta tập hợp ở đây để truy điệu người thầy vô cùng kính yêu Trương Xích Cầu của chúng ta...

Trương Xích Cầu rẽ đám đông cố chen về phía khán đài. Tầng tầng lớp lớp học sinh giống như những cây bạch dương trơn tuột, mùi mồ hôi cay nồng đủ loại..., và phẳng phất hình như có mùi hoa thạch lựu.

Hiệu trưởng đang nói:

- Thầy Trương Xích Cầu là người Trung Quốc, tốt nghiệp khoa vật lý học viện sư phạm từ rất trẻ, là sinh viên ưu tú của khoa. Sau khi tốt nghiệp, thầy được điều động về trường đến nay đã được hai mươi năm...

Trên bầu trời xanh ngắt, mây đang trôi một cách nhàn nhã và một đám mây lớn đã che mặt trời, tỏa bóng râm xuống sân vận động, chụp xuống toàn lễ truy điệu, chụp xuống đầu toàn thể thầy giáo và học sinh. Thân thể của học sinh vẫn giống như những cây bạch dương, da dẻ trơn tuột, tiết mùi cay nồng, mùi của hoa thạch lựu, của thân cây bạch dương.

Hiệu trưởng vẫn nói:

- Hơn hai mươi năm nay, thầy Trương Xích Cầu rất nỗ lực trong công tác giảng dạy, gian khổ phấn đấu, đoàn kết với đồng chí và thân cận với học sinh; chấp nhận cuộc sống khốn khổ mà chẳng có một lời phàn nàn, oán trách nào... đã chiến đấu đến hơi thở cuối cùng!

Trương Xích Cầu chen lẫn giữa hàng nghìn học sinh để tiến về phía khán đài. Học sinh đều mặc áo da hổ, vằn vện sắc màu, bùng bùng khí thế. Anh nghĩ, mình đang đi giữa một rừng hổ...

Hiệu trưởng tiếp tục nói:

- Bất hạnh thay, đồng chí Trương Xích Cầu đã chết! Cái chết của đồng chí cũng như cái chết của đồng chí Phương Phú Quý gần đây là sự tổn thất vô cùng lớn lao của trường trung học số 8. Đồng chí Mao Trạch Đông đã từng nói: "Trước đây, Tư Mã Thiên cho rằng: Đời người ai cũng phải chết, có cái chết nặng như Thái Sơn, có cái chết nhẹ tựa lông hồng. Vì lợi ích của nhân dân mà chết, so với Thái Sơn còn nặng hơn rất nhiều; chết vì bọn phản động phát xít, còn nhẹ hơn cả lông hồng". Trương Xích Cầu chết vì lợi ích của nhân dân, cái chết của đồng chí ấy còn nặng gấp mấy lần núi Thái Sơn!

Trương Xích Cầu đang rẽ đám đông học sinh để chen về phía khán đài. Đúng rồi! Tôi chưa chết, tôi vẫn đang sống! Thân thể học sinh trùng trùng điệp điệp, uốn lượn như tiếng nhạc vang lên từ những

dòng sông. Âm nhạc hùng tráng, âm nhạc diu dàng, âm nhạc cách mạng, âm nhạc ảo não... văng vẳng bên tai anh ta.

Hiệu trưởng vẫn chưa dứt lời diễn thuyết:

- Các em học sinh! Chúng ta hãy biến đau thương thành sức mạnh, không bỏ qua một giây phút quý giá nào, nỗ lực học bài, làm bài tập, nắm chắc kỹ xảo thi cử, dùng thành tích thi tốt nghiệp và đậu đại học để an ủi linh hồn bất tử của thầy Trương Xích Cầu...

Cuối cùng thì Trương Xích Cầu cũng đã nhìn thấy gương mặt đầm đìa mồ hôi và nước mắt của hiệu trưởng, nghe rất rõ lời kêu gào của hiệu trưởng. Rất oai hùng, hiệu trưởng giọng cao nắm đấm cùng học sinh hô vang khẩu hiệu:

- Quyết gắng hết sức!
- Quyết - gắng - hết - sức!
- Đậu vào đại học!
- Đậu - vào - đại - học!

Hiệu trưởng gào to:

- Không đậu đại học, sống cũng như chết!
- Không - đậu - đại - học, sống - cũng - như - chết!

Những nắm đấm tuyên thệ giờ lên như cây rừng, tiếng hô khẩu hiệu như núi thét biển gào.

Khi Trương Xích Cầu tiến đến bên cạnh khán đài, tiếng hô khẩu hiệu rền vang làm anh ta suýt ngất xỉu.

Chủ tịch công đoàn gào thét trong micro:

- Các em học sinh! Bố của thầy Trương Xích Cầu cũng vừa đến đây. Ông muốn kế tục những di nguyện của con, cùng chúng ta ra sức...

3.

Nhét viên phấn cuối cùng vào mồm, anh nói với chúng tôi rằng, trong tiết vật lý cuối cùng, thầy giáo vật lý lại giảng về nguyên lý chế tạo bom nguyên tử. Lời giảng của anh ta đã mất đi vẻ hùng hồn và khẳng khái, chỉ còn là những âm điệu rời rạc, lộn xộn. Học sinh đưa thì gục đầu ngủ, đưa thì nhìn ra cửa sổ, không khí trong phòng học trầm lắng đến độ anh ta nghe được tiếng thở, tiếng ngáy của học sinh.

Tiếng chuông hết giờ vang lên, nhưng anh ta chẳng hề tuyên bố hết giờ để cho phép học sinh ra khỏi lớp. Tất cả học sinh có vẻ bồn chồn, bởi ngay sau tan học là phải sắp hàng để mua cơm trưa. Bên phía nhà ăn đã tấu lên khúc nhạc giao hưởng của nồi, của bát đĩa, nhưng sau đó thì bọn chúng trở nên nghi hoặc và hoảng kinh khi phát hiện người thầy đứng trên bục giảng bỗng nhiên thay đổi nét mặt một cách lạ lùng. Ánh mắt như có vẻ lưu luyến của thầy nhìn vào gương mặt từng đứa học sinh, từng đứa, từng đứa lướt qua mắt, qua não và qua tim thầy. Một đứa dạn dĩ đứng dậy, khom người lướt qua trước mặt thầy giáo và lao

ra cửa lớn. Anh ta chẳng có phản ứng gì. Mấy đứa nữa theo sau thằng học sinh bạo gan nọ cũng khom người lao ra cửa lớn. Anh ta cũng chẳng có phản ứng gì. Rất cẩn thận và nhẹ nhàng, từng đứa, từng đứa nối đuôi nhau lao về phía cửa lớn.

Đưa mắt nhìn theo bóng của đứa học sinh cuối cùng, thầy giáo nhìn lướt qua phòng học. Một sự im lặng đáng sợ! Anh ta bước về phía cửa lớn, đóng lại.

Anh ta mở chiếc cửa sổ lắp kính bên cạnh bức giảng. Cánh cửa ép vào tường màu đen biến nó thành một chiếc gương. Anh ta nhìn thấy gương mặt mình trong ấy: Trên trán có mấy nếp nhăn và trên sống mũi có một vết sẹo nhỏ.

... Anh nói với chúng tôi rằng, anh ta lục trong túi xách bỏ quên của một nữ sinh tìm ra một con dao mỏng dùng để gọt bút chì, nhìn thẳng vào chiếc gương tạm thời ấy và bắt đầu rạch, xéo da mặt của mình. Động tác của anh ta sao mà vụng về, giống như một người đàn bà Nga đang gọt vỏ củ khoai tây. Có lúc vì gương mặt trong gương trái ngược với gương mặt thực nên nhiều nhất xéo của anh ta lại trúng vào chỗ không như ý muốn, cũng có những nhát vạch vào không gian.

Gương mặt anh ta trở thành một khuôn mặt loang lổ thịt, bầy nhầy máu, thật ghớm ghê.

Anh nói với chúng tôi rằng, sau khi phá nát gương mặt mình, anh ta nhìn về phía mặt trời dần dần đi về phía tây và run rẩy. Bên ngoài khung cửa sổ là một

bầu trời thoáng đặng, là rừng cây bạch dương đang rì rào cao ngang bằng với cửa sổ. Trên đầu ngọn cây, một bầy chim sẻ đang chuyển trên cành, kêu vang.

Anh ta mở thất lưng buộc vào một chiếc đinh to đóng rất chắc trên tường, cởi phăng bộ đồng phục màu xanh nhàu nát vắt trên bàn giáo viên, chỉ còn một chiếc áo may ô và một chiếc quần lót. Cúi nhìn, anh ta nhìn thấy trên bục giảng, trên đường gờ của bảng đen... khắp nơi đều là phấn có mùi lạp xưởng, khắp nơi đều lạp xưởng có mùi vị của phấn đang bay, đang tỏa trong không gian. Chúng đang nhảy múa, đang ca hát... Và đó là một đám linh hồn nhỏ bé, đáng yêu. Bài ca của chúng vang lên:

*Chúng em có da,
Chúng em có thịt.
Chúng em xinh đẹp,
Chúng em thơm lừng.
Thầy ăn chúng em,
Chúng em ăn thầy.
Ca hát nhảy múa,
Nhảy múa ca hát.
Thơm lừng chúng em,
Chúng em thơm lừng.
Xinh đẹp chúng em,
Chúng em xinh đẹp,
Tiền trình huy hoàng,
Huy hoàng tiền trình...*

Hốc mắt của anh ta bỗng nhiên tuôn đầy những dòng nước mắt cảm tính. Sau đó, anh ta ngẩng mặt lên, nhìn rừng cây bạch dương bên ngoài cửa sổ, lúc này cành lá đã biến thành màu vàng, những con chim sẻ cũng hóa thành màu vàng.

Anh nói với chúng tôi rằng: Đúng lúc anh ta đang chuẩn bị chui đầu vào chiếc thông lưng thì bỗng nhiên nghe giữa lá cây bạch dương có tiếng động mạnh. Anh ta lại đến bên cửa sổ, trông thấy một chú chim sẻ đang rơi thẳng xuống đất. Anh ta ép gương mặt nhầy nhựa máu thịt của mình vào cửa kính nhìn xuống mảnh đất bị muôn ngàn bàn chân học sinh giày xéo ở phía dưới. Trong bóng râm của rừng cây, chú chim sẻ bị một chiếc ná cao su nào đó bắn trúng và đã gãy cánh. Nó vật vã để đứng dậy, hai con mắt lóe lên như hai vì sao nhỏ.

Anh đã từng nói với chúng tôi rằng, anh ta đã từng nằm mơ và đã nghe một người nào đó nói rằng: Tôi nằm xuống bãi cỏ và ngủ thiếp đi. Một người đàn bà có mái tóc màu hạt dẻ, đôi vú Nga mê hồn vồng cao, toàn thân toát ra mùi vị sữa bò nói với tôi:

- Có một truyền thuyết rất đẹp thời xa xưa kể rằng, con người chỉ cần nhìn thấy chim sẻ đi từng bước một là sẽ gặp được vận số tốt lành. Nó đi một bước, anh sẽ phát tài; bước thứ hai, anh sẽ thăng quan tiến chức; bước thứ ba, anh sẽ có số đào hoa; bước thứ tư, anh sẽ có sức khỏe dồi dào; bước thứ năm, anh có

một tinh thần lúc nào cũng vui vẻ; bước thứ sáu, anh gặp thuận lợi trong mọi công việc; bước thứ bảy, trí tuệ anh sẽ minh mẫn; bước thứ tám, vợ anh trung thành; bước thứ chín, thanh danh anh vang khắp thiên hạ; bước thứ mười, dung mạo của anh trở nên đẹp đẽ; bước thứ mười một, dung mạo vợ anh xinh đẹp; bước thứ mười hai, vợ anh và nhân tình của anh sẽ hòa thuận như chị em ruột thịt. Nhưng tuyệt đối không được xem bước thứ mười ba. Nếu anh nhìn nó bước thứ mười ba, tất cả những điều tốt đẹp trên đều biến thành ngược lại và đổ xuống đầu anh.

Con chim sẻ vạt vã đôi cánh màu máu và đứng dậy. Mắt anh cũng đã phủ đầy những máu. Mặt trời thì màu đỏ còn chim sẻ thì màu vàng.

Một con chim sẻ to bằng con chim bồ câu, thân hình đầy máu và một màu vàng rực rỡ đang bước từng bước một về phía anh. Dáng đi của nó xiêu xiêu vẹo vẹo, sao mà giống một đứa trẻ mới tập đi.

Nó đang đi về phía anh.

Nó đang đi về phía chúng tôi, cũng là đi về phía các anh.

Nó đi về phía chúng tôi, chúng tôi không thể không thừa nhận điều này. Chúng tôi cũng không thể không thừa nhận, ngoại trừ con hươu cao cổ ra, còn lại tất cả các loài thú trong công viên đều kêu vang lên. Tất cả chúng tôi đều sản sinh một ước muốn được ăn phẩn. Chúng tôi hiểu anh, hâm mộ anh, hận anh. Anh đã

giác ngộ từ rất sớm, đã ăn không biết bao nhiêu là phần. Lúc này anh đang mỉm cười, đang vẫy gọi chúng tôi từ chiếc chuồng sắt... Cuối cùng, chúng tôi cũng đã ở với anh trong một chiếc chuồng sắt. Lúc này, ráng chiều chiếu rọi, chúng ta trở nên rực rỡ huy hoàng. Chúng ta ăn những viên phần đầy màu sắc rực rỡ, nhìn con chim sẻ đang đi về phía chúng ta.

Chúng tôi đồng loạt lẩm nhẩm đếm từng bước đi của nó:

1 - 2 - 3

4 - 5 - 6

7 - 8 - 9

10

11

12

MỤC LỤC

Lời giới thiệu	5
Chương một	9
Chương hai	51
Chương ba	99
Chương bốn	141
Chương năm	213
Chương sáu	271
Chương bảy	325
Chương tám	375
Chương chín	449
Chương mười	477
Chương mười một	505
Chương mười hai	531
Chương mười ba	545

Thập tam bộ

MẠC NGÔN

TRẦN TRUNG HỖ dịch

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ

179 Lý Chính Thắng, Quận 3, TP. HCM

ĐT: (08) 9316435 - 8249528 - 5260124

Fax: (08) 9316435

Email: nxbvannghe@vnn.vn

Website: www.nxbvannghe.com.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản:

NGUYỄN ĐỨC BÌNH

Biên tập: **NGUYỄN HÒA BẮC**

Sửa bản in: **KHÁNH MINH**

Bìa & trình bày: **AZ DESIGN**

Đơn vị liên doanh:

CTY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM

Khổ 13x21cm, Số ĐKKHXB: 162-2007/CXB/30-05/VNTPHCM.

Quyết định xuất bản số 224.in.NXBVN ngày 7-6-2027

In 1.000 cuốn, tại Xí nghiệp In Công ty Văn hóa Phương Nam.

In xong và nộp lưu chiểu tháng 8 năm 2007.

mạc ngôn

thập tam bộ

Thông qua nhân vật người kể chuyện khó xác định tên tuổi, Mạc Ngôn đã thuật lại những bi kịch đời thường bằng một giọng văn lạnh lùng lẫn chua chát, châm biếm nhưng đầy nhân ái. Thời gian của truyện chủ yếu là thời gian hồi tưởng với kết cấu truyện trong truyện, đan xen giữa thực và ảo, giữa hiện thực và giấc mơ, khai thác triệt để những cảm giác lẫn khứu giác, vị giác của nhân vật khi cảm thụ cuộc sống... Điểm nhìn trần thuật liên tục di động làm tăng thêm tính hòa quyện giữa thực và ảo. Huyền thoại về con chim sẻ đi mười ba bước có vai trò như một định mệnh đối với những bất hạnh mà các nhân vật phải gánh lấy trong cuộc đời vốn chẳng ra gì của họ...

Điều đọng lại trong "Thập tam bộ" là, Mạc Ngôn đã gửi một thông điệp đến cho mọi người - Chúng ta cần phải sống.

ĐƠN VỊ LIÊN DOANH

CÔNG TY VĂN HÓA PHƯỚC NAM
940 Đường Ba Tháng Hai, P.15, Q. 11, TP.HCM
ĐT: (08) 8663447 - 8663448 . Fax: (84.8) 8663449

Thập tam bộ

8

Giá: 69.000Đ